

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SECRETS IN SHADOW & BLOOD

A FAE GUARDIANS NOVEL

LANA PECHERCZYK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

THE SECRETS IN SHADOW & BLOOD

A FAE GUARDIANS NOVEL

LANA PECHERCZYK

Telif Hakkı© 2021 Lana Pecherczyk
Tüm hakları saklıdır.

Gölge ve Kan'daki Sırlar ASIN:
B08TT8G99P
ISBN: 9798744337810

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© Lana Pecherczyk 2021
Kapak tasarımı © Lana Pecherczyk 2021

www.lanapecherczyk.com

İÇİNDEKİLER

Harita

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Sırada Ne

Var?

Diğer Okuyucularla konuşmak mı istiyorsunuz?

Kıskançlık
Önizlemesi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Teşekkür Yazar

Hakkında

Ayrıca Lana Pecherczyk tarafından

TILC;OUNCIL

LEAF CLOUD SHADE BARROW C C R TAWN

Ti-F. (JJJARDTAN CADRES
& THEIR MA - ...

MAGES

) U <伏U[ANS

GENERAL STAFF

[Elphyne'in daha büyük bir haritasını indirmek için buraya tıklayın](#)

CHAPTER 1

T Burada ogüç içinde a isim. Bu conjures
Görüntüler. Hatırlatıyor. Bu kınıyor. İçin
Vivienne Ustalar, o

Her zaman isminin, aklına koyduğu her şeyin üstesinden gelebileceği anlamına geldiğini düşünürdü. Sınıf birincisi. Ortalamanın üstünde not ortalaması. MIT mezunu. Nükleer Fizikçi.

Her şey işe yarıyor gibiydi. Hayatının efendisiydi. Babasına bir kadının da bir erkek kadar başarılı olabileceğini kanıtlamıştı. Onun için çalışan insanlar vardı. Gücü vardı. Ya da o öyle sanıyordu.

Tek bir anda her şey elimden alındı. Daha da kötüsü. Her şey tersine döndü. Kalesinin en tepesindeyken, her şeyin yıkılmasına neden olan kişi haline gelmişti. Yatağında uyurken bir tarlada kusarak uyandı. Sonra koşmaya. Kaçıyordu.

Dün gece tek düşündüğü nükleer kışa karşı donanımsız Vegas apartmanında kendini nasıl sıcak tutacağıydı ve sonra...

Cehennemdeyim.

Bu benim cezam. Bu benim kaderim.

Dolunayın dikkatli bakışları altında Vivienne ağzındaki siyah kusmuğu sildi ve çıplak ayaklarındaki acıyı iterek kayalık arazide tökezledi. Birkaç saat önce gök gürültüsüyle -bir depremle- uyanmış ve ardından kendini su dolu kayalık bir ortasında bulmuştu. Çimen yoktu. Ağaç yoktu. Vegas yok. Sadece sonsuz kayalar. Siyah

Sanki uyurken biri ciğerlerini katranla doldurmuş gibi ağzından çamur çıkmaya devam ediyordu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Kutup havası, büyük boy uyku tişörtünü kesen jiletler gibi savruluyordu. Tişört kalçalarına kadar geliyordu ve nedense kenarları yıpranmış ve yırtık pırtıktı. Daha birkaç yıl önce almıştı. Kesinlikle bu şekilde parçalanacak kadar uzun değildi.

Aklına yatmayan başka şeyler de vardı. Önünde, kayalık arazinin ötesinde, gece yaban hayatının kükreyip uluduğu yemyeşil bir orman vardı.

Haber kanalları ormanların öldüğünü söylüyordu. Hayvanların nesli tükeniyordu. Ama burası yaşamın özüydü ve uyumadan önce penceresinin dışında gördüğü gibi bir nükleer kıştan kesinlikle muzdarip değildi.

Bir kanat çırpma sesiyle dönüp yıldızlı gökyüzüne baktı. Bulutlar ayın üzerinden geçiyordu. Hayır. Bulutlar değil. Karanlık, kanatlı şekiller, yaklaşan bir fırtına gibi birleşiyordu. Vivienne gözlerini kısıp mesafeyi ölçtü; birkaç yüz metre uzaktaydı ve giderek artıyordu. Kuşlar gibi değil de, neredeyse sarhoş gibi . Ama kuşlar bu saatte neden uçuyor olabilirdi ki? Belki yarasalar? Şekiller yaklaştı, büyüdü ve Vivienne midelerini bulandıran bir şey seçti... iki insansı şeklin arasında bir kafes sallanıyor, uçtukça sallanıyordu.

Uçtu.

Sırtlarından çıkan büyük, kösele gibi kanatlarla gökyüzünde ilerliyorlardı.

Oz *Büyücüsü*'ndeki görüntüye uzun süre hayretle baktı. En az sekiz kişi olmalıydılar. Gölgeyi yüzler altlarındaki engebeli araziye araştırıyor, her saniye daha da yaklaşıyorlardı. Avlanıyorlardı.

Sarsıldı. Onu

avlamak mı?

Birkaç yüz metre ötedeki ormana baktı ve sonra tekrar onlara döndü. Aklındaki tek bir düşünce diğerlerinin önüne geçti. *Ormana gitmek*. Siper alın. Saklan.

Koşabildiği kadar hızlı koştu. Acı ayaklarına vurarak onu irkiltti. Yırtık pırtık gece gömleği dallara ve otlara takılıp yırtıldı.

Daha ileri. Bu bir rüya değildi. Bu gerçektir. Acı verici ve korkutucuydu.

Eğer cehennemde değilse, lanetin neresindeydi? Neden uçan adamlar onu kovalıyordu?

Çırpınışlar gök gürültüsüne dönüştü. Heyecan çığlıkları. Avlarını bulan kana susamış avcılarının savaş çığlıkları.

Kaçın!

Sadece ormana git. Sığınağa git.

Kayaların, kurumuş otların ve kumların üzerinden koştu. Ama her adımda daha da yaklaşıyor ve umudu azalıyordu.

Bu delilik.

Sanki düşünerek gerçekliği değiştirebilirmiş gibi, kelimeler her adımda kafasına çakılıyordu. *Delilik. Bir rüya. Uyan.*

Gök gürültüsü ileride çakararak yeri salladı. Önüne kum püskürdü ve sıçradı. *Bir bomba mı?* Patinaj yaparak durdu, gece gökyüzünün altında görüntü netleşirken aklı karıştı.

İçlerinden biri onunla orman arasında duruyordu. Kısa, koyu renk sakalını kaşırken gözlerinde bir parıltıyla onu değerlendirdi. Gür işlemeli siyah tünüğünün önünden deri bir baldric geçiyordu. Omzunun üzerinden bir kılıcın kabzası görünüyordu. Uzun siyah saçları uçuşu sırasında bir topuzdan kurtulmuştu. Sivri kulaklar başının yanlarından dışarı sarkıyordu. Kösele kanatları bir hâkimiyet gösterisiyle gerilmişti. Parlak ve fildişi bir şeyden yapılmış bir hançer, o yaklaşırken kalçasında sallanıyordu.

İnsan değil.

Sonra gökyüzünden siyah kurşunlar yağdı. Bir, iki, üç kanatlı figür ilkinin yanına indi. Arkasında daha fazlası. Yer gürledi. Sarsıldı. Daha fazlası yere inerken bir şeyler takırdadı ve gümbürdedi.

Bir kadın çığlık attı.

Bir diğeri küfürler savurdu. Mahkûmlar, Vivienne dehşetle fark etti. Bu sesler kafesteki mahkûmlara aitti. Önündeki şeytana arkasını dönmeye cesaret edemedi.

"Ah, insan." İlk kanatlı adam, jilet gibi keskin dişlerini göstererek mırıldandı. "Bizden kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Eğer Vivienne insansa, o zaman bu onu ne yapıyordu? Belki de haklıydı. O bir iblisti. Ve bu cehennemdi. Kabullenme

karnına düştü. Dünyayı yok eden nükleer silahı o yapmıştı. Günahının bedelini ödeme vakti gelmişti.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine yığıldı, sivri kayalar derisine batarken ağlamaya başladı. Başı utanç içinde asılı kaldı. Kirli saç ipleri yüzünün etrafında sallanıyordu. İçindeki her şey parçalanmıştı. Yorulmuştu. Çok yorulmuştu.

"Dövuş!" Bir kadının hırıltılı sesi. "O piçlerin kazanmasına izin verme." "Ayağa kalk!" İkinci bir kadın. "Bize yardım edin."

Vivienne çenesini kaldırdı, gözleri omzunun üzerinden kafesi bulmak için fırladı. Kirli ve ısırılmış iki kadın içeride toplanmıştı, yumrukları parmaklıkların etrafında kıvrılmış, yüzleri boşlukların arasına sıkışmıştı. Gümüş saçlı, yaşlı bir kadın ve daha ufak tefek Asyalı bir kadın. Ona umutla bakıyorlardı; sanki Vivienne onları kurtarabilirmiş gibi. Başka bir kadın kafesin zemininde yatıyordu, muhtemelen ölmüştü, vücudu garip bir açıyla duruyordu ve yaralarla kaplıydı.

Çaresizlik.

Acı.

Acı çekmek.

Her gözeneklerinden kan akıyordu. Onlar Vivienne'in kaderiydi. Bu kadınlar bunu biliyordu, ancak kan sızan yüzlerce ısırık izi hayatta kalma isteklerini durdurmadı.

"Kazanamazsın," dedi ilk kanatlı adam zalim bir kahkaha atarak, konuşması biraz bulanıktı. "Dişiler ne derse desin."

Onun alaycılığı kadınları daha da cesaretlendirdi. Vivienne'i daha fazla cesaretlendirmek için bağırıyorlar, kanatlı adamlara daha fazla küfür ettiler.

"Piçlerin kazanmasına izin vermeyin." "Karşılık verin!"

Mahkûmların gözlerinde öfke parlıyordu.

Piçlerin kazanmasına izin verme.

Vivienne dizini sıyırıp ağlayarak geldiğinde, otoriter ve acımasız ağabeylerini yenmek için elinden geleni yaptığında annesinin söylediği bir şeydi bu. Vivienne gülmüştü. Küfretmek ayıptı ama bu onların küçük sırrıydı.

Vivienne'in bedeninde meydan okuma fokurdadı. Kol ve bacaklarına yayıldı, tüyleri diken oldu. Başını kaldırdı ve saldırganın gözlerinin içine baktı.

"Onları kurtaramazsın," diye alay etti ona doğru yürürken. "Sen bize aitsin. Unseelie Yüce Kraliçesi'ne." İnanılmaz bir şekilde başını salladı. "Senin sahibin biziz."

Erkek arkadaşları kıkırdadı. Bu iblislerden böyle insani bir özellik çıkıyordu. Vivienne'in bakışları işlemeli tuniğinin üzerindeki ambleme kaydı. Boynuzlar, dikenler ve güllerden oluşan bir taç.

Violet onların kim ya da ne olduğunu umursamıyordu. Kimse ona sahip değildi.

"Kanımızı içtiler!" diye bağırdı bir kadın.

"Onlar vampir!" dedi diğeri.

"Susturun şunları." Lider kafasını kafese doğru salladı, gözleri tuhaf bir kırmızı tonuna dönuştü.

"Evet, Gastnor. Yani, Kaptan." Bir gümbürtü. Bir çarpma. "çeneni, pis Dokunulmamış kaltak."

Bir boğazdan zorla alınan havanın sesi.

Vivienne bir askerin gümüş rengi saçlarını çektiğini görmek için tam zamanında baktı. Kadının kafası parmaklıklara çarptı ama yine de bağırarak cesareti vardı: "Kanımız onları sarhoş ediyor. Onlar dr--"

Saçından kez daha çekti. Bir darbe daha. Vivienne döndü.

"Evet, doğru. Sen kapa çeneni." Askerin sesi ona geri döndü.

Ardından gelen mide bulandırıcı gümbürtü Vivienne'in içinde öfke titreşimlerine neden oldu. Bir eli toprak topladı. Diğeri bir taş buldu.

Gastnor. Bir isim canavarı gizeminden arındırdı. Onu zayıflattı. Kan ve et, gölge ve kabuslar değil.

Botları Vivienne'in dizlerinde durdu. Yavaşça ayağa kalktı ve adamın neredeyse göz hizasındaki kırmızı bakışlarıyla karşılaştı. Bakışlarında kıyameti gördü, çaresiz kurbanların çığlıklarını hayal etti.

Gastnor.

Gözlerine toprak attı ve sonra taşı savurdu. Ancak herhangi bir darbe indirmeden, bir başkası onu geri çekerken bacakları kalktı. *Çok hızlıydı.* Çok hızlı hareket etmişlerdi. Tekmeleyerek ve çığlık atarak çırpındı.

İşe yaramaz.

Onu kıstırmışlardı.

Arkasında sağlam bir duvar. İki yanında, fıçıdaki balığı dürten bir kabadayı gibi gülen adamlar. Gastnor kırmızı gözlerindeki tozu silkeledi, gülümsemesi hınzırlaştı. O dişler ay ışığında parlıyordu.

Üzerine çullandılar ve batabilecekleri her et parçasını buldular. Sokmalar, yanıklar ve beyaz sıcak haşlama acısı her yerini delip geçti. Debelendi. Tırmaladı. Çırpındı.

Onu toprağa götürdüler.

Dilleri yaladı, ağızları kilittendi ve dişleri delindi. Bacaklarına, baldırlarına, boynuna, bileklerine. Dişlerini göstererek dişi bir şeytan gibi hırladı. Eğer bu onun sonu olacaksa, savaşıarak ölecekti.

Yüzüne aldığı bir darbeye gözlerinin önünden kıvılcımlar saçıldı. Üzerindeki kan çekilirken, bir hafiflik hissetti. Yüzen bir his. Siyah giysili omuzlar ve kanatlardan oluşan bir deniz ondan su içerken dalgalanıyordu. Aralarında gece gökyüzündeki bulutların bakışlarını yakaladı. Doğal olmayan bir uyku hali üzerine çöktü. Sonra başı yana kaydı ve bir çift süt rengi göz onun dünyası oldu. Kafesteki üçüncü kadın. Ölmüştü.

Vivienne'in tüm hayatı, hayatındaki erkeklerin yanıldığını kanıtlamakla geçmişti. Ve burada daha fazlası vardı... kaderini mühürlüyorlardı. Annesi üzülecekti.

Sakin pes etme.

Vampirler öyle olduğunu düşündü. Onun kanındaki her neyse, akıllarını yitirmelerine neden olmuştu. Bunu görebiliyordu, üzerlerine fiziksel bir tepki geliyordu. Gevşediler. Zayıfladılar. Uyuşturulmuş. Ağırlandılar. Tutuşları kaydı.

Gümüş saçlı kadın kuru ve çatlak dudaklarının arasından bir şeyler mırıldandı. *Piçlerin kazanmasına izin verme.*

Vivienne bileğini çekiştirdi ve dişleri etini parçaladığında çığlık attı. Acı zihnindeki sisi biraz olsun dağıttı. Tırnakları etini oyacak kadar sert bir şekilde yüzünü tırmaladı. Bir erkeğin acı dolu kükremesi ona tekme atması için güç verdi. Bir vampir uyluğunun iç kısmından fırladı. Vahşi bir kedi gibi tıslayarak kıvrandı. Yüzüne bir darbe daha. Baş döndürücü bir darbe.

Daha fazla

yıldız.

Daha fazla

ışık.

Daha çok... *meydan okuma.*

Piçlerin kazanmasına izin verme. Bu Vivienne'in küçük sırrıydı. Ataerkilliğe karşı bu mücadele, annesiyle birlikte yürüttükleri bu sessiz savaş. İkinci olmaktan bıkmışlardı. Annesi pes etmiş olsa da, tüm umutlarını Vivienne'e bağlamıştı.

Kaderinin kontrolü ondaydı. Onların değil. Ve nazıkçe aşağı inmeyecekti. Asla. Güneş derisinden fışkırana kadar çığlık attı. Gece gündüze döndü. Vücudundan ağırlık kalktı ve sadece bir saniyeliğine yüzüyormuş gibi hissetti. Gökyüzündeki yıldızlara, aya dönüştü ve yukarıdan aşağıyı izledi. Sonra vampirlerin tıslaması onu yere indirdi.

Gece
geri
döndü.
Karanlık.

Vivienne gözlerini kırptırdı, az önce ne olduğundan emin değildi ama gözleri alıştıktan sonra vampirleri -hepsini- gözlerini ovuştururken ve sendelerken buldu, ya sersemlemişlerdi ya da kör olmuşlardı.

Güneş sadece bir anlığına mı parladı?

"Kılıcı getir," diye bağırdı gümüş saçlı kadın. "Ne olursa."

Vivienne harap olmuş, ısırıklarla delik deşik olmuş bedenine hareket etmesini emretti ve ayağa fırladı.

Arkasındaki bir vampir yere uzanmış, gözlerini kırpmaya bile çalışmadan gökyüzüne bakıyor, yüzünde kendinden geçmiş bir ifade vardı.

"Çok iyi," diye mırıldandı, sanki her dokunuşta zevk alıyormuş gibi kıvranıyor ve kendine dokunuyordu. "Çok iyi."

"Kalçasında!" diye hatırlattı kadın.

Vivienne hançerini kınından çekip çıkardı ve acımasızca vampirin göğsünün derinliklerine sapladı; direniş, ıslak çıtırtı ve ardından parmak uçlarından fışkıran ılık kan karşısında şaşırdı. Dondu kaldı. Efsanelerdeki gibi ölü değillerdi. Bu vampirler canlıydı. Hayvandılar. Vahşiydiler. Ve elindeki bıçak kaygan ve krem rengi bir şeyden yapılmıştı, tahta bir kazıktan değil. Metal bile değildi. Kabzası vampirin göğüs kafesine saplandığında, kadın bıçağı bıraktı ve vampir son nefesini verdi.

Az önce birini öldürmüştü. Mide bulantısı karnında yuvarlandı. Öğürdü. "Acele et!"

İğrenç midesini yerinde durmaya zorlamak için derin derin nefes alarak, gençliğinin cesur ruhunu, annesiyle aynı ruhu çağırırdı.

ve hançeri çekip çıkardı. Metodik bir şekilde vampirden vampire geçerek hançeri her birinin göğsüne sapladı. Öldürdüğü her vampirle birlikte hissizleşti.

Ve sonra Gastnor'a vardı.

Onu, garip ışık patlamasından dolayı hâlâ yarı kör olan ve yüzündeki kanamayı durdurmaya çalışan, küfrederken buldu. Çizik, gözünden çenesine kadar derin izler bırakmıştı. Eti hâlâ kırık tırnaklarının altında kalmıştı. Aralarında bir an geçti - birbirlerini tattıkları bir an. Sınırlarını anlamıştı. Sarhoştı ve yarı kördü. O ise değildi. Kafese, kadına baktı ve sonra gökyüzüne çıktı, devasa kanatları ölüm davulları gibi çarpıyordu.

Bunu izleyen yankılanan sessizlikte Vivienne'in dudaklarından bir hiçkırık döküldü. Kurtulmuş muydu?

"Anahtar," dedi gümüş saçlı kadının vıraklayan sesi. "Şunun kemerinde."

Vivienne anahtarı bulana kadar cesetleri araştırdı. Anahtarı kafesin üzerindeki asma kilide takarken parmakları titredi ve dizleri titredi.

"Ben Vivienne," diye nefese kaldı.

"Anika," dedi gümüş saçlı kadın. "Bu Suzy."

Suzy el salladı, sonra elindeki kanı gördü ve şeftali desenli bluzuna sürerek temizledi.

Anika, Vivienne'in ilk başta düşündüğü gibi gri ve yaşlı değil, ağartılmış ve boyanmış saçlarıyla gençti. Kahverengi tenine vuran ay ışığı gibi görünüyordu. Suzy minyon, solgun ve korkmuştu. Porselen bir bebek gibi iri gözlüydü. Sanki o da kırılacakmış gibi görünüyordu.

Fıçının kilidi açıldı, asma kilit tıkırdayarak açıldı ve kafesin kapısı açıldı. Vivienne geri adım atarak kadınların çıkmasına izin verdi.

Anika bir vampirde yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Suzy de iyi bir önlem için bir tanesini tekmeledi. Sonra garip bir şey oldu ve Vivienne bunu mantıklı bir şekilde açıklayamadı, sadece diğer iki kadın da gördüğü için bunun olduğunu biliyordu.

Cesetlerin içinden ateşböcekleri gibi küçük ışık topları süzülüyordu. Vampirler kadar sarhoş bir şekilde etrafta yüzdüler, sonra yavaşça havalandılar.

gökyüzündeki yıldızlara katılmak için. Üç kadın da, böylesine bir şiddetten doğan büyüü bir şeyin görüntüsü karşısında donup kalmış bir halde olanları izledi.

Sonra, son ışık topu da söndüğünde, sanki hepsi aynı düşünceye gibi, kafese döndüler. Başaramayan üçüncü kadına.

Vivienne, "O öldü," diyerek bariz olanı dile getirdi.

"O bizim gibi değil," diye fısıldadı Suzy, kendine sarılarak. "Ve onlar gibi değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Suzy, "Vücudundan o ışıklar çıkmıyordu" diye cevap verdi.

"Ve o bu zamandan, bizim zamanımızdan değil." Anika Vivienne'in gece gömleğini işaret etti. "Led Zeppelin. Seni ele veriyor."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Uyumaya gittiğimizden bu yana iki bin yıl geçti. Daha doğrusu donalı."

"Yine mi geldin?"

"Donmuş," diye tekrarladı Anika ve sonra devam etti. "Kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ama biz dışarıdayken dünyaya bir şeyler oldu. Yaşam evrimleşti-mutasyona uğradı. Sanırım nükleer sonrası sert iklimde hayatta kalabilmek için hayvan ve insan DNA'ları birleşti ve mutasyona uğradı. Bu yeni varlıklar -kendilerine fae diyorlar- bu yeşil toprakların kontrolünü ellerinde tutuyorlar. Bugünün insanları çorak bir araziye sürüldü."

"Hepsi bu kadar gaddar mı? Fae'ler mi?"

Anika başını salladı. "Sanmıyorum. Belki."

Hepsi ölü kadına baktı. Vivienne ile aynı görünüyordu ama görünüşe göre doğum günleri arasında bin yıl fark vardı. Bu doğru olabilir miydi?

Bu bir rüya değildi. Cehennem de değildi. Ve kesinlikle Vegas Şehri de değildi. Yani... donmuşlar mıydı?

Suzy'nin omuzları çöktü. "Adı Margaret'ti. Kulağa çok normal geliyor, değil mi?"

Vivienne başını salladı. Suzy'nin ne demek istediğini anlayabiliyordu. Düzensiz bir durum için kulağa normal gelen bir isim doğru görünmüyordu.

Anika kaşlarını çattı ve kolundaki eski bir yarayı inceledi. "Görünüşe göre insanlar, hangi zamandan gelirlerse gelsinler, fae'lerden daha lezzetli. Ama nedense Margaret'in kanı onları sarhoş etmemiş ve yaraları bizimkiler kadar hızlı kapanmıyor. Onu kurutmuşlar."

Vivienne Suzy ve Anika'ya baktı. Yaraları kabuk bağlamıştı.

"Benimkinden hâlâ kan sızıyor," diye belirtti.

Anika düşmüş bir vampirin pelerinini aldı ve Vivienne'in en kötü yaralarına bastırdı. "Suzy ve ben bir hafta kadar kafeste kaldık. Birçok şey duyduk, mesela tükürüklerinde fae'lerin doğal hızlı iyileşme özelliğiyle mücadele etmek için pıhtılaşmayı önleyici bir madde varmış. Eğer siz de bizim gibiyseniz, ki kanınız onları sarhoş ettiği için öyle olduğunuzdan şüpheleniyorum, pıhtılaşma etkisini gösterdikten sonra yaralarınız normalden daha hızlı iyileşecektir. Histaminler de sizin için daha hızlı geçecektir."

"Neden bizim kanımız onları sarhoş ediyor da onunki etmiyor?" Vivienne Margaret'e baktı. "Ve *neden* biz daha hızlı iyileşiyoruz da o iyileşmiyor?"

Anika omuz silkti. "Sanırım bunun geçmişten geliyor olmamızla bir ilgisi var. Tişörtünü gördüğümde sana haber vermek için çılgılık attım. Umuyordum ki..."

"İşe yaradı. Sözlerin beni teşvik etti. Bana annemin eskiden söylediği bir şeyi hatırlattılar. Teşekkür ." Annesinin muhtemelen ölmüş olduğunu fark edince göğsü daraldı. Bir ısırtığı tahriş edip pelerinin bir kısmını oraya bastırmak için kullandığında boynundaki sızıdan irkildi. "İnsan şehrine nasıl gideceğiz?"

Anika, gözleri Suzy ile kilitlenerek, "İşte bu," diye ekledi. "Bence yapmamalıyız."

Suzy kendini kapattı. Çömeli kendine sarıldı ve yüzünü dizlerinin arasına sakladı. Vivienne onun yanına çömeldi ve elini uzattı. Bazen kelimeler olmadığında, bir dokunuş yeterliydi.

"Margaret bir izciydi," diye açıkladı Anika. "Görünüşe göre bizi insanlara götürmek için avlamakla görevlendirilmiş."

"Biz mi? Yani, ben de mi?" Vivienne ağzından kaçırıldı. "Özellikle mi? Ama bizi nereden bilebilir ki?"

"Uzun zamandır bizi beklediklerini söyledi. Bu şerefsizler de öyle." Bir cesedin üzerine tükürdü.

"Ama bu iyi bir şey, değil mi? İnsanların bizi arıyor olması?"

Vivienne rahatlamıştı. Yalnız değildi. Umut vardı.

Anika'nın yüzünde suçlu bir ifade belirdi. "Ben... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama eski hayatımda kaynakçıydım. Ordu için çalışıyordum. Suzy de jeologdu. Uranyum bulmak onun işiydi. Ve sen..." Anika omuzlarını dikleştirerek Vivienne'in dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Sen bir nükleer fizikçisin."

"Nasıl... Nasıl bildin?" Vivienne nefes alamıyordu.

"İnsanlar biliyordu. Vampirler biliyordu." Anika omuz silktili. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama hepsi bizim çözülmemizi bekliyordu."

"Çıkardığını düşündüğüm şeyi mi çıkarıyorsun?"

"Bizi kullanmak istediklerini mi? Evet, öyle. Bence ister bu kraliçe olsun, ister insanlar, bizi kafamızın içindekiler için kullanmak istiyorlar."

"Bu inanılmaz bir şey." Vivienne'in umutları yerle bir oldu.

"Sadece kraliçe değil. İnsanlar. Fae'lerle savaş halindeler.

Bizi ele geçiren gücü de ele geçirir."

"Birlikte olamayız. Asla."

"Anlaştık."

Birbirlerine baktılar. Suzy kendine daha sıkı sarıldı. "Peki şimdi ne olacak?" Vivienne sordu.

Anika vampirleri taradı ve vücutlarındaki giysileri çekiştirmeye başladı. "O kafesteyken zihnimi meşgul etmek için tam da bu soruyu düşündüm. Eğer özgür kalırsak ne yapardım? İnsanlara gidemeyiz - tarih bize bir nükleer bombayla neler yapabileceğini anlattı. Alınma ama. Unseelie Yüce Kraliçesi de peşimizde ve yakalanırsak hiç eğlenceli olmaz. Bu yüzden . İsimlerimizi değiştiririz. Asimile oluruz. Fae oluruz. Hayatımızı yaşayacağız. Tek başımıza. Bu şekilde kimse kafamızdakileri kullanamaz ve tarihin tekerrür etmesini sağlayamaz."

"Nasıl?" Vivienne bön bön baktı. "Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Uzun süre kafesin içindeydik ve dinledik. Margaret'a milyonlarca soru sorduk. Size bildiklerimizi anlatabiliriz. Hadi

Önce buradan taşınalım. Buradan çok uzakta olmayan bir nehir gördüm. Muhtemelen bizi bir kasabaya götürecektir." yerde oturan Suzy'ye baktı. "Seni bilmem ama ben ayrılmaya hazır değilim. Henüz değil."

CHAPTER 2

"F

lk olarak," dedi Anika ağızına bir kaşık güveç atarken.
"İsimlerimizi değiştirmeliyiz.

Onlar çok..." Boş hana göz gezdirdi ve sesini alçalttı. "İnsan."

Bu hanı -The Entitled Stag- ve nehir yürüyüşlerinin birkaç mil ötesinde küçük bir kasaba bulmuşlardı. Orta Çağ'dan fırlamış gibi görünüyordu. Elektrik hatları yoktu. Yüksek binalar yoktu. Asfalt yollar yoktu. Araba da yoktu. En azından bu kasabada. Vivienne bunu sorguladığında Anika ona metal ve plastik gibi bazı maddelerin yasak olduğunu söylemişti. Nedenini bilmiyordu.

Pelerinlerinin altında gizlendiklerinden kimse onları insan olarak tanımadı. Üç kadın da uzun saçlarıyla kulaklarını kapatmış ve dikkat çekmemeye çalışarak olabildiğince sessiz kalmışlardı.

Güneş bir saat önce doğmuştu. Burası neredeyse boştu, muhtemelen çoğu kişi için çok erkendi. Kanlı giysileriyle geldiklerinde, bekçi - kulaklarından tutamlar çıkan, ufak tefek, buruşuk, yaşlı adam tipinde bir fae- her şeyden çok paralarıyla ilgilenmişti.

Unseelie bölgesindeydiler. Vivienne Unseelie ismini sorguladığında, Anika bu yeni dünya kültürünün periler hakkındaki eski mitlerden ve Kelt efsanelerinden türetildiğini tahmin etmişti. Unseelie fae'ler hakarete uğradıklarında oldukça hırçın olurlardı. Seelie fae'ler biraz daha yardımseverdi. Görünüşe göre.

Dünya istikrarsızken tutunacak bir ritüel ya da din bulmanın bir anlamı vardı. Vivienne'in zamanındaki insanlar başka bir şeye dönüşmeye başlamış olsalardı, bilinmeyene karşı duydukları korkuyla mücadele etmek için tanıdık bir şeye ulaşırlardı.

"Tamam," dedi Vivienne, sesini alçak tutarak. "Peki, bir fae ismi nedir?"

"Daha doğal bir şey," diye düşündü Anika. "Rose ya da Smoke gibi."

Pelerinin altına saklanıp yemeğiyle oynayan Suzy'ye endişeli bir bakış fırlattı. Şeftali desenli bluzunun yakası yukarı doğru çıkmıştı, bu yüzden Anika onu tekrar aşağı doğru itti. Suzy ona minnettar bir bakış attı.

"Şeftali," diye mırıldandı Vivienne. "Bunun gibi mi?"

"Aynen öyle." Anika Vivienne'i inceledi. "Ve sen... sen orada oldukça vahşiydin. Belki de Violet senin için iyi bir isimdir. Şiddete yeterince yakın."

Vivienne omuz silkti. "Sanırım bazen biraz... agresif olabiliyorum."

Bunun için kaslı erkek kardeşlerini suçladı. Hiçbir oyunda kazanmasına izin vermezlerdi. Bir keresinde, on yaşlarındayken arka bahçede oynarken, kendisini oyun dışı bırakmalarından kadar bıkmıştı ki sopayı savurdu ve yakalayıcının maskesine vurdu. Sonra sopayı atıcıya fırlattı ve burnunu kırdı.

Kaburgalarının arasına keskin bir sızı saplandı. Ailesinin buzları çözülmediği sürece onları bir daha asla göremeyecekti. Yanlarında olmak zordu, bazen zalim ve bencildiler ama bildiği tek aile onlardı. En çok annesini özleyecekti. Sessiz kadın gölgelerde oturmaktan her zaman mutlu olmuştu ama senfonisini burada yönetmişti - Vivienne'i daha iyi olmaya, daha uzun boylu olmaya ve kendisi gibi para için bir adamla evlenmek zorunda kalmaması için başarılı olmaya yönlendiriyordu.

Barın arkasından gelen bir ses hepsini yerinden sıçrattı ama bu sadece yaşlı ve buruşuk bekçinin sabah için çeşnilerini hazırlamasıydı.

"Sen Silver olmalısın." Vivienne Anika'nın başını işaret etti. "Saç için."

"Şeftali, Menekşe ve Gümüş," dedi Anika. "Bunu sevdim. Şimdi başlayalım."

Vivienne -şimdi Violet- başını salladı.

"Gerçekten ayrılacak mıyız?" Peaches ağzından kaçırdı, gözleri kocaman ve tetikteydi. "Ben sizin gibi değilim çocuklar. Ben bir savaşçı değilim. Yalnız kalmak istemiyorum."

Silver dudağını ısırды, mücadelesi yüzüne yansımıştı. Hiçbiri ayrılmak istemiyordu ama hep birlikte yakalanırlarsa neler olabileceğini de biliyorlardı.

"Bir gece," diye kabul etti Silver ve Violet başıyla onayladı. "Bir gece ve sonra yollarımız ayrılacak."

Yerel pazarı ziyaret edip erzak stokladıktan sonra, üç kadın handa kiraladıkları tek kişilik odadaki yatağa yığıldı. Kapıyı sürgülediler, perdeleri kapattılar ve mumları söndürdüler. Sadece şöminede küçük bir ateş yanıyor, çatırdıyor ve tükürüyordu.

Tek bir battaniyenin altında toplanmışlardı, hepsi yorgunluktan sızmış olmalıydı ama uyuyamadılar. Artık gürültünün yerini sessizlik aldığı için Violet'in tek düşünebildiği öldürdüğü vampirler ve hançeri göğüslerine saplamanın nasıl bir his olduğuydu. Hançeri saplamak için gereken gücün gerçekliğinden, kanın ılık ılık fışkırmasına, cesetlerden yükselen ışık toplarına her an bir sürprizdi. *Bütün* cesetlerden mi çıkmışlardı? Kontrol etti mi? Violet hem Peaches'in hem de Silver'ın seğirdiğini, hareketlerinin ince yatağı salladığını hissetti.

"Birimiz nöbet tutmalı mı?" Violet oturarak sordu. "Ne olur ne olmaz."

Peaches başını kaldırdı, solgun yüzü alçak ateş ışığında parlıyordu. "Hâlâ peşimizde olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye kestirip attı Silver. "Hepsi öldü ve sonuncusu yaralı olarak uçup gitti. Biz iyiyiz."

"Emin misin?" Peaches sordu.

Şüphe Violet'i diken diken etti. "Hepsini kontrol ettiniz mi? Hayati değerlerini yani."

Silver durakladı, korkularını yatıştırmak için çok uzun sürdü.

"İlk nöbeti ben alacağım," diye teklif etti Violet. Örtüleri arkaya attı ve çantalarından askerin hançerini aldı. Kemik olduğunu fark etmişti. Fildişi gibi oyulmuştu.

"Marketten aldığımızı al," diye önerdi Silver. "Burada kullandığınızı kimse bilmeyecek."

Violet bakışlarını Silver'a doğru kaydırdı. Arka kapıdaki gizli bir tezgâhtan aldıkları hançer metaldi ama güya fae'ler için ekstra ölümcüldü. Eğer onunla yakalanırlarsa, Kuyu Tarikatı tarafından hapsedileceklerdi. Hepsi de kendilerine verdiği huzur için bu riski almaya hazırdı. Violet kemik hançeri attı ve metal olanı buldu. Sonra sırtını duvara dayayarak ateşin yanına oturdu ve iki kat yüksekliğinde olmalarına rağmen kapıya ve tek pencereye baktı.

İki kadın uykuya daldığında ve Violet onların eşit nefes alışlarını duyduğunda rahatlamaya başladı. Güvendeydiler. Hayatta kalmışlardı. İçindeki her içgüdü bu kadınlarla kalmak istiyordu ama içlerinde tehlikeli bilgilere sahip olan oydu. Violet yakalanırsa, düşmanları uranyum elde için başka bir yol bulabilir ya da bu kez bomba kovanlarını ve laboratuvar ekipmanlarını inşa edecek demircileri veya başka metal işçileri olabilirdi.

Violet giderse, en azından iki kadın birlikte kalabilirdi. Gece yarısı gitme ihtimalini düşündü ama uyanık kalmanın onun için de mümkün olmadığı ortaya çıktı. Geçen yirmi dört saat onu yakaladı ve Violet uykuya daldı.

Bir çılgılık onu uyandırdı.

Karanlığın ve yıpranmış sinirlerinin arasından gözlerini kırıştıran Violet, yatağın üzerinde iki kadınla boğuşan karanlık bir figür gördü. Pencere açıktı. Yerde kırık camlar vardı.

"Aptal insanlar," diye tısladı davetsiz misafir. "Hep birlikte olduğunuzda kokunuz daha güçlü oluyor. Sizi buraya kadar takip ettim."

Violet ayağa fırladı ve hançeri doğrudan karanlık şekle sapladı, bu sefer kemiğin direncini kırmak için ekstra güç uygulamayı hatırladı. Gümüş onun altından yuvarlandı

ve kendi hançerini sapladı. Peaches bir kase buldu ve kafasında kırdı.

Davetsiz misafir yere yığıldı. Ama Violet onun iyileşip tekrar uyanması riskini göze alamazdı. Onu defalarca bıçakladı. Yüzü sıcak, yapışkan bir pislikle kaplanana kadar devam etti.

Piçlerin kazanmasına izin verme.

Saniyeler sonra Silver'ın eli Violet'ın bileğini sararak bir sonraki bıçağını durdurdu.

"Vi..." diye haykırdı. "O gitti. Bak."

O küçük ışık topları gövdeden dışarı fırladı. "Emin olmak zorundaydım."

Şeftali kararsız gözlerle onları izledi. Silver bir kibrit çaktı ve bir mum yakarak ışığı onlara doğru tuttu.

"Sen iyi misin?" Violet Peaches'a sordu.

Boynunu tutarak başını salladı. "Sanırım beni yakaladı... sadece birazcık."

"Ama sen karşı koydun," dedi Violet. "İyi iş çıkardın, Peaches."

Silver yarasını kontrol etti. "Derin değil. Violet ona tam zamanında yetişti."

Onu.

Violet, kulakları, dişleri ve kanatları dışında çok normal görünen yüzünü görmek için ağır figürü çevirdi. "Bu kesinlikle askerlerden biri."

Gümüş'ün gözleri yaşardı. "Çok özür dilerim, hepsini kontrol etmemiş olmalıyım. Sen haklıydın."

"Kendine bu kadar yüklenme," dedi Violet. "Hepimizin kafası çok karışıktı. Onları kontrol ettiğimiz falan da yoktu. Ve... Saatimin başında uyuyakalmışım. Özür dilemesi gereken benim."

Hepsi ölü vampire bakıp sessizce bunun ne anlama geldiğini düşündüler.

"Eninde sonunda bizi bulacaklar." Violet hançeri vampirin pelerinine sildi. "Burada kalamayız."

"Kokumuzun birlikte daha güçlü olduğunu söyledi," diye belirtti Silver acımasızca. Peaches hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Silver onun omzunu sıktı.

"Belki siz ikiniz bir arada kalabilirsiniz. Gitmesi gereken tek kişi benim," dedi Violet. "Demek istediğim... Nasıl inşa edileceğini bilen benim."

..."

"Hayır." Silver'ın sert bakışları Violet'inkilerle buluştu. "Onu duydun. Bizi kokumuzdan takip edebilirler ve birlikte daha güçlü oluruz. Bunu söylemek bana acı veriyor ama en azından üçümüz üç farklı yerde olursak, başka bir bomba yapmaları daha zor olur."

Violet'in omuzları çöktü. Haklıydı. "Asla aynı yerde olamayız."

"Ben de birlikte kalmayı tercih ederdim ama ikiniz de bunun doğru seçim olduğuna biliyorsunuz, lanet olsun."

Violet başını salladı, gözleri yanıyordu. O yetişkin bir kadındı, lanet olsun. Asla ağlamazdı, bu yüzden çenesini kaldırdı ve korkusunu yuttu.

"Yollarımızı ayırmadan önce," dedi Silver, hançeri Violet'ten nazikçe alarak. "Bence bir şey değiş tokuş etmeliyiz. Bunun gerçek olduğunu kanıtlamak için. Gerçek olduğumuzu kanıtlamak için. Birlikte hayatta kaldığımızı kanıtlamak için."

"Silver'dan Silver," dedi ve Violet'e vermek için saçından bir tutam kesti ve sonra aynısını Peaches için yaptı.

Violet eski Led Zeppelin tişörtünü buldu ve ondan iki parça kesti. Peaches de aynı şeyi bluzuna yaptı. Eski giysilerinden arta kalanları ateşe attılar ve geçmişlerinin yanışını izlediler.

Şeftali tılsımlarını küçük bir bozuk para çantasına tıktırdı, Violet'in hissettiğinden daha güçlü görünüyordu. "Onları her zaman yanımda taşıyacağım," diye söz verdi. "Hepinizi düşüneceğim ve-" boğazı düğümlendi. "İyi olmanız için dua edeceğim."

Violet o gece kasabadan ayrılırken aklında tek bir düşünce vardı. Yeni kaderine, ikinci şansına hakim olmak için her şeyi yapabilirdi. Bu kez, hiç istemediği bir mesleğe zorbalıkla yönlendirilmeyecekti. Aile baskısına boyun eğmeyecekti. Her şeyi kendi bildiği gibi yapacaktı.

CHAPTER 3

ALTI YIL SONRA

Dim ışığı mağaranın girişinden içeri, bunaltıcı obsidyen madenine doğru parlıyordu. Violet tırmıklamaya ara verdi ve kabarık kar tanelerinin dansını izlemek için doğruldu.

İçeride onları neyin beklediğinden habersiz, döne döne içeri girdiler. Kavurucu sıcaklık onları masumiyetten mahrum bıraktı, ta ki yere düşüp bulanık bir su birikintisinde can verene kadar. Burada pek bir şey yetişmiyordu ama yine de bu bir işti. Violet gelir, işini yapar ve evine giderdi. Soru sorulmazdı. Sadece arada sırada geride kalırsa kırbaçlanıyordu ama bu da katlanılabilir bir şeydi.

İşığın normalden daha fazla karardığını fark ettiğinde sinirleri gerildi. Gece yaklaşıyordu. Karanlıkta eve yürümek sadece dondurucu olmakla kalmayacak, aynı zamanda onu geceleri sinsice dolaşan kötücül fae'lere karşı riske atacaktı.

"Biliyor musun," diye ciyakladı arkasından yüksek bir kadın sesi. "Seelie tahtına bir insan oturttuklarını duydum. Bu ne kadar iğrenç bir şey?"

Violet omzunun üzerinden Mitzie'ye baktı, sonra pembe saçlı periyi özenle görmezden geldi ve işine geri döndü.

"Seelie olmadığına seviniyorsun, haksız mıyım?" Mitzie homurdandı, sonra nefesinin altında mırıldandı: "Fae tahtlarında insanlar. Elphyne ne yapacak..."

Violet kırık taş yığınlarını sanki kendi dünyasıymış gibi süpürdü. Ter boynundan aşağı damlayarak göğüslerinin arasında yuvarlandı ve

gömleği tenine yapıştı. Lanet olsun. Eve yürürken kurulanmazsa, her şey buza dönüşecekti.

Siyah çöpün içinde sıra dışı bir şey parlıyordu ve Violet onu incelemek için eğildiğinde avuç içi büyüklüğünde küçük bir metal parçası buldu. Yasadışı parçayı kimse onu yakalamadan cebine attı.

"Hey, Vi. Violetta. Viola suratlı. *Vanilya Fasulyesi*."

Violet cevap vermeden önce ustabaşının onu izleyip izlemediğini kontrol etti, ama şişkin burunlu hobgoblin kayalık duvara yaslanmış kum saatindeki kumlara bakıyordu sadece. Violet her zaman goblinlerin kısa boylu olduğunu düşünmüştü. Ama bu adam en az bir metre boyundaydı. Dikenli kırbacı elinde gevşek bir şekilde duruyor, kullanılmak için bir bahane bekliyordu. Violet bakışlarını tüm gücüyle Mitzie'ye çevirdi.

"Kapa çeneni," diye tısladı dişlerinin arasından, en iyi Unseelie öfkesini kanalize ederek.

Perinin prizmatik yusufçuk kanatları öfkeyle uçuşarak siyah tozları karıştırdı. "*Küçücük* donunu buruşturmana gerek yok. Ben sadece sana insan kraliçeden bahsediyordum. Hepsi bu."

Birine Küçük Fae demek bir hakaretti ama en azından Mitzie Violet'in Fae olduğuna inanıyordu.

Mitzie'nin küçücük bedenini bir nefeste uçurabilirdiniz ama o bir devin tavrına sahipti. Violet'e kıyasla 1.80'lik boyu gerçek bir cüceydi ama Violet'in eski dünyasının bu sert versiyonunda görünüş aldatıcı olabiliyordu. Dev ya da peri, dost ya da düşman, kimin onu sırtından bıçaklayacağını asla bilemezdi. Herkes onun şüphesini hak ediyordu ve bu Unseelie ulusunda herkes kendi başının çaresine bakmayı hak ediyordu. Yardım istemeyin. Yardım beklemeyin.

Geçtiğimiz altı yıl boyunca bu durum ona çok iyi gelmişti.

"Bir insanın kraliçe olup olmaması bizi ilgilendirmez," dedi Violet, sonra sesini alçalttı ve dişlerinin arasından konuştu. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hepsi yalan. Akıllı başında hiçbir fae *erkeksiz* bir varlığı yüceltmez. Hiçbir fae iğrenç Dokunulmamışlardan birine saygı göstermez."

"Evet ama... bu doğru. Chami dün gece meyhanede anlattı. Sen en azından biraz merak etmiyor musun? Yani , nasıl yaptı bu pis

Kral Karaayak'ın gözüne dokunulmamış mı?" Mitzie kendisine en yakın olan obsidyen parçalarını yığının olduğu yöne doğru tekmeledi, sonra bir tanesini alıp hülyalı gözlerle ona baktı. "Seelie Kralı'nı kesinlikle haremime katardım." Aklına gelen bir fikirle nefesi kesildi. "Sence insanın sihirli bir woo-hoo'su var mıdır? Benimkinden daha fazla sihir?"

Violet homurdandı. "Hiç kimse periler kadar sihirli olamaz."

Mitzie saçlarını savurdu. "Biliyorum, değil mi? Peki bu kadını bu kadar özel yapan ne? Mana ile dolu olduğunu söylüyorlar. Duydunuz mu? *Muhafızlardan* bile daha fazla."

Violet derin bir iç çekti ve tırmağına yaslandı. Bakışlarını meslektaşına dikti. "Hayır. Bu mümkün değil. Burada yaşadığım onca yıl boyunca hiç böyle bir şey görmedim. İnsanlarda mana yoktur."

"Haklısın. Muhtemelen bir tür zehir kullanmıştır." Mitzie'nin gözleri büyüdü. "Yeni bir silah mı? Başka bir savaş mı olacak?"

"Mitzie," diye uyardı Violet. "Sadece karanlık çökmeden eve dönmek istiyorum. Hepimizin bize eşlik edecek bir erkek koruma haremi yok. İşimize geri dönebilir miyiz?"

Peri gözlerini devirdi. "Çiftleştığım için benden nefret etme."

"Kapa çeneni ve işini yap." Tempest, sistemin derinliklerinden çıkarılmış obsidyenle dolu bir el arabasıyla geldi. Dişi orkun şişkin pazuları loş mağara ışığında koyu yeşil bir renk alıyordu ve madencilerin çoğu gibi onun da üzeri siyah tozla kaplıydı.

Mitzie piranha dişlerini gösterdi ve tısladı.

Tempest el arabasını indirdi ve hırladı, ancak ısırıklarının altında oldukça komik görünüyordu. Keşke Violet gülümseyebilseydi. Bunun yerine içini çekti ve çöpleri kendi el arabasına boşaltmadan önce tahta tepsiye süpürmek için çömeldi. Onun işi el arabalarından düşen parçaları toplamaktı, bu yüzden yaptığı tek şey buydu.

Violet'in içindeki bilim insanı durup Mitzie'yi dinlemek, onun gibi bir insanın nasıl olup da Seelie tahtına çıkabildiğini anlamak istiyordu. Bilgiyi inceleme ve işlerin nasıl yürüdüğünü çözme dürtüsü her zaman ilgisini çekerdi ama Violet olduğu andan itibaren bu yanını gömmüş ve sorgulayan zihnini bir fae olarak çalıştırmaya başlamıştı. İnsanlar buna dahil değildi.

El arabasını mağara sisteminden çıkarırken soğuk hava yüzünü ısırdı. Kar durmuştu ama berbat atmosfer ıslak gömleğini buz gibi bir cekete dönüştürmüştü. Kollarını çalışmaya, kalçalarını itmeye ve ağrıyan kaslarını tepeye, çöp döküm alanına doğru hareket ettirmeye zorladı. Diğer kirli işçiler onun yükünü ölçtü, işaretledi ve sonra boşaltmasına izin verdi. Alnındaki soğuk teri silerek amirine başıyla selam verdi ve el arabasını gece vardiyasındaki madenciler için geri götürdü. Sonra burnunu çeke çeke, dağın yamacına inşa edilmiş basit bir ahşap kulübe olan personel odasından kürklü pelerinini aldı ve evden çıktı.

Yürüyüşünün beşinci dakikasında işkencenin yeni bir tanımını keşfetmişti: iki millik yolu yüzüne vuran rüzgârla yürümek. Botları ince taze kar tabakasında çitirdiyor, ayak parmaklarını deriden donduruyordu. Sümüğü donmuştu. Nefes almak acı veriyordu. Ve siyah lekeli terinin göğsünde buza dönüştüğüne yemin etti. Lanet olsun. Madenden çıkmadan önce kurulanmayı unutmuştu ve en sevdiği ikinci başörtüsünü de unutmuştu.

Kanatları olmasını diledi.

Titreyerek pelerinine sarıldı ve şu anda evi olarak adlandırdığı küçük dağ köyü Obscendia'ya giden dolambaçlı yolun son ayağına doğru ilerledi.

Sokağın iki yanındaki evler, batan güneşin altında zar zor görülebiliyordu ve lağım gibi kokuyordu. Geceleri evlerinden çıkıp karda oynamaya cesaret eden fae çocukları onu görünce hırlayıp tıslayarak içeri kaçıyorlardı Elphyne'de altı yıldır uyanık olabilirdi ama Obscendia'ya geleli sadece birkaç ay olmuştu. Yeni gelenler dışlanırdı. Mitzie bir istisnaydı.

Kötü davranışlar, bok kokan sokaklar ve bitli yataklar onun gibi birinin hak ettiği şeylerdi. Ama burası eviydi. Şimdilik.

Obscendia, Redvein Ormanı ile kayalık bir dağ silsilesi arasında, Unseelie başkenti Aconite Şehri'nin birkaç mil doğusunda yer alıyordu. Unseelie diyarının büyük bölümünde olduğu gibi, bazı evler dağın yamaçları tarafından yutulmuştu, bazıları ise yerin derinliklerindeydi. Violet'in evi iki sokak aşağıda, sol taraftaydı ve dağın kenarına sırtını dayamıştı.

orman. Kira ucuzdu çünkü ormandaki yaratıkların köyün yakınına kadar geldikleri biliniyordu.

tek şey buydu.

Güneşin son ışıkları kiremitli çatıların ardında kayboldu ve onu telaşla sarstı. *Lanet olsun*. Violet bu gece belaya bulaşacak havada değildi. Eve gitmeye can atarak hızını artırdı ama yine de yeterince hızlı değildi. Yüksek bir bahçe duvarından bir gölge sıyrıldı.

Başını eğip yürümeye devam etti ama gölge önüne geçerek yolunu kesti. Beden dilini güven yansıtmaya zorlayarak çenesini kaldırdı ve vampirin doğrudan gözlerinin içine baktı.

Koyu kahverengi, kırmızı

değil. Güzel.

Bu, kan çılgınlığı içinde olmadığı anlamına .

Adamın geri kalanı kadının korkularını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Giysileri lime lime olmuştu. Vücudu zayıftı. Yüz hatları zayıf ve . Açlıktan ölüyordu, muhtemelen çaresizdi.

Sorun var.

Genelde vampirler iki çeşitti. Leş yiyip uyuyan hayvanlarla beslenenler ve dualarını büyüleyerek gönüllü hale getirebilenler. Ama Violet üçüncü bir tür olduğunu biliyordu -*dişler iniyor, kırmızı gözler*, hırıltılar- hafızasını kırıştırarak uzaklaştırdı. Paniğin hüküm sürmesine izin vermenin zamanı değildi.

"Vay, vay," diye mırıldandı vampir, kızın yaralı kulaklarına yerleşmeden önce onu bir kez daha değerlendirdi. "Burada neyimiz varmış bakalım?" Violet'in omzunun üzerinden baktı. "Ne düşünüyorsun? Ne tür bir yemek bu?"

"Seni uyarıyorum," dedi. "Kımıldayın yoksa ölüm listemde olursunuz." Kanının tadına baktıkları an, kimliği açığa çıkmıştı.

Tüy kadar hafif bir dokunuş, kıvrık kulaklarının yaralı, sert kabuğunu keşfetti. Violet irkildi ve kaşlarını çatarak arkasını döndü; arkasındaki iki vampire değil, tek vampire sırtını göstermeyi tercih etti.

"Sanırım o sadece küçük bir fae," dedi içlerinden biri. Kendi sivri vampir kulakları sanki bir şey varmış gibi yontulmuş ve çentiklenmişti.

onlardan bir ısırık almıştı. "Belki de o bir elftir. Belki biri ona zarar vermiştir."

Kulağına bir dokunuş daha. "Çünkü onlarla savaşacak manası yok." Snickers.

Violet homurdandı ve hepsini aynı anda görebilmek için yana doğru kaydı.

"Git kendini yüzdür," diye tersledi.

Daha fazla gülüşme.

"Manam olmayabilir ama silahlarım var." Sanki altında hançer varmış gibi pelerinin okşadı ama gerçek şu ki, şu anda tek hançeri çizmesinin içindeydi. Muhtemelen mana eksikliğini de doğrulamamalıydı.

"Ama karnımız aç," diye sızlandı üçüncü vampir.

"Bir beslenme evine git o zaman." Violet yürümeye devam etti. "Ya da ormanda avlan."

Üçü de ona yetişmek için koştu, onlara sırtını dönecek kadar küstahlaştığı için şaşkındı.

"Ya kibarca sorsaydık?" dedi içlerinden biri. Belki de ilkiydi. Violet bakmıyordu. Cevap da vermiyordu. Hangi kelimelerin onlar için bir davet olarak algılanabileceğini kim bilebilirdi ki? "Görünüşe göre zaten türümüzden bir sürü kişiyi beslemişsiniz."

Birkaç adım daha attıktan sonra durdular.

"İyi," bağırdı biri arkasından. "Kokunu aldık." "Lezzetli kokuyorsun... neredeyse... insan gibi."

Violet durdu. Gerildi. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Sonra uzaklaştı, onların kahkahaları arkasından çarpık bir senfoni gibi geliyordu.

"Bu gece görüşürüz!"

Küçük, tek odalı dairesine vardığında ağzı kurumuş ve kalbi düzensiz bir şekilde çarpmaya başlamıştı. Titreyen ağır ahşap kapının kilidini açtı, arkasından sürgüledi ve doğruca tek pencerenin mandalını kontrol etmeye gitti.

Ama bu lanet tahta kilitler kolayca kırılabilirdi.

Kemiklerine işleyen soğuk yorgunluğa rağmen Violet şömineyi kullanmayı reddetti ve bunun yerine odayı tek bir yağ lambasıyla aydınlattı. O

sıcağın rahatlığını hak etmiyordu, bu yüzden titredi ve obsidyen tozunu buzlu suyla vücudundan temizledi. Sürekli zatürreenin onu bulmasını bekliyordu ama garip bir şekilde, uyanık kaldığı altı yıl boyunca hiç hastalanmamıştı. Bir açıklaması olmalıydı ama aklına gelen tek şey, mikropların bu zamanda farklı olduğuydu. Hiçbir Fae gerçekten hastalanmıyordu, insanlar gibi değil.

Bayat ekmek ve eski peynirle karnını doyurdu, biraz ekşimiş olabilecek ama görmezden geldiği bir fincan sıcak baharatlı sütle yıkadı. Isınmak için eski tahta parçalarından yaptığı tahta adamın yanına gitti. Kalın bir kirişti ve içinden daha küçük kirişler çıkıyordu. Yumruklarını paçavralara sardı ve bir vampir olduğunu hayal ederek tahta adama vurmaya başladı.

Kafa. Yumruğu dışarı fırladı ve kirişin ortasına çarptı.

Kalbine. İkinci yumruğu göğsüne geldi.

Öldü. Yuvarlak tekme attı. Tahta sallandı ve onu sabitledi, bakışları vampirler üzerine araştırma yaptığı yerin arkasındaki duvara kaydı. Gözleri sertleşti. Sonra geri çekildi ve çalışmasını tekrarladı. Vampir çetesinde yaptığı gibi önce gözleri çıkardı. Parlak ışıklar geri gelmediği için yumruklarını kullanmak zorunda kaldı. Kazıklı kalp. Sonra kazığı saplayıp öldüğünden emin oldu. Bu süreç ona iyi hizmet etmişti. Sıcak, yapış yapış ve bacakları titrer haldeyken, yatak dediği palete süründü ve sazdan tavana bakarak uzandı, hafifleyen nefesinin üzerindeki ormanın seslerini dinledi.

Bir kurdun uluması.

Rüzgarın sessiz fısıltıları.

Vahşi bir yaratığın uzaktan gelen delici çığlığı.

Uluma notanın ortasında kesildi, sanki bir şey onu aşağı çekmiş gibiydi.

Elphyne'de besin zincirinin tepesinde kimse yoktu. İnsanlar et olabilirdi. Fae'ler besin olabilirdi. Canavarlar yem olabilirdi. Belki de en tepede bir tür olsaydı, bu Yüce Fae olurdu. Soylular ve Kuyu Tarikatı Muhafızları-- bol manaya sahip olanlar.

Uzaktan bir başka unutulmaz çığlık.

Karnı guruldadı.

Bir çizburger için neler vermezdi. Ya da bir kola. Bir çubuk brokoli bile alabilirdi. Bu süre içinde bir kez bile sebze görmemişti. Donmaya dayanıklı garip meyveler, bol miktarda brüksel lahanası ya da pancar vardı... ama küçük ağaçlar yoktu. Gözyaşları gözlerini yaktı ve onları bir koklamayla uzaklaştırdı. Bazı şeyler vardı ki asla geri gelmeyecekti.

Artık nesli tükenmiş olan şeyleri düşünmeyi bırakın.

Onun yüzünden.

Pencereyi kontrol etti, mandalın kapalı olduğunu doğruladı ve sonra göz kapakları düşene kadar tavana bakmaya devam etti. Uykuyla savaşıyor onları açmaya zorladı. Bu işe yaramayınca yüzüstü döndü ve elini yumrulu saman yastığının altına sokarak pürüzsüz, uzun bir çubuğu kavradı ve rahatlatarak çekti.

Dünya ne kadar değişirse değişsin, bu hep aynı kalmıştı. Elementler. Ateş sıcaktı. Metal sertti. Eğer eski laboratuvarı olsaydı, pek çok şey hâlâ aynı olurdu. Fizik kanunları hiç değişmemişti.

Violet, Peaches ve Silver'ın hayatta olup olmadığını merak etti. Ve eğer yaşıyorlarsa, Violet ile aynı yolu mu seçmişlerdi? Onun gibi olmaya mı karar vermişlerdi? Kendilerini korumak için her şeyi yapmışlar mıydı, ya da daha kötüsü, bunu tersine çevirip avcı mı olmuşlardı? Başlarına gelenlerin onları tanımlamasına izin verdiler mi?

Bir anda akıllı Peaches'a gitti. Kırılğan kadın çöküşün eşiğinde görünüyordu. Violet'in göğsünde bir sızı kabardı. Boğazı tıkanı. Elini metal çubuktan çekip yatağının altına, küçük bir metal tenekenin bulunduğu yere götürdü. İçinde iki parça vardı: Peaches'ın renkli baskılı bluzundan bir parça, Silver'ın muhteşem saçlarından bir tutam.

Artıklara bakan Violet, onların da kendisine ihtiyacı olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Vampirlere karşı tek kadınlık kan davası kalbindeki boşluğu umduğu gibi doldurmamıştı.

Bir koklama ile kutuyu tekrar yerine koydu ve yorgun başını dinlendirdi.

MENEKŞE'NİN GÖZLERİ BIRDEN AÇILDI. Oda . Lamba yanmıştı. Uyuyakalmış olmalıydı. Kahretsin. Uyku genellikle kısa aralıklarla gelirdi ama bir vampir tarafından işaretlendiğini anladığında bütün gece uyanık kalırdı.

Dinledi. Neden uyanıktı? Paranoyasından daha fazlası mıydı? Hareket etmeden, duyularını dışarı itti ve kalbinin atışını dinledi. Kulaklarıyla, burnuyla, kollarındaki küçük tüylerle *dinledi*.

Pencerenin yanında bir sürtünme sesi. Gerildi. Cam çatladı. Sonra yüzüne çarpan bir rüzgâr şakağındaki saçları havaya kaldırdı.

Kıs kıs güler.

Buradalar.

Hâlâ yüzüstü yatıyordu, eli hâlâ yastığının altındaydı. Ağrıyan kasları laktik asit birikiminden neredeyse körelmişti. Zamanı geldiğinde hareket edemeyeceğinden korkuyordu.

Ve sonra oldu.

Atmosferdeki bir değişim pencereden geçeceklerini haber veriyordu. O kadar sessizdiler ki neredeyse onları kaçıracaktı. Parmakları yastığın altındaki soğuk, metal çubuğun etrafında kenetlendi. Nefesini tuttu ve kendini sabırlı olmaya zorlayarak bekledi.

Vampirler gecenin bir yarısı bir odaya girdiklerinde, kurbanlarının uyanık olmasını asla beklemezlerdi. Çok iyi ayarlanmış duyuları, yüzlerce metre öteden gelen nefes seslerini bile algılayabilir.

Violet'in düzenli nefes alıp verişinin ve nabzının bir yarışma olmayacağı anlamına geldiğini düşünüyor olmalılar.

Boynundaki karıncalanmayı hissettiği anda döndü ve demir kazığını en yakınındaki vampirin göğsüne sapladı. Onun geldiğini hiç görmedi. Yana doğru yuvarlanarak

Bir sonraki, kulakları çentikli vampir. Kazık kalbini ıskaladı ama böğrüne saplandı.

Pençeli parmaklarını savurdu ve dişlerini gıcırdattı. Violet eğildi, paletin altından ikinci bir hançer aldı ve onu almak için uzanan üçüncü vampire doğru itti. Hepsine metal saplamak zorundaydı, yoksa yarasaya ya da melek formuna dönüşebilir ya da manalarını kullanabilirlerdi - eğer yeterince manaları varsa

-Ona zarar vermek için. Sonunda derin bir nefes almasına izin vermeden önce gördüğü son şey geniş ve şok dolu gözleriydi.

Üç vampir de onun tek odalı küçük dairesinin zeminini doldurmuştu. Kan birikmiş, parlak siyah bir cila ay ışığında parlıyordu.

Violet nefesini toparlaması için kendine bir süre tanıdı ve sonra değerlendirme yaptı. İlki ölmüştü. Üçüncüsü de. Kan kaybından ölürken kazık hâlâ çentik kulaklı olanın böğründe idi.

"Yüzücü kaltak," diye mırıldandı, dişlerini kan kaplamıştı.

Dişinde kan mı var?

Violet boynuna, tam eski ısırık izinin üzerine bir tokat attı ve ıslaklık hissetti. Bir sızı bile yoktu. Tanrım, bir şekilde dişlerini ona geçirmeyi başarmıştı. O kadar hızlıydı.

"Lanet olası çevik yaratıklar," diye küfrederek başını salladı ve sonra onu tekmeledi.

Öldürdüğü ilk vampirin kendisine en yakın olan vampir olduğunu düşünmüştü ama o bu adamdı. En ufak bir seste uyanmaya alışık olmasaydı, adamın tükürüğündeki histaminler onu uykuda tutabilirdi. Tüm beslenme boyunca uyuyabilirdi. Çoğu vampir her gece aynı besin kaynağına dönmeyi tercih ederdi, ama onunla... kendilerini durduramayabilirlerdi. Hiç uyanmayabilirdi.

"Lanet olsun." Bir bez buldu ve ısırığa baskı uyguladı. Normalden daha hızlı iyileşmesine rağmen en az on dakika boyunca kan damlayabilirdi. Beslenmeyi bitirmiş olsaydı, iyileşmesine yardımcı olmak için karşıt bir enzim üretmiş olurdu. Besin kaynaklarını öldürmeleri biyolojik olarak pek mantıklı değildi.

Tabii altı yıl önce ondan beslenenler gibi kana susamış bir duruma girmedilerse.

Violet hançeri üçüncü ölü vampirden çekip çıkardı, tam da vücudundan manabez hafiflemeye başladığı sırada. Parlayan ışık hareket ederek avının üzerinde unutulmaz yansımalar yarattı. Çentik kulaklı vampire sapladı. Kalbinden değil, karnından vurdu. Adam acı içinde haykırdı.

Çömelerek başını eğdi. "Manana erişimin elinden alındığında o kadar da korkutucu değilsin, değil mi?" Hançeri saplayıp oynattı, sonra da öfkesini dizginlemek için dudağını ısırıldı. "Yer değiştiremezsin. Büyü yapamazsın. Beni hipnotize bile edemezsin."

Kara ateşle parlayan gözler ona dik dik bakıyordu. Bir kan emiciden beklemediği bir metanet göstererek onu şaşırttı. Böğründeki kızıgı kavradı ve çekip çıkardı, bu sırada bakışlarını ondan ayırmadı. Onun üzerine atladı ve kalan hançeri daha derine itti, bu sefer onun kirli, nemli yüzüne bakarken hançeri tutmaya devam etti.

"Tüneğin nerede?" diye sordu sakince. Başkalarına ondan bahsetmiş olabilirdi. Kimliğinin açığa çıkma riskini göze alamazdı... ve dünyayı daha fazla kan emici pislikten kurtarma şansını asla kaçırmazdı.

"cehenneme."

Adamın hafifçe geveleyerek söylediği sözler karşısında gözleri kısıldı. Yaralarına baktı, nedenin onlar olduğuna inanmıyordu. Hayır... daha çok onun kanının bir damlasını tatmış olması muhtemeldi.

"Son şansın," dedi. "Bana tüneğinin nerede olduğunu söyle, gitmene izin vereyim."

Gözleri büyüdü. İnsanların yalan söyleyebileceğini unutmuştu.

Bu küçük piçler sürüler halinde toplanmayı severlerdi. Büyük aile tünekleri genellikle dişiler tarafından yönetilirdi ve kızışma mevsimi olmadığı sürece, erkekler sokaklarda dolaşmak için dışarı atılırdı, böylece diğer tüm fae'lere, hayvanlara ve Kristal Şehir'deki kalelerinden dışarı çıkacak kadar cesur olan zavallı talihsiz insanlara zarar verirlerdi.

İğrenç türler.

Keskin dişlerini yaladı ve gözleri odağını kaybetti. "Tadın... başka bir şeye benziyor. Daha fazla bir şey... ne... nesen sen?"

"Açıkça hafife aldığınız biri."

Ama o çoktan gitmiş, kadının eşsiz kanının büyüsüne kapılmıştı. Gözleri yuvarlandı ve sanki cehenneme değil de Nirvana'ya girmek üzereymiş gibi gülümsedi. Bir damladan fazlasını almış olmalıydı. Bu gece ondan hiçbir şey anlamayacaktı. Ne yazık.

Hançer sapının bir hareketiyle bıçağı vampirin göğüs boşluğuna doğru itti ve kalbine isabet ettiğinde bundan zevk aldı. Metal, vampirin hayatını hızla keserek işini yaptı. Manabeeze vücudundan fırladı ve tavana doğru süzüldü, açık pencereyi bulup geceye kaana kadar vızıldadı. İşi bittiğinde arkasına yaslanıp duvara yaslandı. Odası darmadağınıktı.

nnde cesetleri ortadan kaldıracağı uzun bir gece vardı ama şikyet etmedi. İşiine devam etti.

Bu onun kefaretiydi. Ve şiddetli Violet onun efendisi oluyordu.

CHAPTER 4

Indigo kiremitli karakol çatısının tepesinde durdu ve adayı çevreleyen sefil kış denizine kaşlarını çatarak . Karla kaplı kıyı dolunayın altında parlıyordu. Rüzgâr

karakolun taş ve ahşap binasına çarparak onu karşılamak için dört kat yukarı fırladı. Kanatlarını vücuduna doladı. Bu yükseklikte neredeyse adanın etrafını görebiliyordu. Bir tarafta yemyeşil bir orman, diğer tarafta ise deniz vardı.

Ay bu gece çok parlaktı; bu, ay tanrıçasının güçlü olduğunun bir işaretiydi. Yüzünü kaldırdı ve onun ışıltısıyla yıkandı.

Sağ tarafındaki bir gölge Muhafız arkadaşının gelişini haber verdi. On İki Kadro'daki diğer iki vampirden biri olan Shade, zar zor bir ses çıkararak ustalıklı fayansların üzerine indi. Eğitimsiz bir göz hiçbir şey göremezdi. Belki de en fazla koyu bir bulanıklık. Ama Indigo bir gölge ustasıydı. Karanlığın içinden alttaki gerçekleri görebiliyordu.

"Şansın yok mu?" Shade

sorguladı. "Ne

düşünüyorsun?"

"Tetchy."

"Susamış

."

"Öyleyse iç. Orman av hayvanlarıyla doludur." Shade'in sesi yumuşak ve kültürlüydü. Onun ağzından çıkan her şey kulağa kolay geliyordu.

"Denedim. Kanlarının tadı karton gibi."

Shade, Indigo'nun çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve yüzünü inceledi. Bir an için Indigo'nun görebildiği tek şey amirinin mükemmel yontulmuş yüz hatlarıydı. "Gözlerin donuk. Cildin solgun." Bıraktı. "Tadı bok gibi olsa da iç. Eninde sonunda duyuların geri gelecektir."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," diye mırıldandı Indigo, tanrıçanın aşağı inip onu düzeltmesini dileyerek aya baktı.

"Anladım. Ben de kokladım."

"Ama hiç tatmadın."

Indigo'nun içinde sürünen kin, iç huzurunu bozuyordu. Sanki gövdesine sarılmış gölge yılan uyanmıştı ve acımasız bir intikam almaya hazırdı. Geceyi derin derin içine çekti ve sonra kendini sakinleşmeye zorladı, sıradan bir fae veya hayvandan kan almayı hayal etmeye çalıştı ama vücudunun tek istediği iyi Kutsanmış insandı. Ağzı bu lezzet için sulandı. Açlıktan ölüyordu. Vücudundaki her hücre bunun için çıldırıyordu.

Bunu düşünmek bile onu sertleştirdi.

Üç ay önce, o çekici kanın ilk ve tek tadına bakmıştı. Tatlı sıvı ağzına andan itibaren, gece yarısı yıldızları deneyimlemek gibiydi. Ayın kendisini. Daha fazlasını arzulamıştı. Sadece tadı ya da uyuşturucu özelliği değil, kanın içinde bulduklarıydı; onun düşünceleri, arzuları ve sırları. Onun aşkı.

Hayatı boyunca başka bir varlığa hiç kadar yakın hissetmemişti ve bir kez daha vurmak için onu aramaktan kaçınmak için tüm özdenetimini kullanması gerekmişti. Bunu düşünmek bile onu kıvrandırılıyordu. Elektrik, beklentiyle teninde titreşiyor, sanki o günün düşüncesi bile ondan tekrar beslenme olasılığını çağırıyordu gibi sisteminden arzuyu çekiyordu.

Onu besliyor, sıkıştırıyor, nerede başladığını ve nerede bittiğini anlayamayana kadar horozunu derinlere sokuyordu. Ta ki artık için.

Ama o insan Seelie Yüce Kralı Jasper Darkfoot'a aitti. Güçlü bir kurt değiştiriciydi, eski bir Gardiyan'dı ve Ada ile çiftleşmişti - Indigo'nun tattığı kadın. İçinde güneşe güç verebilecek kadar mana barındıran kadın.

Sadece o değildi. Diğer iki insan bu dünyada çoktan geçmiş günlerden uyanmışlardı. Güçlüydüler ve Kuyu tarafından kutsanmışlardı. Ve hepsi de kurt şekil değiştirenlerle çiftleşmişti. *İyi kutsanmış* çiftleşme, mana ve duyguları paylaşabilecekleri anlamına geliyordu. Bu âlemde diğerlerinden daha saygıdeğer bir birliktelikleri vardı.

Orada hiçbir rahatlama bulamayacaktı. Sadece ölecekti. Jasper boğazını parçalayacaktı. Indigo' ona karşı hiç şansı olmazdı, tabii eğer kendi İyi Kutsanmış eşinin manasından yararlanamazsa.

Bir vampirin tek bir kişiye bağlanması nadir görülen bir şeydi. Indigo'nun anne babası yaşadıkları kasabadaki birkaç tek eşli çiftten biriydi ve bunun bir bedeli vardı. Ancak vampirler genellikle çok eşli olsa da, kurt köpekler öyle değildi.

Ayrıca Ada'ya hiç aşık olmamıştı. Belki büyülenmişti. Büyülenmiş. Baştan çıkarılmış. Gerçek değildi.

Bu yüzden Indigo'nun neden soğuk terler dökerek uyandığı ve beslendiği kadının rüyalarının yankılandığı hiç mantıklı gelmiyordu. Ona ayı hatırlatan bir kadın.

O bir insandı. O bir rızıktı. Onu şekilde istememeliydi. Bir yanı bunun tamamen kanından kaynaklandığını biliyordu ama bir yanı da merak ediyordu... Ya öyle değilse? Onun gibi bir eşle ne yapardı? Yeni başlayanlar için, ayda sadece bir ya da iki kez beslenmesi gerekecekti. Aynı kişiden beslenebilecekti. Kandan daha fazlasını paylaşabilirdi.

"Bunu düşünmeyi bırak," diye mırıldandı

Shade. "Yapamam."

"Silah üreticisini arama çalışmaları nasıl gidiyor?"

"Öyle değil. Elphyne'in her yerini aradım. Çorak toprakların ötesinde ve insan şehrinde olmalı. Onu koklayamamamın ya da hissedemememin tek nedeni bu. Onun yerini Kuyu'dan ve benden gizleyen yasak bir metal ya da plastik olmalı."

Teorik olarak bu insan da Ada'ya benzer bir kokuya sahip olmalıydı. Kokusunda sadece onun gibi birinin fark edebileceği küçük değişiklikler vardı. Özel kanı tatmış birinin. Ballı kana sahip başka biriyle karşılaşacağı için hem ihtiyatlı bir heyecan duyuyor hem de dehşete kapılıyordu. Ya kendisinden beslenmesine hiç izin vermezse? Ya verirse?

"Ama her yeri aradınız mı?" Shade'in sesi karanlığın içinden mırıldandı.

İndigo dikkatini meslektaşına çevirdi ve onu gündüz olduğundan daha net gördü. Pürüzsüz siyah saçları, uçakla gelmesine rağmen kafasında şekillenmişti. Dişilerin duygusal dediği koyu renk gözler. Indigo bazen fae'lerden nefret etmek istiyordu. Shade asla denemek zorunda kalmadı. Hiç başarısız olmamıştı. Muhtemelen hiçbir zaman uyuyan bir avdan yiyecek almak zorunda kalmamıştı. Tek yaptığı güzel bir dişiye parmağını uzatmaktı ve dişi de ona damarını ve uyluklarının arasındaki sıcak rahatlığı sunuyordu. Shade muhtemelen bu büyülmüş insan kanının tadına bakacak ve oradan uzaklaşabilecekti.

Ama yaşlı vampirin uyduğu katı kurallar vardı, davranışlarını şekillendiren kurallar ve kurallar hiçbir zaman Indigo'ya göre değildi.

İndigo'nun yüzündeki ifade Shade'e bilmesi gereken her şeyi anlatmış olmalıydı. Başını salladı, tatmin olmuştu ve sonra ekledi, "Eve gitmelisin, Indigo. Vakit geldi. Bunu büyük bir macera olarak düşün."

İndigo gözlerini devirdi ama gülümsedi. Bu doğrudu. Meydan okumayı severdi. Tören gölüne girmesinin tek nedeni kulağa eğlenceli geldiğini düşünmesiydi. Bir kenara atılacağına ve yüzeceğine hiç inanmamıştı. Elbette, kana susamış bir haldeyken bir masumun canını alacağını da hiç düşünmemişti.

"Haklısın," diye kabul etti. "Beslenmem gerekiyor."

"Ve sonra Obscendia'ya gidin. Haze sizinle orada buluşacak."

"Haze'in orada ne işi var?"

"Unseelie topraklarında ortaya çıkan mana çarpıtılmış cesetleri araştırmak için kardeşinle birlikte çalışıyorum."

"Bunu neden şimdi duyuyorum?"

"Çok meşguldün. Başbakan, Clarke'ın önseziisindeki insanı bulana kadar seni rahatsız etmememi söyledi."

İndigo kaşlarını çatı. Clarke uyanan ve Muhafızlardan biri olan Rush'la çiftleşen ilk İyi Kutsanmış insandı. Onun da sorgulamadan güvenmeyi öğrendikleri güçlü psişik yetenekleri vardı ama kardeşi Demeter'in olaya dahil olmasıyla ilgili kendisine bilgi verilmemesi Indigo'yu rahatsız ediyordu. "Eğer Kraliçe Maebh kardeşimin

bir Muhafızla , onu zindana atacaktır. Ya da daha kötüsü."

"Öğrenmeyecek. Haze'in saklanma konusunda en iyimiz olduğunu biliyorsun. Ama sen gitmelisin. Bir şey bulduğunu söyledi ve benim de burada yapacak işlerim var."

İndigo kaşlarını kaldırdı. "Hainin kim olduğunu hala bilmiyor muyuz?"

Shade'in çenesi sıkıştı ve kaşlarını çatarak denize baktı. Birkaç ay önce, insanların metal için köyleri yağmalamak üzere Elphyne'e geçit açtıklarını keşfetmişlerdi. Metalin bir geçitten geçebilmesinin tek yolu onu bir Muhafızın taşımasıydı.

Yani bir Gardiyan Kristal Şehir'deki insanlarla birlikte çalışıyordu ve onların hiçbir fikri yoktu.

"Zaman kaybediyorsunuz," diye

homurdandı Shade. İndigo selam verdi.

"Bunu bir daha yaparsan seni gölge ile boğarım."

İndigo sırttı ve sonra çatının kenarına yaklaşarak denizin ve karın sadece birkaç mil ötesindeki memleketine doğru baktı. Derin bir nefes aldı ve aydaki tanrıçaya güç vermesi için dua etti - ailesini gördüğünde buna ihtiyacı olacaktı.

"Tamam. Gidiyorum," dedi. Ama hareket etmedi.

Shade avucunu İndigo'nun kanatlarının arasına yerleştirdi ve onu uçurumun kenarına itti.

İndigo'nun laneti karakolun duvarlarında yankılandı. Havada yuvarlandı, kanatlarını çırpı ve sonra bir rüzgâr akıntısına kapıldı. Shade, İndigo'nun zaten melek formunda olduğu için şanslıydı. Kanatsız bir vampir için yüksekten düşmek, bir başkası için olduğu kadar ölümcül olabilirdi. Kendini toparlayarak çatıda sırtan vampire döndü ve kaba bir hareket yaptı.

Ama Shade'in geniş dudaklı sırıtışı daha da gerildi çünkü onun haklı olduğunu biliyordu. İndigo ailesinden sonsuza dek saklanamazdı. Aslında, muhtemelen önce onları ziyaret etmeliydi. Tarikat'taki eski hocasının dediği gibi, sabah kurbağasını yemeliydi. Önce en kötü şeyi yap. Gerisi çocuk oyuncağıydı.

Kurbağa yemek... *iğrenç*.

CHAPTER 5

Violet bir dağın yamacına oyulmuş basit bir moloz taş binanın önünde durdu. Sundurma sütunları arasındaki gölgelere saklandı ve bir pencereden bir vampir ailesi içeride etkileşim halindeydi. Kat kat yünlü giysileri artık ince gelmeye başlamıştı. Botları sıırıslıydı, ayak parmakları donma sınırındaydı ve burnunu hissetmiyordu.

Vampir cesetlerini Redvein Ormanı'na sürükleyip gece yaratıklarının yemesi için bıraktıktan sonra evde ısınıyor olmalıydı ama çentik kulaklı vampirin cebinde bir şey bulmuştu. Kasabanın merkezindeki tavalnalardan birine ait bir kart. Eğer diğer iki vampirin cebinde de aynı kartı bulmuş olmasaydı, bunu görmezden gelebilirdi. Ama bir bağlantı olmalıydı.

Belki de sadece bir aile tüneğı değil, bütün bir vampir kolonisinin yerel içki içme yeri idi. Belki de isteksiz bağışçılar iradeleri dışında büyüledikleri bir yeraltı beslenme eviydi. Vampirlerin oraya girip canlı kan gösterileri için para ödemelerine şaşmazdı. Vampir sapkınlığı. Ürperdi. İğrenç.

Ama merakı kendini koruma içgüdülerine galip gelmişti. Ne kadar çok bilgiyle , hayatta kalmak için o kadar iyi olacaktı. Ve eğer yol boyunca birkaç vampir öldürürse, bunun için daha iyi olacaktı. Ve şimdi Violet buradaydı. İçki içilen yeri , yolun karşısındaki evde bir grup vampir görmüştü.

giyinmiş vampirler girdi. Tamamen tesadüf eseri onları meyhaneden çıkarken görmüştü, iyi beslenmişlerdi ve keyifleri yerindeydi. Yani şimdi iki hedefi vardı.

Sokağın bir tarafında bir beslenme yeri, diğer tarafında ise potansiyel bir .

Gün içinde daha fazla araştırma yapmak için güvenli olduğunda geri gelecekti. Geçtiğimiz altı yıl boyunca vampirlerin gececi olduğunu, ancak kendi zamanındaki efsanelerdeki gibi güneşe alerjileri olmadığını keşfetmişti. Bu yaratıkların Drakula'yla olan tek benzerlikleri kanatları, sanguineous diyetleri ve yarasaya dönüşebilme yetenekleriydi. Ölü bile değillerdi, diğer hayvanlar gibi canlı ve sıcak kanlıydılar - tüm fae'ler bir şekilde mutasyona uğramış bir hayvan ve insan melezinin soyundan geldiği için bu mantıklıydı. Ayrıca hızlı hareket etmek, gölgeyi manipüle etmek ve avlarını büyülemek *için* mana - büyü - kullanabiliyorlardı. Sarımsağın aslında yiyecek olduğu için vampirleri kusturması dışında hiçbir kötü etkisi yoktu. Haç da öyle. Bu fae'ler Tanrı'nın kim olduğunu bile bilmiyorlardı. Violet'in İtalyan Nonna'sı mezarında ters dönmüş olmalı.

Değişmeyen tek bir şey vardı. Kalbe saplanan bir kazık onları öldürüyordu. Metal, tahta değil.

Pelerininin altında, eldivenli parmakları kemerine bağlı demir kazığın etrafına dolandı. Madenlerde metal inşaat demirine rastlamış ve onu bir noktaya kadar tıraşlamıştı.

Violet uzun boylu, deri giysili bir figürün odaya girdiğini görünce durakladı. Şöminenin yanında, muhteşem görünümlü bir kadın vampirin yanında durdu. Zeytin rengi bir teni ve iki kez bakmanıza neden olacak türden bir yüzü vardı. Koyu renk gözlerinde bir pırıltı, şehvetli dudaklarında neredeyse sürekli bir kıvrım gibi bir muziplik havası vardı. Omuzlarının genişliği güç yayıyordu. Tüm silahları ve derisiyle, karanlık mitolojik bir cehennem dünyasından fırlamış hileci bir tanrıya benziyordu.

Yarasaya benzeyen kanatlarını görünür tutmuştu ki bu alışılmadık bir durumdu. Vampirler genellikle içerideyken kanatlarını değiştirirlerdi... tabii uzun süre kalmayacaksa. Violet merakla onun çarpıcı vücudunu inceledi. Spor ve aksiyon için uygun bir vücudu vardı. Kısa bukleler sanki parmaklarıyla fırçalamış gibi yüzünden süpürülmüştü. Tıraş edilmiş yanları sivri

kulaklarını ve kare çenesini vurguluyordu. Gözünün altında küçük mavi bir ışık parıltıyordu. Bir Muhafız!

Violet kaskatı kesildi ve demir kazığını sıkıca kavradı. *Aptalca*. Elbette o kadar savaş teçhizatına sahip bir Muhafızdı. Kazık onu onun gibilerden kurtaramazdı. Sürekli parlayan gözyaşı damlası onun Kuyu Tarikatı için çalışan acımasız, merhametsiz savaşçılardan biri olduğunu gösteriyordu. Genel nüfusun kötü durumunu umursamadıkları söylenirdi ve genellikle kasabaya sadece mana çarpıtmalı canavarlar olduklarına karar verdikleri Unseelie'leri öldürmek için geldikleri ve daha sonra onlardan kurtulma "yardımları" için kasabayı vergilendirdikleri söylenirdi.

Bir yalıçapkınının uçuşunu görürsen, sabaha ölürsün.

Bu ya da buna benzer bir şey söyleniyordu ve şimdi nedenini biliyordu. Guardian'ın deri üniformasının geniş omuzlarını vurgulayan ve dar bir bele doğru inen yalıçapkını mavisi şeritleri vardı.

Kuyu Tarikatı, Elphyne'in çıkarlarını gözettiğini iddia eden bir fae örgütüydü ama Violet, bu tehdidin "Kuyu'nun Bütünlüğünü Koruma" görev tanımına girdiğini iddia ederek insanlardan gelen direnişi bastırmada da başı çektiklerini biliyordu. Violet onlara güvenmiyordu. Onları on dördüncü yüzyıldaki kiliseye benzetiyordu, kendilerine karşı çıkan herkese sapkın olarak zulmediyorlardı. Eğer onlar olmasaydı, insanlar ve Fae'ler çoktan bir anlaşmaya varmış olurdu. İnsanlar çorak topraklardan ve bu bereketli toprakları paylaşmalıydı.

İnsanlar mükemmel değildi. Bazen bencil olabiliyorlardı, tıpkı Fae'ler gibi. Ama aynı zamanda iyi olma potansiyelleri de vardı. Kurtuluş için. Buna inanmak zorundaydı. Bu yeni dünya da tıpkı eskisi gibi grinin tonlarına boyanmıştı.

Lanet olsun. Muhafız şehirdeyken, gündüz vakti tüneği alaşağı edemezdi. Vampirlerin çoğu gece yaşarken, Muhafızlar güneşte çalışmaya şartlanmışlardı. O da öyle duymuştu. Mitzie'nin boşboğazlık etme eğilimi vardı. Bu Violet'ın bir Muhafızla ilk karşılaşmasıydı. Eğer üzerinde öldürdüğü kanının kokusunu alsaydı, ölmüş olurdu. Sonra yine... Tarikat'ın bencilliği yüzünden

Sadece mana ya da yasak metaller kullanıldığında olaya dahil olduğunu iddia eden Muhafız belki de onu tamamen görmezden gelecekti.

Tazılar gibi metal kokusu alabildikleri söylenirdi.

Korku onu bir kar fırtınası şiddetiyle vurdu. Kalbi hızla çarpmasına rağmen dondu kaldı. Adam şimdi onun kokusunu bile alabilirdi. Kalbini sakinleşmeye zorlayarak, adam dişi vampirle konuşurken gözlerini ondan ayırmadı. Omuzlarındaki gerginlikten ve sinekkaydı tıraş edilmiş çenesindeki tiklerden, konuşmadan memnun olmadığı anlaşılıyordu. Duymak için kendini zorladı ama sadece dişinin yükselmiş, kısık ses tonunu yakalayabildi. Sonra Muhafız tamamen sustu.

Bir tane daha geldi. Bu çok iriydi. Kafası tıraşlı, dövme ve bir defans oyuncusu gibi yapıydı. Hayır, daha büyüktü. Tanrım, kalçası Violet'in belinden daha kalındı. İlk Gardiyan'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. İkisi karşı karşıya geldi, göz göze geldiler ama sonra eski arkadaşarmış gibi gülümsediler. Violet biraz rahatladı, ta ki ilkinin burnu havaya kalkıp hışımla uzaklaşana kadar... neyse ki çıkışa doğru değil de evin derinliklerine giden merdivenlere doğru.

Şöminenin başındaki dişi çenesini sıktı ve bir isim haykırdı... Peter'a benziyordu, ama bu çok insani bir şeydi, bu yüzden Violet bunun o olduğunu düşünmedi.

"Neye ?" Violet
etrafında döndü.

İlk Gardiyan'dı. Yaramaz olan. Onun yanında, pencereden içeriye rahatça baktı.

Zihninde milyonlarca düşünce dolaşıyor, çarpışıyor ve egemenlik için yarışıyor. Bu Muhafız buraya nasıl bu kadar hızlı gelebilmişti? Çatıdan mı uçmuştu? O biliyor muydu?

Tabii ki biliyordu. Metal kokusu alabiliyordu. Yoksa neden onun yanında olsun ki?

Ama *biliyor muydu?*

Yakından bakınca daha da büyüleyici görünüyordu. Gözleri mizahla kırışarak ona baktı. "Seni ne kadar uzun zamandır aradığımı tahmin bile edemezsin."

Kürk astarlı pelerininin içinden, kazığı tutmaktan parmaklarının acıdığı yeri görebilecekmiş gibi aşağıya baktı. Onun

Gözleri irileşti, ama sonra sağ yanağında bir kırısklık belirdi ve midesi altüst oldu. Masum bir çekicilik ve tehlikeli yanlış anlamalarla dolu o çocuksu şekilde gülümsediğinde, neredeyse onun düşman ve kendisinin de bir sonraki yemeği olduğunu unutuyordu.

Sanki bir şeyler biliyormuş gibi ona bakmaya devam etti.

Sırlar.

Onun.

Kahretsin. Onun insan olduğunu biliyordu. Vampirleri öldürdüğünü biliyordu. Elindeki yasak metali biliyordu. Ölüm cezası anlamına gelebilecek bir metal.

Öne doğru adım attı. Kadın ani hareketin boynundaki yarayı deşmesiyle irkilerek geri çekildi. Adamın kan kokusunu aldığı anda anlamıştı. Gülümsemesi düştü. Yırtıcı bir hal aldı, kahverengi gözleri boynuna kilitlendi.

" var," diye mırıldandı ve sonra parmağını kaldırarak kanı sildi. Şok olmuş bir halde kırmızı lekeye baktı, sanki bunu yaptığına inanamıyormuş gibiydi. Sonra pembe, sivri vampir dili dışarı fırladı ve parmağını yavaşça yaladı. Gözleri dalgalandı. "Seni böyle hissettim."

"bile geçirme, kan emici."

Kadının sözleri onu şaşkınlığından kurtarmış gibiydi. Kara kaşları çatıldı ve çocuksu cazibesi kayboldu. Onun mükemmelliğinin gölgesinde ölümcül, acımasız bir savaşçının gizlendiğinden hiç şüphesi yoktu. Düzenbazlar böyle çalışırdı, değil mi? Loki muhtemelen Baldr'ı öldürdüğü süre boyunca gülümsemişti.

"Ve yenisinin altında eski yaraların var," dedi, boynuna odaklanarak, kaşlarını çatarak. Boğazının dibinden alçak bir hırıltı yayıldı. Sonraki sözleri sıkılmış dişlerinin arasından geldi. "Biri senden mi *beslendi*?"

"*Indigo.*" Derin, öfkeli bir erkek sesi. İkinci Gardiyan. "İşin bitti mi?"

Indigo hırlayarak iri vampirle yüzleşmek için döndü. Tuhaf bir şekilde Indigo da Violet'in önüne geçti, sanki onu yeni gelenden korumaya çalışıyordu. Onu korumak için mi? Yoksa onu tutmak için mi?

"Haze," diye selamladı Indigo dişlerinin arasından. Violet daha fazlasını duymak için beklemedi. Koştı.

CHAPTER 6

"W

Bunun için vaktimiz yok," dedi Indigo Haze'e, insanın gittiği yöne doğru kayıtsızca başını sallayarak

Ka
palı

Haze'in dudağı seğirdi. "O muydu?"
"Evet. Emin olmak için tadına baktım ama..beslenmişti. Kötü bir şekilde." "Kaçmasına şaşmamalı."
"O da metal paketliyordu."
"Crimson." Haze yüzünü ovuşturdu. "Kardeşin yolda. Kraliçenin casusları önce ifadesini almamız gerekiyor." "Sen git. Ben kızı getireyim."
"Ona birkaç dakika ver. Bırakın kaçtığını düşünsün."
İndigo'nun dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Avla oynamak. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Sadist piç."
"Hiçbir fikrin yok." Büyük vampir gözlerini İndigo'ya dikti. "Sana kan emici dedi."
"Ne kadar sinir bozucu." Indigo gözlerini devirdi ve konuşmayı hafif tutmaya çalıştı. Haze'in geçmişinde sakladığı şeyler vardı.
-Kendisine güç artırıcı rünler dövmesi yaptırmasına ve Kuyu'nun mürekkepli tarafının dikkatini çekmesine neden olan şeyler. Indigo'nun yenilmez olmak için bu kadar istek duyan başka bir fae gördüğü tek kişi Cloud'du. Ve o karga değiştirici de berbat durumdaydı.
Haze'e basmak iyi bir fikir değildi.
Haze homurdandı, sonra gözlerini devirdi. Kıkırdadılar.

Mesele Şu ki, Tarikat'a katıldıklarında kendi t neklerindeki yerlerini kaybettikleri için, kendi t nekleri haline gelmiŐlerdi. Indigo, Shade ve Haze'den oluşan üç kişilik bir t nek. Onlar bir aileydi. Birbirlerini beslediler, sağlıklı tuttular ve kendilerinden olanları acımasızca korudular.

"Pek   . Ben içeri giriyorum." Haze çenesini eğdi. "Onu aldıktan sonra seninle karakolda buluŐuruz."

Haze gider gitmez Indigo'nun duyuları onun anısıyla doldu. Vücudundaki her lif kovalamaya ihtiyaç duyuyordu. O... pembe uçlu burnunu ve pürüzsüz soluk tenini hatırlayınca zihni bulandı. Kaşlarının koyu renk çizgileri bu tezatı daha da çarpıcı hale getiriyordu. Clarke haklıydı, bu kadının kokusu onu dışarı çekmişti ve onu casusluk yaparken bulduğunda ilgisini çekmişti. EėlenmiŐti. Düşünmeye bile cesaret edemiyordu, biraz da heyecanlıydı.

Vampirlerin evine bakabileceğini düşünen bu kırılgan kadın kimdi?

Karanlık sokağı taradı ve kana bulanmış parmağını burnuna götürdü. Derin bir nefes alarak onun   n n ciğerlerine dolmasına izin verdi. Açlık pençelerini soğukkanlılığına geçirdi. Boynundaki eski yara izleri gözlerinin önünden geçti ve kaşlarını çattı. Son altı yıl ona pek iyi davranmamıŐtı.

Kızın kokusunu keskin karın üzerinde yakaladı ve Şimdi kızın cazibesine kapılmadığı için başka bir Şey fark etti: Kan. Onun kanı değil. Çok fazla.

Hırladı. Ve
metal.

Gökyüzüne çıkararak, insanı Şehrin kenarındaki küçük bir odaya kadar takip etti. Kırık bir pencere ona bayat kan kokusunun daha g   l  olduğu mükemmel bir manzara sunuyordu. Kadın orada değildi ama yıkımının kanıtı oradaydı. Yerde kaygan ve yapışkan bir sıvı birikmiŐti. Sürüklenme izleri kapıya kadar uzanıyordu ve çökmüş bir iz karların arasından ormana doğru gidiyordu.

Omurgasına bir soğukluk yayıldı. Aylar süren avı boyunca ilk kez bu kadının kim olduğunu merak etti. Yara izleri. Metal. Casusluk. Ne yapabilirdi? Cinayet mi?

Burnunu kaldırdı ve tekrar onun izini sürdü.
Ormana doğru.

CHAPTER 7

Violet karla kaplı ormanda ıslak botlarının izin verdiği kadar hızlı koştu. Onu burada kaybetmenin daha kolay olacağını düşündü. Eğer uçarsa ağaçlar onu korurdu.

Ormanın ötesinde Aconite Şehri ya da daha güneyde deniz vardı. Bu daha iyi bir seçenektir. Muhtemelen Unseelie topraklarını terk edip Seelie topraklarına gitme vakti gelmişti. Vampirleri öldürmek, avlarını kurtarmak ona suçluluktan başka bir şey hissettirdiği için bu kadar uzun süre kalmıştı.

Pelerini ay ışığının altında dalgalanıyor, geceden daha karanlık bir şekilde parlıyordu. Ağaçlar ve dallar yüzüne çarptı. Kar ayaklarının altında çıtırdadı. Botları buzda kaydı. Ormandaki tek ses onun adımları, hırıltılı nefesi ve rüzgârı.

Yalnız olması gerekiyordu ama izlendiği hissi üzerine çökünce ensesindeki minik tüyler diken diken oldu. Burada yaşayan şeyler vardı, kâbuslarda var olan şeyler. Korkunun zihnine girmesine izin veremezdi. Tek bir hata, tek bir tereddüt ya onu izleyen yaratıklar ya da peşindeki vampir tarafından yakalanmasına neden olabilirdi. Gardiyan. Çünkü şimdi onu duyabiliyordu, arkasında bir yerde, ağır botları karda gümbürdüyordu, onunkilerin bir yankısı gibiydi.

Sıcak erkek nefesi. Botlar çatırdıyor. Kalp gümbürtüsü. Birlikte, bir ses senfonisiydiler.

Stomp. Nefes nefese. Güm.

Crunch. Nefes al. Yendi.

Atkısı uçu, havada süzüldü. Kendini dengede tutarken eldivenleri dallara ve keskin dikenli dallara takılarak yırtıldı. Avuç içlerinde kan yanması başladı.

Yaklaşıyordu.

Ve acıyordu. Ciğerleri, gözleri, yüzü. Rüzgâr vücudunu ısırıp yünlü katmanları kemiğe kadar parçaladıkça her şey acıyordu. Bu şekilde ölmeyecekti. Her şeyden sonra olmazdı.

Piçlerin kazanmasına izin verme.

Violet kulaklarındaki kan uğultusundan hiçbir şey duyamıyordu. Durdu ve dinledi. Sessizlik. Duyularını zorladı. Demir kazık eldivenlerini haşlayıcı bir damga gibi yakıyordu. Gölgelele tarayarak döndü. *Haydi, haydi, haydi.* Nerede o? Nefesini yavaşlatmaya ve kalbinin atışını durdurmaya zorlayarak dinledi.

Yer beyaz bir kar örtüsüyle kaplıydı. Ufukta, ağaç türlerinin karışımı düzensiz siyah gölgeler oluştuyordu. Dolunayın altında kar elmas gibi parıldıyor, dalların tozunu alıyor ve yaprak dökmeyen yapraklara takılıyordu.

Nefesinin bulutu dışında hiçbir hareket yoktu. Kuş yoktu. Hiçbir yaratık. Sanki hepsi, her neredeyse, peşindeki Muhafız tarafından korkutulup kaçırılmış gibiydi. Karanlık, gizli bir yerden onu izlediğinden, saldırmaya hazır olduğundan hiç şüphesi yoktu. Hatta belki de... aslanın tuzağına yakalanmış bir fare olduğunun bilinciyle dehşete kapıldı.

Ensesindeki karıncalanma daha da şiddetlendi. Yavaşça yukarı baktı, onu dalların arasında görmeyi umuyordu ama sadece yıldızların ürkütücü bir şekilde parıldadığını gördü.

"Boo." Kulağında sıcak bir nefes.

Etrafında dönerek kazığının salladı. Boğazındaki ilkel bir yerden yüce bir çığlık koptu. Kafasının içinde mantrasını tekrarlayarak refleksiyle kazığı sapladı.

Kafa. Kalp. Ölü.

Onları kör et. Görme yeteneklerini ellerinden alın. Sonra doğrudan kalplerine saldır, tereddüt etmeden, ikinci bir düşünce olmadan. Merhamet yok.

Saldırısı yüzüne doğru geldi. Adam kaçtı. Tekrar denedi. Kenara çekildi, dudaklarında orantısız bir sırıtış, bir tutam siyah saç

alnına düşüyordu. Kız tekrar bıçaklayıp ıskaladığında, adam şaşkınlık ve zevkle başını eğdi, sanki kızın karşılık verdiğine inanamıyordu ve her dakikasını seviyordu.

Vücudunu öfke kapladı. Fae'ler insanlara hükmetmeye, onları müze parçaları gibi kullanmaya, saraylarda küratörlük yapmaya ve onları gösteri yapmaya zorlamaya çok alışkındı. Evet, Kristal Şehir'in duvarlarının dışına çıkmaya cesaret eden insanların kaçırıldığına dair hikayeleri duymuştu. Müzisyenlerin gece kulüplerinde nasıl köle olduklarına ya da krallar ve kraliçeler için nasıl özel olarak sahne aldıklarına, parmakları kanadığında bile asla durmamaları gerektiğine dair hikayeler duymuştu.

İnsanlar ne cüretle yaşamın bir benzerini isterler? Ne cüretle Elphyne'in bereketini paylaşmak isterler? Hayatta kalmak, tek bir hatayı telafi etmek istemeye nasıl cüret ederler?

Kız hamle yaptı. Adam geri çekildi ve kadının bileğini kavradı, kazık parmaklarından düşene kadar onu kendisiyle birlikte götürdü. Kadından bir çığlık yükseldi. Hâlâ dönmekte olan adam kanatlarını ikisini sıkıca saracak şekilde sardı.

Birdenbire vampir yapımı bir kozanın içine hapsoldü, hırladı ve çırpındı, ısıya aç vücudunun her hücresinin ona batmak için yalvarmasından nefret ediyordu. Bunun adaletsizliği karşısında inledi. Bu gece burada ölmeyecekti. Telafi etmesi gereken şeyler vardı. Kurtarması gereken hayatlar. Öldürmesi gereken.

"Şşşt," dedi. "Sakin ol, kadın."

Sakin ol, kadın.

Başka bir ses, başka bir zaman. Hatıralar.

Sakin ol, kadın. Git annene mutfakta yardım et.

Fokurdayan mayalar gibi başka anılar da kabardı. Bu kez kahkahalar babasına aitti. Ağabeyinin. İki sol ayağı futbol topuna tekme atmadığı için gülüyordu. Çünkü beceriksiz kolları beyzbol topunu yakalayamıyordu. Çünkü o kadar hızlı koşamıyor, yükseğe zıplayamıyor ya da sert yumruk atamıyordu. Bilim fuarında birincilik kurdelesini kazandığında kayıtsız kalmaları. Mezuniyet konuşmasında kullandığı *kibirli* kelimeler karşısında şaşkınlıkları. Lanet olası yüzleri... memnun etmek o kadar zordu ki... ta ki nükleer fiziğe geçeceğini... silah yapacağını... erkeklerden biri olacağını açıklayana kadar. Hepsi gözlerindeki o saygı pırıltısını görebilmek içindi.

İlk aptalca, ölümcül hatası.

Efendi olun, hükmedilen değil.

Ve bir tetikleyici gibi, düşünceleri kendini korumaya yönelik olarak patladı. Çırpındı, çırpındı ve çığlık attı. Aşağı inmeyecekti. Dişlerini gıcırdattı. Güç, rezervlerinin derinliklerinde bir yerden geldi. Ama o pislik... kıkırdadı! İçini eriten sıcak, zengin bir sestir bu.

"Bu gıdıklıyor," diye mırıldandı ateşli bir şekilde kulağına doğru. Dirseğini geri itti, oof'tan memnun kaldı.

Kucağını, kollarını ve kanatlarını, kadın nefes alamaz hale gelene kadar sıkılaştırdı.

"Bu birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif alsam da, senin sakinleşmen gerekiyor," diye , ses tonundaki neşe azalıyordu.

Kutup havasında donmak üzere gözlerinden sıvı sızıyordu. Son nefesine kadar savaşıyor muydu? Buna ihtiyacı var mıydı?

Akıllı olun. Bunu açıkça düşünün.

Göğsü kabarak düşüncelerini dizginledi. Akıl sağlığına ve düşünmeye geri döndü. Eğer ölmesini isteseydi, şimdiye kadar çoktan öldürmüş olurdu. Onunla iki kez karşılaşmıştı. İlkinde kaçmıştı. İkincisinde, önce o saldırmıştı. Onu büyülemeye çalışmamıştı, eğer yapabilseydi bile. Bütün vampirler bu yeteneğe sahip değildi. Tehlike hayal ettiği kadar korkunç olmayabilirdi.

Kadın gevşedi, kolları gevşedi, göğsü hâlâ adamın kollarının çelik bandının altında kabarıyordu. Erkek baharatı, teri ve çamı etrafını sarmıştı. Ve sıcaklık. Lanet olası sıcaklık.

Gözlerini sıkarak kendine emir verdi: Şimdi teslim ol, başka bir gün savaşmak için yaşa.

Birlikte nefes aldılar. Sessiz ormanı dinlediler. Kalpleri birlikte yavaşladı.

Sinir bozucu derecede güzel hissettirdi. Adamın sıcak bedeni, kızın soğuk karşı.

Bu anın samimiyeti onun gözünden kaçmamıştı ve gardını indirdiği anda, bedeninin onun rahatlatıcı kucağına boyun eğme içgüdüüne karşı isyan eden kafa karışıklığı yüzeye çıktı.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

"Bunu gerçekten bilmek istemezsin." Sesi çakıllı ve sert bir hal almıştı.

"Bu aptalca bir cevap." Kıpırdandı. "Sen de bunu yapmak istemezsin."

"Neden, beni yine boğacak mısın?"

"Hayır. Seni ısıracağım. Belki seni yalayabilirim. Belki..." Onun boynuna sokuldu ve derin derin içine çekti. "*Crimson*, çok güzel kokuyorsun."

"Beni ısırırsan yemin ederim testislerini vücudundan söküp atarım."

Bir kahkaha patlattı. Derin bir kahkahaydı, karnından geliyordu ve Violet'in boynunu gıcıklayarak göğüs uçlarına kadar tüylerini diken diken etti. Mizahı istenmeyen bir davetsiz misafir gibi Violet'in içine işliyor, on yıla yakın bir süredir neşe hissetmediği karanlık yarıklara ulaşıyordu.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Siz," diye ağzından kaçırdı. "Siz eski dünyanın iyi kutsanmış insanları hep aynısınız. Şaşırtıcı. Komiksiniz. Sevimli."

Burnuna vurdu. Kız gözlerini kırptırdı, ağzı açık kaldı.

Kızgın, vahşi ve korkutucu olması gerekiyordu. Bu onun çocukluğuydu. Babasının iddia ettiğinin aksine, tüm bu şeyler olabilir ve bir kadın olabilirdi. Lanet olsun ona. Burnuna vuruyor. Pislik.

Kanatları açılana ve soğuk hava içeri girene kadar tutuşunu gevşeterek uzaklaştı. Kadın titredi ve kaşlarını çattı.

Ona bir şey uzattı. Bu onun eşarbyıydı. Zekice onu aldı ve başının etrafına sardı, bu hareketi düşen kazığının ararken gizlenmek için kullandı. Muhafızlar ellerindeki metalle manalarına erişebilseler de, bu onu başka bir maddeden daha fazla yaralayabilirdi. Kazık onun en iyi savunmasıydı.

"Gitti," diye kestirip attı, onunla tanıştığından beri ilk kez gerçek bir hoşnutsuzluk gösteriyordu.

Farkına vardığı bu şey içini kıpır kıpır etti ve kendinden daha da şüphe duymasına neden oldu. Ondan kaçmıştı. *Ona* saldırmıştı. Ve o ilk kez kızmıştı-hayır. Başını iki yana salladı. *Onu insanlaştırmaya çalışmayı bırak*. O bir düşman. Fae. Vampir. Kan emici.

"Ne gitti?" Cahil numarası yaptı. "Aradığınız metal silah."

Bakışları çarpıştı. Onun bakışlarında merhamet değil, sadece ihtiyat buldu. Bu durum aptalca bir şekilde daha önce onun yüzünü aydınlatan eğlenceyi özlemesine neden oldu. Üzüntüyle homurdandı.

"Sizin gibi iyi niyetli bir insanın metalin verdiği zararı anlayacağını düşünmüştüm. Yine de..." Vücudunu bir aşağı bir yukarı süzerken sesi kesildi. Bakışları hayal kırıklığıyla eldivenli ellerine ve yukarıda görünen tene takıldı. "Belki de o kadar da iyi kutsanmamışsındır. Mavi işaretlerin yok." Kaşları düşünceli bir şekilde yukarı kalktı. "Yine de, bu sadece çiftleşmediğiniz anlamına da gelebilir."

"Neden bilmiyorum."

Geri adım attı ve merakla ona baktı. "Fae'ler gibi manaya erişebildiğini biliyorsun, değil mi? Üzerindeki kokuyu alabiliyorum. Sanki bir güç kaynağında banyo yapmış gibisin. Büyü kokuyorsun."

"Bu imkansız." Öyle bir şey yapmamıştı.

Gözleri kısıldı. "Bu süre içinde ne kadar zamandır uyanıksın, Silah Yapıcı? Şimdiye kadar yaşlanmış olman gerekmez miydi? Sadece birazcık?"

Geri adım attı. Neden bahsediyordu? Yaşlanmaktan mı? Garip bir şekilde farkına vardığında yüzüne dokundu. Nükleer kış vurduğunda otuzlu yaşlarının başındaydı. Bir ya da iki kırışıklığı olmalı mıydı? Hayır. Ailesinin genetiği iyiydi. Seksen yaşındaki Nonna'sı hâlâ altmış yaşındaymış gibi görünüyordu.

Hepsi .

Söylediği bir şey daha kaydedildi. *Silah yapımcısı*. Yani vampirler ya da metal yüzünden onun peşinde değildi... ama...

"Nereden bildin?" diye kekeleyerek kuru dudaklarını yaladı. Peaches ve Silver dışında kimseye söylememişti. Onlar iyi miydi?

"Silah mı yapıyorsunuz?" diye sordu.

Başını salladı. Belki de vampir bir şekilde onun zihnine ulaşmıştı. Bu yeteneğin daha güçlü fae'lerde duyulmamış bir şey olmadığını biliyordu. Büyüleme ile el ele gidiyordu.

Bir omzunu kaldırdı. "Kahinlerimiz bize söyledi."

Medyumlar. Gastnor'u ve ilk vampirleri onun peşinden gönderenler gibi.

Violet, mahremiyetinin ihlal edilmesi onu etkilememiş gibi davrandı. "Artık silah üretmeyi reddediyorum, eğer bu yüzden peşimdeyseniz, gidebilirsiniz. Her şeyi unuttum ve unutmamış olsam bile, gerekli ekipman artık yok."

Yanağındaki kırılganlık parladı. "Gitmiyorum ve sen de benimle Tarikat'a geliyorsun."

"Hayal kurmaya devam et," diye mırıldandı.

"Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?" Karlı manzaraya baktı. "Bir fırtına geliyor."

"Hayal edebileceğinizden çok daha fazla vampir öldürdüm." Övünme, o durduramadan ağzından kaçırıldı.

Yüz hatlarına karanlık çöktü ve tısladı. İki jilet gibi keskin dişi onunla alay ediyordu.

Violet geri çekildi ve bu hareketi botuna uzanıp yedek hançerini çıkarmak için kullandı. Ayrıca bir alüminyum parçası da vardı ama bu bir dövüşte işe yaramazdı. Bıçağı adamın çenesine doğru kaldırdı.

"Yerinde olsam yapmazdım," diye uyardı sakince, sanki şahdamarına bu kadar yakın olan çelik umurunda değilmiş gibi.

"Neden olmasın? Sanırım seni kesip açmaktan zevk alırım."

"Ooh." Gözlerinin kenarları kırılgan. "Ama duymadın mı? Kan vampirleri tahrik eder."

"Beni neyin ettiğini biliyor musun?" Bastırdı.

"Anlat bana." Bir adım daha yaklaştı, çok heyecanlıydı, kaptırmıştı.

Dişlerini sıktı, adamın yüzüzlüğü karşısında hüsrana uğramıştı. Hançer derisini sıyrıp kıpkırmızı kanından tek bir damla akıtınca kızın cevabı boğazında düğümlendi. Kan, boynunun kalın sütunundan aşağı, adem elmasına ve deri yakasına doğru yuvarlandı. Umursuyor gibi görünmüyordu.

"Merhaba," dedi usulca, gözleri onun yüzünü ararken. "Ben Indigo. Senin adın ne?"

"Seninle gelmiyorum," dedi, onun sözleri karşısında biraz silahsızlanmıştı.

Flört mü ediyordu?

Onun omzunu kavradı. "Bana ihtiyacın var, insan. Bu gece karda hayatta kalmazsın. Özellikle de bu ormanda."

Violet tereddüt etti.

"Ve eve geri dönemezsin," diye ekledi Indigo onun yüz ifadesini okuyarak. "Yerdeki kanı gördüm. Kasaba konseyi kokusunu alacaktır. Kendi evinde öldürmek gibi bir hata yaptın."

"Nefsi müdafaaydı. Rızaları olmadan girdiler."

"Belki de. Belki de kulaklarınızı kesmenizin nedeninin sadece bizi öldürebilmek için fae gibi görünmek olduğunu öğrendiklerinde umursamayacaklardır." Gözlerini Violet'e dikti. "Hatta Unseelie Yüce Kraliçesi'nin infazcılarının dikkatini bile çekebilirsiniz."

Ona baktı ve en iyi cevabı düşündü. Ona yıllardır onun türünü avladığını söyleyebilirdi. Nefsi müdafa olduğunu söyleyebilirdi ama bu bir yalan olurdu, ya da en azından gerçeğin sadece bir kısmı. Sonunda, "Seni öldürüp kaçabilirim," demeye karar verdi.

Omzundaki ele konsantre olmuşken, inatçı parmaklar bileğine kilitlendi ve acı dolu bir çığlıkla hançeri bırakana kadar sıktı. Öfkeden çılgına dönmüş bir halde adamın karnına diz çöktü ve ardından boğazını hedef alarak ön tarafına yumruk attı. *Boğmak için*. Sırada gözleri vardı.

Kafa. Kalp. Ölü.

Eliyle ağzını kapattı ve sonra onu kendine doğru çekti, sırtını ön tarafına öyle kolaylıkla çarptı ki, bir kavgada onu yenme şansı olup olmadığını merak etti. Bir ağaç gövdesinin arkasına çekildi. Onun hareketlerinin kendisinininkinden farklı bir yerden geldiğini anlaması bir anını aldı. Gizlice hareket ediyordu. Ciddi bir şekilde. Ve hiçbir şekilde geçmişte yaptığı gibi değildi. Sanki

-Bir dal kırılınca dondu kaldı. *Biri geliyor*. Yavaşça, neredeyse belli belirsiz, kanatları kısmen etraflarına kapandı ve bir ağacın arkasındaki gölgelerin içinde eriyip gittiler.

Birden fazla ayak sesinin çıtırtısı duyulabilir hale geldi.

Indigo'nun kanatlarındaki boşluktan Violet, karlı patikadan aşağı inen, yüklerine küfreden ve arkalarında bir şey sürükleyen karanlık figürlerin görüldüğünü gördü. Branda ve ipe sarılmış üç bedeni sürükleyen üç figür.

Sırtından aşağı yayılan sıcaklığa rağmen, buz gibi parmaklar Violet'in omurgasında geziniyordu. Belki de bu ormanı karanlık işlerini örtmek ve sırlarını yutmak için kullanan tek kişi o değildi.

CHAPTER 8

W

Indigo kolları ve kanatları kadının etrafında kilitliken manasını çağırdı ve gölgeyi harekete geçirdi

Yılan vücuduna sarılmıştı. Genellikle karanlık bir dövme gibi görünürdü ama şimdi canlandı, çözülüp ceketinin yakasından dışarı sızana kadar etinde kayarak ilerledi. Kütlesinin yayılmasını ve her ikisini de gölgeleyerek yabancılara karşı bir koruma katmanı oluşturmasını diledi. Eğer Indigo'nun tarafına bakarlarsa sadece gölge göreceklerdi.

Şimdilik görünmezlerdi.

Aynı şekilde, hepsi de ceset şeklindeki bohçaları kızak gibi sürükleyen üç figürün kimliği ortaya çıktığında tepkisini zorlukla kontrol edebildi. İlki Gastnor'du, Kraliçe'nin Muhafızları'nın vampir Yüzbaşı. İkincisini tanıyamadı ama üçüncüsü omurgasından aşağı öfke yayılmasına neden oldu. Bu, insan düşmanları Kristal Şehir'in lideri için çalışan eski dünya insanı Bones'tu. Boşluk.

İki farklı düşman birlikte çalışıyor. Güçlerini birleştirmek mi?

Bones'un ölmüş olması gerekiyordu.

Birkaç ay önce, Tarikat Bones'u esir aldıktan sonra, onu Void'in planları hakkında sorgulaması için Kraliçe Maebh'e ödünç vermişlerdi. Tarikat'ın girişimleri başarısız olmuştu. Kraliçe onlara bilgi kırıntıları vermiş, şansının onlarınkinden daha iyi olmadığını iddia etmiş ve sonra da Bones'un öldüğünü, bunun çabalarının talihsiz bir sonucu olduğunu söylemişti. Indigo zihnini bu bilginin nasıl ortaya çıktığına geri götürdü.

ölüm Tarikat'a gelmişti. Bir fae bir şekilde yalan mı söylemişti? Yoksa basit bir yanlış yönlendirme miydi?

Belki de Bones ölmüştü... ve şimdi yaşıyordu. Ölü çağırma kraliçenin büyüyen yeteneklerinin altında değildi. Kendisi de binlerce yıldır hayattaydı.

İndigo gözlerini kısıtı ve kulaklarını açtı.

"Bu cesetleri daha ne kadar sürüklememiz gerekiyor? Hayalarım buza dönüşüyor." "Burası yeterince uzak olmalı. Örtüleri açın. Biz istiyoruz koklamak için tachi."

Kadının şaşkınlıkla kesilirken bir hava akımı Indigo'nun parmaklarını gıdıkladı. Adam tutuşunu sıkılaştırdı. Kadın kıpırdandı, yumuşak poposu adamın kasıklarına bastırdı. Adamın gözleri bu temasla irkilerek kapandı.

Zevk alması için özel olarak damıtılmış kendi kişisel iksiri gibi kokuyordu ve yüzünü boynuna gömmekten, bir damarı ısırmaktan ve dökülürken nektarı yudumlamaktan kendini alıkoymak için son birkaç aydır kemiklerine işlediği tüm kontrolü kullanması gerekti.

Clarke ona bu insandan ilk bahsettiğinde, onun Indigo'nun eşi -*onun İyi kutsanmış eşi*- olabileceği ihtimalini ima etmişti. Kaşlarını çattı. Eğer bu doğruysa, kollarında mana ile aşılınmış mavi işaretler olması gerekirdi. Rush ve Clarke'ta da vardı. Laurel ve Thorne'da da vardı. Ve şimdi de Seelie Yüce Kral ve Kraliçesi'nde vardı.

Ama hiç iz yoktu. Bağ yoktu. Bu insan onun değildi.

Midesine bir taş oturdu. Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Kendi türünü öldüren ve onu öldürmeye çalışan bu kadınla çiftleşmek *istiyor* muydu? Manası olmadığını iddia ediyordu ama mananın kokusunu alabiliyordu. Kanatlarının kozasında, yasak metalin izini de koklayabiliyordu. Belki de bu maddeyi o kadar uzun süredir kullanıyordu ki, kişisel mana depolarına erişme yeteneğini aşmıştı. Belki de kalıcı olarak engellenmişti.

Onu eşi olarak istediğine göre zihinsel olarak hasar görmüş olmalıydı. Ya da belki ailesi bu fikri çocukken kafasına o kadar çok sokmuştu ki, ruh eşini bulmak tek düşünebildiği şeydi. Ve o, hepsinden daha büyük bir meydan okumaydı. Bu onu heyecanlandırıyordu.

Kadının ikinci nefesi dikkatini tekrar davetsiz misafirlere çevirdi. Cesetlerin üzerindeki örtüler kaldırılmıştı ve içlerinde yatan şey hiçbir kadına yakışmayacak bir manzaraydı. Parçalanmış, deforme olmuş yüzler. Etler ters yüz edilmişti. Vücudun dışında kemikler. Ve pis bir koku, çürüyen et. Kadın görmesin diye kanatlarını kapatmaya çalıştı ama kadının kararlılığına karşı koymak imkânsızdı. Kıpırdandı ve kanatlarını çekti, kimsenin cesaret edemediği bir yerinden ona dokundu, cenazeyi izlemeleri için ısrar etti.

Bu vahşi kadın da büyük ihtimalle onun kadar rahatsızdı.

Büyük ihtimalle daha da çekiciydi.

Boğuşmaları üç yabancının bakışlarını üzerlerine çekti. Sustu, nefesinin kesilmesini diledi ve kızın da tehlikeyi sezip aynı şeyi yapmasını umdu. Vampirler nefes alış verişlerini yüzlerce metre öteden duyabilirdi ve Gastnor en yaşlılarından biriydi. Indigo bu gece Kraliçe'nin Muhafızları'nın Yüzbaşı'sını öldürmek istemiyordu. Gizli kalmak daha iyiydi.

Ne yazık ki insanı aynı düşünceye sahip değildi. Tıslayan bir hırıltı çıkardı, sonra adamın elinden kurtuldu ve ileri doğru koştu.

CHAPTER 9

I Violet'in Gastnor'ı kırışmış yüzünden ve ağarmış saçlarından tanınması bir an sürdü ama yanağındaki uyuz yara izi onu ele verdi. Bu Violet'in kendi yarasıydı.

Ne de olsa onu yaralayan tırnaklarıydı. Bağlantıyı kurduğu anda, kırmızı bir öfke örtüsü görüşünü kapladı.

Tek düşünebildiği hançerini Gastnor'un kalbinin derinliklerine gömmekti. Kanının sıcaklığını parmaklarının üzerinde hissetmek. Kendisinininkini de hissettiğini düşünürsek, bu uygun görünüyordu.

Violet İndigo'dan uzaklaştı ve son sürat ileri doğru koşmaya başladı. Hançerin hâlâ arkasında bir yerde yerde olduğunu hatırlaması beş adımını aldı. Elinde kalan tek şey küçük bir alüminyum parçasıydı.

İntikam hırıltısı boğazında düğümlendi ve ceset sırasının hemen önünde tökezleyerek durdu. Sanki zaman durmuş gibiydi. Dünya kendi eksenini üzerinde kayıyordu. Gerçeklik değişti.

Ne yaptım ben?

Araya giren üç kişi de onu ilk kez gördükleri için başlarını çevirdi.

İçlerinden biri insandı, cılızdı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Kırpılmış koyu renk saçları, sanki biri kafasına beceriksizce makasla vurmuş ya da kendi saçını kendisi koparmış gibi yer yer toplanmıştı.

İfadesinde bir tanıma kıvılcımı belirdi ve ardından

Onu.

"Bana yardım edin," diye mırıldandı, kara gözlerindeki korkuyla sendeleyerek yaklaştı.

Üçüncü fae'nin pençeli eli uzandı ve insanı geriye doğru çekti. Eylem, kirli kırmızı beresini ortaya çıkarmak için kapüşonunu başından düşürdü. Violet'ın kalbi durdu.

O bir kızılkağa gobliniydi - o kadar kaba ve caniydi ki berelerini kurbanlarının kanına batırırlardı. Budaklı sivri kulakları, sarp suratları ve Violet'ın geride bıraktığı hançer kadar keskin pençeleri vardı.

"Sen de kimsin?" Gastnor böğürdü.

Pelerininin kırmızı astarı, eli eski kanla rengi solmuş uzun kemik bir kılıcın kabzasının üzerinde gezinirken parladı.

"Yardım edin," diye tısladı mahkûm tıknaz kızıl saçlıya karşı mücadele ederken. Serbest kaldı ve ona ulaşmak için cesetlerin üzerinden atladi.

Violet geri adım attı, karın altındaki buzda kaydı ve sertçe yere indi, gece yarısı gökyüzüne yayılmış karanlık dallara baktı. İnsanın üzerine inmesini bekliyordu ama hiçbir şey yoktu.

Gözlerini kırptırarak ayağa kalktı.

İntikamcı bir iblis onun yanında duruyordu, derimsi kanatları saldırgan bir şekilde açılmıştı, kanat açıklığı onun boyunun iki katı kadardı. Indigo insanı boynundan asılı tutuyordu ama asıl korku uyandıran yüz ifadesini kaplayan öfkeydi. Deri kaplı vücudunun etrafında bir gölge yılanı sürünüyordu. Kolunun etrafında dolandı ve bileğine ulaştığında, Indigo elini kırmızı kafatasına doğru fırlattı. Yılan havaya fırladı ve goblinin boynuna dolanarak onu boğdu.

İndigo dişlerini gösterdi. "Gastnor, sana ve kraliçene yazıklar olsun. Bizden çok önemli bir tutsağı sakladı. Başbakan bundan hiç memnun olmayacak."

Gastnor, Indigo'nun tehditlerini görmezden geldi ve bunun yerine Violet'e kilitlendi, gözleri tanıma ile genişledi.

"Pis insanlıktan nasibini almamış yüzücü." Yüzü öfkeyle buruştu ve kılıcını ona doğrultmak için kaydıldı. "Bana gençliğime mal oldun. Neredeyse hayatıma mal oluyordun."

Yutkundu. Bir fae'yi yaşlandırmanın tek yolu manasını kalıcı emmektir. Kraliçe onu yaşlandırmış ve manasını kesmiş olmalı.

Büyü gücünü yarıya indirdi... hepsi de ona getirmekle görevlendirildiği üç insanı kaybetmek içindi.

Gastnor cesetlerin üzerinden atladı. Violet kendini siper ederek geri çekildi, bu kaderden kaçış olmadığını biliyordu. Cehennem onu yakalamıştı.

Ölümü bekledi. Ve
bekledi.

Hiçbir
şey.

Bir
gurgle.

Başını kaldırıp baktığında kemik kılıcın ucunun yarasaya benzeyen iki geniş kanadın arasından çıktığını görünce şok oldu. İndigo onun önüne çıkmıştı.

Onun hayatını
kurtarmıştı. Onu
*korumuşt*u.

Bu vampir. Bu Fae. Bu düşman.

İndigo'nun gölge yılanı goblinden Gastnor'a sıçradı ve boynuna sıkıca dolandı. Gastnor tısladı ve saldırdı ama Muhafız'a değil, Violet'e. Yaralı yüzündeki kararlılıkla ona ulaşmak için İndigo'nun etrafından dolanmaya çalıştı.

"Pis kaltak," diye tükürdü Gastnor ve saldırdı. "Seni şimdi hatırlıyorum. Sana acı çektireceğim. Seni kurutana kadar esaret altında tutacağım ve sonra tıpkı arkadaşın gibi seni paylaşacağım."

Pençeli parmaklar İndigo'nun etrafında kıvrıldı ve pelerinini sıyrarak yününde bir delik açtı. Kılıç hâlâ karnındayken, İndigo Violet'in çırpınan bileğini kavradı ve sonra havalandılar.

Boğazına bir çığlık düğümlendi. Çok fazla kar yüklü dal kaçışlarını engelledi. Sivri dalların kırbaçları onları aşağı indirmeye çalışırken eğildi. Ağaçların arasından geçip açık gökyüzüne ulaşamadılar. İndigo yörüngelerini değiştirdi, yukarı yerine ileriye doğru yöneldiler. Bir langirt makinesindeki top gibi ağaçlara çarparak sekiyor, gövdelere çarpıyor, zıplıyor ve yapabildikleri yerde dalların üzerinden tırmanıyorlardı.

Karnından çıkan sap, bir ağaca her çarptıklarında sallanıyordu. Geçerken karların üzerine kan damlıyordu. Sonra çok fazla dala çarptılar ve yere çakıldılar. Yaralı Muhafız havada yuvarlandı, Violet'i göğsüne yasladı ve yere karşı bir kalkan oldu.

Bir kar yığınınına çarptılar, derine battılar ve altlarındaki donmuş toprağa çarptılar. Violet omzunu, kalçasını sarstı. Keskin bir şey kalçasına battı. Ama Indigo... çarpışma çok fazla şey yaptı. Kılıcı karnının derinliklerine itti. Kanatlarını ezdi. Dudaklarından kan döküldü.

Acı dolu bir inilti . Ayağa kalkarken cam gibi gözleri ona kilitlendi ve loş ışıktaki gözlerini kırptırarak görüşünü netleştirdi. Derin nefesler alıp verirken uyuşukluk onu ele geçirdi. Zihni çalışmıyordu. Vücudu hareket etmiyordu.

Onu kurtarmıştı. Her seferinde.

Ve şimdi bu hilekâr melek karda kırık bir şekilde yatıyordu ve onu kurtarması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

Bu onun şansıydı.

Kaçış.

Kelime zihninde çığlık attı. Yap . Kaç. Hayatta kal.

Ama erkek kardeşlerinin her zaman davrandığının tam tersi şekilde davranmıştı. Annesinin onu uyardığı türden bir adamın tam tersiydi. Onu ilk sıraya koymuştu.

Onun kuşkusunu görmüş olmalı ki boynundaki bir şeyi -gölge yılanını- kavradı ve ona doğru fırlattı. Karanlık, sürünen kütle kadının bileğine dolandı ve sarmal bir ip gibi sıkıca kenetlendi. Diğer ucu da onun bileğine dolanarak aralarında bir gölge kordonu oluşturdu. İçine acı pompalandı. *Acı.* Karnına. Başına. Sırtında. Ağır bir şekilde dizlerinin üzerine düştü.

"Bana ne yaptın?" diye soluk soluğa bağırdı.

Gülümsemesi hastalıklı, karanlık ve çarpık bir hal aldı.

"Beni terk edemeyeceğinden emin oldum," diye mırıldandı, çenesinden aşağı kan damlıyordu.

Gözlerinin akı belli oluyordu. Bakışlarını bir amaç uğruna tekrar ona yöneltti.

"Ben ne hissedersen, sen de onu hissedersin," diye hırladı. "Bana ne olursa, sana da olur." Boynunu öne doğru uzattı. Acı onun omurgasında da çığlık çığlığa yankılandı ve adam kadının gözlerinin içine baktı. "Ben ölürsem, *sen de ölürsün.*"

Bitkin bir halde karların üzerine yığıldı.

Violet çektiği acıdan güçlükle nefes alabiliyordu. "Delirdin mi sen? İkimiz de öleceğiz."

" olmaz."

"Neye dnşeceksin, yarasaya mı?" diye şaka yaptı, dilinde asit vardı. Bunun onlara nasıl bir yardımı olabilirdi ki?

"Hayır, seni bu şekilde koruyamam. En azından kanatlarımı uzaklaştırmam gerekiyor," diye cevap verdi. "İdeal değil ama bu-" Kılıcı karnından çekerken yüzünü buruşturdu ve yeni bir kan fışkırmasına neden oldu.

Sıcak bir demir karnına saplandı. İşkenceyle ığlık attı, iki büklüm oldu ve karnındaki hayali yarayı kavradı. Mide bulantısı başladı. Derisi karıncalanmalarla ısındı. Ve sonra donuklaştı.

Karda elleri ve dizleri üzerinde soluyarak, zihni odaklanana kadar bekledi ve yukarı baktı. İndigo kendini yığılmış bir pozisyona getirmiş, n kolunu destekli bir dizine dayamıştı.

"Gördün mü?" Kanlı dişlerini gösterdi. "Ben iyiyim."

Kanatları gitmişti. Arkaik, kanlı kemik kılıç karın içinden çıkmıştı. Yırtık deri arasında gördüğü yara kapanmıştı. Ve uzun bir gölge çizgisi bileklerini kelepçe gibi birbirine bağlıyordu.

CHAPTER 10

Indigo, insan ona hançer gibi bakınca güldü ve bu onu daha da çileden çıkardı. Yüzü allak bullak oldu ve gözleri kar gibi parladı. Keskin bir sancı

Yara yeri gülmeye değerdı. Bu huysuzun gülümsemesi zor kazanılacaktı ama onu bulmak istediğine dair bir sezgisi vardı.

"Şimdi ne olacak?" diye homurdandı. "Şimdi seni Tarikat'a götürüyorum." "Yani ben bir tutsağım."

"Bunu ." "Neye göre?"

"Davranışlarınıza göre."

"Benim gibi birinin gitmesine izin vereceğinize inanmamı mı bekliyorsunuz? Senin türünü öldürdüğümü itiraf ettim."

"Fae'ler yalan söylemez."

"Ama gerçekleri atlıyor ve yanıltıcı hikâyeler anlatıyorsunuz." Soğuktan dişleri gıcırdıyordu. "Kanıt A: Davranışlarımın mahkum statümü belirlediğini söylediniz ama bana *nasıl* davranmam gerektiğini söylemediniz. Kanıt B: "Görülecek" dediniz. Bu her anlama gelebilir. Kanıt C: İyi olduğunu söyleyip duruyorsun ama acını hissedebiliyorum. Belli ki yalanların dereceleri var."

Son kelimelerde sesi titreyerek duygularına ihanet etti. Bu insan onun ölümcül şekilde yaralanmış olmasını umursuyor muydu, yoksa kendi iyiliği için mi korkuyordu?

İndigo'nun kaşları çatıldı. Esprisi sona erdi ve ayağa kalkıp yarasını kontrol etmekle meşgul oldu. Gerçekten de kadın haklıydı. Uzun süreli hareket için iyi değildi. Mor buruşuk çizgiler kılıcın giriş noktasını çevreliyordu. Üstündeki deri zayıf ve inceydi. Çok fena ağrıyordu. Aniden hareket ederse yırtılabilirdi.

Beslenmek iyileşmeyi hızlandıracaktır.

İnsana baktı. O da ters ters baktı. Hayır, ondan beslenmeyecekti. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Çünkü bunu yaparken, ona olduğu kadar onun da kendisine güvenmesi gerekecekti. Onun kanı duyularını alırsa, katliama karşı savunmasız kalırdı. Boynundaki çok sayıda ısırık izine bakılırsa, bu kadar çok vampiri bu şekilde öldürdüğünden şüpheleniyordu. Kendini yem olarak kullanmıştı.

Kendine bu kadar saygısı olan biri hafife alınacak biri değildi.

Karakola ne kadar çabuk varırlarsa o kadar iyiydi. Yanına bir geçit taşı almayı ihmal ettiği için hiç bu kadar pişman olmamıştı. Vampirler genellikle kısa mesafelerde uçarlardı, bu yüzden pahalı taşları kanatsızlara bırakmak daha iyiydi.

Bu da onu başka bir soruna götürdü; manası neredeyse bitmek üzereydi. Kozmik Kuyu'dan yeniden doldurmak için doğada zaman geçirmesi gerekecekti. En yakın güç kaynağı karakoldaki doğal bir kaynaktı. O olmadan, yeniden doldurmanın tam kapasiteye ulaşması günler alabilirdi. Belki de bir vardiyaya daha yetecek kadar manaya sahip olmak için saatler.

Gözlerini kısarak uzaklara baktı. Kar taneleri, ağaçlar ve sonsuz geceden başka bir şey yoktu. Şimdilik. Ama her yere kan sızdırıyordu. Burnu olan her vampir bu karda bile onun kokusunu alırdı. Bir de ormanın yerlileri vardı, aralarında tachi adında korkunç bir fae de vardı.

Tachi'lere yamyam demek kibarlık olur. Ara sıra kendilerini yedikleri biliniyordu. Gastnor, tıpkı insanın kurbanlarına yaptığı gibi, kendisini suçlayıcı kanıtlardan kurtulmak için tachi iştahından yararlanmak istiyordu.

İndigo bilinçli bir niyetle vücudunu saran endişeden sıyrıldı. Bu bir maceraydı, tıpkı Shade'in yaptığı gibi

dalga geçti. Koruması gereken huysuz küçük bir insan, kaçınması gereken yaratıklar ve hayatta kalması gereken büyüyen bir kar fırtınası vardı.

"Güneye doğru gideceğiz." İleriye işaret etti.

Onun onayını beklemeden yürüdü. Gölge yılanı gerildi ve onu arkasından sürükledi. Onun ayak uydurmaya çalışırken ettiği küfürlere sessizce gülümsedi ama yarası zonklayan bir acıya dönüştüğünde neşesi hızla dağıldı. Vücudu iyileşmek için yiyecek ararken açlık onu vurdu. Isıran bir rzgr buzda kaymasına ve bir dizinin üzerine düşmesine neden oldu, nefes almak için bir an durdu, yanakları ısındı.

ıtırdayan ayak sesleri yaklaştı.

"İyi değilsin," dedi kadın acımasızca, nefesinin bulutu adamın omzunun üzerinden görünüyordu.

"Ben iyiyim." Ayağa kalkıp yüzünde tachi habercisi işaretleri olup olmadığını kontrol etmeden önce bir süre daha bekledi. Eğer biri onları takip ettiyse, kansız yaraları olmalıydı. Bir gün öncesinden kalma tüylerle kaplı derisinden başka bir şey bulamadı. "Hareket etmeye devam etmeliyiz."

Eğer şimdi açlığına boyun eğerse, ikisi de tehlikeye girecekti. Kar orman fae'lerini yere indiriyor olabilirdi ama Indigo kayıtsız kaldığı anda geri döneceklerdi. Unseelie fae'ler zayıflıktan beslenirdi ve onları gizli ve uzakta tutan tek şey vücudunda sakladığı metallerdı - pirinç muşta, sırtındaki çift kılıç ve izmesindeki hançer.

"Senin inadın yüzünden burada lmeyeceğim." "İyiyim dedim ya," diye hırladı.

Kıpırdamadan durdu, gözleri geniş ve tetikteydi.

Sinirlenerek ilerledi ve güneye doğru yol aldı. Kendini saracak kanatları olmadığından, soğuk hava iskeleti buza dönüşene kadar derisini delip geçti. Kendini biraz acıdan kurtarabileceğini ve son mana kırıntısını bir yalıtım büyüsü yapmak için kullanabileceğini düşündü ama gölge yılanı aktif kalmak için bir parça manaya ihtiyaç duyuyordu. Kişisel rezervlerini boşalttığı an, insanın kaçışını riske atmış olacaktı.

Bu yüzden, belki de onun kadar inatçı olduğunu fark ederek, başı eğik, kollarını kavuşturmuş bir şekilde yoluna devam etti.

Gençken bile inatçıydı. Ağabeyi Demeter'in İndigo'ya şaka yaptığı bir zamanı hatırlıyordu. İndigo'nun aydaki vampir tanrıçaya olan hayranlığından faydalanmış ve parşömene gizli bir mesaj yazmıştı. İndigo'ya bunun ondan geldiğini ve görebilmesi için parşömeni göle götürüp yansımasını okuması gerektiğini söylemişti. İndigo bunu yaptığında, ona aya uçmasını ve gerçek aşkıyla buluşmasını söyleyen bir mesaj buldu. İndigo'nun bir parçası bunun çok uzak olduğunu, bir şaka olması gerektiğini biliyordu ama yine de denedi. O kadar yükseğe uçmuş ki hava incelmış ve bilincini kaybetmiş. Göl altında olduğu için şanslıydı. Ve hayatta kaldığı için şanslıydı.

Düşünüyorum da, Demeter'le hiç anlaşılamamıştı. Kardeşi ona sözde eşek şakaları yapmaya bayılırdı; yanlışlıkla ayağına bir hançer düşürmek ya da çocukken onu çatıdan aşağı itmek gibi. İndigo bunu hep Demeter'in ağabeyi olmasına ve ebeveynleri çalışırken İndigo'ya bakmak zorunda kalmasına içlerlemesine bağlardı. Belki de hâlâ bu kını taşıyordu.

Uzun dakikalar geçti. Yolculuklarının sessiz yalnızlığı ona çalkantılı düşüncelerden ve soğuğa odaklanmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen açlık hissinin sızmasından başka bir şey bırakmamıştı. Karakoldaki son karton yemeği tatmin etmeye yetmemişti. Yanında yürüyen, ondan bir kez beslenebileceğini ve tekrar beslenmeden önce haftalarca dayanabileceğini bilme olasılığıyla alay eden lüks yemekle değil. Kadının yakınlığı damak tadını sulandırıyor. Isıran her rüzgâr, onun çekici kokusunu burun deliklerine itiyor ve dürtülerini bir kuyruk dönüşüne gönderiyordu.

Kimse onu senin kadar takip gözüne kestiremez. Bu sen olmalısın. Clarke aylar önce ona böyle söylemişti.

Bu huysuz kadın eski dünyadan uyanan diğerleri gibi değildi. Vahşi ve acımasızdı. Arkasını döndüğü anda onu bıçaklayabilirdi.

Ve o bunu sevdi. Bu onu tahrik ediyordu. Bir dişinin her fırsatta ona meydan okuması kalbini hızlandıran bir başka meydan okumaydı. Belki eşi değildi ama zaten vampirler nadiren yuva kurarlardı. Ailesi bir istisnaydı ve her zaman çocuklarının onların izinden gitmesini ummuş olsalar da, İndigo onları hayal kırıklığına uğratmaya alışkındı. Belki artık değil.

Onlar yürürken küçük homurtu sesleri çıkarıyordu. Onun sert dış yüzeyini yontma fikri midelerini zonklattı. Ondaki beslenmenin... onunla sevişmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. Nazik olmayacaktı. Her bir savaş olacaktı. Şaşırtıcı. Memnun edici. O narin ama ölümcül parmakları teninde hissetmek, onu ısıtıp ısırmayacağını ya da fırçalayıp fırçalamayacağını merak etmek. Bıçaklayacak mı yoksa okşayacak mı? Zevk ya da acı. Yakasını çekti ve boğazını temizledi.

Yan bakışları ona, onun bedensel hislerini kendi hisleri gibi hissettiğini hatırlattı. Ve böylece aklı karanlık ve pis yerlere gitti. Daha önce bu gölge bağı aktifken başka biriyle sevişmemişti ama birdenbire bunu çok lezzetli ve ahlaksız şekillerde kullanmak istedi. Kendini tamamlayarak onun boşalmasını sağlayabilirdi.

Bunu düşünmeyi bırak. O onun göreviydi, sevgilisi değil. Bunun yerine, düşünün-

*Yaşlı buruşuk
troller. Ölü
bedenler.*

İğrenç toprak toprak yiyecekler, dişlerin arasına sıkışmış et parçalarıyla birlikte gülen ağızlara kürekle dolduruldu.

Bu işe yaradı. Sessizce öğürdü ama kötü zamanlanmış şehveti azalana kadar zihnini nefret ettiği şeylerle doldurmaya devam etti, ancak yerini farklı bir şehvet türü . Tanrıça onu korusun. Vücudu beslenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bunu en yakın kaynaktan almasını istedi. Bacakları kurşuna döndü. Zihni bulanıklaştı. Göz kapaklarının arkasına kırmızı ışıklar vurdu ve aniden beyaz karda değildi, sıvı kan havuzunda oturuyor, kana susamışlık krizinden uyanıyor, elindeki çiğ et parçalarına ağız açık bakıyor ve bunların parçaladığı cesetten geldiğini fark ediyordu.

Pişmanlık kabardı ve anı onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

Ben iyiyim.

Ancak yaklaşan güneşin sıcaklığı onu şimdiden uyuşuk hale getirmişti.

Gökyüzü mora dönmüştü. Artık peşlerindeki vampirlerden, hatta belki de gececi tachi'lerden kurtulmuş olmalıydılar ama yola devam etmeleri gerekiyordu. Güneş ne kadar kaslarının erimesine ya da zihninin buğulanmasına neden olursa olsun. Bunun için eğitilmişti.

Omuzlarına sıcak bir ağırlık çöktü ve ardından küçük, sabit eller kollarının altından geçerek beline dolandı ve onu ayağa kaldırdı.

Onun bu nezaketi kaburgalarının arasında bir sızıya yol açtı, hem meydan okuma hem de onun dokunuşuna daha fazla özlem duyma, öyle ki sıcaklığı paylaşmak için pelerinin altına eğildiğinde onu kendine çekti.

"Sen ölürsen ben de ölürüm," diye mırıldandı ona karşı titreyerek.

Aralarında kıvrılan gölge yılanı baktı ve kaşlarını çatı. Yılanın onu onaylamadığına yemin edebilirdi.

Karın karşısında geçici müttefikler olarak durdular ve kadın "Altı yıl" diye mırıldanana kadar hızla esen rüzgârı dinlediler.

Keskin kemik yapısı bir şekilde yanlış görünüyordu, sanki gerçek formunun daha yumuşak, daha kıvrımlı ve daha bağışlayıcı olması gerekiyordu. *Çok zayıftı*. Çizgiler dudaklarını çevreliyordu. Gözlerinde acı vardı. Bunların hiçbirisi yaşlanmaya bağlı değildi. Eski dünyayı yok eden silahları yaptığında kaç yaşında olduğunu merak etti. Şimdi kaç yaşındaydı? Arada ne olmuştu?

Onun sırrını bilmesine şaşırmıştı. Herkesin bilmesine şaşırmıştı. Bu tek bir anlama geliyordu, gerçek kimliğini gizli tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ya utanıyordu ya da korkuyordu. Belki de ikisi birden. Ama erkeksiz olduğuna inanan bir kadın kendini fae öldürmek için eğitmişti.

Korkmuyordu.

"Altı yıl mı?" diye tekrarladı.

"Bir süre önce ne kadar zamandır burada sormuştunuz."

Gözleri onunkilere kaydı. Öfke yüz hatlarını sertleştirdi ve sonra gözlerini kaçırdı, belli ki gizli hayal kırıklıklarıyla boğuşuyordu.

"Adın ne?" diye sordu sessizce.

Kızın inatçı çenesini sıkmasından, onu reddedebileceğini düşündü.

"Violet," diye yanıtladı. "Artık benim adım bu. Önemli olan tek isim."

"Bana ne istediğini söyle, Violet." Belki de ona verirse, ona güvenecek ve her şey daha sorunsuz ilerleyecekti.

"Bu seni ."

"Aynı fikirde değilim. O güzel küçük kafanın içindekileri kullanmak istemeyen tek kişi benim. Gvenebileceğin tek kişi ben olabilirim."

Kadın . "Yağcılıkla hiçbir yere varamazsın."

"Emin misin? Çünkü bütün gün devam edebilirim. Bütün gece de."

"Ayrıca, yanılıyorsun. Bir tek sen değilsin. İnsanlar beni kullanmak istemiyor."

Gözleri uzaklara daldı ve zihninde belirli bir kişiyi canlandırıp canlandırmadığını merak etti. Belki de her gece eve gittiği başka bir huysuz insan vardı. Bir erkek. Bu düşünce onu gerdi ve pençeleri parmak uçlarından kurtulmak için acıdı.

Kuru bir sesle ekledi, "Yine de buradasın, insanlar için öldürüyorsun. Tekrar ekleyebilir miyim?"

"Onlar için ldrmyorum."

"Ama vampirleri öldürdünüz... Ne için? Trnz beslenmekten korumak için mi? Yoksa yalan mı söylüyorsun ve bu insanların bir tür yan stratejisi mi - bizi tuzağa düşürmek için senin gibi cazibeli suikastçılar gönderiyorlar."

Yüzünü buruşturdu.

Devam etti. "Eski dünya silahlarını bir başkası için yapmıyor muydunuz? Bu kişi senden faydalanmadı mı?"

Durdu, düşündü, sonra homurdandı, "Seni ilgilendirmez." "Sinirine mi dokundum?"

"Artık kendi seimlerimi yapıyorum." "Daha önce yapmıyor muydun?"

"Kapa enenini. Sadece... kapa ."

Bir başka kaş çatma daha yüzünü hareketlendirdi ve bu sefer, onu görmekten neden bu kadar hoşlandığını anladı. Bir gülümseme gibi, onun kötü ruh hali de l gözlerine hayat veriyordu. Dolunay ile küçülen ay arasındaki fark gibi bir şeydi bu. fkeyi hiçbir şeye tercih etmezdi. Bu onun ruhunun derinliklerinde hl tutkunun var olduğu anlamına geliyordu. Bir tanrıça. Bir kıvılcım kükreyen bir cehennemi tutuşturabilirdi.

Umursaması gerektiğinden değil. O düşmandı.

İ ekti. Bunu kendine her söylediğinde, bahanesi daha da zayıflıyordu. Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, gizliden gizliye onun On İki Kadro'daki kurt değiştirenlerle çiftleşen diğer insanlar gibi olmasını isterdi. Onun bir müttefik, bir yoldaş olmasını ummuştu,

Tekrar tekrar geri dönebileceği biri. Ailesininki gibi bir ortaklık. Bir de onun kanı vardı.

Bir başka ısıricı, kar dolu rüzgâr onları vurdu.

"Bütün gece burada duramayız. Fırtına geliyor," diye homurdandı.

Yanağındaki yeni izleri görünce kaşlarını çattı. Onlara hafifçe dokundu, bastırdı. Küçük, minik deri dilimleri. Kan yoktu.

"Ne?" diye ağzından kaçırıldı, bir şekilde onun tedirginliğini hissetmişti. "Yüzümde kansız yaralar mı var?"

Gözlerini kısmış, onu inceliyordu. Belki de aşırı tepki verdiğini düşündü, ama sonra parmaklarını elmacık kemiğindeki kesiğe doğru kaldırdı ve bastırdı. "Evet, tam burada, mavi gözyaşı damlasının altında. Zaten tüm görebildiğim bu."

"Tachi" demeden önce bir dizi küfür savurdu. Bir sığınak bulamazsak güneş doğmadan buradan çıkamayız." Karla kaplı ormanlık alanı taradı ve geniş bir kozalaklı ağaç bulup işaret edene kadar onu sürükledi. "Bu işimizi görür."

Alçakta sarkan yaprak dökmeyen dalları itti ve altındaki karı küremeye başladı, sonra daha iyi düşündü.

"," diye emretti, birkaç dalı geri çekerek.

"Ama tachi nedir?" diye sordu, adam gölge bağınyı çekiştirirken sığınağa düştü.

Parmağını dudaklarına götürdü. Rüzgârın takip edip etmediğini görmek için bir nefes bekledikten sonra, ona karı küremesini ve ardından zemini kaplamak için iç gövdeden dallar ve iğneler çıkarmasını söyledi. Aciliyeti hissederek dudaklarını kapattı ama söyleneni yaptı.

Alternatif ağaçlardan daha fazla dal bulmak için barınaktan ayrıldı. Toplarken, çok uzağa gittiği için kızgınlıkla küfretti, onu barınağın yarısından dışarı sürükledi ve sonra gölge bağındaki gerginlik, daha yakınlaştıkça gevşeyecekti. Bu küçük eğlence, aklını önünden sızan kandan uzaklaştırmaya yetti ve hızla soğuğa dönüşen sıcak bir yol yarattı.

Son dalları kozalağın dış dallarına yerleştirip onlar için çadır benzeri bir muhafaza oluşturduktan sonra, bir mana patlamasıyla tutuşturmadan önce bazı kuru iğneleri çam reçinesiyle ovdu. Bir ısı patlamasıyla alevler kendi içlerinde canlandı.

küçük kamp ateşi. Yaklaşan savaş için o mana parçasına ihtiyacı olabilirdi ama donarak ölmek için Violet'e daha çok ihtiyacı vardı.

Indigo ikiz kılıçları Bloodletter ve Bloodbane'i çıkardı ve ateşin karşısındaki tarafa oturup kendini merkezlerken onları uyluklarının üzerinde hazır tuttu.

İkisi de konuşmadı ama Violet'in gözleri kocaman ve ürkekti.

Endişelenmesi gerekirdi. Onu zaten açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi izliyordu ve şimdiye kadar, bu küçük kapalı alanı onunla paylaşana kadar, dürtülerinin kontrolünde olduğuna inanmıştı.

Yorgunluk ve acı gözlerini kapattı.

Bunun için zamanı yoktu. Şafağa bir saat kalmışken ve bir tachi onları avlarken olmazdı. Manası bitmeye çok yakinken olmazdı. Barınaktaki ateşi yakmak onu tüketmişti. Geriye kalan tek şey gölge bağıını besleyen miktardı.

Kadın ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve adam gerildi. Birkaç dakika daha geçtikten sonra aralarındaki mesafeyi kapattı ve pelerinini adamın omuzlarına örttü.

"Beni ısıırırsan ölürsün," diye mırıldandı. "Ama böyle daha sıcak kalacağız."

Parmakları kılıçlarının kabzalarını sıkıca kavradı.

Uzun süre sessizlik içinde oturdular, duyuları doğal olmayan bir rüzgâr sesi, inleme ya da karda ayak çıtırtısı duymak için zorlandı.

"İndigo?" diye sordu . "Şşş."

"Tachi tam olarak nedir? Bu kesikler ne?" Yüzünün yan tarafına dokunarak küçük dilimlerin üzerinde gezindi.

Gözlerini açtı ve ona söyleyip söylememeyi düşündü. Onu korkutmanın hiçbir yararı olmazdı. Ama yine de, onun hakkında öğrendiği her şey, onun bu gibi yaratıklardan çekinecek bir kadın olmadığını söylüyordu. Muhtemelen onları bir meydan okuma olarak görecekti. Bir macera.

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

Ateş güçlü bir şekilde çtırdadı ve Şafak kapıyı çaldı. Yaratıktan başarıyla kaçmış olma vardı ama o

Ona saygı duymak ve tepkisini test etmek karakterini ortaya çıkarabilirdi. Gerçek, sözlerden çok davranışlarla belli olurdu.

"Bir tachi, bir cinin kuzenidir. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Benim zamanımdaki mitolojide ne olduğunu biliyorum. Dilekleri yerine getiren ve bir lambanın içinde yaşayan bir yaratık."

Homurdandı. "Eski efsaneleriniz gerçeğin sulandırılmış versiyonlarıydı. Bu yaratıkların çoğu bir zamanlar vardı. Sizin zamanınızdaki insanlar sanayi devriminizle Well'i ortadan kaldırmadan önce."

"Sanırım bu mantıklı. Tüm o metal ve plastik."

"Bu yaratıkların ikisi de girdap rüzgârı ile çalışır. Bir cin fırtınasına güç vermek için mana kullanır, ama bir tachi... bu başka bir şey." Dudaklarını sıkıca kapattı. "Bir tachi, ileride avlanan ve daha sonra avının bir örneğini konakçısına geri getiren parazit bir bilinçli rüzgarla çalışır. Bu yüzden yaralarımızda kan yoktu."

"Parazit rüzgar mı? Muhtemelen daha çok parazit mikroplar ya da bakteriler gibi." Violet onun sözleri üzerine başını salladı. "Tanrım, yıllar oldu ve ben hâlâ bu dünyaya mantık ve bilim aşılama çalışıyorum. Aptalca."

"Sanmıyorum," diye mırıldandı, onu değerlendirirken. "Bence akıllıca. Zekice. Bu zamanda sahip olduklarımızın ötesinde. Başkaları da böyle düşünürdü."

"Bu ille de iyi bir şey değil." Boğazını temizledi. "Yani bu bir vampir mi?"

"Daha da kötüsü. Ayrımcılık yapmayan bir yamyam. Zaman zaman kendini yediği de bilinir." Kızın nefesi kesilince, adam başını eğdi. "Cesetlerinizi ne tür bir yaratığa yedirdiğinizi merak etmediniz mi?"

Çünkü evinin arkasındaki ormanın girişinde bulunan eski kanıtların kokusunu almıştı. Eski kemikler. Eski ölüm. Obscendia'da yaşadığı süre boyunca vampirleri öldürdüğünden şüpheleniyordu. Belki diğer kasabalarda daha uzun süre.

Senin türünden tahmin edemeyeceğin kadar çok kişiyi öldürdüm. Ondan nefret etmeli. Türünün çoğu ederdi. Belki Haze bile. Muhtemelen Shade. Ama Indigo ailesi için hiç endişelenmemişti. Onlar rızaları olmadan beslenecek türden değillerdi ve görünüşe göre avlanmasının bir kuralı vardı. Sadece herhangi birinden beslenme hakkına sahip olduğunu düşünen vampirleri avlamıştı... ki bu çok fazlaydı. Bakışlarını ona kaydırdı

ve pelüş dudaklarındaki hoşnutsuz somurtmaya gülümsedi. Kendi türünü ve diğer fae'leri de öldürmüşken, öldürdüğü için ona nasıl kızabilirdi ki? Bu onun işiydi.

Kendine sarıldı. "Gittikleri sürece onlarla ne yaptığımın önemi yoktu."

Ve işte gerçek.

Kadının ölmek gibi bir arzusu vardı. Vicdansız yaratıkları beslemek, başkaları için olduğu kadar kendisi için de tehlikeliydi.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Eğer şanslıysak, ağacın ateşi ve barınağı güneş doğana kadar tachi'yi uzak tutar. Sonra da yola koyuluruz."

"Ya şansımız yaver gitmezse?"

"O zaman tachi'ye saldırmak için parazit rüzgârdan geçmeliyiz. Tüm fae'ler nasıl ölüyorsa o da öyle ölecek."

"Kalbe doğru metal."

Dalların arasından derin, gırtlaktan gelen bir inilti süzülürken başını sertçe salladı. Sesteki ani bir durgunluk atmosferi yumuşattı. Sanki orman nefesini tutmuş gibiydi. Ve sonra ağaç sallandı. Çam iğneleri ve zift yüzlerine düştü. İndigo buz kesti. Violet'i sığınağın içine itti.

"Yerde kal," diye homurdanarak onu vücuduyla sardı.

"Dövüşebilirim." Kadın onu itti.

"Kuyu'yu inkâr etmemiş olsaydın belki yapabilirdin. Ama altı yıl boyunca metal taşımak seni işe yaramaz hale getirdi. Hatta belki de ölümlü. Burada kal. Aşağı."

Gözlerinde meydan okuma parladı ve eğer hayatının dövüşüne hazırlanmasaydı, sırtırdı.

Siktir et. Bu onun son şansı olabilirdi. Onu hızlı, ateşli ve tutkulu bir şekilde öptü, sonra da sırtarak dalların arasından torpidoyla geçti, önce kılıçlar.

CHAPTER 11

Violet sersemlemiş bir halde yatıyordu. Ateş ışığında titreyen dal ve dalcıklardan oluşan kaleydoskopu bakarken dudakları Indigo'nun öpücüğünün sıcaklığıyla karıncalandı.

Onu *öpmüştü*. Sonra gülümsedi ve ölüme doğru koşmaya başladı.

O lanet vampir kendini öldürtecekti. Yakalayın onları.

ikisi de öldürüldü.

Ama her nasılsa damarlarında eskisinden daha fazla adrenalin pompalanıyordu.

Indigo büyük, ağır ve acımasız bir şeyle savaşıırken vahşi hırıltılar ve hırıltılar yeri salladı. Kalbi tekmelerken, orada uzun süre kalamayacağını biliyordu. Gölge bağıyla birbirlerine bağlı olduklarını unutmuştu. O dövüşürken, sanki hiç var olmamış gibi kozalağın içinde ilerliyordu. Ama o vardı. Yakında parçalara ayrılacak ya da en azından ağaca doğru çekilecek ve bu sırada kendini bıçaklayacaktı.

Durumun büyüklüğü onu çok etkiledi.

Violet özünde bir bilim adamıydı. Riski severdi ama riske girerken bir planı olmasını da severdi. Neden ve sonuç. Hipotezler, teoriler, hazırlık. Bu...

Parazit, ısıran bir rüzgar mı?

Bununla nasıl savaşabilirdi?

Onu incelemek için zamana ihtiyacı vardı. Vücuduna girecek ve sonra da onun konakçısı mı olacaktı? Bir şeye mi dönüşecekti?

başka? Dehşet zihnini doldurdu ve Kristal Şehir'deki insanların çorak topraklarının güvenliğini terk etmekle belki de aptallık ettiklerini düşünmeye başladı. Burada avlanan vahşi şeylerin arasında yaşamaya gerçekten hazır olabilecekler miydi?

Violet'in bileği dışa doğru çekildi ve kendisini kavgadan koruyan dallara doğru savruldu. İçini ezici bir çaresizlik duygusu kapladı ve kararlılığını toplamak için gözlerini sıkıca yumdu. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Obsidyen madenlerinde çalışmak ve vampirlerle uğraşmak buna kıyasla çocuk oyuncağıydı. Onları incelemiş ve saldırıya geçmeden önce zayıflıklarını çözmüştü. Riskler azaltılmıştı. Dişlerini sıktı ve Indigo'nun sözlerini düşündü.

Well'i reddetmemiş olsaydınız, belki . Ama altı yıl boyunca metal taşımak seni işe yaramaz hale getirdi.

İşe yaramaz.

Boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkundu.

Yanılmış mıydı?

Fae'ler gibi doğuştan mana kullanma yeteneğine sahip olduğunu ummaya cesaret edebilir miydi? Bir şekilde, bu kozmik güç varlığı onun yıkıcı hatalarını görmezden gelmiş ve ona özel bir şey bahşetmiş olabilir miydi? Onun gibi üç insan daha yapabiliyordu. Yoksa hepsi yalan mıydı?

Sahip olduğu son metal parçasına dokunmak için cebini karıştırdı. Madenden çıkan hurda.

Metal seni işe yaramaz yaptı.

Gastnor ve vampir askerleri ondan beslenirken beyaz ışık onları kör etmişti. Belki de ışık bir rüya değildi. Belki de onun içinden gelmişti. Garip hissettirmişti. Sıcak. Saf. Güvenli. Belki de altı yıl boyunca metal taşımak bu güce erişmesini ve onu kullanmasını engellemişti.

Kesin olan bir şey vardı ki, teoriyi test etmezse bunu asla öğrenemeyecekti.

Violet küçük alüminyum parçasını kavradı. Indigo yanılıyor olsa ve kendini ondan kurtarmak hiçbir işe yaramasa bile, bu küçük şeyi tachi'nin kalbine saplamak için kullanamazdı. Bu yüzden onu karın altına gömdü. Sonra kuru bir dal buldu ve onu küçük kamp ateşinin içine itti, çam özünün etrafında yuvarladığından emin oldu

çıranın üzerinde köpürüyordu. Yeterince özsuyn dalına yapışarak onu yanıcı hale getirdiğinden emin olduğunda, gölge bağıını bir rehber olarak kullandı, ağaçtaki boşluğu buldu ve mücadelele daldı.

Bulduğu şeye hazırlıklı değildi.

Indigo'nun kısa saçları havaya kalktı ve etrafını saran mini kasırgaya karşı gözlerini kıstı. Birkaç metre ötede bir canavar duruyordu.

Tachi'nin insansı uzuvlarından giysi parçaları sarkıyordu. Parlayan sarı gözleriyle Indigo'ya bakıyordu. Yanardöner sıvı göz çukurlarından, kulaklarından ve burnundan bir tür biyolojik tehlikeli irin gibi sızıyordu. Bu madde yere düşüp tıslamadan önce sarkık çenelerinin üzerinde yuvarlanıyordu. Uzun, dağınık saçlar kafasında toplanmış ve kel kafa derisi parçaları bırakmıştı. Kol ve bacaklarındaki rastgele et parçaları, sanki gerçekten kendi kendini kemirmiş gibi deliklerin ve yaraların üzerinde hareket ediyordu. İki sivri ve kürklü kulak öfkeyle seğiriyordu. Neredeyse... insan ve tilki karışımı bir şeye benziyordu. Sekiz ayaklı bir insan. Belki de bir zamanlar öyleydi.

Indigo kısa kılıçlarını mızrak gibi kullanarak tachi'ye doğru ilerlemeye çalıştı. Ve işe yarıyor gibiydi. Metal, Musa'nın Kızıldeniz'i yarması gibi rüzgârı kesiyordu. Ta ki işe yaramayana kadar. Ta ki hem tachi hem de Indigo onu fark edene kadar, tam orada, tam ulaşma mesafesinde.

Indigo hırlayarak dişlerini gösterdi. Tachi ağzından salyalar akarak Violet'e uzandığında saldırısı çılgınca bir hal aldı. Ağırlığıyla karı patlatarak gürleyen bir adım daha yaklaştı. Rüzgâr onun dünyası oldu, saçlarını havaya kaldırdı. Jiletler yüzünü ısırdı. Onu korkutup kaçırmak umuduyla meşaleyi ileri doğru itti ama alevler anında boğuldu. Sersemlemiş bir halde çubuğu indirdi. Ateşin rüzgara karşı iyi bir silah olacağını düşünecek kadar nasıl aptal olabilirdi?

Tachi açlığını haykırdı. Indigo kasırganın içinden bıçağını sapladı. Kılıcı canavarın etine çarptı, deldi geçti ama rüzgâr yörüngesini saptırmıştı. Sadece kalçasına bir bakış attı ve ardından kılıçlarından biri elinden fırladı. Rüzgâr şiddetini arttırmış, etraflarında kükrüyordu.

Önünde savaşıyan iki kişi, insan gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ettikleri için artık uzuvlar ve dişlerden oluşan bir bulanıklıktı. Kasırganın içinden,

dişleri, kanı ve parlayan gözleri gördü. Indigo'nun kavgası onu gölge bağıyla mücadelenin içine çekti, tökezledi ve kolunu geri çalıştı. Acı her tarafını yakıyordu ve onun mu yoksa kendisinin mi acı çektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Vampir cesetlerini beslediği yaratık bu muydu? Belki de bir zamanlar insan olan bu imkansız canavar? Daha fazlası var mıydı?

Bu bir çeşit büyüyle beslenen rüzgâr olmalıydı. Mantiğa meydan okuyordu.

Altı yıl metal taşımak seni işe yaramaz hale getirdi.

Albert Einstein bir keresinde sadece iki şeyin sonsuz olduğunu söylemişti. Evren ve insan aptallığı. Ve ilkinden emin değildi.

Bunun geri dönüşü var mıydı?

Son altı yılını, etrafındaki dünyayı dinlemesi gerekirken intikam almaya odaklanarak geçirmişti. Fae'lerin insanları yapmakla suçladığı şeyi yapmıştı - cehaletle dünyayı yok etmek. Violet gözlerini kapadı ve rüzgara karşı mırıldanarak dua etti. Kim dinlerse ona dua etti. Kuyu... Tanrı...

"Sana yemin ederim, şimdi, burada, Indigo'nun bana söylediklerinde doğruluk payı varsa ve bu mana kullanma yeteneğine gerçekten sahipsem... lütfen... onu bana geri ver..."

Acı Violet'in içinden geçerek gözlerini şişirdi. Ayaklarından başladı ve sanki biri damarlarına napalm enjekte etmiş gibi bacaklarını ateşledi. Her gözeneğinden bir şey kopana kadar derisinin altında basınç oluştu. Güneş gecenin içinde patlayarak şafağı söktürdü.

Güneş değil.

Onu.

Ve sonra gitmişti. Damarlarındaki sıcaklık. Basınç. Güç. Gitti. Yine üşümüştü, pelerininin altında titriyordu. Yönlendirecek bir tachi olmadan, rüzgârın odağı yoktu. Düşmanca bir enerjiden çok tembel bir esinti gibi hissediliyordu. Hem Indigo hem de canavar ışıktan geri çekilmişti. İkisi de gecenin yaratıklarıydı ve Indigo onları kör etmişti.

Indigo'nun kulakları dikildi. Sersemlemiş yaratığa doğru tökezlemeden önce birkaç kez dilini şaklattı. Tachi kendi kendine inleyerek daireler çizerek yürüdü. Çivit, hem zayıflayan görme yetisini hem de Violet'in farkına vardığı ekolokasyonkullanarak etrafı karıştırırken çılgınca gözlerini kırptırdı

kılıcı bulana kadar. Yaratık daireler çizerek yürürken onun etrafında döndü. Violet, Indigo'nun gölgeler içinde bir panter gibi, karanlığıyla bir olarak hareket etmesini şaşkınlık ve dehşetle izledi.

Sonra kılıcı tachi'nin kalbine sapladı.

Uluma yoktu. Ölüm çılgılığı yoktu. Sadece rüzgarın ölümü. Alçalan bir sessizlik. Ve bir zamanlar insan olabilecek bir yaratık yere düştü. Kar taneleri, ağaçların arasından sızan şafak ışığına katılmak için cesetten yükselen manabeeze dolandı. Bir an için büyülüydü. Ethereal. Parlayan yaşam gücü topları yukarı süzülüyordu. Kar taneleri aşağı indi, tachi çevrelerindeki ağaçlardan biri gibi görünmeye başlayana kadar kalın kümeler halinde toplandı. Metal kılıcı kalbinden çıkarmaya cesaret edemediler. Henüz değil. Vızıldayan son mana topu da bedenini terk edene kadar.

Karnı ağrıyordu. Aşağı baktığında yara bulamadı. Bu olmalı-

İndigo önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra da yüzüstü karın içine düştü. Beyazın üzerindeki koyu kırmızı lekeler, manabeeze yakınlara sürüklenirken parlıyordu. Koşarak yanına gitti ve Indigo'nun ölü ağırlığını yuvarlayarak yüzünü gördü.

"Hey."

Yanıt yok.

Deri ceketinin önünü kontrol etti ve ceketindeki yırtığı açarak içindeki sıcak, yapışkan pisliği ortaya çıkardı. Ağzını kapattı. Öncekinden daha kötüydü, sanki tachi yumruğunu içeri sokmuş ve bir parça et çıkarmış gibiydi.

"İndigo?" diye .

Sessizlik.

"Hey." Onun soğuk çenesini okşadı ve kendi yüzüyle arasındaki sıcaklık farkına dikkat çekti.

Çok fazla kan kaybı. Şoka giriyordu. "Yüce ."

Panik nabzını tetikledi.

"İndigo." Onu sarstı. ". "

Uyumakla ilgili bir şeyler homurdandı. "Çok kötü kanaman var."

"... sabaha kadar iyi olurum. Uyursam daha güvenli olur." "Sabah oldu!"

"Huh." Uzun kirpikleri dalgalanarak sersemliğini üzerinden attı. "O zaman neden göremiyorum?"

"Bu benim hatam. Bu ışık benden çıktı. Belki mana konusunda haklıydın. Bilmiyorum. Ben... Ne demek sabaha kadar iyiyim? Manan yenilenecek mi? Değişecek misin?"

Başını sallaması daha çok bir loll'a benziyordu. Yarayı bastırmaya çalışırken parmaklarından daha fazla kan sızdı.

"*Tanrım*. Oh, Tanrım. Şu kana bak." Tekrar yanağını okşadı. İşte bu yüzden hiç tıp okumamıştı. İnsanın yaşayıp yaşamaması umurunda olmadığına sorun değildi ama bu çok dağınıktı. Çok yapışkan. Çok... "Hey. Uyan. Benim de ölmemi mi istiyorsun?"

Ani bir enerji dalgasıyla onu itti. Kadın geri yuvarlandı ve önce kışını kara çarptı.

Kadın ona doğru geri çekildi ve adam tekrar denedi, bu sefer vahşi, yırtıcı bir canavar gibi tıslayarak ona saldırdı. Gözleri artık karanlık sıvı havuzları değil, yanan lav küreleriydi. Vampirin rahatsızlığını fark eden kadın, yaralı hayvanı ürkütmemeye dikkat ederek avuçlarını teslimiyetle havaya kaldırdı. Ortak acılarına bir katman daha eklenince her şey netleşti. Adam açtı. Açlıktan ölüyordu. Aşırıyordu.

Onunla.

"Beslenmen gerekiyor." Farkına vardığı şey onu dehşete düşürdü. Eğer tam bir kana susamışlık durumuna ulaşırsa, duramayabilirdi ve kendini korumak için güçsüz kalırdı. Kanı onu sarhoş etse bile, önce damarlarını parçalayabilirdi.

Elini savurdu. "Git. Uzaklaş."

"Ama... gölge yılanı." Hala onları bağlıyor.

Geriye doğru düştü, başı sert bir şekilde karın üzerine indi, tüm enerjisi tükenmişti.

"Git," diye mırıldandı. "Güneye doğru git. Haze seni bulacaktır. Genç kızlara bayılır. Sadece ona kan emici deme."

"Ama-"

"Seni yemeden ve lime lime etmeden önce." Hırladı. En azından hırlamaya çalıştı. İçindeki hayat tükeniyordu. Tüm hislerini kaybediyor, zihni soğuğa yenik düşüyordu.

Yutkundu.

"Tachi'nin kanı," diye önerdi. "Onu sana getireceğim."

"Hayır!"

Durdu.

"Zehir," diye .

Violet yarasını tekrar kontrol etti. Kanama durmuş gibi görünüyordu.

"İyi olacağım," diye fısıldadı. "Çabuk iyileş."

"Yeterince hızlı değil," diye homurdandı. Ona yiyecek bulması gerekiyordu ama kar ve rüzgârın şiddetini artırdığı şu günlerde sabaha kadar bir şey yakalaması pek olası değildi.

Birkaç saniye daha hareketsiz kaldıktan sonra, kılıçlarını toplamaya karar verdi.

Hızlı bir çekişle bir tanesini ölü canavardan çekip aldı ve diğer yarısını karda gömülü buldu. Kan zehirliydi, bu yüzden bıçağı karda yıkadıktan sonra geri dönüp onun başında durdu.

Tüm bunlar olurken gözünü ondan ayırmamış, göğsü zor nefeslerle inip kalkmıştı.

"Öldür beni o zaman," dedi.

CHAPTER 12

Violet acı acı güldü. İndigo'yu öldürmek kolay seçenek olacaktı. İkisi de ölecekti. Hikayenin sonu.

O sonsuza dek cehennemde kalacaktı ve o da Sonsuz açlığına son verecek. Artık endişe yok.

Ama... artık kefareti yok. Sebep olduğu onca acıyı nasıl telafi edecekti?

Bir de onunla geçirdiği birkaç saat içinde dünya görüşünün dramatik bir şekilde değiştiği , önemsiz bir gerçek vardı. Kuyu'ya *dua etmişti* ve o da *cevap vermişti*. Etmemiş miydi?

Onu affetmişti.

Affetmiş miydi?

Yoksa bu onun çalkantılı bir dönemde bağlantılara tutunmaya çalışması mıydı?

Sadece tesadüflerin olduğu yerde bir anlam mı buluyordu? Kaos teorisine hiç inanmamıştı. Durum ne olursa olsun, sığınağa gitmeleri gerekiyordu yoksa ikisi de ölecekti. Ve ne kadar aptalca görünse de, eğer Kuyu onu affetmişse, belki... belki de yaşamaya hakkı vardı.

Sivri bir kılıcın tehdidi İndigo'yu harekete geçirmeye yetmedi. Sadece gözlerini kapattı. Ona bakıp ne yapacağını düşünürken, kar ve rüzgâr sert ve hızlı bir şekilde gelip yüzünü uyuşturdu. Bu o kabarık, eğlenceli kar değildi. Bu affetmeyen, ağır, boğucu bir türdü. Çölde büyümüş bir kız için buna alışıp alışamayacağından emin değildi.

Violet kılıçları ağaç sığınağa fırlattı ve ardından İndigo'nun ağır bedenini içeri sürüklemeye koyuldu. Bilinci gidip geldiği için birkaç kez denemesi gerekti.

Sığınağa girdikten sonra yarasını kontrol etti ve başörtüsüyle sardı. Kanama tamamen durmuştu ama tedbirli olmak üzmekten daha iyiydi. Bandajın işe yarayacağından emin olduktan sonra, hava şartlarına meydan okuyarak yaklaşan kar fırtınası için barınaklarını korumaya devam etti. Tachi'yle olan kavga, kozalağın bir tarafına yaslanan birçok dalı yerinden oynatmıştı. Pelerinini sararak yapabildiğini yaptı ama bu sırada vücut ısısı yeni bir uç noktaya kadar düştü.

Uyuşuk ayaklar, parmaklar ve burun. Halsiz beyin. Muhtemelen donma.

Önlenemez bir hipotermi baş gösteriyordu. Zihninin kavradığı tek yönerge gölge bağlantısını takip etmekte; karanlık, neredeyse orada olmayan kordonu takip ederek güvenli bir yere ulaşmak. Ancak onu bir rehber olarak kavramaya çalıştığında, parmakları bir serap gibi içinden geçti. Ama o bunu zaten biliyordu. Aptalca. Sadece bileğinde hissediliyordu.

Ağaç içinde, küçük ateş gövdenin bir tarafında, İndigo ise diğer tarafındaydı. Hava burada daha az ısıırıyordu ama sıcak da değildi. Bilinci yerinde değilken küçük ateş sönerse ve manasıyla tekrar yakamazsa donarak ölebilirlerdi. Son altı yıldaki aptallığı bir kez daha kafasına dank etmişti. Gücünü inkâr etmek yerine onu kullanmayı öğrenebilirdi. Güçlü olabilirdi. Güçlü. Yenilmez.

Kutsal Kase'den içmek yerine, şarabı bir kenara atmış ve lanet olası boş pirinç kadehi saklamıştı.

Donmuş bedenini harekete geçmeye zorladı ve mümkün olduğunca kurumaları için ateşin yanına koymadan önce iç dallardan dalları ve çam iğnelerini sıyırdı. Bu yeterli olmayacaktı.

Titredi. Hiç olmadığı kadar üşüyordu. Ve İndigo daha kötüydü.

Kaşları ortadan ikiye ayrılmıştı ve yan yatarak kendi üzerine doğru eğilmişti. Kadın çömeldi ve ona doğru uzandı ama adam irkilerek geri çekildi. En azından titriyordu. Vücut ısısı titreyemeyecek kadar düşerse başı belaya girebilirdi. Uzun bir süre konuşmadı ve sonra sanki sersemlemiş gibi bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" Kadın adamın başının yanına çömeldi ama adamın yüzü gevşemişti. "Hayır." Yanağına sert bir tokat attı. "Henüz uyuyamazsın. Isınana kadar olmaz."

Çikolata renkli iki göz kaşlarını çatarak açıldı. Violet onu sırt üstü yatırdı ve ceketini açtı. Sırılsıklamdı. Hem kan hem de karla doluydu. Kıyafetleri de öyle.

Sikeyim.

Avuçlarının topuklarını göz çukurlarına bastırdı ve başını salladı.

"Bunu önereceğime inanamıyorum," diye mırıldandı, "ama soyunup sarılmamız gerekiyor."

Yüz ifadesinden panik gibi bir şey geçti.

"Anladım. Kokuyorum," diye mırıldandı. "Ben pis, yüzen bir insanım. Ben senin tutsağınım. Bana güvenmiyorsun. Her neyse. Ama gerek. Yedek manan yoksa, . Şimdi ben kıyafetlerini çıkarırken atkıyı yarana tut."

Adamın ya tartışacak enerjisi yoktu ya da kadının haklı olduğunu biliyordu çünkü kadın giysilerini çıkarmaya başladığında önsöz söylemeden ona izin verdi. Bu cüsseye sahip bir savaşçıyı istemediği takdirde kimsenin soyunmaya zorlamayacağını hissediyordu. Çok iri, çok kıvrak ve çok tehlikeliydi. Sürprizlerle doluydu.

Onu Gastnor'dan kurtarmıştı.

Kraliçe'nin Muhafızları'nın Yüzbaşı'sını düşününce, içinde kaynayan bir nefret birikintisi alevlendi. Gastnor muhtemelen hâlâ . *Piç kurusu.* Violet, Indigo'nun dış katmanlarını çıkarırken onu öldürebileceği tüm yolları hayal etti. Önce pantolonunu, sonra ceketini. Sonra yırtık atletini. Vücudunu ortaya çıkardıkça, o deri savaş üniformasının altında ne kadar çok güç sakladığını daha iyi anlıyordu.

Onun gibi bir vampirle hiç karşılaşmamıştı. Ve diğer Gardiyan'ın - büyük olanın- daha da etkileyici olacağını hayal etti. İkisi de tek bir yumrukla boğazını parçalayabilirdi. Kafasını koparabilirdi. Üstelik pençeleri olmadan.

Violet hızla kendi giysilerini çıkardı, tüm bu süre boyunca acı içinde titredi ama kamp ateşinin çalışmaya başlamasına minnettar oldu. Yine, eşyalar gölge yılanının içinden sanki bir yılanmış gibi geçmişti.

Seraptı ama bu aşamada sorgulayan bilim insanı zihni kendi içine çökmüştü. İndigo'nun çıplaklığından bile etkilenmemişti.

Yani, neredeyse.

Oyulmuş mükemmelliği nasıl düşünemezdi? Kaba bir kayadan yontulmuştu ama bir şekilde pürüzsüz hale gelmişti. Kadın onu incelerken, adam uyandı ve kalçalarının üzerinde oturan kadının önünde kendi bakışlarını başladı. Dikkati göğsünde durdu ve gözleri dumanlandı. Dişlerini gıcırdattı ve sonra aniden ondan uzaklaştı, kendini ve karnındaki yaranın üzerindeki atkıyı kamburlaştırdı. Her tendonu ve kası gerginlikle belirginleşmişti. Çıplak, gergin kalçaları esnedi.

Bir an için Violet'in aklı karıştı. Kanat yok.

Son kılıç yarasından kalanlar dışında yara izi yoktu. Kürek kemikleri arasında belirgin kaslardan başka bir şey yoktu.

Avucu hiç beklenmedik bir anda adamın sırtının düzlüğüne indi. Pürüzsüz, kadifemsi bir ten. Boş boş okşadı, büyülenmişti. Adam ürperdiğinde ne yaptığını anladı ve elini geri çekti.

Aptalca. Böyle bir canavara dokunmak. Aklı gerçekten uyuşmuş olmalı. Onunla geçirdiği her an tehlikeliydi. Yanında asla uyuyamayacağı biriydi.

Kendini korumak için bir silaha ihtiyacı vardı. Eğer adam onun bir gece yarısı atıştırmalığı kadar iyi olduğuna karar verirse, kanının uyuşturucu özelliği dışında hiçbir savunması kalmayacaktı. Kılıçları, savaş teçhizatına bağlı silahlarla birlikte önünde duruyordu. Eğer onlara saldırırsa, adam fark ederdi. Elleri üflendi ve sonra pelerini topladı.

Alüminyum parçası.

Burada bir yerde karın içine gömmüştü. Pek savunma sayılmazdı belki ama yine de bir şeydi. Uyumaya giderken elinde metal bir şey olmadığı tek bir gece bile olmamıştı. Yavaşça, sessizce, arkası dönükken İndigo'yu uyarmamak için, Violet parçayı gömdüğü tarafa doğru ilerledi. Parça hâlâ karın altındaydı. Kemiklerine kadar işleyen bir utanç ve suçluluk duygusu, parçayı toplarken onu aşağı çekmeye çalıştı.

Indigo onun hayatını iki kez kurtarmış olabilirdi ama o hâlâ bir vampirdi. Ve açlıktan ölüyordu, yaralıydı ve ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Kendini kontrol edemeyebilirdi.

Onun yanında ayaklarını sürüyerek uzunlamasına uzandı ve pelerinini bir battaniye gibi üzerlerine örttü. Kadın vücudunu onunkiyle aynı hizaya getirdiğinde Indigo irkildi. Ve kolunu yarasından sakınarak karnına doladığında, çektiği acının yankısı çaresizlik sınırına dayandı. O metal parçasını daha sıkı kavradı ve aralarında tuttu.

Violet gözlerini olabildiğince uzun süre açık tutmaya çalıştı. Küçük kaşık olsaydı vücut ısısının paylaşımı daha iyi işleyecekti ama bu şekilde olması hoşuna gidiyordu. Kendini daha kontrollü hissediyordu.

Sırtından bıçaklaması diğer türlü olmasından daha iyidir.

Bu düşünce aklına geldiği anda, belki de Indigo'nun bu yüzden yuvarlandığını fark etti. Onu daha güvende hissettirmek için. Ama vampirlerin vicdanı var mıydı? Umurlarında mıydı?

Kıpırdandı.

Indigo onun seğiren elini göğsüne bastırdı. Kız sakinleşene kadar onu artan sıcaklığına karşı sıkıca tuttu ve sonra sadece orada yattılar.

O küçük hareketle dünyası yeniden değişti.

CHAPTER 13

Indigo kemiklerinde kurşunla uyandı ve etrafı sıcakla çevriliydi.
Güneş hala doğmuş olmalı.

Ve bu koku, çok saf ve ihtiyaç duyulan bir şey. *İstemek*. Burnunu soktu, kir ve kanın altındaki kokuyu karıştırmak için burnuyla etrafı yokladı. Memnuniyetle içine çekti. Hafif, miskimsi, kadınsı. Oradaydı. Ve tadını çıkarmak için yalvarıyordu.

Kadınsı mı?

Gözleri birden açıldı ve her şey geri geldi. Görev. Tachi. Kollarında uyuyan insan. Violet. Onun huysuzluğu. Küstahlığı. Güzel beyni -Crimson *onu kurtardı*- göğüsleri iç çamaşırının ıslak kumaşına yapışmıştı. Görüntü zihnine kazınmıştı. Ve şimdi onun kollarının arasında .

Yaşıyor.

Violet onu hayatta tutmuştu. Onu ağacın içine sürüklemiş, soymuş ve kar fırtınası boyunca sıcak tutmuştu. Zihnini daha da geriye götürerek daha fazlasını hatırladı. Gastnor'un ona nasıl suikast düzenlemeye çalıştığını. Gömmeye çalıştıkları çarpık cesetler. Kemikler.

Yüce Kraliçe Maebh, Bones'un sorgusu sırasında öldüğünü söylediğinde bir şekilde Kuyu Tarikatı'nın Başbakanı'na yalan söylemişti. Onu hayatta tutmuştu ve bir sebepten dolayı

Gastnor'a leşlerin yok edilmesinde yardım ediyordu ya da yardım etmeye zorlanıyordu. Ne de olsa kaçmaya çalışmıştı.

İki tehlikeli grubun birlikte çalışması, taraflardan biri diğerini zorlasa bile iyiye işaret değildi.

Haze, Unseelie Kraliçesi'nin mana ile doğal olmayan deneyler yaptığına dair söylentiler hakkında bilgi toplamak için Obscendia'daydı. Indigo Violet'in peşine düştüğünde Demeter henüz gelmemişti. Bu deneylerin Redvein Ormanı'ndaki cesetlerle bir ilgisi olma ihtimali yüksekti.

Indigo karakola ne kadar çabuk döner ve Haze'i buldukları şey hakkında bilgilendirirse o kadar iyi olacaktı.

Bir de Violet meselesi vardı. Onun kollarında.

Belli ki içinde mana taşıyordu. Vücudundan öyle bir yoğunlukta ışık fışkırmıştı ki onu geçici olarak kör etmişti. Eğitime ihtiyacı vardı. Kılıcın ucunu ona doğrultup tehdit ederken gözlerinde olasılıkların titreştiğini görmüştü.

Gerildi ve kendini toparladı. Önce gözlerini kapadı ve kendi vücuduna konsantre oldu, sistemi boyunca işleyen hisler üzerine meditasyon yaptı. Sıcak. İçerik. Ortası biraz ağrıyordu. Umduğu kadar mana yenilenmemişti, hem de hiç. Kanatlarını açmak için kesinlikle yeterli değildi. Kaşlarını çattı. Belki de umduğu kadar uzun süre uyumamışlardı ya da...

Sıcaklık.

Bakışlarını küçük sığınağın etrafında dolaştırdı. Kar altında kalmışlardı. Güneş ışığı, ağaç çadırlarını çevreleyen kar örtüsünün üzerinde parlıyordu. Ateş sönmüştü. Adam çıplaktı. Kadın neredeyse. Ama sıcaktılar.

Gece boyunca bir yalıtım büyüsü yapmış olmalıydı. Belki de kişisel kuyusunun yenilenmemesinin nedeni buydu. Bu ve gölge yılanı onu hâlâ vücudunun uyuyan kadına bağlıyordu.

Kalbi, bulundukları pozisyonun farkındalığıyla, Violet'in yumuşak kıvrımlarını dinlenirken gördüğünde, karnının derinliklerinde beliren arzuyla göğsünde hızla çarptı. Uyumaya gittiğinde Violet arkasındaydı, tam tersi değil. Niyeti de buydu zaten.

Kolunu kadının ön tarafına dolamıştı, elini kadının göğsünden sadece ince bir kumaş tabakası ayırıyordu. Kaşları kalktı. Uyurken onu avuçlamış mıydı?

Bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemedi.

Violet uykulu bir inilti çıkardı ve ona doğru eğildi. İçindeki karıncalanmaması gereken yerler karıncalanırken bir tür lanet mırıldandı. *Onu koru.*

"Tanrım. Uyuyakaldım mı?" diye mırıldandı, onun üzerindeki etkisinin farkında olmadan kıpırdanıyordu. El yordamıyla bir şeyler aradı. Merak ederdi ama bacaklarının arasında büyüyen sertlikten başka bir şeye odaklanamıyordu.

Sustu. "Um..."

Saçları yüzünü gıdıkladı. O kadınsı kokunun daha fazlası içine işledi, derinlere gömüldü ve hissedeceğini hiç düşünmediği bir şeyi ateşledi. Çiftleşme içgüdüleri.

Vampirlerin nadiren çiftleşmesinin bir nedeni vardı. Erkekler koruyucu, sahiplenici ve tutkulu olurlardı. Mantığa meydan okuyan bir noktaya kadar. Kurt şekil değiştirenler bile çiftleşme hormonlarının pençesindeki bir vampirle ya da kızgınlık dönemindeki bir dişi vampirle kıyaslanamazdı. Bazıları onlara kuduz diyordu. Bazıları onlara doyumsuz derdi. Indigo'nun tek bildiği, içinde kabaran duygulara teslim olursa, kana susamışlığın endişelerinin en küçüğü olacağıydı.

Gitmesine asla izin vermezdi.

O bir vampir değildi, asla anlamayacaktı ve İyi Kutsanmış bir birliktelik içinde olmadıklarına göre, bu mantıksız arzulara boyun eğmenin bir anlamı olmayacaktı. Daha da kötüye gitmeden buna bir son vermeliydi.

"Indigo, eğer düşündüğüm şey buysa, yemin ederim..." diye homurdandı poposunu sivri bir şekilde oynatarak.

Bir hava patlaması yaptı ve bu uyarı hırıltısına dönüştü. Oynadığı oyun ya da dürttüğü kafesteki canavar hakkında hiçbir fikri yoktu. Annesi hâlâ babasıyla ilk çiftleştiği günü ve o yoğunlukta neredeyse nasıl öldüğünü -gerçek anlamda- anlatırdı. Bir odada kilitli geçirdikleri saatler ve saatler. Günlerce. Beslenmesine, hatta hava almaya çıkmasına bile izin verilmiyordu. Vampirler birbirlerinden beslenmeyi sürdüremediler. Yani onun

Anne ve baba neredeyse açlıktan ölüyorlardı, ikisi de karşılıklı tutku ve takıntılarının sisinde kaybolmuşlardı.

Violet bir vampir değildi.

Onlar tarafından zarar görmüştü.

Yutkundu.

Violet onu asla affetmeyecekti. Ondan hoşlanmıyordu bile. Onun türünden korkuyordu. Cinayete varacak kadar nefret ediyordu.

"Indigo?"

"Lütfen kıpırdama," diye yalvardı gözlerini sıkarak. "Konuşma. Bana bir dakika ver."

Onu mümkün olan her şekilde istila etmek istiyordu. Tüm vampir çiftleşme dürtüleri onun kanına duyduğu arzuyla birleşiyordu. Dişlerini, sikini ve ruhunu içine sokmak istiyordu. Onun kanında yuvarlanmak ve vermek zorunda olduğu her şeyi almak istiyordu. İçinde boğulmak. Onun içinde.

Ve daha fazlası.

Şok içinde geri çekildi.

Arzularını, dürtülerini hissetmeli.

Karnındaki ağrıyla irkilerek geri çekildi, ancak savaş derilerini kaptı ve ardından kar fırtınası sırasında ağacın etrafında oluşan buz duvarını kırdı. Soğuk su sıçraması kargaşasını yatıştırdı ama bu uzun sürmedi. Mana depolarına olan maliyetine rağmen yalıtım kalkanını yukarıda tuttu. Yer değiştirmek ve uçmak için yeterli manası yokken onu indirmek anlamsızdı.

Sert ve acı verici hareketlerle yarı giyinip nöbetçi gibi durdu, yüzü ögle güneşine dönüktü, hücrelerine yerleştirdiği uyuşukluğu memnuniyetle karşıladı ve isteklerini yavaşlatmayı umdu. Işığı görünce irkildi. Kadifemsi kardan yeni bir örtü parıldıyor ve ışığa katkıda bulunuyordu. Karnındaki yara yolculuklarına devam edebilecek kadar iyileşmişti.

Arkasından gelen bir hışırtı onun geldiğini haber verdi. Burun delikleri şişmiş bir halde ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve çenesini çıkardı. Omuzlarının inatçı dikliği kirli yüzüyle çelişiyordu. İçinden bir ses bu kadını Cornucopia'daki Ring'e, tezahürat yapan binlerce asi fae'nin önüne çırılçıplak atabileceğini ve onun da başını bir kraliçe gibi kaldıracağını söylüyordu... hayır, bir tanrıça gibi.

Kızın dağınık koyu renk saçları onda ilkel bir şeyi tetikledi. Tachi savaşı yüzünden mi dağınıktı, yoksa birlikte uyudukları, büyük ihtimalle de burnuyla avlandığı zamanlardan mı kalmıştı? Vücudundaki her hücre bu anıya seviniyor, bir nefes daha almak için yalvarıyor, onun kokusunu yakalamaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o kısacık ana geri dönmek istiyordu.

Kız ona aitti.

"Ne haltlar ?" diye sordu. Adamın gözleri kısıldı.

"Ne demek istiyorsun?"

"davranıyorsun. Bu hoşuma gitmiyor."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Parmağını adama doğru uzattı. "Eğer bizi sıcak tuttuğum için benimle dalga geçersen, yemin ederim seni keserim-" Gözleri adamın kasıklarına, pantolonunun ön yakasının kısmen açık olduğu yere kaydı. Ceketinin düğmeleri açıldı ve çıplak gövdesini net bir şekilde görebiliyordu. Kesinlikle Shade kadar mükemmel ya da Haze kadar iri değildi ama Indigo havadaki hünerlerinin ona çoğu kişinin imreneceği heykel gibi kaslar kazandırdığını biliyordu. Ağzını kapattı, yanakları kızardı. Bakışlarını kaçırdı ama aralarındaki bağda hissettiği arzu dalgasını gizleyemedi. İnkâr edilemez bir çekim.

Kaşlarını kaldırdı. "Neyi keseceksin... sikimi mi?" "Sen bir *sik kafalısın*. Ve senden nefret ediyorum."

"Hayır, ."

"Evet, biliyorum."

"Hayır. Sen. Yapma." Aradaki mesafeyi kapattı, derinleşen her hecede bir adım daha attı. "Bunu biliyorum Violet, çünkü dün geceki o ışık parlaması senin yeteneğinin tezahürüydü. Etrafımızdaki her liftten sana akan mana var. Bu, dünyayı birbirine bağlayan yaşam gücüdür." Parmağı kızın omzunda gezindi. "Sende kokusunu alabiliyorum. Diğer kadınsı yanlarının da kokusunu alabiliyorum. Ve bu koku, bu bağın altındaki arzunun hissiyle birlikte geliştiğinde, bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yok."

Ona baktı.

Bakışlarını bir süre onun üzerinde tuttu, sonra dikkatini kasıtlı olarak onun vücudunda gezdirdi, kat kat giysilerin altında nasıl görüldüğünü biliyor, nasıl hissedeceğini hayal ediyordu

Yine... Her gün onun yanında uyumanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Ya da gece. Ya da-

Soğuk, sert bir su sıçraması yüzüne çarptı. Kirpiklerinden beyaz karlar dökülürken hızla gözlerini kırıştırdı. Kız ona bir kartopuyla tokat atmıştı. Yüzüne.

"Az önce savaş ilan ettin, insan." Sırıtarak onu işaret etti.

Yüzünde sert bir ifadeyle geri çekildi, bir tane daha hazırladı ve topu adamın kafasına doğru fırlattı. Adam kaçtı.

"Sana asla boyun eğmeyeceğim, vampir. O yüzden *siktir* olup gidebilirsin."

Adam gölge yılanını çekiştirirken Violet yüz üstü kara düştü. Başını geriye atıp kahkahalarla kükrerken, Violet sersemlemiş bir halde yere yığıldı.

İndigo elini kulağına götürdü. "O da neydi? Yüzün karlar içindeyken seni anlayamıyorum."

Başını kaldırdı, kar tükürdü ve kaşlarını çattı. Ağzından kezzap fışkıracakmış gibi görünüyordu ama o bunu üstü örtülü bir şekilde tuttu. Böyle zamanlarda gölge yılanın bedensel hislerden daha fazlasını ortaya çıkarmasını diliyordu. Şehvet ve nefret el ele yürüyordu ve hangisini daha çok geliştirmek istediğini biliyordu. Ama o biliyor muydu?

Ona doğru havayı öptü, bu da onu daha da kızdırdı. Kadın daha fazla dram yaratamadan giyinmeyi bitirdi ve baldrisiyle kılıçlarını kuşandı. İşi bittiğinde onu kendi kendine mırıldanırken buldu.

"Violet the Violent," diye dalga geçti. "Sırada ne var, gıdıklama savaşı mı?"

Bakışları onunkilere kaydı. "Hayatını kurtardığım için bir teşekkür iyi olurdu."

Bir homurtu duydu ama sonra bu düşünceyle ayıldı. Kız onun hayatını kurtarmıştı. Muhtemelen doğruydı.

Parmaklarını dudaklarına dokundurdu ve sonra minnettarlık işareti olarak elini aşağıya ve ona doğru itti. "Senin sıran."

Alay etti ve çenesini sıktı, ama aceleyle ona el işaretini tekrarladı.

"Yani hayatını kurtardım ama hâlâ tutsağınım." Gölge bağlantısını .

"Sözlerimi unutma, insan." Etkili olması için ses tonunu alçalttı.

"Ben seni güvenilir bulana kadar bana bağlı kalacaksın ve hayatımı kurtaracaksın."

Çünkü sen de öleceksin, bu bir kahramanlık eylemi değildir. Bu bir bencillik eylemidir. Gözlerinde daha fazla sır görmeyene kadar, sonsuza dek bağılı kalacağız."

Belki daha uzun.

CHAPTER 14

Violet Redvein Ormanı'ndaki yolculuktan nefret ediyordu. Indigo kanatlarını dışarı kaydırmak için yeterince mana doldurmadığını iddia etti çünkü onu tutmak için feda etmişti.

Yalıtım koğuşı koşuyordu ama adamın ayrıntıları sakladığını hissetti. Ona söylemediği daha çok şey vardı ama buz gibi soğuk orman yerine sıcacık bir bahar gününde yürüyormuş gibi hissettiğini düşününce pek de şikâyet edemedi.

Bu hızla giderse yürüyüş birkaç gün daha sürecekti.

Sadece bir saat yürüdükten sonra, Indigo'nun açlık sancılarının şiddeti gölge bağlantısından aşağı doğru arttı.

Violet cebindeki alüminyumu çoğu zaman sıkıca kavradı. Yürüdükçe suçluluk duygusu ruhuna daha da ağır geliyordu. Mantıken, Indigo'nun onu öldürmeyeceğini biliyordu. Şimdiye kadar yaptığı her şey onu güvende tutmak ya da en azından Tarikat'a sağ salim teslim etmek içindi. Ama kaygıyla ilgili olan da buydu... mantığa uymuyordu. Yüzeyin altında kaşınıyor ve kaçıyor, en kötü korkularının gerçekleşmesine dair en küçük olasılık bile güçlenene kadar kırmanın yollarını buluyordu.

Eğer biri onun kanını tadarsa, sırlarını öğrenirdi. Eğer biri onun sırlarını öğrenirse, onu yapmak istemediği şeyleri yapmaya zorlamanın bir yolunu bulurlardı. Eğer yeteneğini kullanırsa, geçen sefer yaptığı gibi cazibeye ya da güce yenik düşecekti.

Ve insanlar ölecekti.

Ama bu yüzden avcı olmuştu; korkusunun üstesinden gelmek, onu tersine çevirmek ve ona sahip olmak için. Kendine acının iyi olduğunu söylemişti. Acı ve vampirlerin yakın ölüm tehdidi hak ettiği şeydi. Onu akli başında tutuyordu. Onu hayatta tutuyordu. Onu sorumlu tutuyordu.

Indigo durduğunda tam alüminyumdan kurtulmak üzereydi. Bir an için onun düşmanın sesini duyduğunu sandı ama o sadece gözlerini kamaştıran güneş ışığında kısarak ona baktı. Alnında ter lekeleri vardı.

"Beslenmem gerekiyor," diye itiraf etti.

İşte .

Violet parçayı daha sıkı kavradı. Bekledi. Hazırdı. Büyük bir metal parçası değildi ve tachi'ye karşı işe yaramazdı ama belki Indigo'nun yeterince derinine sapsa içerde kalır ve ona zarar verebilirdi. Belki de.

Onunla yüzleştirdi, gözlerinde açlık vardı. Ama kırmızı değillerdi. Henüz değil.

Indigo başını eğdi, çenesini kaldırdı ve havayı tamamen insanlık dışı bir şekilde kokladı. Kaşları çatıldı ve sonra bakışları onunkilere kaydı. Bir yırtıcının zarafetiyle sinsice yaklaştı. Kadın geri çekildi, söğüt dallarına ve köklerine takılarak tökezledi. Kar burada daha inceydi. Ağaçlar daha kalındı ve yer örtüsü daha çok fırtınadan kaçan ormanlık çalılardan oluşuyordu.

Sırtı bir sandığa çarptığında, parmaklarından aşağıya sıcaklık damladı. Kendini metalle kesmişti. Gölge yılandan yayılan karanlık dallar, küçük korunaklı orman parçasını daha uğursuz bir şeye dönüştürmek için büyüyordu.

Kalbi atmaya unuttu.

Onun, avladığı vampirlerden farklı bir kumaştan kesilmiş olduğuna inanması aptalcaydı. Onun için geliyordu, bu da rızayı önemsemediği anlamına geliyordu. Her an onun kanını alabilirdi, tıpkı hepsinin yaptığı gibi.

O da en az onun kadar açlık . Kimsenin buna hakkı yoktu-

Eli onun yanına doğru uzandı ve ağaç gövdesindeki bir deliğin içinden bir şey çıkardı. Beyaz, tüylü, kabarık. Bir tavşan tekmeledi

ayaklarını bir matkap gibi yere vuruyordu. İndigo, Violet'in geniş gözlü bakışlarını sabit bir düşünceyle karşıladı.

"Elindeki kesik için bir şeyler yapmalısın" dedi. Sonra sakinleştirmek için tavşanı okşamaya başladı. Uzun, zarif parmakları beyaz kürkün üzerinde baştan kuyruğa, sonra tekrar geriye doğru gezindi. Tekmeleme durana kadar bunu tekrarlardı ve sonra burnunu kullanarak sanki bir şey arıyormuş gibi kürk boyunca koşuyordu. Bir damar olduğunu fark etti.

Uyandıklarında saçına yaptığı şey bu muydu? İrkildi ve başka tarafa baktı. İzleyemezdi.

İndigo Violet'e tamamen sırtını döndü ve geniş omuzları minik hayvanın üzerinde kamburlaşarak uzaklaştı. Beş dakika geçmeden geri döndüğünde tavşan hâlâ hayattaydı ve Menekşe'nin aralarındaki bağlantıda hissettiği açlık azalmıştı. Azalmamıştı ama açlıktan katlanılabilir seviyeye inmişti.

Kabarık şeyi aralarında tuttu. Küçük ayakları sallanıyor ve gümbürdüyordu.

"Onu sen öldürmedin," dedi aptalca.

"Neden yiyeyim ki? Onun etini yemesi gereken sensin." Ürperdi ve onu baştan çıkarmaya çalışarak bir o yana bir bu yana salladı. "Eğer açsan, al."

Öyle olduğunu biliyordu. Gözleri parladı.

Yalancı suratının her yerinde bu yazıyordu. Bu bir meydan okumaydı. Bir çeşit test. Keşke doğru cevabın ne olduğunu bilseydi.

"Al onu," diye tekrarlardı İndigo.

Tavşan ona göz kırptı, iri gözleri parlıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ben bekleyeceğim."

Gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde İndigo onun üzerine geldi, boş elini cebinden çıkardı ve öfkeyle parlayan gözlerinin önünde tuttu.

Tavşan özgürce zıplayarak uzaklaştı.

Öfkelenen İndigo sıkılı yumruğunu yavaşça yüzüne götürdü. Burnunu elinin üst kısmında gezdirerek parmak eklemlerine çarptı.

Kan, yumruğundan ön koluna ve dirseğine doğru damlıyordu. Ama o buna hiç . Bakışlarını sıkıca onunkilere kilitledi.

Gözlerinin arkasında bir tür tanıma belirdi.

"Çok yaramazlık yaptın, Violet." Elini aşağıya doğru savurdu ve Violet'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Gözlerinde fırtına öncesi şimşek gibi vahşilik parladı.

"Siktir ."

Kadının sözleri onu dizginleyen düğmeydi. Karanlık ve korkuyla ona doğru geldi ve kollarını iki yanına sıkıştırdı. Deri ve erkek teri kokusu duyularını istila etti. Yılan vücuduna dolanmış, kalçalarından boynuna kadar bir ip gibi sıkıca sarılmıştı. Bir anda hareket edemez hale geldi. Tamamen onun merhametine kalmıştı.

Pelerininin altından uzandı ve sıcak elini karnında, kalça cebinde gezdirdi. Uzun parmaklarını içeri soktu ve alüminyumu çıkardı.

Kaşları çatıldı, gözleri hayal kırıklığıyla doluydu.

Gözyaşlarını tutmak için gözlerini sıkarak kapattı. Ona bunu yaptıran suçluluk duygusuydu, yakalanması değil. Hayatını kurtardığı halde ondan korktuğu için duyduğu suçluluk. İki kez. Yeteneğinin orada olduğunu bildiği ve onu bastırmak için metal kullandığı için duyduğu suçluluk. Vicdanından geriye bir şey kalmış mıydı?

Çenesini sıkı. Bu savaşıması gereken bir savaşı. Onu yargılayamazdı. Güçlü olan oydu. Gölgele hevesine boyun eğdiren oydu. Hayatında hiç kontrolsüz hissetmemişti. Hiçbir şeyi kanıtlamak ya da hiçbir şeyden korkmak zorunda kalmamıştı.

Geri çekildi ve hayal kırıklığını kükreyerek dile getirdi, boynundaki tendonlar kırmızı bir öfkeyle patlayana kadar duygularıyla titredi. Başını sallayarak elindeki alüminyumu bir tür mavi ateşle tutuşturmadan önce parçaladı. Alevler söndüğünde, elindeki acıya aldırış etmeden erimiş metali elinden karlara savurdu.

"Yalan söyledin. Yine," diye bağırdı.

"Bunun benim için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Onu işaret etti. "Beni yargılayamazsın."

"Seni yargılamak mı?"

"Tüm bu güce sahipsiniz ve kimse sizi bir sonraki yemeği olarak görmüyor. Sen yırtıcısın, tavşan değil. Tavşan benim!"

Burun delikleri alevlenerek yaklaştı. "Ama olmak zorunda değilsin. Görmüyor musun?"

. "Neyi gördün?"

"Metal, biz uyurken Kuyu'dan dolum yapmamı engelledi. Sırf metali tuttuğun için tüm alan bloke olmuştu. Hiçbir mana sana yakın olmak istemedi ve ben de senin yanında uyumak ve yürümek zorunda kaldığım için ben de engellendim. Serbest geçiş hakkım sadece kendi silahlarımla çalışıyor. Kuyu bir şekilde neyin benim olduğunu biliyor. Her zaman biliyor. Bunu tek başına kendin için zorlaştırıyorsun. Bizim için de." Yumruğunu göğsüne vurdu.

Adamın söyledikleri karşısında kaşlarını çattı. Metal manayı sadece durdurmakla kalmıyor, aktif olarak geri mi püskürtüyordu? Yani sadece kendine değil, etrafındakilere de mi zarar veriyordu?

İndigo'nun sesi yumuşadı. "Violet, sana kendini nasıl koruyacağını öğretebilirim."

"Sorun sensin!" diye bağırdı. "Sen!"

Sesini onunkine uydurmak için yükseltti. "Çözüm benim. Kuyu'nun koyduğu kuralların üstünde olduğuna inanan siz insanlarsınız, ama değilsiniz. Eğer geçmişteki hatalarınız size bir şey öğretmediyse, bırakın bu olsun."

Sistemindeki tüm ateş söndü. Kendini kapattı. O sadece oraya gitti. Sonraki kelimeleri sessizce döküldü.

"Anlıyorum. Metal tutarsam güç sahibi olamam ama benim seçimim, değil mi? Belki de hediye istemiyordumdur. Siz Tarikat'tan Fae'ler hepiniz herkesten çok daha iyi olduğunuzu düşünüyorsunuz. Siz Koruyucular seçilmiş olduğunuzu falan sanıyorsunuz. Ama öyle değilsiniz. Siz sadece kabul töreninden sağ çıkan şanslı kişilersiniz." Derin bir nefes almak için durakladı. "Ben sadece hayatta kalan şanslı biriyim. Ben özel değilim."

Bir hediye hak etmiyorum. Her şeyi edeceğim.

Yakındaki kuşlar ciyakladı ve gökyüzüne çıktı. Tüylerinin çırpınışı kesildiğinde sessizlik çöktü ve İndigo'nun bakışı tam kalbini kesti. Yılan onun bedeninden sıyrıldı ve bilekleri arasındaki bağlantıyı sürdürdü.

"Benim yanımdayken bir daha metal tutmaya kalkışma," dedi sertçe. "Yoksa bir dahaki sefere bu kadar affedici olmam."

CHAPTER 15

W içinde dakika . yok etmek Violet'in gizli Metal, Indigo manasının gözle görülür bir hızla yenildiğini hissetti. Bu

Sanki uçurumun diğer tarafında bekliyormuş, serbest bırakılmaya hazırlanmak için birikiyormuş gibiydi. Ama onu öfkeliendiren şey yeniden dolmasını engellemek değildi. Kendini küçümseyen sözleriydi.

Uzun dakikalar boyunca karda sessizce yürümeye devam ettiler, bu sırada zihni her şeyi bilen Kuyu'ya sorular savuruyordu, sanki onu duyup cevap verebilecekmiş gibi. Bu kadın onun için mi yaratılmıştı? Yoksa neden onun yanında bu kadar güçlü tepki versin? Yoksa neden kanının tadı ballı nektar gibi olsun? Neden ona bu gücü, bu armağanı sadece geri atması için verdi?

Bazen dua ederken Kuyu'yu duyarlı bir varlık, kendi duygularına tepki veren bir varlık, ayın içindeki mitolojik bir tanrıça olarak hayal ederdi. Vampirler ayın su üzerinde, gelgitler üzerinde, Kuyu üzerinde gücü olduğuna inanırlardı. Bu yüzden sık sık ona saygılarını sunarlardı. Ama duaları hiçbir zaman kabul olmadı. En iyi ihtimalle, bir uçuruma bağırıp yankısını duymak gibiydi.

Violet'in patlaması sadece bir kurbanın kendisini esir alan kişiye saldırması değildi, sözleri onun inançlarının özünü acımasızca kesmişti.

Her Gardiyan'ın kabul töreni farklıydı. Hepsi törensel göle girmiş ve Kuyu Solucanları tarafından aşağıya sürüklenmişti. Hepsinin ruhları ellerinden alınmış ve yargılanmışlardı. Ancak hiçbirini yargılandıkları anlarda ne gördükleri hakkında konuşmamıştı. Indigo'nun tek bildiği farklı deneyimler yaşadıklarıydı.

Tarikata katılmıştı çünkü eğlenceli olacağını düşünmüştü. Pervasız olduğu için Muhafız kabul törenine katılmıştı. Ritüelden sağ çıkmıştı. Diğer altı aday kurtulamamıştı.

Bunun onu ukala ve belki de biraz kendini beğenmiş yaptığını düşünüyordu. Kuyu onu seçmişti. Buna inanmak zorundaydı çünkü eğer seçmediyse, o zaman özel biri değildi. Sadece şanslıydı.

Ailesini terk etmişti çünkü onlar onun bir eş bulmasına ve vampir toplumunun kurallarını değiştirmesine fazla odaklanmışlardı. Onlardan destek istemişlerdi ve onun tek istediği ailesinin seçmediği bir amaçtı. Eğer Kuyu onu seçmezse, eğer sadece şanslıysa, o zaman ailesini bir hiç uğruna yüzüstü bırakmış olacaktı.

Kanatlarını açmaya yetecek kadar mana topladığında, düşüncelerini anlayamayacak kadar zihnine gömülmeyi başarmıştı. Bir saat daha geçmişti ve depolarının anormal derecede hızlı dolduğunu biliyordu ama nedenine odaklanmak istemiyordu.

Yorulmuştu. Zihinsel ve fiziksel olarak.

Kanatlarını açtığı anda Violet'i kollarının arasına aldı ve gökyüzüne yükseldi. Menekşe sarsılıp bir ciyaklamayla ellerini boynuna doladığında gülümsemedi bile. Onun rahatsızlığına ya da sevincine mizah katamadı. Uçarlarken arada bir ona bakıyordu ama onun tek yapabildiği kanatlarını çırpma ve önüne bakmaktı.

Ondan

korkuyordu.

Hala.

Metali saklamasının amacı da buydu. Bir keresinde kontrolünü kaybettiğini ve beslenmeyi durduramadığı için öldürdüğünü öğrenirse ne yapardı? Kurbanını çıplak elleriyle parçalara ayırmıştı çünkü daha derin atardamarlara ulaşmak istiyordu.

Bu şekilde uçmak, kokusunu alabildiği tek şeyin o olduğu anlamına geliyordu. Tek istediği oydu. Ama kadın ondan nefret ediyordu. Ondan korkuyordu. Asla durmayabilirdi.

Onu istiyordu; fark etti. Bir erkeğin bir kadını istediği gibi. Kayıp bir ruhun bulmak istediği gibi. Onun ışıltılı gözlerini ailesinin evinin penceresinden bakarken gördüğü andan itibaren kanı özlemle dolmuştu. Ona inanmaya ihtiyacı vardı. Elphyne'in sunduğu hayata inanmak için. Ve bunun gerçekleşmesi için, Elphyne'in

Ona güvende olduğunu, özel olduğunu ve değer verildiğini söylemeliydi. Ya da onun bunun için savaşmasını sağlayacak bir yol bulmalıydı.

Onları karakolun bahçesine indirdiğinde güneş batıyordu. Vücudundaki her kas ağrıyordu. Buradaki kar azalmıştı ama sanki yarın tekrar yağacakmış gibi havaya keskin bir nota sinmişti.

Karakolu, Tarikat yerleşkesindeki gibi taş duvarlar çevrelemiyordu. Burada duvarlar okyanus ve ormandı. Ada. Nüfus yaklaşık elli kişiydi ve binalar bir gözetleme kulesi olan bir kale ile etrafa dağılmış birkaç küçük müştemilattan oluşuyordu; bunlardan biri kuzeyde işleri olduğunda On İki Kadro'ya aitti. Ya da Altı'yı oluşturan kâbus gibi Sluagh'a aitti ama Indigo onları orada hiç görmemişti. Tarikat'taki amaçları onun ve bildiği kadarıyla diğer herkes için hâlâ bir sır olarak kalmıştı.

Kuledeki Muhafız nöbetçi, yanında Violet olduğu halde kalenin önünden geçerken Indigo'ya selam verdi. Onları doğruca kadronun arazinin ilerisinde işgal ettiği küçük müştemilat binasına götürdü.

Indigo ön ahşap kapıdan içeri daldı ve olduğu yerde durdu. Violet bir *oof* sesiyle sırtına çarptı. Duyuları bir şey algılayınca gerildi. Dört yatak odalı şirin evde davetsiz bir misafir. Oturma odasında.

Kan. Az miktarda. Birisi besleniyordu.

CHAPTER 16

S Indigo'yu bir tür vahşilik ele geçirdi. Aralarındaki bağdan akarak Violet'in damarlarına girdi ve kendi duyularını alarma geçirdi. Her gözeneğinden sızıyordu. Ayakta durmaya çalıştı.

Ama Indigo onu arkasına itti ve kanatlarıyla onu korudu, fuayenin yan duvarına çarpana kadar onları destekledi, neredeyse çeşitli deri zırh parçaları taşıyan küçük bir masayı deviriyordu. Gölge ve karanlık onu bütünüyle yutmadan önce, Indigo'nun parmak uçlarından çıkan pençeleri gördü.

"İndi?" Yakınlarda bir yerden derin, kültürlü bir ses geldi.

İndigo'nun alçak hırıltısı sırtında yankılandı.

Neden kendi evinde böyle davransın ki?

Kadınsı bir kıkırdama odaya süzüldü ve ardından rahatsız edilmekten nefret ediyormuş gibi bir protesto mırıltısı yükseldi. Alçak bir erkek pişmanlık . Yerinde kalması için bir emir. Ayak sesleri yaklaştı. İndigo'nun hırıltısının desibeli ve tıngırtısı arttı. Onun gibi Violet'in de tüyleri diken dikendi. Elinden geldiğince savaşmaya hazırlandı. Gözleri İndigo'nun kemerine takılı hançere kayd ve şansını tarttı.

Bir dahaki sefere kaçak mal taşıdığında ona kolay davranmayacağını söyledi. Daha önce ona söylediği sözlerden pişmanlık duydu ama sözlerinin özü doğruyd. Kuyu'dan gelen bir hediye sahibi olmamalıydı. Elindeki gücün yok edilebilir olduğunu kanıtlamıştı. Eline geçen ilk fırsatta yeteneğinin asla ortaya çıkmamasını sağlamalıydı. Bu, üzerinde metal saklamak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Kahvaltının ortasındayım," dedi kalın ses, bu kez daha yakından. Sonraki sözleri onaylamamakla doluydu. "İndi, belli ki kendini beslemiyorsun. Bana katıl. Etrafta bir sürü Mage var."

Başka bir vampir. Nefesini tuttu, gözleri tekrar Indigo'nun hançerine kaydı.

"Ben iyiyim," diye kestirip
attı Indigo. "İyi
görünmüyorsun."

Violet burnundan kaçan homurtuya engel olamadı. Demek İndigo herkese karşı böyleydi.

"I..."

Bir itiş kakış. Violet'in kalbi küt küt atıyordu. İndigo'nun hançerine uzanmak için can atıyordu ama onun yerine eli garip bir şey yaptı. İndigo'dan hissettiği kargaşa kalbini parçaladı. Bir şefkat dalgasıyla avucunu vampirin kanatlarının arasına, tam da sert ve sıcak bir şekilde kilitlenmiş kasların üzerine koydu.

Ürperdi. Duruşundaki gerginlik gözle görülür biçimde azaldı.

Ne yazık ki kendi bedeni bu mesajı almamıştı.

Derisinin altından, parmak uçlarından yüzüne doğru yumuşak bir ışık parlamaya başladı. Tomurcuklanan ateş böcekleri gibi Indigo'nun sırtında yansıyarak küçük bir başlangıç yaptı. Ancak ışıklı akı hızla büyüyerek gözlerini kısmasına neden olan bir parlaltıya dönüştü. Parlak dallar derisinden sıyrıldı ve Indigo'nun gölgesiyle savaştı. Sanki Violet yaşamın dokusunu, dokumanın ipliklerine kadar görebiliyordu. Parlaltısı tüm vücudunu kaplıyordu, her gözeneğinden ışık sızıyordu. Ve onu durduracak gücü yoktu. Her kalp atışında, her aceleyle alınan nefeste daha da parlaklaşıyordu, ta ki-

Violet'in etrafını saran gölge açıklanamaz bir şekilde koyulaştı, ışığını yuttu ve ona hükmetti. İndigo'nun kanatları ile duvarın arasına sığışan, Violet'in o güne kadar gördüğü en iğrenç derecede yakışıklı vampirin önce yüzü, sonra da bedeni yanında belirene kadar siyah dallar etrafını sardı. Şehvetli dudaklar Violet'a bilerek sırıtıyor, iki jilet gibi keskin dişlerle mükemmel bir diş setini gösteriyordu.

"Vay, vay," diye mırıldandı, ateşli bakışlarını onun vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Bizim küçük İndi kendine bir parlayan oyuncak mı buldu? Bir gece lambası?" Gözlerini kıstı. "Belki de parlayan bir böcek."

Bir hareket patlamasıyla İndigo'nun kanatları büzüldü ve tamamen kayboldu. Pençeli parmakları davetsiz misafirin boğazına dolandı, dişlerini gösterdi ve tısladı. Yakışıklı Muhafızı duvara doğru itti.

Kadınsı bir gıcırta Violet'in dikkatini kapı eşiğinde duran, uzun dalgalı kumral saçlarını aceleyle çözen ve boğazındaki küçük delik izlerini kapatmaya çalışan bir kadına çekti. Kraliçe mavisî büyücü cübbesinin önü açıktı ve iç elbisesi karmakarışıkta, bağları yarıya kadar çözülmüştü.

Violet gözlerini Büyücü'ye dikti. Kendi iradesi dışında büyülenmiş gibi görünmüyordu. Heyecandan kızarmış görünüyordu. Darmadağınık ama daha fazlası için istekliydi. Bu manzara Violet'in beslenmeyle ilgili inandığı her şeye ters düşüyordu. Büyücü büyülenmiş *olmalıydı*. Kesinlikle. Yoksa neden kaçmayıp kalsın ki?

"Gölge?" dedi Büyücü, İndigo'nun elinin altında sıkışıp kalan vampire, kaşlarını çatarak. Parmak uçlarında mavi bir ateş topu canlandı, harekete geçmeye hazırdı. Geniş gözlü bakışları Violet'in parlayan teni ile İndigo arasında gidip geldi.

Görünmeyen Diyarlar'da geçirdiği altı yıl boyunca Violet'in bir Büyücü'yle karşılaşması pek sık olmamıştı. Bildiği kadarıyla, çoğu Tarikat'a kapanmış, mana ve Kuyu'nun etkileri üzerine çalışıyordu. Bazen ihtiyacı olan nadir fae'leri iyileştirmek için dışarı çıkıyorlardı ve bunu her yaptıklarında Violet merak ediyordu. Eski mesleğine en yakın fae mesleği bu muydu? Mana çalışmak nükleer fizik çalışmaya benzer miydi? Günlerinin çoğunu çalışarak, gecelerini de avlanarak geçiriyordu. Bu yüzden hiç sorma fırsatı olmamıştı.

Belki yakında bir gün yapardı.

Violet bakışlarını tekrar Shade'e çevirdi. Gözünün altındaki mavi gözyaşı damlasına bakılırsa, o kesinlikle bir Muhafızdı. Yalnız, İndigo'nun şakacı ve çapkın olduğu yerde, bu sofistikeydi ve bir yanı da arsız bir sekse sahipti. İkisinin de vücut yapısı eşitti; geniş omuzlu, kaslı ve uzun boyluydular. Fiziksel açıdan birbirlerine denk görünüyorlardı ama Gölge'nin endişesiz ve tembel bakışlarından Violet onun daha güçlü olduğuna inanıyordu.

Shade Büyücü'ye, "Sorun yok tatlım," diye cevap verdi. "İndigo aşırı tepki veriyor."

"Oh. Tamam o zaman. Her şey kontrol altında olduğu sürece."

Shade dilini şaklattı. "Sevgilim, her şeyi her zaman kontrol altında tuttuğumu biliyorsun."

Büyücü ateş topunun gücünü azalttı ve boğazını işaret etti. "İşime geri dönmem gerekiyor. İşin , belki de bunu başka bir odaya taşımamız daha akıllıca olur."

Shade daha sonra kaşlarını İndigo'ya doğru kaldırdı. "Bu oldukça yorucu olmaya başladı, İndi."

İndigo, burunları neredeyse birbirine değene kadar yaklaştı. "Ona bir daha yaklaşırsan ben-"

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Ölüm, Shade'in nefesiyle odaya girdi.

Bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. İkisi de Koruyucu'ydu. Aynı tarafta değiller miydi? Violet avucunu İndigo'nun koluna koydu ve bunun daha önce olduğu gibi aynı etkiyi yaratmasını umdu. Bakışlarını Shade'den ayırdı ve Violet'in bakışlarıyla buluştu. Bir an sonra İndigo kendine geldi. Vahşet gözlerini terk etti. Gölge'yi bıraktı ve Violet'i de yanına alarak güvenli bir mesafeye doğru geri çekildi. On adım ötede, başka bir kapının yanında.

Shade, giysileri ve saçları kırıksız hale gelene kadar kendini hassasiyetle düzeltti. Violet'a mizah dolu ve gelecek şeylerin bilgisiyle dolu bir bakış attı.

"Sen İyi Kutsanmış insan olmalısın," dedi Shade, gözlerini Violet'in eline dikerek. "Bu şimdi mantıklı geliyor."

Kafam çok karıştı. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor. Vampirlerin birbirini öldürmesine izin vermek yerine, Indigoyu kurtarmak için... ne için devreye girmişti? Onunla konuşmak mı? Onunla empati mi kuracaktı?

Violet, Shade'in işaret ettiği ele baktı ve kalbi boğazına fırladı. İçindeki ışığın sönmesiyle yeni bir ışık doğmuştu. Mavi kontur çizgileri teninin üzerinde kıvrılıp bükülüyordu. Bir yaz gününde okyanus gibi parlıyorlardı.

"Bu da ne böyle?" Elini kaldırdı. "İndigo?"

Ama karanlık, geniş gözleri, dudaklarında küçük bir eğimle, aynı eşleşen işaretlerle parlayan kendi eline kilitlenmişti.

Shade'in derin, kadifemsi kahkahası odayı doldurdu. Büyücü bile sessizce gülümsedi.

"Bu hiç komik değil." Violet'kaşları çatıldı. "Bu da ne böyle?"

Shade ciddi gözlerini Violet'in üzerine dikti. "Kontrolünü kaybetmeden önce onu beslemenizi öneririm. Çiftleşme hormonlarının etkisi altındaki bir vampirin aynı zamanda açlıktan ölmesi hiç de hoş bir görüntü değil." Kısa, alaycı bir homurtu patladı. "Ve siz daha birleşmeyi tamamlamadınız bile. Sana iyi şanslar." Büyücüyü takip etmek için ayrılmadan önce omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve Indigo'nun bakışlarıyla karşılaştı. "Haze döner dönmez, tam bir bilgilendirme bekliyorum."

"Geri dönmedi mi?" Indigo kaşlarını çatı.

Shade durdu. "Şaşırmış görünüyorsun."

Indigo bir elini Violet'in göğüs kafesine koydu. "Burada olmalıydı."

Violet ona kaşlarını çatı.

"Siz ikiniz bu işi hallettiğinizde" - Violet ve Indigo'yu işaret etti - "ve ben de kahvaltımı bitirdiğimde, Haze'i tartışacağız."

Indigo, Shade ve gülümseyen Büyücü gittikten sonra tam otuz saniye boyunca elini Violet'in önünden çekmeyi reddetti.

"Neden bahsediyor, Indigo?" Çiftleşme mi? Beslenmeden mi? Ve Shade aralarındaki her neyse onu tamamlamadıklarını nereden biliyordu? Tutsak ve esir! Çiftleşme falan olmayacaktı. Hiç olmayacaktı.

Nefesinin altında hafifçe küfredip şakaklarını ovuşturmadan önce pişman görünme nezaketini gösterdi. " olacağını düşünmemiştim. Birbirimizin duygularını hissetmek." Önce kendi çiftleşme işaretlerine, sonra da onları birleştiren gölge yılanı baktı. "İkisi de birbirini güçlendiriyor."

"Vampirler çiftleşmez," diye ısrar etti.

Vampirler *asla* çiftleşmez. Bunu biliyordu çünkü yarım on yıldır onları inceliyordu. Her yıl iki ay boyunca kızışma dönemi geçirirlerdi. Erkekler rastgele yataktan yatağa atlar. Sonra bir dişiden çocuk sahibi olduklarında, dişilerin çocuklarını bir kolonide birlikte büyütebilmeleri için genellikle tünekten atılırlardı, bu yüzden geceleri sokaklarda dolaşan bu kadar çok göçebe erkek vampir bulmasının nedeni buydu. Birçoğu kraliyet hizmetine girmiş ya da ne yapacaklarını bilemedikleri için bir tür bekar evine kapanmış.

Ama yine de... Violet vampirlerin ya canlı avlarını büyüleyerek, onlara istekleri dışında saldırarak ya da onlar uyurken beslendiklerine inanıyordu. Bunların hiçbiri rıza ve düşünmeye cesaret edemediği bir zevk içermiyordu. Az önce muhteşem, görünüşte akıllı bir Büyücünün bir vampiri kendisinden daha fazla içmesi için isteyerek davet ettiğini görmüştü.

Violet tırnaklarını çiğnedi ve sonra çok kirli olduklarını fark edince tükürdü.

"Hadi sana biraz yemek getirelim," diye homurdandı Indigo.

CHAPTER 17

Tutfak küçüktü ama iyi stoklanmıştı. Et yok ama bol miktarda sebze, ot ve tahıl var. Dört taş duvar, bir kiler, bir soba ve mutfak eşyalarıyla dolu ahşap bir masa.

Violet, Indigo'nun bir sepet soğana gidip bir tane seçmesini izledi. "Bilmiyorum, bu iyi mi?"

Gerginlik ve kafa karışıklığı Violet'in içinden kahkaha olarak yorumlanabilecek keskin bir sesle patladı. Kendini gülünç hissederek içini çekti ve dirseklerini ahşap masaya dayayarak yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Şimdi benim hayatım ne olacak?" Başını salladı ve elindeki mavi izlere baktı. Derisinin hemen altında çizgiler parlıyordu ama önceki parıltının aksine bunlardan hiçbir ısı hissetmiyordu. Bir dövme ya da harita gibiydiler. "Önce bildiğimiz yaşamı yok eden o lanet bombayı yapıyorum. Sonra binlerce yıl sonra, vampir oldukları ortaya çıkan Oz Büyücüsü iblis maymunları tarafından parçalanmış ve saldırıya uğramış olarak uyanıyorum. Cehennemde. Bu hala o. Öyle olmalı. Zaten kefaretimi ödediğimi sanıyordum. Ama gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Belki de cehennem gerçek değildir. Büyük, yarasa şeytani vampirler artık hayatın bir parçası. Ve ben biriyle çiftleştim. Görünüşe göre."

Tekrar güldü, ama bu sefer çılgınca bir hıçkırık gibi gülüyordu. Bir bilim insanı olarak dine hiç inanmamıştı. O gerçekleri isterdi. Ama bu süre içinde uyanık olduğu tüm hayatı eski inançlarının ötesine geçmişti. Açlık, yorgunluk ve kontrolden çıktığı hissiyle beslenen histeri, vücudunda kök saldı ve genişledi. Kahkahaları sıcaklaştı, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru akmaya başladı.

tahta masanın üzerine karanlık bir şekilde düştü. Büyük hıçkırıklar vücudunu ele geçirdi.

Ayak parmakları acıyor.

Donma olabilir.

Bu onu daha çok ağlattı.

En son ne zaman bu kadar çok ağladığını hatırlamıyordu. Yoksa hâlâ gülüyor muydu? Hayır, ağlıyordu. Şimdi kesinlikle ağlıyordu. Eski mesleğinin sonucunu öğrendiğinde bu kadar çok ağlamamıştı. Birden fazla dişi onu parçaladığında değil. Lanet olası goblin amiri, bir el arabası dolusu molozu ayağına döktüğü için ilk gün onu kırbaçladığında da ağlamamıştı. Nefret etmek için yaşadığı şey hayatını kurtarıp onu esir aldığında değil.

Ama

şimdi?

Neden

şimdi?

Hâlâ onun tutsağıydı. Daha da kötüsü. Bir tür çiftleşme birliğinin merhametine kalmıştı - herkesin olduğu gibi kabul ettiği özel mavi işaretli bir çiftleşme. Kim olduğu ya da geçmişte hangi suçları işlediği umurlarında değildi. Görünüşe göre Kuyu onu kabul ettiği için onlar da kabul edecekti. Shade kendisinin bir insan, Indigo'nun ise bir vampir olmasını umursamıyordu.

Ciğerlerinden bir nefes daha fııskırdı, daha fazla gerginliği serbest bıraktı ve kollarının arasından arduvaz zemine bakmak için geri çekildi. Ani nefes verışı onu bir farkındalığa sürükledi. Neden gardını bu şekilde düşürmüştü ki? Tanrı aşkına, bir vampirin önünde ağlıyordu. Beyninin uzak bir kısmı ona temkinli olmasını, günün her dakikasında hayatının daha fazla bölümünü ele geçiriyor gibi görünen yırtıcıyı izlemesini haykırıyordu.

Ama beyninin daha gürültülü bir kısmı, kalbiyle bağlantılı olanı, bunu kabullenmeye... başlamıştı. Ufuktaki kaymanın bir parçasıydı bu. Tam duracağını düşündüğü anda, yer tekrar hareket etti.

Belki de bu ağlama tamamen farklı bir şeydi. Belki de sonunda güvende olduğunu düşündüğü içindi. Bu düşünceyle gözyaşları yeniden kabardı. Indigo onu korumak için kendi türüne, silah arkadaşına saldırmaya hazırды. Ona acı verdiğini bilse asla ondan beslenmezdi. O da bunu biliyordu.

Çünkü yeni çiftleşme bağı onları duygusal olarak birbirine bağlıyordu. Ona zarar verirse kendine de zarar verirdi. Bu rasyonellik olmasa bile, içinde tarif edilemez bir şey oluşuyordu. Güven.

Belki sonunda uyuyabilirdi. Bu düşünce onu felç etti.

Altı yıl.

Mışıl mışıl uyumayalı altı uzun yıl olmuştu. Her şeyin farklı olma ihtimali olduğunu ummaya cesaret edebilir miydi? Onu diğerlerinden koruyacak kendi canavarına sahip olabileceğini? İşleri yoluna koymasına yardım edecek?

Bir soğan arduvaz zeminde yuvarlandı ve kirli, yırtık pırtık botuna çarptı.

"Kokuşmuş şeyleri sevmiyor musun?" Indigo'nun sesi onun parçalanmış zihnini delip geçti. "Sorun değil."

Şiş gözlerle yukarı baktı ve onun tamamen büyülenmiş ve şaşkın ifadesini yakaladı. Dudakları düşünceyle yana doğru kıvrılırken sol yanağı patladı. Kendini tutmaya çalıştı ama şaşkınlıkla birleşen ciddi bakışlar onu bir kahkaha krizine daha sürükledi. Bu seferki, onu tepeden tırnağa ısıtan gerçek bir neşeydi. Sivri kulakları kederle seğirdiğinde, iki büküm oldu ve ortasını tuttu.

Karanlık bir sesle mırıldandı, "Seni gülümserken görmenin, ne bileyim, günümü güzelleştireceğini düşünmüştüm. Ama şimdi şakanın olmaktan hoşlandığımdan pek emin değilim."

Violet kirli kolunun tersiyle burnunu sildi. Kelimeler bulamayınca yumruğunu kalbinin üzerinde dairesel hareketlerle gezdirerek özür dilediğini eliyle işaret etti. Bir vampire yapacağını hiç düşünmediği bir şeydi bu ama ilklerin haftasıydı. Bu hareket onu bir şekilde rahatlatmış ve şöyle dedi: "Sadece yorgunum. Tüm bunlar... çok beklenmedik. Ve kafa karıştırıcı."

"Peki ya bu?" Elinde kabağa benzeyen bir şey tutuyordu.

Nazikçe gülümsedi ve ondan aldı. "Mükemmel."

Güçlenerek odanın içinde dolaştı, kutuları ve çekmeceleri açtı, rastgele sebzeler ve tahıl çuvalları çıkardı.

"Peki ya bu?" Yuvarlak ve küçük bir şey. Violet gözlerini kısarak baktı. "Patates mi?"

"Sen öyle diyorsan."

"Onu pişirmeliyiz."

Tiksintiyle ürperdi ve sonra ona fırlattı. "Bunu yapabilirsin."

Yine güldü. Bu neden komikti? Bir zamanlar avladığı bir yaratığın ev alışkanlıklarını görmek neden bu kadar komikti? Odanın içinde dolaşmaya devam etti, onun tepkisini çekmek için yiyecek bir şeyler çıkardı, sanki aksi yöndeki sözlerine rağmen onun gülümsemesini kovalıyordu. Bunu *hissetti* - adamın onu memnun etme hevesinin bir yankısı yeni bağlarından süzülüyordu.

Bunu onun üzüntüsünü hissetmekten ya da açlığını paylaşmaktan nefret ettiği için mi yapıyordu? Belki de. Ama sezgileri onun gerçekliğinin de en az onunki kadar değiştiğini söylüyordu. Muhtemelen eski dünyadan bir insanla eşleşmeyi hiç beklemiyordu. Bu vampir. Onun düşmanı.

Bir şekilde, sebze çorbası yapmaya yetecek kadar yiyecek bulmayı başardılar. Çorba ocakta fokurdarken, Violet mutfak tezgahının yanındaki tabureye oturdu ve bekledi. Ve ikisine de yapışan gölge yılanı izledi. Baş kısmı bileğine dolanmıştı. Ona sırtıyordu.

"Yani... çiftleştin," dedi sonunda. "Bu aslında ne anlama geliyor?" Adam kuşkuyla kaşlarını kaldırdı, o da hemen ekledi: "Fiziksel çiftleşmenin mekaniğinin açıklanmasına ihtiyacım yok, ama ben bu işareten bahsediyorum. Bu mavi bağdan. yilandan farkı ne ve bu benim için ne anlama geliyor? Hâlâ bir tutsak mıyım?"

İndigo dumanı tüten çorbayı bir kâseye doldurdu ve kızın önüne koydu. Sonra geri çekilip kızın gözleriyle buluştu ve kız kaşığı alıncaya kadar dikkatle baktı.

"Sanırım artık gölge bağlantısına ihtiyacımız yok." Aralarında sallanan yılanı baktı. Yılan canlandı ve ona doğru sürünerek geri döndü, ceketinin yakasının altında kaybolmadan önce gövdesine dolandı ve bir dövme gibi tenine yerleşerek boynundan ona baktı. "Bu adadan ayrılabiliriz gibi değilsin."

Onu dikkatle izledi.

"O kadar şaşırmış görünme," dedi. "Bir şekilde bizi çevreleyen denizin ötesine geçmeyi başarmış olsan bile, aramızdaki bağ ruhlarımızı birbirine bağlıyor. Seni karanlıktaki bir ay ışığı gibi hissedebiliyorum."

Violet çorbasını düşündü. Kaçarsa ne yapacaktı ki zaten? Vampir avlamaya geri mi dönecekti? Bu onu kesinlikle boş ve tatminsiz bırakmıştı. Belki Şeftali ya da Gümüş'ü arayabilirdi. Şaşırtıcı derecede lezzetli sıvıyı yudumlamadan önce bir kaşık dolusu üfledi. Karnı doyduğu için sevinerek düğümler halinde sıkıştı. Yarısından sonra yemeyi bıraktı ve kaşığı yere koydu.

"Hepsi," diye sordu Indigo. "Ne?"

"Hepsini ye." "Aç değilim."

"Saçmalık."

"Affedersiniz! Gölge yılanın bizi bağlamıyor. Karnımın ne hissettiğini bilmiyorsun."

Avuçlarını masanın üzerine koydu ve daha yakına eğilerek uzun, koyu kirpiklerinin arasından baktı. "Fiziksel hislerimizi birbirine bağlayan gölge yılanından farklı olarak, İyi Kutsanmış bağı manamızı ve duygularımızı paylaşır. Bir konuda kendini suçlu hissettiğini söyleyebilirim. Yemeğini ye. Yoksa sonuçları olacak."

Öfke derisinin altında kaynıyordu, ancak sonuçlarının ne olacağı fikri kanında küçük bir heyecan yarattı. Ve zihninin neredeyse kirli bir dalış yaptığını fark ettiğinde, onun dikkatli bakışları altında çorbayı bitirdi.

"Peki ya sen?" diye sordu boş kâseyi iterek. "Ben iyiyim."

"Avlanmalısın. Ya da en azından gidip o güzel büyücüyü bulmalısın. İstekli görünüyordu."

Shade'in uyarısını ya da Indigo'yu Violet'in beslemesini önerdiğini unutmamıştı. Her zaman iş o noktaya gelirse iğreneceğini düşünmüştü ama Indigo diğer tüm deneyimleri gibi hissettirmiyordu. Sıcaktı. Onun açlığı için endişeleniyordu. Uyurlarken Indigo'nun yüzünün saçlarına sokulmasına karşı çıkmamıştı. Onun kucaklamasından ürkmemişti. Ve Indigo'nun tahrikinin kıcına baskı yaptığını hissettiğinde çılgık atarak tepelere kaçmamıştı.

Hayır... hissetti-

Violet çabayla zihnini boşalttı ve mantığa geri döndürdü. İndigo'nun beslenmesi gerekiyordu. Onun hissettiğı her şeyi hissedebilen, kana susamış bir canavara dönüşmesi bir seçenek değildi. Yüzü kızardı ve oynamak için serseri bir patatese uzandı.

"Yakında besleneceğim," diye homurdandı. Kâseyi temizlenmesi için porselen lavaboya fırlatırken sakallı çenesinin esnemesi inatçı gururundan başka bir şey ele vermiyordu. "Ama önce temizlenmemiz ve sana yeteneğini nasıl yöneteceğini öğretmeye başlamamız gerekiyor. Sonra Shade'le bilgi alabilirim. Haze'e ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Bakışları yukarı kaydı. "Haze kim?"

"O On İki'lerden biri ve Shade ile birlikte bana kardeşten daha yakın. Onu Obscendia'da gördün."

"Neden bunu gerektiğini söyledin?"

"Violet." Sesi derinleşti, ifadesi ciddileşti. "Bundan sonra hep biz olacağız."

Parmakları patatesin etrafında kenetlendi, sonra gevşedi.

Islak bir temizlik bezini görünce yüzünü buruşturdu ve yemek meraklılarının iğrenç alışkanlıkları hakkında bir şeyler mırıldanarak bezi bıraktı.

" gel. Antrenman yapalım," dedi.

"Ne için?"

"Eşimin korktuğunda herkesi kör etmesine izin veremem." Dudakları müstehcen bir şekilde kıvrıldı. "Ya da heyecanlandığında beni kör etmesine."

Violet patatesi onun kafasına fırlattı.

CHAPTER 18

Indigo Violet'i adadaki tek güç kaynağına götürdü; orman ile kayalık kar tozlu çıkıntı arasında yer alan küçük bir kaplıca. Bu türden bir idi.

Bir zamanlar bir yanardağ olabileceğini düşündüğü manzara, ancak çevredeki dağ düzleşmişti ve tepelerden ve vadilerden geriye kalan tek şey pınarlar ve parlak kayalardı. Gün boyunca su kristal berraklığında turkuazdı. Geceleri ise Kuyu ile eşanlamli biyoluminesan yaşamla parlıyordu.

Violet'in mutfaktaki patlaması onu endişelendirmişti. Kısa süre içinde başına çok şey gelmişti ve kadın bir maske gibi takındığı cesur yüzüne geri dönmeye devam edebilirdi ama duygularını birbirine bağlayan yeni İyi Kutsanmış bağ sayesinde, yaralarının cildindeki ısırık izlerinden daha derin olduğunu biliyordu.

Pınarın kenarında durdu ve kana bulanmış baldrisini çıkarmadan önce kollarındaki havluları bıraktı. İki kılıç yere düşerken takırdadı. Sonra kemerini çıkardı. Sırada savaşçı derisinin etrafına sakladığı küçük silahlar vardı. Mafsallı sopa. Bir hançer.

Kirli pelerininin örtüsünün altından ona şüpheyile baktı.

"Bu mavi işaretli çiftleşme konusunda hiçbir seçeneğim olmadığını biliyorum ama seninle banyo yapmayacağım. O yüzden unut gitsin."

Sırada ceketi vardı. Altında bir şey olmadığı için soğuk hava tenini ısıtıyor, karın kaslarını içine çekmesine neden oluyordu ama o yine de

ilerledi. Botlarını çıkardı ve başparmaklarını kemer halkasına geçirerek soğukkanlılıkla ona baktı. Kadın gözlerini adamın yüzünden ayırmamak için cesurca çaba sarf etse de, adam onun belirsizliğini, merakını ve evet, ihtiyatlı cazibesini hissedebiliyordu. Ve gölgesini kendi etrafında toplayarak onu görünmez hale getirdiğinde, onun şaşkınlığını hissetti.

Pantolonunu çıkardı ve sıcaktan tıslayarak çırılçıplak suya girdi. Uyluk yüksekliğine kadar yüzdü ve sonra birkaç metre içeride göğüs yüksekliğine ulaşana kadar yüzdü. Kıyıya döndüğünde, kadın kollarını kavuşturmuş, adamın arkasında bıraktığı dalgalara bakıyordu.

İyi bir eş olsun ya da olmasın, yalnız bırakılmaya hazır değildi. Hâlâ kaçmadan hemen önce sersemlemiş bir geyik gibi bakıyordu.

"Su ılık," diye . "İçeri gel."

"Yani sen beni görebiliyorsun ama ben seni göremiyorum. Bu hiç adil değil." "Beğenmedin mi? Gölgeyi kovmak için yeteneğini kullan."

Çenesini uzattı ve kollarını kavuşturdu.

Böylece gölgeden bir parça kopardı ve suyun üzerinden ona doğru sürünerek gönderdi. İnanmayan gözler karanlığın hareketini izledi, sıvının içinde bir yol açarak sıcak seven su yaşamını rahatsız etti. Gölge ayaklarına ulaştığında, "Son şansın. Yeteneğini topla ve içeri gir."

En azından soyunmayı denemeyi kabul edebilirdi ama kadın inatçı tavrını sürdürdü. Bu yüzden gölge yılan saldırdı ve ayak bileğine saplandı. Adam biraz geriye doğru yüzdü. Gerilim gerildi. Tökezledi, pelerininin başlığı geriye düştü, koyu renk saçları ve kirden sıırılsıklam olmuş yüzü ortaya çıktı. Taştan kesilmiş ama gözyaşlarıyla yıpranmış bir savaşçı prenses. Indigo'ya göre, onun için mükemmel bir seçimdi. Bükülmez. Dirençli. Hayat onları nereye götürürse götürsün ona katılacak türden bir kadın. Onu da bir yerlere götürecekti türden. Kuyu tarafından kutsanmış bağı kurduğu an, mavi işaretlerine derin bir doğruluk hissiyle bakmıştı. Kuyu onu yüzüstü bırakmamıştı. İçgüdüleri doğru çıkmıştı. Ve bir daha onlardan şüphe etme hatasına düşmeyecekti.

Gölge yılanı çekiştirdi.

"Seni piç kurusu," diye ısırdı, çekmeye direnerek, gözleri kör bir şekilde onun gizli formunu arıyordu, ama adam suda başka hiçbir hareket yapmadı. "Soyunmu olsam da olmasam da beni srkleyeceksin."

"Senin yeteneğın benimkinin aynadaki görüntüsü, Violet. Ben gölgeyi gizlemek için kullanırım. Sen de ışığı yanlış yönlendirmek için kullanabilirsin. Ya daha önce yaptığın gibi ışığını patlat ve gölgeleri kovala ya da bedenini gizlemek için ışıltını yönlendir."

"Sana bunu istemediğimi söyledim." Mavi parıltılı elini kaldırdı.

ekiştirdi. Bir adım daha tökezledi, çizmeleri bir sıçramayla kıyıya vurdu.

"İsteyip istememeniz önemli değil. Ona sahipsiniz. Ve onu akıllıca kullanmak gibi bir sorumluluğunuz var."

"Hiçbir şey semiyorum. Beni yalnız bırakın."

Aralarındaki bağdan kaynaklanan panik onu alarma geçirdi ama zorlamaya devam etti. Bundan kaçamazdı.

"Kraliçe seni yalnız bırakmayacak. İnsan lider seni yalnız . Gastnor seni yalnız bırakmayacak." Kıyıya yaklaştı ve parmaklarını suda gezdirerek kızın üzerine sıçrattı. "ldrdğn vampirlerin aileleri seni bulursa, seni yalnız bırakmazlar."

Meydan okumayla parıldayan gözler ona dik dik baktı.

"İşte orada," dedi dudakları kıvrılırken. "Onu saklamayın. Kullan onu. O muhteşem."

İnatçı kadın kollarını kavuşturdu ve elindeki mavi izleri inceledi. İyice düşündükten sonra kaşları ortadan çatıldı. Adama -ya da adamın sıçradığı yöne- baktı ve i çekti. Teslimiyeti, çevrelerindeki suyun yumuşak akışı gibi onun içine doğru hafifledi ve parmakları pelerinin boynundaki ilmekleri çözmeye gittiğinde, soğukkanlılığını toplamak için yüzeyin altına daldı.

Bu bir eğitim tatbikatıydı.

Ama aynı zamanda bir kısıtlama egzersiziydi. Onun. İstediği şey ona verilmişti. Hayal edebileceğinden çok daha güzel ve zeki bir eş, ama aynı zamanda kanın icadından bu yana gördüğü en çekici şeydi. Adam yeniden yüzeye çıktığında, kadın i çamaşırlarıyla kıyıda durmuş, tereddüt ediyor ve kendine sarılıyordu.

Ay ışığı etindeki ısırik izlerini gümüş şeritlere dönüştürdü. Boynundan kollarına, ve ayaklarına kadar uzanıyordu. Sadece gövdesi pürüzsüz ve yarasız kalmıştı. Indigo yara izlerini inceledikçe, belki de daha önceki varsayımının yanlış olduğunu düşündü. Isırıklar kendini yem olarak kullanmasından kaynaklanmıyordu. Eskiydiler. Yıllar öncesinden kalma. Hepsi bir anda mı olmuştu?

Gastnor'un ona karşı öfkeli saldırısının görüntüsü göğsünün daralmasına neden oldu.

Gölgesini gizlemeyi bıraktı ve kızın gözleri hemen onunkilerle buluştu.

"Kraliçe'nin Muhafızlarının Yüzbaşı neden ölmeni istiyor?" Her ikisinin de bağlarının çözülmesine verdiği tepkiyi dinledi.

Öfke. Nefret. Tiksinti. Korku.

"Eğitim için sırada ne var?" diye sordu.

"Konuyu değiştiriyorsun. Soruma cevap ver Violet." "Bu çiftleşme olayını tersine çevirmemizin bir yolu var mı?"

Çok inatçı.

"Neden bu bağa bu kadar karşısın?" Gözleri kızın vücudundaki yara izlerine kayarken sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaldı. "Bana karşı mı?"

Sonunda onun türüne olan nefretinin nereden geldiğini açıklayacağını düşündü ama o sadece derin bir nefes alıp verdi, sonra kıyıya ayak parmaklarını ılık suya daldırdı. Soğuk havadan titreyerek ayaklarına baktı ve hiç beklemediği bir şekilde cevap verdi.

"Ben iyi bir insan değilim, Indi. Eski hayatımı kitle imha silahları yapmaya adadım. Bunun ne olduğunu anlıyor musun? Sanırım buna o kadar büyük ve güçlü bir büyü diyebilirsin ki tek bir vuruşta tüm diyarı yok edebilir. Ama sonra, şans eseri hayatta kaldım. Buraya geldim ve iyi bir şey yaptığımı mı düşünüyorsun? Hayır. Zamanımı elime her vampiri öldürerek geçirdim.

"Ben aptal değilim. Irkınıza karşı ayrımcılık ve bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyorum. Ben bunu hak etmiyorum. Seni hak etmiyorum." Yanındaki çamuru yumrukladı. "Kuyu'nun beni nasıl seçtiğini anlamıyorum. Bu mantığa aykırı."

İndigo onun sözlerini düşündü ve biraz daha yaklaştı. Onun geldiğini daha iyi anlaması gerekiyordu. "Senin dünyanın nasıldı? Yani, neden bu silahları icat etme ihtiyacı hissettiniz?"

"Benim dünyam bundan çok daha büyüktü." Gözlerinden yaşlar boşandı. "Çok güzeldi. Kaotikti. Sihirli değildi ama hayat doluydu. Bu yüzden bu daha da anlaşılabilir. Bu dünyada bir milyondan fazla insan ya da fae kaldığını sanmıyorum, ama benim zamanımda bu sayının *yedi bin* katı vardı. Milyonlarca hektar daha fazla toprağımız ve okyanusumuz vardı. Sanırım nükleer fiziğe girmemin başlıca nedeni hepimizin birbirimizi geçmeye çalışmasıydı. Herkes daha büyük ve daha iyi olmaya çalışıyordu."

"Peki sen kimden iyi olmaya çalışıyordun?"

"Benim aptal kardeşlerim ve babam. Hükümet bu sektöre para saçıyordu ve sadece en büyük ve en parlak insanlar başarılı oluyordu. Babamın saygısını kazanmak bunu yapmam gerektiğini düşünüyordum ama meğer... Parlamaya çalışan tek kişi ben değilmişim. Herkes -her erkek, kadın ve çocuk- hepimiz birbirimizle yarışıyoruz. Hepimiz yer kapmak için savaşıyoruz, büyük, dev gezegenimizdeki gürültü arasında sesimizi duyurmak için mücadele ediyorduk." İç çamaşırlarını karıştırdı, kaşlarını çattı ve sonra dizlerine sarılıp titredi. "Ama sanırım sonunda hepimiz karanlığa doğru çılgınlık attık. Kimse duymadı çünkü dinlemiyorduk."

"Bana öyle geliyor ki yaptıklarınızın bedelini kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anlıyorsunuz."

"Çünkü ben de bu davanın bir parçasıyım!"

"Ve sen tam da Well'in seçmesi gereken türden biri gibi konuşuyorsun."

Ona baktı. Gözlerini kırptırdı. "Hayır, değilim."

"Siz kaybınızı anlayan ve bunun bir yaşanmaması için her şeyi yapacak birisiniz. Yanılıyor muyum?"

Kaşlarını çattı ve uzaklara baktı, gece esintisinde sallanırken doğal mana ile parlayan sazları inceledi. Küçük bir su perisi kamıştan aşağı kayarak dans edip dönüyor, suya düşüp gözden kaybolana kadar merakla onu izliyordu.

"Öldürdüm İndigo," diye mırıldandı üzüntüyle.

"Ben de öyle."

"Bu seviyede değil."

"Bu konuştuğunuza bağlı."

"İyi Kutsanmış olmak, bana *yetenek verildiği* anlamına geliyor. Ödüllendirildim. Ben sadece... Bunu kabullenemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü o zaman-" düğümlendi. " yanıma kâr kaldı. O zaman batırdım. Şimdi de batırdım. Kötü seçimler yaptım, o zaman neden bu kadar önemli bir şeyi alayım? Bu doğru değil."

Gölge yılanı, kız elbiseleri ve her şeyiyle suya yuvarlanana kadar çekti. Kadın nefes almaya ve kaynakların ani sıcaklığına alışmaya çalışırken çekmeye devam etti. Omuzlarına kadar suya batmış halde ona ulaştığında, ona vurdu. Küçük yumruklar ıslak göğsüne çarptı.

Saldırısının ne kadar etkisiz olduğunu görmek onu öfkeliendirdi ve tekrar denedi. Bu sefer burnuna bir dirsek attı. Kör edici bir acı yüzünde patladı, ama onun bileklerini yakaladı ve aralarında havada asılı tuttu. Kadının gözlerinin içine bakarak, nefes alış veriş yavaşlayana kadar aralarındaki bağı sakinleştirmeye çalıştı. Sakinleşmesi gözle görülür bir şey haline geldi. Gözlerindeki acı yumuşadı. Omuzlarındaki gerginlik azaldı. Bu manzara muhtemelen efsanevi Elfant'ı görmek kadar nadirdi. Ve o daha fazlasını görmek istiyordu.

Yumruğunu açarak parmak uçlarını yanağına götürdü ve parıldayan mavi Koruyucu işaretinin üzerinde gezdirdi. Pırıltı gözlerine yansıdı.

"Bunun neyi sembolize ettiğini biliyor musun?" diye sordu. Kadın başını salladı.

"Ben öyle."

İçinden keskin bir kahkaha yükseldi ve diğer eliyle ona şakacı bir tokat attı. Adam sırtıttı, onun bu yönünü seviyordu ama parmaklarını yüzüne doğru tuttu.

"Hiçbirimiz gerçekten bilmiyoruz," dedi. "Ama varsayımlarda bulunduk. Tarikat'ta bazıları bu sembolün Kuyu'nun, Muhafızların barışı korumak ve bütünlüğünü muhafaza etmek için almak zorunda oldukları canlar için döktüğü gözyaşı olduğuna inanıyor. Ancak bazılarımız, özellikle de Muhafızlar, bunun dünyada acı olduğunu hatırlattığına inanıyor."

Acının var olduğunu. O olmadan neşeyi bilemeyiz. Anlıyor musunuz?"

"Kulağa hippi saçmalığı gibi geliyor."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama o vampirleri hastalıklı bir savaş çığırkanlığı arzusu yüzünden öldürmediğini biliyorum." Parmaklarını kızın yara izleriyle dolu boynunda gezdirdi. İlk başta tereddütlüydü ama kadın onu durdurmayınca, derisinin dokusunu keşfetmek için acele etmedi. "Onları intikam için de öldürmedin."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ah, ama işte burada yanıyorsun." Mavi işaretli eli onunkini kavradı. "Bu bağlantı kurulduğu andan beri seni dinliyorum. Sende bir hüznün var Violet. Ve bir meydan okuma. Değerli olduğunu düşünmüyorsun ama olmaya çalışıyorsun. Hayat kurtardığına inandığın için öldürdüğüne bahse girerim. Belki de insan kardeşlerini ya da bazı yakın arkadaşlarını kurtarmak için olduğunu bile düşündün."

Elini çekti.

"Sen seçildin Violet, çünkü acı çektin ve buna sen sebep oldun. Hayatın ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Ölümün yüzüne baktın ve bu seni değiştirdi."

"Bu kadar basit mi bilmiyorum."

"Belki de değilsin. Belki de doğru zamanda doğru yerde olan bir insansınızdır. Ama soru hala aynı."

"O da ne?"

"Şimdi gücünüzle ne yapacaksınız? Karanlığa bağırarak mısın, yoksa dinleyecek misin?"

Dudağını ısırdı, acı çekiyordu. Ona tekrar uzanmak istedi ama kendini tuttu. Bundan sonra söyleyecekleri hoş karşılanmayacaktı.

"Dünyanızın ölüm hikayesinde bildiğinizden daha fazlası var. Bombanı yapmış olabilirsin ama onu başka biri patlattı. Violet, dünyanı yok eden bu adam bugün hayatta. Seni kendisi için istiyor. Clarke bunu *gördü*. Maebh'in senin peşinde olduğunu da gördü ve-"

"Dur. Sadece dur."

Çenesi kapandı.

"Bu kadınla hiç tanışmadım Clarke. Sana nasıl inanabilirim?"

"Kalbindeki gerçeğin bu olduğunu biliyorsun. Sana yalan söyleyemem."

İkisi de duygularının içinde ve dışında yüzerek, bulanıklığı gidermeye çalışarak bir başka sessiz bakışı paylaştılar. İlk başını çeviren Violet oldu ve bunu yaptığında kendini suya bırakıp bakışlarını yıldızlı gökyüzüne kaldırdı.

"O da burada... Bombaları atan adam. Bu nasıl adil olabilir?"

"Öyle değil. Ama senin de neden geri getirildiğini daha iyi anlıyorum."

Kadın homurdandı, hâlâ ona bakmayı reddediyordu. "Bu sadece ikimizin de şanslı olduğu anlamına geliyor."

"Hayır. Bu hile yaptığı anlamına geliyor. Ve Well bunu düzeltmek için senin yardımını istiyor."

Daha fazla sessizlik. Sanki yıldızların içinde yüzüyor gibiydi, yansıması o kadar netti ki. Farkında bile olmadan usulca parlıyordu. Ay gibi.

Indigo'nun göğsü daraldı ve nefes almakta zorlandı. Bu kadın. Bu tanrıça. Onun.

"Diyelim ki sana inanıyorum," dedi Violet. "Diyelim ki bu deli adamı durdurmaya yardım etmek istiyorum. Nasıl dinlerim?"

Gözleri kırıştı. "Çoktan başladın bile."

"Nasıl?" Kollarını uzattı ve suyun üzerinde gezdirerek yıldızları döndürdü.

"Metalden vazgeçtiniz ve güçle ödüllendirildiniz. Bu sana bir şey anlatmıyor mu? Bu senin kulaklarına layık bir konuşma değil mi?"

"Evet, öyle," diye itiraf etti. "Ama teknik olarak metali benden aldın. Ve güç istemek beni en başta bu karmaşanın içine sokan şeydi. Ailemi etkilemek zordu. Babam sporla ilgilenirdi ve iki erkek kardeşim de yıldızdı. Ben rekabet edemezdim. Tek iyi olduğum alan bilim ve onların dikkatini çekmenin tek yolu, ne bileyim, maço falan olduğunu düşündüğüm bir şey yapmaktı. Şimdi geriye dönüp baktığımda aptalca geliyor ama o zamanlar umurumda değildi. Sadece onlardan daha iyi olmak istiyordum. O piçleri yenmek. Onlara katılmak. Uyum sağlamak istiyordum."

"Küçükten başlamaya ne dersiniz? Biraz daha parıltıyla." Onunla buluşmak için yüzdü. "Tamam."

"Tamam mı?"

Onun gözleriyle karşılaştı ve başını salladı.

"O zaman geriye yapılacak tek bir şey kalıyor." Dikkatle kızın parlayan tenine, özellikle de çıkarmayı başaramadığı iç çamaşırlarına baktı ve onaylamayarak dilini şaklattı. Doğru motivasyon olmadan parlamayı öğrenemeyecek kadar inatçıydı. "Bunun çıkarılması gerekiyor."

CHAPTER 19

Violet neredeyse Indigo'nun yüzüne gülecekti. Ve bunu yapmış olması, ona güvenerek doğru seçimi yaptığı anlamına geliyordu. Ona katılırken. Bununla şakalaşabilirdi

Vampir. Bu düşman. Bu... onun arkadaşı. Tüm bunlar yüzünden öfkeli hissetmesi ya da en azından artık geri dönülmez bir şekilde dişli bir fae'ye bağlı olduğu fikrinden hoşlanmaması gerektiği gözünden kaçmamıştı.

Ama onunla vakit geçirmek, en sevdiği sallanan sandalyedeki örümcek ağlarının tozunu almak gibi iyi hissettiriyordu. Tanıdık. Kolay. İçinde ıslandıkları sular kadar sıcak. Bu nasıl yanlış olabilirdi?

Her geçen saniye Violet, Indigo'nun gülümsemediğini fark etti. Yarı halde yüzerken son derece ciddiydi, çenesi suyun içinde alçalmış, onu izliyordu. Ona bir timsahı hatırlatıyordu. Keskin dişleri kırılıp onu suyun altına çekmek için bekliyordu.

Korku yerine gergin bir heyecan damarlarını gıdıkladı.

Boğazını temizledi. "Peki çıplak olmak eğitimime tam olarak nasıl yardımcı olacak?"

Sanki bunu bekliyormuş gibi cevap . "Motivasyon."

Parçaları bir araya getirerek homurdandı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Çıplak olduğumda beni görmenden çok utanacağımı ve yeteneğimi çağıracağımı mı düşünüyorsun? İşte böyle. Eğitim tamamlandı."

Onun sorusuna cevap vermek yerine biraz daha baktı. Sanki onları ayıran hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordu. Konuşacak kadar ortaya çıkmıştı.

"Vampirlerin uçmayı nasıl öğrendiğini biliyor musun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı.

"Ben iki yaşındayken annem kardeşimle beni tüneğimizin çatısına çıkardı. O zamanlar çoğu vampir ailesinin sahip olduğu gibi bütün bir koloninin kaynaklarına sahip değildik. Alışılmadık bir aile birimiydik çünkü ebeveynlerimiz çiftleşmişti ve bu yüzden toplumun çoğu tarafından dışlanmıştık. Koloni desteği olmadan geçimimizi sağlamakta zorlanıyorduk ve ailemin bize hayatın yollarını öğretmek için çok az zamanı vardı, bu yüzden annem bizi çatıya çıkardı ve eğitimimi tamamlamam için beni Demeter'e bıraktı. Annem gider gitmez beni itti. İlk seferinde vücudumdaki on kemiği kırdım."

"İki yaşındaydın!"

"İkinci seferde altı tane kırdım."

"Indigo."

"Üçüncü seferde uçtum. Ve kasabamızdaki herkesten daha hızlı uçmayı öğrendim. Hala Tarikat'taki tüm kanatlı fae'lerin etrafında halka oluşturarak uçabilirim."

"Yani beni çatıdan aşağı mı itmek istiyorsun?"

Gülümsemesini ısırdı. "Tachi'de olduğu gibi içgüdülerinin sana rehberlik etmesini istiyorum. Seni kıyafetsiz görmemden endişe ediyorsan, doğal olarak kendini koruyacaksın."

Ona doğru iterken su onun için yarıldı ve sonra birkaç santim ötede durdu. "Mantıklı görünüyor... bir şey hariç."

"Hangisi?"

"Beni çıplak görmeni istemediğimi varsayıyorsun."

Sözleri havada asılı kaldı. Kibri sudan çıkan buhar gibi dağıldıkça hava her saniye daha da yoğunlaştı. Geceye rağmen biyoluminesan parıltısı yüzlerini aydınlatıyor, kız adamın gözlerindeki kararsızlığı fark edebiliyordu. Sorular... umut. Belirsizlik. Yoksa bağın altında hissettiği şey bu muydu?

Bir süredir suyun altına dalmadığı için saçları buz sarkıtları topluyordu. Aynı kırağı sivri kulaklarının uçlarında ve yüzündeki tüylerde de toplanmıştı. Tıraş olması gerekiyordu ama kızın hoşuna gitmişti. Bu onu daha dağınık yapıyordu. Darmadağınık. Daha çok onun gibi.

Violet'in bakışları Indigo'nun kendini beğenmiş, şehvetli bir gülümsemeye dönüşen ıslak dudaklarına kaydı. Onun yanlış yönlendirmelerine kanmayacak kadar zekiydi.

"Parla, Violet."

Ona su sıçrattı. "Yap beni." Karnına bir başka heyecan verici dalış. Ne yapıyordu? Flört mü ediyordu?

Hareketi hızlı ve becerikliydi, tek işaret sisin yer değiştirmesiydi. Güçlü bir el boynuna dolandı. Bir başparmak boğazına bastırdı. Kolundan damlayan su, daha fazla sisi ürkütücü desenlere dönüştürdü.

"Bu son nefesin olabilir," diye uyardı onu incelerken. "*Parla*."

Violet'in kalp atış hızı sabit kaldı ve bu onu da en az onun kadar şaşırttı. "Bana zarar vermeyeceksin."

Adam başparmağının nabız noktasına değdiği yeri izlerken dişlerini gördü. "Seni tam buradan ısırabilirim. Sonra da suya dökülen kanını kucaklayabilirim."

Dokunuşu teninde sıcak bir damga gibiydi. Onu ateşe verdi. Vücudunun her santimi aşırı bilinçli, aşırı duyarlı hale geldi ve daha fazlası için ağrıyordu... onun için. Ilık su çıplak tenini okşadı. Bir adım daha yaklaşırsalar vücutlarının her yeri birbirine değecekti.

"Ama yapmayacaksın," diye tekrarladı kaçınılmaz bir ürpertiyle.

Az miktarda basınç uygulayarak kızın hava yolunu kapattı. "Seni boğabilirim."

"Korkutma taktiklerin işe yaramıyor," diye homurdandı. Bu onu korkutmalıydı ama korkutmadı.

Meme uçları zirve yaptı. Bacaklarının arasında bir ağırlık hissediyordu ve dudaklarından küçük bir inilti döküldü. Büyülü ışıklarla çevrili bu su havuzunda kanatsız, çıplak bir vampir varken kendini çok da farklı hissetmiyordu. Çok yalnız. Yani yanlış tarafta.

"Bu neden işe yaramıyor?" diye mırıldandı, başparmağı kızın nefes borusuna bastırıp alay ederken kaşları hafifçe çatıldı. "Benden korktuğunu sanıyordum."

Ona doğru itti.

"Belki de bana zarar vermeni istiyorumdur," diye mırıldandı, kendi sözleri karşısında şok olmuştu.

Gece öylesine ölüm sessizliğine büründü ki, rüzgâr bile nefes almayı unuttu. Yıldızlar nabız atmayı unuttu ve ay tamamen kayboldu.

Bunu kendisi de anlayamadı. Belki de bu bir cezaydı. Belki de nasıl olacağını bildiği tek yol buydu. Belki de özgürleştirici olacaktı.

Acıya hakim ol.

Boğazındaki baskı aniden kayboldu. Yine çok hızlı hareket etmişti. İğneler kafa derisini delerken, adam saçlarını kabaca yakalayarak sıktı. Dudakları ayrıldı. Gözleri genişledi. Ve adam başını geriye yatırarak boynunu açığa çıkardı.

Evet.

İhtiyacı olan şey buydu. Bu kabusları kovdu.

Yara izlerinin üzerinde duygusal bir şey var.

Acır mıydı? Korkuyla yüzleşip onu tersine çevirebilir miydi?

Gırtlaktan gelen küçük bir sesle içeri doğru hamle yaptı ve ağızıyla boynunu kavradı. Ama acı yoktu. Eti delmek yoktu. Sadece sıcak, ıslak dil, açıkta kalan etin her santimini yokluyor, yalıyor, yuvarlıyor ve emiyordu. Köprücük kemiğinden boyun tendonuna, kulağının altını yalayıp yuttuğu yere kadar. Açgözlü. Açlıktan ölüyordu. Indigo, kalçaları buluşana ve uyarılmışlığı içine girene kadar onun sırtını aşağıya doğru bastırdı.

Dizleri büküldü ve daha fazlasını istemek için tırnaklarını geçirerek ona sarıldı. Daha fazlasını.

Sıcak dudaklar çenesi boyunca kayıyor, bir şeyler mırıldanıyor, gıdıklıyordu. Derin gümbürtüler buluşmalarını daha da heyecanlı hale getirdi. Bariton sesi kadının çekirdeğine kadar titreşerek her şeyi sarstı. Nefes nefese kaldı, adama doğru eğildi ve onu kendine çekti.

"Isır beni," diye ağızından kaçırdı. "Canımı yak."

Etine karşı daha fazla mırıldanma ve sonra... kafası karışmış bir şekilde geri çekildi.

Violet gerildi. Sözleri zihninde yankılandı. *Isır beni, ısır beni, ısır beni.* Ve sessizliğin, eylemsizliğin her geçen saniyesinde, endişe midesini düğümledi. *Acıft.* Rüzgâr tenini iterek ona ne kadar açıkta olduğunu hatırlattı. Bu...

Gözleri parlayan sazlıklara, kayalara, gökyüzüne takıldı. Onun dışında her yere. Yüzünü yakan sıcaklığı gizlemek için onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Bu süre içinde hiç sevgili edinmemiştir. İlk başta bunun korkudan, başına gelenlerin travmasından kaynaklandığını düşünmüştü. Ama birkaç erkek fae ile yatağa girmeye çalışmıştı. Denemiştir. Kimse onu yeterince heyecanlandırmamıştır. İşler çok önce durdu. Şimdiye kadar hepsi pislik gibi gelmişti. Ta ki bu heyecana, düşman olmayan bir düşmanla dans edene kadar.

Violet avuçlarını Indigo'nun göğsüne bastırdı ama Indigo onu sabit tuttu. Hiçbir şey söylemeden sadece onu izliyor, güçlü ve inatçı elleriyle sırtının alt kısmını dağlıyordu. Onu tekrar itti. Ve tekrar. Daha sert. Daha sert. Su sıçradı. Saçlarından, sivri kulaklarının ucundan buz sarkıtları düştü ama o sabit kaldı. Etkilenmemiştir. Kadın çırpındı ve hırladı, tırnaklarını derisinde gezdirdi.

"Bir şeyler yap!" diye bağırdı. *Bana. Bana bir şey yap.*

Onları suyun altına daldırdı. Sıcaklık onu bir kucak gibi sardı. Her şey sessizleşti. Gece. Zihni. Ruh. Mavinin ışıltılı desenleri Indigo'nun yüzünün sert düzlemlerinde parıldadı. Saçları dağılıp savruluyor, gözleri onun ıstırabını yankılıyordu. Yanaklarından küçük kırmızı şeritler kıvrılıyordu - kızın onu çizdiği yerlerden.

Gözleri yanıyordu ve bunun sudan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildi.

Nefes almak istedi ama yapamadı. Su bir deli gömleğiymiş.

Ama kalbi sonunda sabit bir gümbürtüye yavaşlayana kadar onu aşağıda tuttu. Yüzeye çıkmak için onları kaldırdı. Hava ciğerlerine doldu. Uzun süre birbirlerine baktılar, buhar tenlerini öpmek için yükseliyordu. Adam kadının yüzünü kavradı, daha da yaklaştı. Sadece bir saniye tereddüt etti ve sonra onu öptü. Yavaş, duygusal ve başka bir şey. Kızın hazır olmadığı bir şey. Nazik. Şefkatli. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Ağzının içine doğru bir kayma. Alt dudağını şefkatle emdi.

Bunu hak eden birine layık bir öpücük.

Herhangi bir fiziksel acıdan daha fazla acı veriyordu. Kalbi patladı. Violet, eğlenen erkeksi bir ses kulak kesilmeden hemen önce geri çekildi.

"Oh, ama. Bizim durma."

CHAPTER 20

Dark karanlık patladı ve Violet'i sardı.
Sanki bir battaniye düşmüş gibiydi. Battaniye değil Kösele kanatlar. Indigo'nun.

Burada, kaynaklarda birileri vardı -birileri- ve vampiri onun onurunu korumuştı.

Violet'in kalbi sertçe çarptı. Damarlarında dolaşan şehvet saf adrenaline dönüştü. Indigo'nun kanatları o kadar hızlı bir şekilde ortaya çıkmış ve etraflarını sarmıştı ki, sesin kime ait olduğunu görecektir zamanı olmamıştı ama Indigo'nun vücudundaki her kasın şiddetle gerilip seğirmesine bakılırsa, bu adam hoş karşılanmamıştı.

Indigo ona baktı, gözlerinin akı görünüyordu, kirpikleri diken diken olmuş, üst dudağı kıvrılıp dişlerini gösteriyordu. Ondan akan saf panik, kendisinininkini de kışkırttı.

"Burada ne işiniz var?" Indigo hırladı ve dikkatini tekrar davetsiz misafirlere çevirdi.

"Krep yapmak." Alaycı bir homurtu.

Karlı zemine çarpan bir şeyin çıkardığı ses Violet'in vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti. Ne oluyordu?

Indigo, "Bir parça daha çıkarırsan bu yapacağın son şey olur," diye tehdit etti.

"Bekle. Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi başka bir erkek. "Hepimiz bu güç kaynağını kullanıyoruz."

"River haklı. Ona sahip değilsin."

"Kahrolası kargalar," diye homurdanan bir ses daha geldi. Ayak sesleri çtırdadı. Bu seste derin bir hırıltı vardı. Hayvani. "Her zaman bir bok başlatmak gerekir."

Bir başka ayak sesi ilkin katıldı. Erkeksi, zahmetli bir iç çekiş. Violet bunların hiçbirini göremiyordu. İndigo'nun sıcak, sert bedeninin uzunluğuna yapışmış, kanatlarının kozasının içinde saklanmıştı. Minerallerle karışmış erkek teri kokusu onun dünyası olmuştu. Kimse onu göremiyordu ve tek görebildiği, kolundaki izlerden yumuşak mavi renkte parlayan katı, pürüzsüz bir göğüstü.

Kadın etkisiz bir şekilde onu itti, ama adam kollarıyla onu daha sıkı sardı.

Tekrar itti, bu sefer kanatları sırtının üzerinden geçerken aralarındaki boşluğu kapatmak için bir bükölme ekledi. "Bakayım."

İndigo suya battı ve kanatları üzerindeki baskıyı biraz olsun azalttı, sonra onu döndürdü ve kanatlarını tekrar sardı. En azından görebiliyordu. Gülünç görünüyor olmalılar. Suyu batmış bir kapsülden çıkan iki kafa.

Ama garip bir şekilde, bu baskı onu güvende hissettiriyordu. Ağırlaştırılmış bir battaniye gibi.

Kıyıda siyah savaş derileri giymiş dört Muhafız vardı. İki karga değıştirici kayalık bir çıkıntının tepesine tünemişti. Birinin parlak siyah kanatları vardı, diğerkinki ise mavi uçluydu. Yanlarında elleri kalçalarında, uzun boylu, bronzlaşmış bir savaşçı duruyordu. Omuz hizasındaki kumral saçları, arkadan bağlandığı yerde kürksüz sivri kulakları ortaya çıkarıyordu. Öfkeli, gümüş saçlı bir kurt şekil değıştiren de kollarını kavuşturmuş onun yanında duruyordu.

Violet, bir elindeki deri ceketin manşetinde ve boynuna yakın bir yerde parlayan mavi İyi Kutsanmış çiftleşme izlerini fark edince nefesi kesildi. En ağır dövmeli karga şekil değıştirene baktı, o da İndigo'ya sanki bir vampiri değil de bir fareyi kızdırmış gibi dudak bükte. Violet onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadedden ilk konuşanın o olduğunu tahmin etti.

Mavi uçlu kanatları olan karga şekil değıştirici -Nehir olmalı- ceketinin ortasındaki kemik çivileri sökmeye devam etti. Omuzlarını bükte ve kanatlar kaybolmadan önce kapandı.

hep birlikte. Tek bir tüy suyun içine süzüldü. Violet, River'ın pınarlarda onlara katılmaya niyetli olduğunu anlamadan önce ceketinin yarısını çıkarmıştı.

Gölgeler açıklanamaz bir şekilde koyula tı. Indigo'nun derinliklerinden gelen alçak bir gümbürtü Violet'in sırtını titretti.

"Thorne haklı, River," dedi kumral saçlı elf, önce Violet'a sonra da Indigo'ya bakarak. Geri çekildi ve nasırlı avuçlarını kaldırdı. "Daha sonra tekrar gelece iz."

River kemerini çözdü. "Hiçbir yere gitmiyorum. Az önce d kkanlarımı lanet bir naga ile bo u arak geçirdim ve ta aklarım . Yaylara ihtiyacım var."

H    bir kaya parçasının üzerine   melmis  olan dövmeli arkadaşı, sanki her şeyden çok onun tepkisiyle ilgileniyormus  gibi Indigo'ya bakmaya devam ediyordu. R zg r orta uzunluktaki gevşek buklelerinden bir tutam yakaladı ve safir gibi gözleri ortaya  ıktı.

Muhafızların hiçbiri arkasındaki vampirin çevrelerinden yavaşça g   çekmesinden korkmuyordu. Korkmalıydılar.   kesi ve k r hiddeti içine akıyordu. Bo uluyor, onu ele geçirmek istiyordu. Di lerini sıkarak, davetsiz misafirleri parçalara ayırma dürtüsüyle sava tı.

Sorun bende değil, dedi kendi kendine. *Benim duygularım değil.*

Onun duyguları. "Cloud," elf dövmeli Muhafız'a bir uyarıda bulundu.

"Forrest," diye karşılık verdi Cloud.

River gözlerini devirdi.

Cloud dikkatini çatık ka lı kurt  ekil de i tiren  çevirdi ve "Di inin tasmanı  ıkarmana izin vermesine  a ırdım" dedi.

"Beni zorlama Cloud," diye hırladı Thorne. "Ve eğer Laurel seni ona benim kadınıml derken yakalarsa, sakın bana ağlayarak gelme."

"Ve sen"-Cloud elfe alaycı bir şekilde baktı- "topun ve zincirin nerede?"

"Ona cevap verme," diye kestirip attı Thorne. " la larını almayı unutmus  olmalı."

Forrest kaşlarını çattı, kafası karı mı tı. "Top ve zincir mi? Ben  iftle medim."

"Aeron'u kastediyor, salak herif." River ba parmaklarını pantolonunun kemer köprülerinden geçirdi ve gözlerini savaşçı elfe dikti.

Violet'a göre Forrest ilk başta pek de tehdit gibi görünmüyordu. Bronzlaşmış, hafif çilli teni ve kararmış uzun saçları ona güneşli bir çiftlik çocuğunu hatırlatıyordu ama daha yakından baktığında, onunla ilgili her şey ölümcül bir çılgılık atıyordu. Kan lekeli savaş zırhından kalçasındaki keskin kılıca, omzuna asılı yaya ve çenesinden kemerli kulağına kadar uzanan yara izine kadar. River'ın sözleri kafasına dank ettiği anda Forrest'ın dost canlısı yüzü sertleşerek vahşete yakın bir hal aldı. Yumruklarını esneterek pazularının şişmesine neden oldu ve neredeyse derisinin dikişlerini patlatacaktı.

Bu erkek seni uykunda bile sindirebilir. Violet, Indigo'ya yaslandı.

"Bu parti berbat," diye açıkladı Cloud, gözünü kırpmadan Indigo'ya bakarak. "Kıyafetlerini geri giy, River."

River gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı ama ceketini tekrar üzerine geçirdi. Ceket, neredeyse boynuna kadar dövmesi olan karga arkadaşının kadar güç artırıcı dövmelere sahip, iyi tanımlanmış karın kaslarının üzerinde açık bıraktı.

Violet kargaların Onikiler içinde kadro seviyesine terfi etmek şöyle dursun, Tarikat'ta olmalarına bile şaşırmıştı. Mitzie'nin günlük dedikodularında anlattıklarına bakılırsa, karga şekil değiştirenler arsız, inatçı ve hırsız olarak nam salmışlardı ama Violet bunun onları iyi birer casus ve suikastçı yaptığını düşünüyordu. Mavi Koruyucu gözyaşı damlası her ikisinin de yüzünde parıldadı ve Kuyu'nun gerçekten de bir mizah anlayışı ya da kendine ait karanlık planları olduğunu kanıtladı.

Aklı Indigo'nun bombayı tetikleyen adamın bugün hayatta olmasıyla ilgili söylediklerine gitti. Belki de Kuyu, bu toprakların kontrolünü dek ele geçirmek için bazen bir canavarı öldürmek için bir canavara ihtiyaç fark etmişti.

Bulut sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi kaşlarını kaldırdı. Her iki karga da ayrılmak istemedi. Belli ki sözlerine rağmen geri adım atmıyorlardı. Hayır, karga şekil değiştirenlerin yüzlerindeki sırıtışa bakılırsa, bir oyun başlamış gibiydi.

Ve Indigo bunu bir saldırganlık işareti olarak gördü. Bir savaş eylemi. Onlardan yayılan güç, sanki bir kaya parçası düşmüş gibi suyun üzerinde titreşiyordu. Hava dalgaları onları kıyıya vurdu.

vücutlarını yukarı kaldırdı ve saçlarını savurdu. Aynı güç, canlanan küçük böcekler gibi Violet'in derisinin üzerinde de geziniyordu.

Bunlar Indigo'nun arkadaşları değil miydi? İş arkadaşları... bir şey?

Sonra Indigo'nun kardeşim dediği Shade'e nasıl davrandığını hatırladı. Indigo sahiplenici ve tepkisel davranmıştı. Çiftleşme bağı yüzünden olmalı.

Bir gün içinde Violet birdenbire Indigo'nun hayatındaki en önemli şey haline gelmişti.

Bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Sizi aptallar," diye homurdandı Thorne ve Indigo ile Violet'in eşleşen parlayan işaretlerine dikkatle baktı. En azından görünürde ne vardı ki? "Bakın."

River'ın gözleri hafifçe büyüdü. Cloud bile yavaşça ayağa kalktı. Aynı anda çizmesinden bir hançer çıkardı. Thorne vahşi bir hayvanı evcilleştirir gibi elini Indigo'ya doğru uzattı. Aralarında en vahşi görünümlü olanın o olduğu düşünülürse komikti.

"Forrest," diye Thorne. "Shade'i getir. Şimdi."

"Bırakalım Indi ile onlar ilgilensin. Bunu onlar istedi." Bronzlaşmış savaşçı geri çekildi ve kollarını kavuşturdu.

"O iyi, değil mi Indi?" Cloud, zalim ifadesini dikkat çekici bir şeye dönüştüren alaycı bir gülümsemeyle söyledi. Eğer bu kadar alaycı olmasaydı, bakışlarıyla Shade'in eline su dökemezdi.

Violet'i çevreleyen çelik duvar seğirdi. İki karga da harekete geçti. Ama saldırmadılar. Kara tüyler ve deriden oluşan bir bulanıklık içinde, sanki bütün gün yaşadıkları en büyük eğlence buymuş gibi gülerek gökyüzüne yükseldiler.

Sağlarına bir şey sıçradı. Sonra sollarında başka bir şey.

"Kıyafetlerimiz!" Violet pelerinini fark ederek nefes nefese kaldı.

"*Crimson bize yardım et,*" diye mırıldandı Thorne ve ardından bir dizi küfür daha savurdu. İş bittiğinde Indigo'ya döndü ve yatıştırıcı bir tavırla, "Gidiyoruz. Belli ki önce evde durup Shade'le konuşmalıydık."

Onlar gittikten sonra Violet bir vampirin güçlü kucağında kalmıştı ve kendini gerçekten güvende hissettiğini fark etti. İsteniyordu. İhtiyacı vardı. Ve

ona geri dönmek istedi. Değişen dünya görüşü şimdi nereye gidiyordu?

CHAPTER 21

"I

Odanın çok büyük olmadığını biliyorum ama bir ağacın altında karda uyumaktan iyidir," dedi Indigo, kadronun evindeki misafir odalarından birine girerken

ana kaleden. Sadece dört adet sade döşenmiş yatak odası mevcuttu. Bu yatak odası bir yatak, kilim, taş duvarlar, şömine ve pencereden oluşuyordu. Kuzeydeki uzun bir görev sırasında kısa ziyaretler için Muhafızlara uygundu.

Bir havluya sarınmış olan Violet onun önünden girdi ve yüz ifadesi boş bir şekilde döndü. Kaplıcalarda gösterdiği hayat sönmüştü ve adam bunun öpücükten kaynaklandığından endişelendi. *Çok erken*. Adam şefkatli davrandığında geri çekilmiş ve sadece sert davrandığında ona yaklaşmıştı.

İki hızlı adımda şömineye gitti ve başını bacanın altına sokmak için çömeldi. Tiz bir ısıklık sesi, ateş perilerinin yaşadıkları kuytudan ya da kovuktan aşağı inmelerini haber verdi. Doğrulduğunda eşinin gözleriyle karşılaştı.

Kaşlarını çattı. "Beni burada öylece bırakacak mısın? Her şeyden sonra?"

"Güvendesin ve bizi için zamana ihtiyacın var. Benim de herkesi buraya getiren şeyle başa çıkmak için zamana ihtiyacım var."

"Neyi işlemem gerektiğine sen karar veremezsin."

"Violet, yirmi dört saat önce beni öldürmek istiyordun. Pınarlarda aramızda olanlar çok farklıydı."

Onu istiyordu. Ama sorun onun motivasyonu değildi. Tek bildiği, kızın tekrar kaçmaya çalışacağı ya da kendine zarar vereceğiydi. Tek bildiği

şu anda ona sunması gereken şey istikrardı. Ne yazık ki vücudu düzgün olmayı umursamıyordu. Sadece şunu istiyordu: Yüzünü ovaladı ve olmaması gereken bir yere varmadan önce düşünce zincirini durdurdu.

Sprite'lar bacadan alevli bomba gibi düştüler. Bu gibi kalıcı konutlarda yaygın olduğu üzere, biri dişi diğeri erkek olmak üzere iki tane vardı. Sprite'lar vahşi doğada yaşamaktansa aile kurmak için sabit bir yuvayı tercih ediyorlardı. Bundaki çekiciliği görebiliyordu.

Kütüğün üzerinde neşe içinde zıplıyor, çırayı canlandırıyor, alev alan kıvılcımlarına hava üflüyorlardı. Violet solgun ellerini yeni filizlenen alevlerin önünde tuttu ve sonra garip bir şey yaptı. Sanki ısı buz gibi tenine nüfuz etmeye başladığı anda geri çekildi. Pencereye gitti ve geceye bakarken titredi.

Acı!, diye yalvarmıştı ona. "Ateşin yanında dur," dedi.

Onu görmezden geldi.

"Violet." Adam bir adım attı ama kadın ona ters ters baktı. "Yani ben bir mahkûm değil miyim?"

Buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Void'i yok etme görevlerinde onlara yardım etmeyi kabul etmişti -umuyordu- ama ona güvenmiyordu. Ve eğer gitmeye çalışırsa, onu bulacaktı.

Ateş saçan gözler ona dikildi ve gülümsemesinin yüzüne yansımaması için her şeyini ortaya koydu. İşte oradaydı. Onun gözlerindeki ışığı her yakaladığında, kendi gözleri de yüzeye çıkıyordu.

Kıvılcımının tekrar sönme ihtimaline karşı umursamaz bir tavır takınarak yatağın ayak ucundaki süslü ahşap sandığa gitti ve giyecek bir şeyler bulmak için içindekileri karıştırdı. Geçici Muhafızlar bu misafir odalarını paylaşırlardı. Ana Tarikat yerleşkesinin aksine, bu ileri karakol kim kalırsa onun tarafından yönetiliyordu. Mümkün olan yerlerde fazladan erzak bırakmak yaygın bir uygulamaydı.

Bir çift geyik derisi pantolon ve basit bir siyah yün kazak buldu. İkisi de biraz büyüktü ama iş görürdü. Sandığın dibinde uzun, keten bir tunik vardı. Naftalin gibi kokuyordu ama temizdi. Violet için yatağın üzerine attı. Giyindikten sonra oturdu.

ağır bir şekilde yatağa uzandı ve elini ıslak saçlarında gezdirerek fazla nemi dışarı attı. Violet'in dikkatinin ağırlığı tüm zaman boyunca onu takip etti.

Gülümsemek istedi. Adından da anlaşılacağı gibi, küçülen bir menekşe değildi. Bu kadın güçlüydü ve bunu bastırmaya çalışıyordu. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, nedenini o kadar çok bilmek istiyordu. Onu koruyabilmek için bilmeye daha çok ihtiyacı vardı.

"Gitmeme izin verecek misin?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

Sözleri onu yaraladı. Boşluk hakkındaki konuşmalarından sonra onun böyle sorular sormayacağını ummuştu. Ama sormuştu. Her zaman sorabilirdi. Ona bunun Asal'ın seçimi olduğunu söylemek istedi ama gerçek şu ki, Kutsanmış birliktelik ve vampir çiftleşme hormonları çalkalanırken, onun gitmesine asla izin vermeyecekti. Bu bencilce bir hareket değildi. Bu sadece bir gerçektir. Biyolojik olarak onu terk etmeye programlı değildi. Eğer ayrılırlarsa ya da biri önce ölürse, diğeri çok geride kalmazdı.

"Pek olası değil," diye itiraf etti.

Alay etti ve gözlerini devirdi. "Yani pınarlardaki o davranış... neydi o, bölgeni mi işaretliyordun?"

Yatağın üzerinde arkasına yaslandı ve onu düşündü. Havlusuna sarılmıştı. Dağınık saçları yüzüne ve omuzlarına dökülen ipeksi tellere dönüşmüştü. Kaşlarının koyu renk çizgileri solgun ve yetersiz beslenmiş teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Ama ateşi yaktığından beri yanaklarında taze kan çiçek açmıştı.

Isır beni.

Israr etmişti.

Acıt.

O zaman gözleri ateş gibi parlıyordu. Bir kadın bir vampire böyle şeyler söylediğinde, kanı ısınırdı. Dişleri ağrırdı. Sadece anısı bile onu havlusunu çekip almaya, tenini ortaya çıkarmaya ve onu yatağa götürmeye itti. Onu ısırabilirdi. Vücudunun her yerini yalayabilir ve bacaklarının arasında ziyafet çekebilirdi. Ama bazı vampir kardeşlerinin aksine, canını acıtmak ona göre bir şey değildi. Onun bir mutluluk birikintisi içinde kıvrınmasını ve ciyaklamasını tercih ederdi.

Shade gibi, hem beslenme hem de yatak odası rutiniyle belirlediği kurallara göre yaşayan ve ölen başkaları da vardı. O vardı

kuralları vardı. Ve eğer ortakları kurallara uymazsa, bunun sonuçlarına katlanırdı. Bu onun işine yaradı. Diyarın dört bir yanındaki dişiler ona donör olmak için sıraya giriyordu.

Ama Indigo'yla, yıllar önce yaptığı ölümcül bir hata ve özdenetimini kaybetmesiyle, Violet için bu istikrarı sağlayabileceğinden emin değildi. İhtiyacı olan şey gerçekten acıysa.

Ona doğru bir adım attı. "Ne oldu?" Bu sorunun çok fazla cevabı vardı.

"Sana," diye detaylandırdı. "Neden aşağıda arkadaşlarınıza saldırma ihtiyacı hissettiniz?"

"Onlar benim arkadaşım değil," dedi ve ayağa kalktı. "Yani, çoğunlukla. Ve sakın bu hataya düşme. Özellikle de kargalarla. Elleri geçen ilk fırsatta seni sırtından bıçaklarlar."

"Öyleyse açıkla bana."

"Uzun zamandır vampirler üzerinde çalışıyorsunuz ve bir vampir gerçekten çiftleştiğinde neler olduğunu hiç görmediniz mi?"

Gözlerini kısarak başını salladı.

Boynunun arkasını kavradı. "Ailem çiftleşti. Obscendia'da yaşıyorlar."

"O köyde sadece birkaç ay kaldım. Çok fazla yer değiştirdim."

Arkasında bıraktığı ölü vampir izlerine bakılırsa, hiç şaşırmamıştı.

"Bunun bir nedeni var. Çiftleşme davranışı," diye açıkladı. Bu, karışıklığa karşı savaşmak ve yeni bir düzen kurmakla ilgiliydi. Birdenbire bu konuşmayı yapmak istemedi. Kapıya doğru yürüdü ve açtı. Çıkmadan önce omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Bu zamanı pratik yaparak geçir. Yeteneğini çağır. Parla. Uzaklara gönder. Tekrarla."

Cevap vermedi.

"Diğerlerinin neden burada olduğuna bakmaya gidiyorum. Şafak vakti dönerim. Bunu söylemeye gerek yok ama sakın kaçmaya çalışma. Yeni bağımız, gölge yılanı bizi bağlamasa bile seni her yerde izleyebileceğim anlamına geliyor."

"Mahkum olmadığımı söylemiştin." "Değilsin. Ama benimsin."

Orta parmağını kaldırdı. Bu kez, gülümsemesinin oynamasına izin verdi.

"Ya Violet?" dedi, eli kapı kolundaydı. "Bir daha sorarsan seni ısırırım ve canını yakarım... ama sadece doğru sebepler içinse."

Ona neye ihtiyacı varsa verecekti, bu ona pahalıya mal olsa bile. "Peki ya değilse?" diye sordu sessizce.

"O zaman iyi hissettireceğim."

CHAPTER 2 2

T Indigo, kadro kulübesinin dışındaki batık ateş çukuruna doğru ilerlediğinde ay tepedeydi. İnce bir kar tabakası yerde toplanmıştı. Daha düşük rütbeli Muhafızlar devriye gezerek hiçbir fae'nin özel adalarına uçmadığından, yüzmediğinden ya da geçit açmadığından emin oldular. Olay yerindeki tüm Büyücüler ana karakol kalesine sıkışmış ve işlerini yapmaları için kadroyu terk etmişlerdi. Bu gece toplam altı kişilerdi. Indigo kendini de dahil ederse yedi. Çoğu gece kalmayacaktı. Haze hâlâ orada değildi. İçini kemiren bir his vardı. Vampir şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Onikiler'in üçüncü karga değiştiricisi Ash, herkes granit banklarda otururken bir yerlerden çıkıp ateşin yanında tek başına durmuştu. Belki de başından beri oradaydı. Sessiz Muhafız sık sık yakınlarda gizlenirdi. Hiçbir şey saklamayan iki şekil değiştiren kardeşinin aksine, bu fae her şeyi saklıyordu. Elleri cebinde durmuş, titreyen alevleri dikkatle izlerken omuz hizasındaki saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Indigo'nun gelişini ilk fark eden Ash oldu. Nefesini tutmuştu. Gölgelerde bir sessizlik.

Bu erkekler tehlikeliydi. Hem de hepsi. Indigo'nun duyguları, Violet'in odada güvende olduğunu ve bu çoğunlukla çiftleşmemiş savaşçıların yakınında olmadığını bilmesinden dolayı hafifledi. Kaplıcadaki tepkisi, Violet ile ilişkisinin tehdit altında olduğunu hissetmesi halinde gelecekte neler olabileceğinin sadece bir göstergesiydi. Ve potansiyel olarak

Violet ile birlikteliklerini ne zaman ya da tamamlayıp tamamlamadıklarına bağlı olarak aylarca bu şekilde yükselmiştir.

Ne zaman, dedi kendi kendine. Ne zaman. Önce ona birkaç şeyi kanıtlaması gerekiyordu.

Doğruca, neler yaşadığını anlayabilecek tek fae olan Thorne'a gitti. Ama Shade'in sabit avucu onu durdurdu.

"Haze'in başı dertte," diye mırıldandı Shade. "Öyle olmak zorunda."

Büyük fae'nin yenilmezden başka bir şey olduğunu düşünmek neredeyse imkansızdı ama Haze asla sözlerle uğraşmazdı. Eğer bir şey yapacağını söylüyorsa, onu yapardı. Indigo acımasızca başını salladı. "Haklı olabilirsin."

"Kardeşine ne oldu?"

"Violet'in izini sürmek için ayrıldığımda Demeter orada değildi. Haze onunla konuşmak üzereydi ve daha sonra bizimle burada buluşmayı planlıyordu." Belki de Demeter gelmemişti bile. Belki de Haze'i Yüce Kraliçe Maebh adına pusuya düşürmüştü - onun kraliyet muhafızlarındandı, bu yüzden onunla aynı zamanda olduğunu düşünmek çok da zor değildi. Ama öyle olsa bile, onun motivasyonu neydi? Yıllardır sessizdi. Indigo da ailesiyle birlikte olmayalı yıllar olmuştu. Her şey değişmiş olabilirdi.

Muhafızlardan biri sabırsızlanınca ateş çukurundan tiz bir ısıklık sesi geldi. Ani ve delici ses ateş ürkütüp çatırdamaya ve tükürmeye yöneltti.

Ash diğer iki karganın yanında, uzun bir granit levhanın üzerinde yerini aldı, alevler yüz hatlarını altın tonlarıyla boyuyordu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve bir iple bağlamak için geriye doğru çekti. Üç karga da dikkatle Indigo'ya baktı, gözlerindeki tehdit donuklaşmıştı. Indigo asla ondan korktuklarını söyleyecek kadar ileri gitmese de, kaynaklarda sızdırdığı güçten sonra temkinliydiler. Zekiydiler. Onu test etmişlerdi. Ruhunun derinliklerine gömülmüş, serbest bırakılmayı bekleyen doyumsuz canavarı biliyorlardı. Bir çırpıda, onlar tanınmaz hale gelene kadar üzerlerine gelmekten vazgeçmeyecekti.

Şimdilik onları uzak tutmak için yeterliydi.

"Söyleyecek bir şeyin varsa Cloud," diye meydan okudu Indigo.

Cloud'un dağınık siyah bukleleri, Indigo'nun sadece kötü nedenlerle gülümsediğini gördüğü sert yüz hatlarını yumuşatıyordu. Öfkeli karga etkilenmemiş gözlerini Indigo'ya çevirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Otursana," dedi Shade, Indigo'nun arkasından yaklaşıp kendini banka bırakmadan önce. "Bu gece birkaç şeyi halletmemiz gerekiyor."

"Ne gibi?" River kollarını kavuşturarak sordu.

"Sizin burada olma sebebiniz gibi."

"Bizi Başbakan gönderdi."

"Evet, ama Indigo, Haze ve beni buraya göndermesinin nedeni sizi göndermiş olması-"

"Kraliçe deliriyor," dedi Cloud. Bir baş sallama. Omuz silkti. Kalkık bir kaş.

River avuçlarını kaldırdı. "Hemen sonuca varmayalım. Şu anda tek bildiğimiz mana ile çarpıtılmış cesetlerin atıldığı."

"Bu doğru," diye onayladı Indigo. "Gastnor'u onları atarken yakaladım." Shade acımasızca başını salladı. "Ayrıca Bones'a da tanık oldu. Yaşıyormuş.

Gastnor'a yardım ediyorum."

Bulut hızla ayağa kalktı, yumruklarını sıktı. "Kuyu'nun yüzen pisliği. O öldü."

"Sizi temin ederim ki o ölmedi. Hayatta ve görünüşe göre o yaşlı vampirle birlikte çalışıyor... ya da bir şekilde kullanılıyor." Indigo onu inceledi. Cloud'un Bones'la her ne geçmişi varsa, derin ve karanlıktı.

Shade ve Cloud birkaç ay önce paralı asker insanı sorguladıklarında, Shade Indigo'ya sessizce Cloud'un işi neredeyse çok ileri götürdüğünü itiraf etmişti. Cloud Prime'ın en sevdiği suikastçı ve hırsızdı ama asla karşılıksız ya da intikam için öldürmezdi. En azından onların bildiği kadarıyla. Cloud'un eylemlerini bir tür gizli ahlak kuralı yönlendiriyordu ve hiçbiri ne olduğunu bilmiyordu, sadece Kuyu'nun ona Muhafız statüsü verecek kadar onayladığını biliyorlardı.

"Onunla bir geçmişiniz var, değil mi?" Indigo Cloud'a şöyle dedi. "Sen Kristal Şehir'deyken Bones bir şekilde hayatta mıydı?"

Bulut'un gözleri parladı ama hiçbir şey söylemedi ve oturdu.

Thorne, Cloud'a ters ters baktı ve sakalını ovuşturdu. "Eğer Bones hayattaysa bunu bize söylemelisin Cloud. Bir ölümlünün bu kadar uzun süre hayatta kalması onun Boşluk gibi mana içtiği anlamına gelir. Şimdiye kadar Kraliçe Maebh'ten bile daha deli olabilirlerdi."

Kamp ateşinin etrafında mırıldanarak anlaşmalar yapıldı.

Shade sadece huzursuz olduğunda yaptığı bir şeyle saçlarını ovaladı. "Bones'un kafasında her ne varsa kraliçenin göz ardı edemeyeceği kadar değerli olmalı. Sluagh'ı sorgulaması için onu oraya gönderdiğimizde, paylaşılamayacak kadar iyi bir şey bulmuş olmalılar. Manayla çarpıtılmış cesetleri atmasının nedeniyle ilgili bir şey."

İndigo, "Jasper'ın Mithras'ı öldürüp Seelie tahtına oturmasından bu yana münzevi bir hayat sürdürdüğüne dair sarayından duyumlar aldık" dedi.

"Kimden haber var?" Forrest sordu ve fincanından bir yudum su aldı.

"Kardeşim Demeter onun muhafızlarından biri."

"Haze ile buluşması gereken kişi bu muydu?"

Gölge uzun bacaklarını uzattı. "Doğru. Ancak ikisi de rapor vermedi."

"Eğer kan bağı varsa, İndigo onunla iletişim kuramaz mı?" Forrest elindeki fincanı İndigo'ya doğru kaldırdı. "Onunla şimdi iletişime geç. Hepimiz duyalım."

İndigo sadece konuşulanları duyduklarında güvenilir olduğu imasına Fincanı aldı, Shade'e baktı ve başını salladı, sonra parmağını kesti ve bir damlanın fincanın suyuna izin verdi. Elphyne suyundaki mana ağı aracılığıyla onu takip etmek için Demeter'le olan kan bağlantısını kullandı. Kan kanı çağırıyordu.

"Bu işe yaramayabilir," dedi İndigo. "O muhafızların arasında. Bu çağrı geldiğinde herkesin gözü önünde . Ve yakınlarda su bile olmayabilir."

"Yine de hepsi onun bir Muhafızla akraba olduğunu biliyor, değil mi?" Forrest sordu.

İndigo omuz silkti. "Ailemle olan ilişkim işe başladığımdan beri pek iyi gitmiyor."

Hepsi anlayışla başını salladı. Hiçbiri ailesiyle yakın değildi. Tarikata katılmanın böyle bir etkisi var gibiydi. Tören gölüne girildiği anda her türlü ailevi beklenti ortadan kalkıyordu.

"Ben yine de yapalım derim," dedi Bulut. "Belki duymamamız gereken bir konuşma yakalarız."

İndigo fincanı dizlerinin arasına koymuş, içindeki suya bakarak bağlantıyı bekliyordu. Diğer Muhafızlar izlemek için yaklaştılar ama görüş alanının dışında kaldılar. Eğer bağlantı çalışırsa, Indigo o sırada Demeter'in yakınında suya yansıyan her şeyi görebilecekti ve aynı şey tersi için de geçerli olacaktı.

Cevap gelmedi, ki bu çok da endişe verici değildi. Bir fae'nin çağrı alabilmesi için bir su kütlesinin yakınında olması gerekirdi. Eğer değillerse, o zaman cevap gelmezdi.

"Denemeye devam edeceğim." Indigo büyüü kesti ve mavi parıltı söndü. "Ona güveniyor musun?" Forrest sordu.

"Tarikata katılmadan önce cevabım evet olurdu." Ama bu sözleri söylerken bile kardeşinin çocukken kendisiyle alay ettiği zamanları hatırladı. Demeter'in içinde acımasız bir damar vardı.

Hepsi düşünceliydi. Hepsi için aynı şey geçerliydi. Kadro, bazen ne kadar rahatsız olsalar da, onların yeni ailesi haline gelmişti. Indigo'nun Violet'i uyarmasına ve hepsiyle iyi geçinemeyeceğini bilmesine rağmen, birbirlerini hayatları pahasına koruyacaklardı.

Thorne, "Birinin Prime'a Bones'tan bahsetmesi gerek," diye homurdandı.

"Ve Haze'i görmemiz gerekiyor," diye hatırlattı Shade onlara. "Birkaçımızın Aconite Şehri'ne gitmesini öneriyorum. İndi, sen Obscendia'ya geri dön ve ailenle görüş. Sen gittikten sonra gerçekte neler olduğunu öğren."

"Peki ya senin insan?" Forrest sordu. İndigo gerildi. "Peki ya o?"

Fae kararsız gözlerini kamp ateşinin etrafında gezdirdi. "O da diğerleri gibi değil mi? Eğitilmesi gerekmiyor mu?"

İndigo rahatladı. "Evet, öyle olmalı."

Sonraki sözleri söyleyen Cloud oldu. "Eğer Tarikat'a dönmeye hazır değilse buradaki Büyücüler ona yardımcı olabilir."

"Başbakan bundan hoşlanmayacak," diye cevap verdi Indigo. "Başbakan bunu emebilir."

Shade'den bir homurtu. "Pekâlâ. Crows, sen benimlesin. Aramızda kalsın, sanırım Haze'in nerede olduğunu anlayabiliriz. Forrest, sen Indigo ile Obscendia'ya git. Thorne Prime'la ilgilenir."

Thorne küfretti ama başını salladı.

"Gitmeden önce yeniden dolduralım." Bulut ayağa kalktı, sonra küçümseyen gözlerini Indigo'ya çevirdi. "Tabii senin ve eşinin bununla bir sorunu yoksa."

"Siktir git."

Siyah tüylü kanatlarını çırpı ve gökyüzüne çıktı. River da ona katıldı. Indigo Ash'i aradığında onu çoktan gitmiş buldu. Indigo bazen Ash'in gölgeyi bir vampir gibi manipüle edip edemediğini ya da sadece bu kadar hızlı olup olmadığını merak ediyordu. Yürümesi gereken bir tek Forrest kalmıştı, Thorne yeniden doldurmasına gerek olmadığını söylediğinde bunu fark etti. Forrest homurdanarak kaynaklara doğru yola koyuldu.

Thorne ayrılmak üzereyken Indigo onu durdurdu. "Biraz konuşmak istiyorum." Thorne temkinli bir şekilde yerine oturdu. "Ne var?"

"... Violet."

Shade kaşlarını kaldırdı ama gitmedi. Vampirler birbirlerinden hiçbir şey saklamazlardı, bu yüzden eninde sonunda öğrenecekti.

"Hediyelerini kabul etmiyor." Indigo derin bir nefes aldı. "Vücudunun her yerinde ısırık izleri var. Onu bulduğumda evinde üç haydut vampiri öldürmüştü. Hatta cesetlerini ormandaki bir tachi'ye yedirerek onlardan kurtulmuştu."

Thorne ağzı açık kaldı. "Hediyelerini reddediyorsa bunu nasıl yaptı?"

Indigo omuz silkti. "Metal silahlar."

Üçü de rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Thorne kaşlarını çattı. "Ama kaçak malların hepsi şimdi gitti mi?"

"Evet."

"Bu o kadar da kötü değil," diye düşündü Thorne. "Clarke ve Laurel uyandıklarında üzerlerinde kaçak mal vardı. Eğer biz orada olmasaydık

onu çıkarırlarsa, yetenekleri de ortaya çıkmazdı. Violet'in kendisine rehberlik edecek kimsesi olmasaydı, metalin kendisini en iyi koruyan şey olduğunu düşünmesi mantıklı olurdu."

"Ama korumanın ötesine geçti," diye belirtti Shade. "Metali bizim türümüzü aktif olarak öldürmek için kullandı."

Thorne yavaşça ısıklık çaldı. "Seni kıskanmıyorum Indi, ama buna degeceğine eminim. Laurel'in degeceğini biliyorum."

Uzun dakikalar boyunca çıtırdayan ateşe baktılar. Sonra Indigo ağzından kaçırdı, "Hediyeğe layık olduğunu düşünmüyor."

"Katliam yüzünden mi?" Thorne sordu. "Ya da ısıklık izleri yüzünden mi?" Shade ekledi.

"Muhtemelen hepsi. Ve... çünkü eski dünyayı yok eden silahı o yaptı."

"Ah," dedi Shade, sanki bu her şeyi anlamlı hale getirmiş gibi.

Indigo sözlerine şöyle devam etti: "Dahası da var ve bunu niyetliyim. Ama bu arada, o... um..." Pınarlardaki isteği hakkında düşündü. "O... um... ona zarar vermemi istedi. Biz... bilirsin işte."

Shade ellerini ceplerine soktu. "Görünüşe göre senin ona bazı sınırlar koymana ihtiyacı var. Suçluluk duygusunun ağırlığının bir kısmını üzerinden al."

İndigo öne doğru eğildi. "Nasıl?"

Thorne boğazını temizledi ve hızla ayağa kalktı. "Siz vampirler paylaşmaya alışkın olabilirsiniz ama bu benim için çok kişisel. Ben . Ama gitmeden önce bir şey söyleyeceğim, Indi. Bana neye hazır olduğunu söylemesine rağmen Laurel karar vermeye çalıştım ve neredeyse onu kaybediyordum. Bunu yapma."

Thorne gittikten sonra Shade, "Haksız değil," dedi. "Bazen kendi sınırlarını belirlemede başarısız olmak zararlı olabilir. Ama söylediğini düşündüğüm şeyin katartiklerine ihtiyacı varsa, güvenilir bir müttefikin bu yükü üstlenmesi çok özgürleştirici olabilir." İndigo'nun gözlerinin içine bakan Gölge yavaşça ayağa kalktı. "Tatlım'dan sen yokken Violet'i eğitmesini iste."

"Ona her zaman sevgilim mi diyorsun?"

"Benden aldığı isim bu," dedi tüm ciddiyetiyle. "Violet'in onunla ilgili herhangi bir sorusu olursa yardımcı olabilir... daha karanlık

arzular. Hiç değilse."

Indigo'nun dūőünecek çok őeyi vardı. Shade onu ateőin yanında oturmuő dūőünürken bıraktı.

őafaęa daha birkaç saat vardı ve Violet'e o zamana kadar dōneceęini söylemiőti ama Obscendia'ya gitmeden önce bir oyun planına ihtiyaı vardı, bu yūzden dūőünmek için kaldı. Belki de onu da yanında gōtūrmeliydi. Belli ki kırılgan bir durumdaydı ve ona gūvenmeye baőlamıőtı. Bu mola iki adım geriye gitmek anlamına gelebilirdi.

Ama eęitime ihtiyaı vardı. Ve burada, karakolda gūvendeydi. Her ne sebeple olursa olsun Gastnor onun ölmesini istiyordu. Onu dięer erkeklerin yanında baőıboő bırakma endiőesiyle yūzleőmek, bir dūőmanın bōlgesinde olmasından endiőe etmekten daha iyiydi. Eęer Gastnor Violet'in o vampirleri ldūrdūęūnū keőfederse, Indigo'nun elinde çok farklı bir savaő olacaktı. Unseelie, iőledięi suçlar için adaletin yerini bulmasını saęlardı. Indigo bunun olmasına izin vermezdi. Kendisi hakkında kafası karıőık olabilirdi ama yeterince acı çekmiőti.

CHAPTER 23

W

Indigo yatak odasına döndüğünde Violet'in uyuyor olmasını bekliyordu ama Violet yatağının kenarında oturuyordu, hâlâ havlusunu giyiyor ve pencereden karanlığa bakıyordu.

Yangın sadece bir dumandı. Sprite'ların suçu değildi. Tek kütükle ellerinden geleni yapmışlardı. Kesilen odunların geri kalanı ocağın üzerinde, eklenmeyi bekliyordu.

Indigo az önce pişirdiği bir kase çorbayı tahta sandığın üzerine koydu. En iyi çorba değildi ama Violet'in daha önce mutfakta yaptığını kopyalamıştı. Umarım onu zehirlemezdi.

"Sana biraz yiyecek getirdim."

"Dışarıda bir baykuş var," diye mırıldandı. "Bir şekil değiştiren mi yoksa sadece bir baykuş mu olduğunu anlayamıyorum."

Göz kapakları yavaşça kırıştı. Yorgun ama uyumayı reddediyor gibi görünüyordu.

"Buradaki büyücülerden bazıları Prime gibi baykuş değiştiricidir."

"Oh." Bir duraklama. "Bir hevesle uçup gidebilmek güzel olmalı."

"Öyle." Bıraktığı yerde hâlâ dokunulmamış olan tuniği aldı. "Ne zaman uçmak istersen, seni götürebilirim."

Adam tuniği başına geçirmeye çalışırken irkildi.

"Violet," diye hırladı. "Yemek yemen gerek. Giyinmen ve ısınman gerekiyor. Ve antrenman yapmalısın. Yeteneğin kendini nasıl koruyacağınıla ilgili."

Çenesi inatla sıkılaştı ve aniden Shade'in sözlerindeki gerçeği gördü. Kendi sınırları onu başarısızlığa uğratiyordu. Araya girmesi gerekiyordu. Ama onu çok fazla zorlamak ya da Thorne'un eşini neredeyse kaybettiği gibi onu da kaybetmek istemiyordu. Onu daha yeni bulmuştu. Çenesini parmaklarının arasına aldı ve isteksiz bakışlarını kendi bakışlarına çevirdi.

"Violet, bana bu zamanda uyandığında neler olduğunu anlat. Bana yara izlerinden bahset." *Anlamama yardım et.*

Korku aralarındaki bağı aydınlattı. Kız geri çekilmeye ve kendini kapatmaya çalıştı ama adam çenesine, kontrolün kendisinde olduğunu gösteren türden sabit bir baskı uyguladı. O buradayken ona kötü bir şey olmayacaktı. Burası güvenli bir yerdi.

Bakışlarını kilitli tutarken dakikalar geçti. Sonunda korkusu geçti. Kız ilk başta düşündüğünden daha kırılgandı. Omuzları düştü ve konuşmaya başladı.

"En az sekiz kişilerdi, belki daha fazla. Söylemesi zordu ve çoğunu görmezden geldim." Yutkundu. "Hepsi Maebh'in siyah üniformasını giyiyordu. Ve zaten bir kafeste üç insan tutsakları vardı."

"Bana kafesten bahset."

"Kadınlar haftalardır oradaydı. İçlerinden biri ölmüştü."

İndigo dişlerini gösterdi. "Bütün kadınlar senin gibi miydi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece iki kişi. Yaşayanlar. Diğerleri Kristal Şehir'den bir casustu."

İndigo onun ensesini avuçladı ve sıcaklığın tadını çıkardı. "Peki ya ısırık izleri?"

"Bana saldırdılar. Kanımdan sarhoş oldular. Kafesteki ikisi bunun olacağı konusunda beni uyarmıştı, ben de buna dikkat ettim... o an için algıları karıştı ve sonra... onlarla savaşmayı başardım ve-" İçine odaklanırken gözleri karardı. "Kendi silahlarını kalplerine sapladım. Sonra diğerlerini serbest bıraktım."

Isırık izlerinin iz bırakmasının nedeni buydu. Vampirler beslenmelerini bitirmemişlerdi ve iyileştirici enzimler salınmamıştı. Violet'in onun türüne karşı bir kan davası olmasına şaşmamalı. Ona vahşice davranmışlardı. Adamın dokunuşu Violet'in ensesinde yumuşadı.

"Gastnor da onlardan biriydi, değil mi?" İndigo sordu.

Kadının başını salladığı neredeyse fark edilmiyordu ama adam aralarındaki bağlantıda bir tutam öfke hissetti.

Onun acı çektiğini hissetmek Indigo'da pek çok duyguyu tetiklemişti; öfke ve hiddet bunların başında geliyordu. Hepsini bastırmak zorundaydı. Onun iyiliği için. Duygularına ve manalarına hakim olabilen bazı yaşlı fae'lerin aksine, o nispeten gençti ve aralarındaki bağlantıyı nasıl kapatacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir asırlık bile değildi. Indigo'nun hayatta olduğundan daha uzun süredir kraliçenin kaptanı olan Gastnor'un aksine. Gastnor, Violet'e yaptığı şeyi yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Gastnor'un misillemesi işleri değiştirdi. Indigo kesinlikle Violet'in dairesini yakmak zorundaydı. Onun izlerini örtmek zorundaydı. Kraliçe'nin Violet'in velayeti için Emir'e itiraz etmek için geçerli bir nedeni varsa, onu korumak için yapabileceği pek bir şey olmayabilirdi.

Ayrıca Violet'in kendini kapana kısılmış hissetmesini de istemiyordu. Onun özgür hissetmesini istiyordu. Ve el üstünde tutulmasını. Ve sevilmesini. Tıpkı anne ve babasının birbirleriyle olduğu gibi. Şimdilik, geleni yapmakla yetinmek zorundaydı.

Tuniği aldı ve başının üzerinden çekti. İsteksizce ona izin verdi, ama çorbayı ona getirdiğinde başını çevirdi.

"Aç değilim."

Kaseyi kasıtlı bir niyetle yere bıraktı. "Violet. Pınarlarda ne dediğini duydum. Anlıyorum."

Hava daha da kalınlaşıyor gibiydi. Aralarındaki bağın hissi kabardı. Kolunun her yerinde karıncalanma hissetti. Gözleri pencerenin dışında kilitli olmasına rağmen onu dinliyordu.

"Bu hayatı hak etmediğini düşünüyorsun." "Hepsini öldürdüm, Indigo."

"Hayır, sen yapmadın. Bombayı sen yaptın. Onu sen patlatmadın."

"Ne fark eder ki?" diye tersledi.

"Her şeyi. Ve sen bunu görene kadar, bu suçluluk duygusunun yükünü senden alacağım." Kaseyi tekrar kızın önüne koydu. "Yiyeceksin. Kendini ısıtacaksın. Uyuyacaksın. Antrenman yapacaksın. Güçleneceksin. Ve geri döndüğümde, yapmadığını öğrenirsem, o zaman sonuçları olacaktır. Ne olacağını bilmiyorum."

Bunlar henüz olmayacak ama bu kararı tek başına veremeyeceğini biliyorum. Yanılıyor muyum?"

İfadesinde meydan okuma alevlendi, ancak bağıın aşağısında endişesinin hafiflediğini hissetti. Sadece bir parça. Bir damla.

"Anlıyor musun, Violet? Kurallar böyle."

Bir şekilde, tam olarak çalışmıyordu. Doğru düğmeye basmamıştı. Sonra Shade'in katartikler hakkında söylediklerini hatırladı. Belki de acıya ihtiyacı vardı. Belki de suçluluk duygusunun baskısından kurtulması güvenli bir yerdi. Ama bunu yapmayı düşünürken kendi içgüdüleri isyan etti. O hiçbir zaman sebepsiz yere zarar verebilecek türden bir Fae olmamıştı. Bir kan tutkusu sırasında öldürdükten sonra bu kadar zorlanmasının nedeni buydu.

Hatasını yaptıktan sonra biraz vahşileşmişti. İçki içiyor, parti yapıyor, kavga çıkarıyordu. Kendisine tören gölüne macera olsun diye girdiğini söylemişti. Ailesi ona pervasız demişti. Ama belki de bundan daha fazlasıydı.

Her zaman iyi niyetle başlamıştı ama sonunda kendini kontrol edemez hale gelmişti. Violet'le işi çok ileri götürürse kendini asla affetmeyecekti.

Thorne'un onu dinlemesi yönündeki uyarısı zihninde yüksek sesle çınılıyordu. Violet neye ihtiyaç duyarsa duysun, nedeni ne olursa olsun, bunu ona vermenin bir yolunu bulacaktı. Ona düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylediğinde yanılmamıştı. İkisinin de vardı. Bu karakol bunu yapmak için güvenli bir yerdi.

Sonraki sözleri söylemek zordu. "Yarın, birkaç günlüğüne gideceğim. Bana burada mı kalmak yoksa Thorne'la birlikte Tarikat'a mı gitmek istediğini söyle."

"Nereye gidiyorsun? Neden?"

Tek söylediği "Muhafız işi," oldu. "Etrafta."

Bir süre karanlık gözlerle ona baktı ama görevleriyle ilgili çok fazla ayrıntı vermeden önce kendini kanıtlaması gerekiyordu. Önce küçük bir şey vermeliydi - en azından kendine bakmalıydı.

"Burada, sanırım," diye mırıldandı ve çenesini dizlerine dayadı.

Güzeldi. Bu da bir şeydi. "O zaman seni eğitmesi için bir Büyücü göndereceğim.

Paylaşacakları sizi şaşırtabilir."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Tatlım, pınarlarda talep ettiğiniz türden... etkileşim konusunda deneyimlidir. Eğer emin değilseniz, ona her şeyi sorabilirsiniz. Muhafızlardan herhangi birine arkadaşım diyecek olsaydım, bu Shade ve Haze olurdu. Aslında onlar benim ailemden daha yakınlar. Shade, Sweetheart'a güvenir ve ben de ona hayatım pahasına güvenirim."

Sessizlik biraz daha uzadı ve Indigo belki de yanlış bir şey söylediğini düşündü ama bunu belli edemezdi. Zerre kadar şüphe bile duymadı. Çünkü onun sarsılmaz biri olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Son birkaç yıldır yaşadığı tüm belirsizliklere rağmen artık bir yuvası olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Onunla birlikte.

Pınarlarda kendinden şüphe etmişti ve şimdi kendi içine çekiliyor gibiydi.

Violet tek kelime etmeden çorba kaşığını dudaklarına götürdü. Birkaç kaşık yedi ve sonra yuvarlanıp uyumaya gitti. Bitmemiş çorbaya bakıp iç geçirdi ama onun bir gecede değişmesini bekleyemezdi.

CHAPTER 24

Violet pencereden giren güneşle uyandı ve Indigo gitmişti. Onun uykuya dalmasını beklemiş, sonra da yapması gereken her neyse onu yapmaya gitmişti. Onun için doğru olan kelime, o bir mahkum değildi, ama bu "özgürlüğün" bir tür test olduğunu varsaydı.

İşlem yapmanız gerekiyor.

Haksız değildi. En çılgın rüyalarında bile bu konumda olacağını hayal edemezdi. Kolundaki mavi izleri inceledi ve Elphyne'deki diğer kişiler için İyi Kutsanmış birlikteliğin ne kadar saygıdeğer olduğunu hatırladı. Bu nadir bir birliktelikti. Yakın zamana kadar sadece bir avuç kadarı gerçekleşmişti. Indigo'nun yüzü gözünün önüne geldi. Sonra onun vücudu, pınarların buharında ve suyunda parlıyordu. Gülümsemesi. Sonra onu hınzırca tahrik edici bir niyetle itişti -parmakları boğazını sarıyor, saçlarına dolanıyor, yüzünü yumuşatıyordu. Burnunu yavaşça ıslak yanağında gezdirmesi. Nazik, duygulu öpücük. Vücudunun tüm doğru kadınsı yerleri karıncalandı.

"Aptalca," diye mırıldandı kendi kendine. "Bir ergen gibi davranıyorum."

Dışarı çıkmak niyetiyle battaniyesini geriye attı ama yere bir şey çarptı. Kaşlarını çatarak onu yerden aldı ve yakutlarla süslü, karmaşık bir şekilde oyulmuş kemik bir hançer buldu. Deri kılıf güzelce yanmış ve çiçek desenleriyle kavrulmuştu. Hançeri çıkardığında, bıçağın üzerinde Elf rünleri usulca parlıyordu. O

Bu r nleri duymuştım... Savaş sırasında kemiğin kırılmasını  nl yorlarmış. Ayrıca bıçağı keskin tutarlarmış.

Bir not vardı.

 zerinizde silah saklamaktan hoşlanıyor gibisiniz. Bunun için avlanmayı dört gözle bekliyorum.

-İndi.

Gülümsemesini engellemek için dudağını ısırarak kuru giysilerini giydi ve hançeri kemerine bağladı. Sadece üstünü arayıp aramayacağını görmek için hançeri üzerinde bir yere saklamayı düşündü ama kolayca erişebileceği bir yere koymaya karar verdi. En azından bu yeni yerde rahatça dolaşana kadar.

Violet karakolun çevresini keşfederken kimse onu durdurmadı. Muhafızlar onun mavi kol işaretlerine bir göz attıktan sonra bakışlarını ormana ya da denize çevirdi.    küçük taş ve ahşap bina, ana yerleşimin bir parçası olan b   k kaleyi çevreliyordu. Bir gözcü kulübesi ve önceki gece uyuduğu taş kulübe de d hil olmak üzere birkaç küçük bina daha vardı. Ormana girip inzivaya çekilmek istemediği sürece gerçekten de gidecek hiçbir yeri yoktu. Orada bile Indigo onu eninde sonunda bulacaktı.

Onun varlığı, yürüdüğü her yerde aralarındaki bağ aracılığıyla usulca şarkı söylüyordu. Bazı yönlere gittiğinde bu his daha da güçleniyordu. Diğerlerinde ise zayıflıyordu. *Merak uyandırıcı*. Daha fazlasını öğrenmek istediğine karar verdiği anda, eski analitik içgüdüleri devreye girdi. Tüm duygular zihninden çekildi ve bağın nasıl çalıştığını anlamak için inatla kararlı hale geldi. Bir saat boyunca tüm zaman algısını kaybetti ve bağın sınırlarını denemeye verdi. Yürüyüşünün sonunda bunun bir işaret feneri gibi olduğunu anlamıştı.

Bundan sonra hep biz olacağız.

Bu düşünce onu bir zamanlar korkutmuş olabileceği gibi korkutmuyordu. Indigo onun en kötü yanlarını, en karanlık arzularını ve utan larını biliyordu. Yardım etmek istiyordu. Ve onu bulacaktı. Her yerde ve her zaman. Dün gece ona söylemişti ama yine de, tam burada ve şimdi, kalmaya karar verdi. Bu, sonuna kadar gitmeye değerdi. Emin tek şey pes etmediğiydi. Hayatta kalmayı başaran biriydi, bu da onun sadece

Seçenek, dağılmış zihnini toparlamak ve yaptığı şeyle yaşamanın bir yolunu bulmaktı.

Ve dűnyanın ne istediđini dinlediđinden emin olmak için eđitime ihtiyaı vardı. Bu insanlar onun en iyi seeneđiydi.

"İşte "

Violet dűndű ve dűn Shade'i besleyen kumral saçlı Bűyűcű'yű buldu. Gűn ışıđında bazı űzellikleri daha da belirginleřmiřti. Saçlarının uçları beyaz műreккеbe batırılmış gibi gűrűnűyordu. Aynı řey kirpikleri ve hatta kařları için de geçerliydi. Burnunda iller vardı. Kulakları Violet'ınki gibi yuvarlaktı. Mavi bűyűcű cűbbesinin arkasından sarkan muhteřem kahverengi tűylű kanatları, sırtından ařađıya dođru muhteřem bir űrtű gibi sarkıyordu.

Kesinlikle bir baykuř řekil deđiřtirici. Gűrkemli, çarpıcı bir řekil deđiřtirici.

"Merhaba." Violet zorla gűlűmsedi. "Tatlım, űyle mi? Ben Violet."

Bűyűcű gűldű. "Gűrűyorum ki Shade'le konuřuyormuřsun. Sadece onun bana Tatlım demesine izin var. Bu diđer zamanlar için kullandıđımız bir evcil hayvan ismi. Muhtemelen en iyisi bana Skye demen."

"Tamam... Tanıştığımıza memnun oldum, Skye."

"İndi seni bulmamı ve yeteneđini deđerlendirmemi istedi. Yardım etmekten mutluluk duyarım ama Tarikat'a gitmek istemediđine emin misin? Orada daha donanımlılar. Elimde sadece orijinal elemental alınmış birkaç kűűk tař var."

"Tarikat'a gitmeye hazır deđilim," diye cevap verdi Violet, biraz fazla sert bir řekilde ve sonra kendi kendine yűzűnű buruřturdu.

"Hadi içeri girip bir řeyler yiyelim. Açlıktan űlűyorum. Sana her řeyin yerini gűstereyim. Kalenin mutfađı kadro kulűbesinden daha iyi stoklanmış durumda. O erkeklerin kendilerine nasıl bakacakları ya da nasıl stok yapacakları hakkında hiçbir fikirleri yok. Gel hadi."

İki devriye Muhafızının yanından geçtiler. Biri tek kuledeydi, diğer i se dikkatle denizi inceliyordu. İki de gűlendirilmiş deri miğfer giyyordu ve ikisinin de kanatları yoktu. Bir sonraki kűyden bu kadar uzakta olmalarına rağmen, her zaman tetikteydiler. Violet'ın űnceki gece tanıştığı Muhafızlardan hiçbiri ortalıkta yoktu. Hepsi İndigo'yla birlikte gitmiş olmalıydı.

Violet ne olduđunu anlamadan ve dıřarı damgalamadan űnce midesinde kűűk bir endiře řeridi açıldı. řűphesiz o deđildi

Indigo'nun iyiliği için endişeleniyordu. Bunun üzerinde durmamayı tercih ederek Skye'ın peşinden aceleyle gitti.

Mutfak kulübedekine çok benziyordu ama daha büyüktü. Skye taş bir tepsinin üzerine bir tabak kesilmiş meyve koymuştu.

Tepsiyi işaret ederek, "," dedi.

"Eğer yapmazsam Indigo'ya ispiyonlar mısın?" Violet yarı şaka yapıyordu ama bir yanı da bilmek istiyordu. Kuralları konusunda ciddi miydi? Onlara uymazsa gerçekten sonuçları olacak mıydı?

"Yemeniz ya da yememeniz beni rahatsız etmez." Skye'ın kafası karışmış gibi görünüyordu ama sonra bir komplocunun göz kırpmasıyla gözleri büyüdü. "Anlıyorum. Ona söylemeli miyim? Yani, söylememi istiyor musun?"

Violet gözlerini kırptırdı. "Bilmiyorum. Yapmalı ?"

"Bekle." Skye bir kiraz aldı ve ağzına attı. "Aynı şeyden mi bahsediyoruz?"

"Sen söyle." Violet sadece Indigo'nun aç olmadığına karar verirse kızıp kızmayacağını bilmek istiyordu - eğer yemek onun gibi biri için fazla iyiye. O kadar ileri gidip gitmeyeceğinden emin değildi ama bazen bunu düşünüyordu. Suçluluk duygusu onu o kadar ağırlaştırıyordu ki başka hiçbir şey aklına gelmiyordu.

"Şey," dedi Skye. "Shade buradayken kurallarından birini çiğnediğimi öğrenirse benden beslenmez."

Violet'in kaşları çatıldı. "Sen yeterince yemezsen o da senden yemeyecek mi? Bu çok garip."

"Olamaz." Skye kıkırdadı. "Farklı türde kurallar. Mesela..." Sesini alçalttı. "Yatak odası kuralları. Sapıkça kurallar."

"Ooh." Şimdi anlam kazanmaya başlamıştı. Violet, Indigo'nun bunu kastettiğini düşünmüyordu. Ama sonra... "Bekle. Shade'in senden beslenmesini mi *istiyorsun*?"

Skye neredeyse meyvesini yerken boğuluyordu. "Tabii ki. Kim istemez ki?"

Violet nasıl cevap vereceğini bilemediği için yemeye başladı. "Belli ki."

Uzun bir duraksama ve dikkat çekici bir bakıştan sonra Skye özel taşlarını bulmaya gitti. Meyvenin tadı gerçekten de güzeldi. Sulu. Aynı zamanda tatlı ve ekşiydi. Bazıları serpintiden sonra ortaya çıkan yeni çeşitler, bazıları da elma ve erik gibi zamanın testinden geçmiş eski meyvelerdi. Her iki dünyanın da en iyisi.

Skye geri döndüğünde Violet, Indigo'yla ilgili tüm düşüncelerini geride bıraktı ve Skye doğrudan değerlendirmeye başladı. Altı madde sıraladı

Tezgahın üzerindeki taşlar.

Skye konuşurken her birini işaret etti. "Birazdan her bir taşı tutabilirsin ve parlama miktarına göre elemental yakınlığını tespit edeceğiz. Bu, yeteneğini ve eğitimle hangi büyülere erişebileceğini anlamamıza yardımcı olacak. Bununla başla."

Violet'in içinde bir şeyler klikledi ve endorfin patlaması yaşandı. Öğrenmek. Araştırmak. Bu onun işiydi ve uzun zamandır ilk kez kendini kendisi gibi hissediyordu. Titiz araştırma ve deneyler sayesinde beklenmedik durumları eleyebilir ya da en azından riskleri azaltabilirdi. İşleri berbat etme ihtimali daha az olacaktı.

İlk taş koyu renkli ve pürüzsüzdü. Parıldamıyordu ama ısınıyordu. Bunu Skye'a söylediğinde Skye başını salladı ve "Bu kaos. İndi'nin yeteneğinin ne olduğunu söylediğini düşünürsek sende pek olmaması mantıklı."

"Bunu sana da mı söyledi?"

Skye'ın beyaz uçlu kirpikleri kalktı. "Senin hakkında konuşmuş olmamız bir sorun mu?"

"Hayır, sadece... Hayır, değil." Taşı yere bıraktı. "Benim hakkımda başka ne söyledi?"

"Sırada bu var." Skye sivri kahverengi kayayı işaret etti ve konuşmadan önce Violet'in onu almasını bekledi. "Rehberliğe ihtiyacın olduğunu söyledi. Seni hayatımız pahasına korumamız gerektiğini söyledi. Ve sana güvenmemizi."

"Ve hepiniz onun dediklerini mi yapıyorsunuz?"

Skye omuz silktili. "O On İki'lerden biri. Tarikat rütbelerinde sadece konsey onun üstünde yer alır ve Shade de konseyde oturur. Ayrıca bana seninle ilgilenilmesi gerektiğini söyledi."

Taş Violet'in elinde hiçbir şey yapmadı. Onu yere bıraktı. "İndigo'nun tüm söylediği bu mu?"

"Ayrıca birkaç şey hakkında konuşmak isteyebileceğinizi söyledi." Skye kaşlarını çatarak sivri kayaya baktı. "Dünyaya yakınlığım yok. Ne yazık. Daha fazla dünyalıya ihtiyacımız var. Tamam, buna ne dersin?"

Bu kristal berraklığında bir kayaydı. O kadar parlak bir şekilde parlıyor ve ısınıyordu ki, ışık ışınları Violet'in parmaklarının arasından geçiyordu. "Vay be."

Skye gülümsedi. "Bunun ne dair tek bir tahminim var." "Işık mı?"

"Yakın. Ruh. Clarke neredeyse ruh dikilitaşımızı kırıyordu. Ayrıca sezgi ve geleceği söylemekle de bağlantılı. İlginç." Skye başını eğerek Violet'i düşündü. "Ruh, Kaos'un karşıtıdır - İndi'nin güçlü bir şekilde bağlı olduğu bir şey."

Violet, "Demek birbirimizin zıttıyız," diye mırıldandı.

"Bu iyi bir şey. Birbirinizi dengeliyorsunuz. Bu aynı olmaktan daha iyidir, inanın bana. Bu yüzden Shade ve ben asla küçük anlaşmamızdan daha fazlasına sahip olamayacağız. Birbirimize çok benziyoruz. Öte yandan Haze, bir de benden beslenmesini sağlayabilsem..." Taşa yeniden odaklanmadan önce uzun ve alçak bir ısıklık çaldı. Sesi daha neşeli bir hal aldı. "Tamam, bu."

"Bekle." Violet elini kaldırdı. "İndigo'yu hiç besledin mi?"

"Bu muhtemelen şu anda cevaplamam gereken bir soru değil." Skye bir sonraki taşa vurdu. ". Devam et."

"Hayır, bilmek istiyorum."

Skye'in al kaşları çatıldı. "Sahiplenip saldırmayacağına söz verir misin? Yani, ben sadece basit bir Büyücüyüm. Bir aşık, bir-"

"Anlıyorum. Ve endişelenecek bir şey yok. İndigo ve ben... şey, daha yeni tanıştık."

"Ah, tatlım." Skye'in sesindeki acıma duygusu dudak büküşüyle eşleşiyordu. "Hâlâ bu çiftleşme bağıyla savaşmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Violet'in yanaklarında sıcaklık patladı ve ters ters baktı. "İndigo senden beslendi mi, beslenmedi mi?"

Skye saçlarını savurdu. "Tabii ki. Ama her zaman kibardı. Merak etme, Shade'le yaptığım anlaşmaya hiç benzemiyordu. İndigo ve ben çarşafaların arasında hiç tanışmadık. Tanrım. Şimdi de kızartıyorsun. Devam edelim."

Siyahın içinden kırmızı çizgileri olan taşa dokundu. Violet istemeye istemeye taşı aldı ve İndigo'nun bu dışiden beslendiği gerçeğine neden bu kadar huysuz davrandığını merak etti. Taş da tıpkı Skye'in gülümsemesi gibi ıslık ıslık parlıyordu.

"Bu nedir?" Violet sordu.

"Elemental Ateş. Ruhla birlikte güneşin, ayın ve yıldızların gücü emrinizde. Çok şanslısın." Son ikisini topladı ve Violet'in ellerine birer tane koydu. Fazla değil

oldu. "Su ve Hava. Beklediğimden daha fazla havanız var. Bunun içinde enerji var." Dudaklarına dokundu. "Biliyor musun, Laurel ile birkaç kez çalıştım. O Thorne'un eşi. Onun yakınlıkları da seninkilerden çok farklı değil. Bir noktada onu ararsan eğitimin için avantajlı olur. Sizinle benzer bir geçmişe sahip olduğundan, eminim söyleyecek çok şeyi vardır."

İndigo'nun kendisinden beslenmesiyle ilgili haberler yüzünden midesi hâlâ çalkalanan Violet bir an için taşlarla oynadı ve zihnini ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Neden sürekli onu düşünüyordu? Onu... özlüyor muydu? Taşları yere bıraktı.

"Diğer insanlar ?"

"Kraliçe Ada ile tanışmadım ama diğer ikisi iyi insanlar. İnsanlar için. Yani... ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Violet kaşlarını kaldırdı. "Anladığımdan emin değilim." "Asıl mesele, onlarla tanışmalısın."

Violet kendisi gibi başkalarıyla tanışmak konusunda ne hissettiğinden emin değildi. En azından Peaches ve Silver Violet'in mesleğinin ne olduğunu zaten biliyorlardı. Göğsünde bir sızı çiçek açtı. O kadınları her geçen gün daha fazla özlüyordu.

"Yani bu kadar mı?" Violet tırnaklarını çiğnedi.

"Bahsettiğim gibi, bu kayalar bize yeteneğinizin yoğunluğu hakkında iyi bir fikir veremeyecek kadar küçük, sadece ne tür yakınlıklara sahip olduğunuzu gösteriyor, ancak sizin zamanınızdan uyanan diğer insanların derin mana rezervuarlarına sahip olduğunu düşünürsek, sizin de sahip olduğunuzu söylemek güvenli olur. Bir güç kaynağından asla doldurmak zorunda kalmayacakları kadar çok manaları var. Bu inanılmaz, gerçekten. Bazılarımızın bir mumu yakacak kadar bile manası yok." Skye taşları topladı ve cüppesinin cebine yerleştirdi. "Hadi dışarıdaki ateş çukuruna gidelim. İlk eğitiminize orada başlayabiliriz."

Violet Skye'a eliyle "Teşekkür ederim" işareti yaptı. Kadın Violet'e yardım etmek için programından zaman ayırmıştı. Skye kızardı, eğildi ve Violet'e onu takip etmesini işaret etti. Violet neredeyse geliyordu ama son anda birkaç dilim meyve daha almak için geri döndü. Tadı geride bırakılamayacak kadar güzeldi.

CHAPTER 25

G Astnor her zaman kraliçenin fae'si olmuştu. İnsanlara karşı ilk savaşta onu takip etmişti. Onun için kanını akıttı. Onun kaprislerini beslemek için bedenini verdi. Manası ona. Ama altı yıl önce olmadan ona döndükten sonra.

Kraliçe, onu bulmakla görevlendirdiği değerli Lanetlenmiş insanlar, onun yaşam gücünün bir kısmını kalıcı olarak almış, onu yaşlandırmış ve sık sık avladığı lanetli Dokunulmamışlardan biri gibi görünmesine neden olmuştu.

Üç dişi insanın özel kana sahip olduğunu keşfettiklerinde, muhafızları karınlarını doyurmuştu. Bu ödülü onlara borçluydular. O sırada kraliçenin umursamayacağını düşündüğünü hatırlıyordu. Muhtemelen kendisi yapardı. Belki birlikte ziyafet bile çekerlerdi. Her zaman onları canlı olarak geri getirmeyi planlamıştı ve kraliçenin ihtiyacı olan tek şey de buydu. Hayatları. Beyinleri.

Ama o insan.

Sondaki.

Tırnaklarını yanağına geçirip kemiğe vuran kadın.

Her şeyi mahvetmişti. Onun yüzünden, kraliçesi ruhunun bir parçasını kalıcı olarak almıştı. Onun yüzünden kraliçesi onu yatağına davet etmeyi bıraktı. Onun yüzünden Gastnor beslenmekte zorlanıyordu. Kimse buruşuk, yaşlı bir fae'ye bağış yapmak istemiyordu. Onlar güzellik istiyorlardı. Mükemmellik istiyorlardı.

Ve Redvein Ormanı'nda onun kokusunu aldığından beri başka bir şey düşünemiyordu. Bu yüzden onun yaşadığı yeri buldu.

Obscendia. Bu yüzden Şimdi yüzünde soğuk bir gülümsemeyle kapıda duruyordu.

  inde insanın işlediği su ların kanıtı vardı. Onun türünü öldürmüştü. Kutsal bir Unseelie yasasını çiĖnemiŐti ve artık onun kadar iyiydi.

CHAPTER 26

Indigo, Forrest'la birlikte Obscendia'ya geri döndü. Elf hayvanlar üzerindeki yeteneğini kullanarak bir kuturiyi yanına çağırması ve kanatlı hayvanın üzerinde İndigo'nun yanına uçmuştu. Yolculuk

Gecenin büyük bir kısmını almıştı ve karaya çıktıklarında İndigo doğan güneşin yükünü hissedebiliyordu.

Yere indikleri anda Forrest vahşi kuturinin kıcına bir tokat attı ve İndigo doğruca Violet'in eski dairesine yöneldi. Köhne sokağı döndüler. Siyah ceketliler çürüyen bir leşin üzerine üşüşen sinekler gibi etrafta dolanıyordu. İndigo'nun gölge yılanı patladı ve onu gizlemek için genişledi. Forrest'ın kolunu yakaladı ve onu gölge katının içine çekerek ikisini de görünmez yaptı.

Gölge büyüsünün nasıl işlediğini iyi bilen Forrest, sokağın karanlık tarafına sürüklenmesine izin verdi. Görünmezlik, gölge yılanının karışımına eklenecek daha fazla karanlık varsa daha iyi çalışırdı. İndigo, Forrest'ın kolunu sıkıca tuttu ve ikisini de duvara yasladı, kalbi çılgınca çarpıyor, kraliçenin muhafızlarının Violet'in evini parçalamasını izliyordu.

Kraliçe'nin muhafızları. Sıradan Unseelie askerleri değil. Bunların pelerinlerinin altında kırmızı astar vardı. Ve eğer kraliçenin muhafızları , kaptan da çok uzakta olamazdı. Ama askerler fazla kalmadı. Belki de bu teftişlerinin sonuydu. Son asker de gittikten sonra, İndigo gölge kalkanını birkaç dakika daha canlı tuttu, sadece geride kalanların onları fark etmediğinden emin olmak için. Sonra Forrest'ı bıraktı ve yılanı ona geri çağırdı.

"Tüm bunların ne anlama geldiğini bana anlatmak ister misin?" Forrest elini rahatça kalçasındaki hançere götürerek sordu.

"Burası Violet'in evi."

Forrest'in omurgası dikleşti. "Eşin mi?" Indigo başını salladı.

"Kraliçenin muhafızları ondan ne istiyor olabilir?"

Elflerin burunları bir vampirinki kadar keskin değildi. Forrest evdeki farklı kan türlerinin izlerini koklayamazdı. Bunun ne anlama geldiğini de anlayamazdı. Violet'in birden fazla Fae'yi katlettiğini.

Indigo aptal değildi. Violet kendi türünü öldürdüğü için öfkelenmesi gerektiğini biliyordu ama vampirler onun özgürlüklerini ihlal etmişti. Kendini onun yerine koysaydı, eğer biri ona bunu yapsaydı, misilleme yapardı.

Ayrıca Violet'in kanının tadına bakan birinin, sadece Maebh'e satabilecekleri sırlar yüzünden değil, Violet'i kurutmaları yüzünden de tehlikede olduğunu biliyordu. Ve... bunu düşünmek ona acı veriyordu ama eğer Violet'in saldırdığı vampirler uykuyla beslenenlerse, yani rızaları olmadan fae'lerle beslenen pisliklerse, o zaman belki de cezayı hak ediyorlardı. Belki ölümü değil. Ama bir şeyi. Unseelie, tüm fae'ler arasında, bir başkasını rahatsız etmenin tehlikelerini bilirdi.

Birkaç uyku besleyicisini öldürmekten daha kötüsünü yapmıştı. Violet'in evini tarayan her Unseelie muhafızı daha kötüsünü yapmıştı. Crimson, güneşli yüzlü Forrest bile daha kötüsünü yapmıştı. Yargılamak Indigo'ya düşmezdi. Bu Kuyu'nun işiydi. Ve Violet'i seçmişti. Onu buzun içinde güvende tutmuş, sonra çözmüş ve güçle ödüllendirmişti. Potansiyel gördüğü için mi, yoksa iddia ettiği kadar kötü olmadığı için mi? Fark etmezdi. Önemli olan onu güvende tutmaktı.

"Bazı vampirleri öldürdü," diye itiraf etti Indigo. "Ayrıca, her şeyi yok eden eski dünya silahının nasıl yapıldığını biliyor. Eğer kraliçe bu suçu Violet'i getirmek için bir bahane olarak kullanırsa-" Indigo imalar karşısında başını salladı.

Forrest elini uzattı. Bir an sonra, parmak eklemlerinin üzerinde alevler dans etti.

Forrest, "O halde kanıtları yok etmemiz gerekiyor," dedi.

Indigo sırtıttı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

"Hayır, . Bunu zaten yapacaktın."

İkisinin arasında ve kendilerini gölge ile gizleyerek, yakma işlemini evlerin ve ormanın ötesine yaymadan daireyi yakmak için yeterli güce sahiptiler. İş bittiğinde hızla Indigo'nun eski aile evine doğru yol aldılar.

Güneş ışığı Indigo'nun kollarını ağırlaştırarak basit bir konağın kapısını çalmasına neden oldu. Yarı yarıya gece dönmek zorunda kalmayı bekleyen Forrest ve Indigo, kapı açılıp da Indigo'nun bornozlu annesiyle karşılaşınca şaşırdılar.

"Indi?" diye kaşlarını çattı. "Kuyu adına, bu saatte burada ne işin var?"

Eliyle kalbinin üzerine bir özür işareti yaptı. "Demeter'le hiç konuşamadım ve telefonlarıma cevap vermiyor."

Annesi sırtı pek, gururlu bir vampirdi. Ne kadar fakir olurlarsa olsunlar, ne kadar kirli olurlarsa olsunlar ya da ne kadar çaresiz olurlarsa olsunlar, her zaman omuzları dik ve çenesi dışarıda dururdu. Muhtemelen kasabanın en çapkın bekârını -babasını- kaptığı içindi. Yoksa tam tersi miydi?

Annesi dikkatli bakışlarını Forrest'a yöneltti ve kaşlarını kaldırdıktan sonra tekrar Indi'nin gözlerine baktı. "Demeter burada değil. Hiç gelmedi."

"Peki Haze nereye gitti?" "Haze mi?"

"Benimle birlikte olan diğer Gardiyan."

"Demeter gelmeyince gitti." Omuz silkti. "Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan kız kardeşinle konuşmalısın. Kardeşinle en sık konuşan kişi o."

"Bu gece geri geleceğiz."

"Indi." Annesi tek bir adım attı, sonra güneş ışığından irkilerek geri döndü. Bakışları onun üzerinde yumuşadı. "Neden kalmıyorsun? Bu gece için."

"Babam bundan hoşlanmayacak."

"Bugünlerde nelerden hoşlandığını bilsen şaşıırırsın."

Indigo avucunu kaldırdı. "Gerçekten bilmek istemiyorum."

"Oh, saçmalık. Öyle demek istemedim, yine de adımlarında hala bir coşku var, ne istediğimi anlıyorsunuzdur. Eskiden olduğu kadar erkeksi

senin yaşımda."

"Lütfen yapma."

"Asıl söylemek istediğim, Muhafızlara katılma kararınızı anladığıydı. Sadece ikiniz de bunu aşmak için çok inatçısınız."

"Bana asla geri gelmememi söyledi."

Annesi elini umursamazca salladı. "Huysuzun teki. Gel hadi. Demeter'in eski odasında uyuyabilirsin. Kraliçenin muhafızlarına katıldığından beri orayı kullanmadı." Forrest'a bir aşağı bir yukarı baktı. "Sanırım senin de dinlenmeye ihtiyacın olacak."

Sonbahar Sarayı tahtının yedinci sıradaki varisi olan Forrest, derin ve onurlu bir şekilde eğildi. "Yoluma çıkarabileceğiniz her türlü artık için sonsuza dek minnettar olurum leydim."

Kıkırdadı. "Siz elfler. Kelimelerle her zaman çok çekicisiniz. Gel o zaman. Senin için de bir şeyler bulacağım."

O uzaklaşırken, Indigo gözlerini Forrest'a çevirdi ve mırıldanarak "Yalakalık yap" dedi, Forrest da sırtarak "Her zaman" diye mırıldandı.

Forrest bütün gece seyahat ettiği için minnetle kanepeye oturdu ve başı yastığa değmeden uyudu.

Indigo kardeşinin yatağını aldı. Hepsi gibi burası da basit bir odaydı. Ama çarşafklar temizdi ve dekor tozdan arınmıştı. Indigo kanatlarını yana kaydırды, baldric'ini çözdü ama aniden uyanmak zorunda kalma ihtimaline karşı savaş üniformasını üzerinde bıraktı.

Örtünün üzerine uzandı ve Violet'i düşünmeden edemeyerek tavana baktı. Onun Violet'ini. Eşini.

Annesi, Indigo'nun elinin arkasında parıldayan mavi İyi Kutsanmış işaretlerini fark etmemişti bile. Çiftleşme olayını öğrendiğinde babasının yüzünün nasıl görüneceğini gülümsedi. Indigo'nun Tarikat'a katılmasına bu kadar kızmasının bir nedeni de çocuklarının onların izinden gitmesini ve iyi, normal bir vampirle çiftleşmesini istemeleriydi. Statükoyu değiştirmek, onları kendi toplumlarından dışlayan sınırları zorlamak istiyorlardı.

Ailesi aşkları için acı çekmişti ama asla pes etmemişlerdi. Babasına göre Tarikat'a katılmak ölüm cezasından farksızdı. Akli başında hiç kimse bunun bir hayat bulmanın yolu olduğunu düşünmezdi.

dostum. Ölüm oranı yüksekti. Birkaç yıl önce Rush'a kadar, tek bir Muhafız bile çiftleşmemişti. Hem de hiç. Şimdi onlardan dört tane vardı ve birliktelikleri sadece İyi Kutsanmış oldukları için kabul ediliyordu.

Indigo sokaklardan herhangi bir kadın seçseydi, Başbakan onun Tarikat'a girmesine izin vermezdi. Clarke ve Laurel'e izin verdiği şekilde değil.

Suçluluk duygusu Indigo'yu sardı. Muhtemelen Violet'i Prime'la tanışmaya götürmeliydi. Tanıştırılmayı bekliyor olabilirdi ama Indigo önce Violet'in kendini daha güvende hissetmesini istiyordu.

İyi uyuyup uyumadığını merak etti. Huzur içinde uyuyup uyumadığını. Ona bıraktığı hançeri bulmuş olmasını umuyordu. Ayrıca gerçekten de onu üzerinde saklamaya çalışacağını umuyordu. Ve bir hazine avını dört gözle bekliyordu... Ayak bileklerinden başlayacak, sonra bacaklarını yoklayacaktı. Kadın onunla mücadele etmeye çalışacaktı ama adam onun bu oyunu sevdiğini biliyordu çünkü hançeri en başta saklamıştı. Bu yüzden onu tişörtüne kadar yokladığında, parmaklarını içine, çıplak etine doğru kaydırırdı ve... Indigo'nun vücudu gerilirdi. Aleti sertleşti ve deri pantolonuna acıyla bastırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve yüzünü buruşturarak pantolonunu çekti. Ona geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Yanına uzanmak için. Kollarını ve kanatlarını ona dolamak ve onu vücudunun her santiminde hissetmek için. O yumuşak arka taraf. Tıpkı ormandaki gibi. Ona doğru nasıl da eğilmişti.

"Kahretsin," diye tekrar bağırdı. Bu kez ereksiyonunu avuçladı. Sıktı. İyi hissetti. O kadar iyi hissetti ki kararlılığı eridi ve pantolonunu indirerek acı veren sertliğini uzun, gırtlaktan gelen bir rahatlama iniltisiyle serbest bıraktı. Şu anda neredeyse Violet'in kokusunu alabiliyordu. O kadınsı misk kokusu. Bu onu heyecanlandırdı. Bundan daha fazlasını yaptı. Kendini okşadı, İyi Kutsanmış işaretlerinin parıldayan mavisini izledi ve onun da kendisini düşündüğünü hayal etti.

"HEY."

Indigo'nun yüzüne ıslak bir şey çarptı. Onu uzaklaştırdı.

"Fangface."

Bir ıslak sıçrama daha.

Indigo içini çekti ve gözlerini açtı. Gece, en küçük ve en sinir bozucu kardeşi Florence ile birlikte gelmişti. Elinde ıslak bir bulaşık bezi tutuyordu. Kendisinden on yaş küçük olan Florence aile soyunun son üyesiydi ve Indigo Muhafızlara katıldığında sadece on yaşındaydı. O zamandan beri birbirlerini hiç görmemişlerdi.

"Tahmin ettiğimden daha büyükmüşsün," dedi onu inceleyerek. Konuşabiliyordu. Şu anda en az otuz yaşında olmalıydı ve buna uygun bir vücudu vardı. Ama yüzü hâlâ bir genç kız kadar masum görünüyordu.

Kahverengi saçlar, iri kahverengi gözler ve Indigo'nun ailesinin çoğunda olan her şeyi bilme özelliği. Geriye dönüp baktığında, bu özgüven muhtemelen çok farklı olduğu için toplumun geri kalanına karşı bir savunma mekanizması olarak gelişmişti.

İndigo yüzünü sildi. "Su olsa iyi olur."

Islak bezi tekrar fiskeledi. "Neden? Seni rahatsız mı ?"

Bakışlarını kısarak ayağa kalktı. Kadın hemen geri çekildi, gözleri yatağın üzerindeki metal kılıçlara kaydı. Şapkasını topladı ve ayağa kalkıp ona doğru yükselmeden önce tekrar taktı.

"Florrie," dedi. "Bana ihtiyacın olursa her zaman burada olduğumu biliyorsun." Kadın homurdandı. "Dünyayı kurtarmakla çok meşgulsün."

O da homurdanarak karşılık verdi. En azından alay eskisi gibi değildi - para yiyen bir parti bozuntusu olmakla ilgili bir şeydi. Belki de halk sonunda Tarikat'ın düşmanları olmadığını görüyordu. Hangi ırktan olursa olsun, krallığı korumak için oradaydılar. Düşündüğünde insanları bile. Toprağa verdikleri zararı bilemeyecek kadar cahil ve aptaldılar. Fae, erişebildikleri büyü'nün bir kalp atışında sökülüp alınabileceğini anlamıştı.

"Bana ihtiyacın olursa," diye tekrarladı. "Ben burada olacağım."

Bir süre öylece baktı ve sonra devam etmek için bir tür içsel karar vermiş olmalı çünkü sonraki kelimeleri daha da coşkulu bir şekilde çıktı.

"Peki getirdiğin yakışıklı elf kim?" Kaşlarını salladı. "Sevgilisi var mı? Ve daha da önemlisi, beni besleyecek mi?"

"Bilmiyorum. Ona kendiniz sorun."

Paçavrayı tekrar adamın yüzüne fırlattı. "Belki de ."

"Güzel. Ancak bunu yapmadan önce, son zamanlarda Demeter ile konuşup konuşmadığınızı bilmem gerekiyor."

Florence gözlerinde gölgelerle İndigo'ya döndü. Kalbi sıkıştı.

Kahretsin.

"Ne oldu?" diye sordu, şimdiden omuzlarında uğursuz bir ağırlık hissediyordu.

"O sadece..." Florence başını koridora doğru uzattı ve kulak misafiri olup olmadığını kontrol etti. "O farklı, hepsi bu."

"Nasıl yani?"

"Eskiden eğlenceliydi, muhafızlara katıldıktan sonra bile. Yani, seni anlıyoruz. Muhafız olmak ev hayatına ya da bir aile kurmaya pek fırsat vermiyor ama Demeter?" Başını iki yana salladı. "Geçtiğimiz altı yıl içinde yoktan vara döndü."

"Annem dün gece gelmediğini söyledi."

Dudağını ısırdı.

"Florrie?"

"Geldi. Sadece fazla kalmadı."

İndigo'nun zihninde alarm zilleri çalmaya başladı. "Burada ne aradığını söyledi mi?"

Florence İndigo'nun omzuna sarıldı. "Başı belada değil, değil mi?" "Ne yaptığına bağlı. Haze karakola hiç gelmedi.

Demeter'in onunla buluşması gerekiyordu."

"Üzgünüm, Indi. Sana söyleyebileceğim fazla bir şey yok. Sadece içeri girdi. Onu odasında gördüm ama bir şey söylemek için yukarı çıktığımda çoktan gitmişti."

"Geçit mi açtı, yoksa gölge yürüyüşü mü?" Birçok vampirin gölgeyle ilgili çeşitli becerileri vardı. Gölge onlar arasında seyahat edebilir, bir yerden diğerine atlayabilirdi. Ama Demeter'ın böyle bir yeteneği olduğunu bilmiyordu. Bunu sürdürebilmek için çok fazla mana gerekiyordu ve Demeter o kadar da büyük bir mana kapasitesiyle kutsanmamıştı.

Florence omuz silkti. "Sadece oradaydı ve sonra değildi."

İndigo içini çekti ve eliyle teşekkür işaretini yaptı. "Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Başını salladı ve sormadan önce birkaç saniye bekledi, "Peki... gidip elf arkadaşlarına benim için iyi şeyler söyleyebilir misin?"

Şimdi arkadaş mı oldunuz?"

Gözlerini devirdi ve Forrest'ın kanepede uyuduğu oturma alanına kadar onu takip etti. Forrest orada değildi. Aç bir vampir evinde uyanmanın pek de iyi bir yer olmayacağını hissetmiş olmalıydı. Annesi mutfaktaydı, sağa sola vuruyor, dolapları açıyor ve bardakları yerleştiriyordu. Indigo'nun geldiğini gördü ve doğruldu.

"Uyanmışsın." Tezgâhtaki bir bar taburesini işaret etti. "Otursana. Kahvaltıyı hazırlıyorum. Baban pazardan biraz taze kanla dönecek."

Florence, Forrest'ın gittiğini görünce sıkıntıyla içini çekti ve Indigo'nun yanındaki koltuğa çöktü, tam o sırada arka kapıdan gelen bir ses babasının geldiğini haber verdi. Uzun boylu vampir elinde bir kâğıt torba ve şingirdayan şişelerle odaya girdiğinde Indigo gerildi. Erkek klasik bir yakışıklılığa sahipti ve hâlâ yaşının yirmili yaşlarının ortasında donduğu günkü kadar şık görünüyordu. Çantayı tezgâhın üzerine bıraktı ve eşi, Indigo'nun annesini yakıcı bir öpücüğe boğmadan önce Indigo'ya kısaca başını salladı.

Florence gözlerini devirdi ama Indigo gülümsedi. Birlikte geçirdikleri birkaç yüzyıldan sonra anne ve babasının hâlâ aynı şeyleri hissettiğini bilmek güzeldi. Annesi gözlerinde yıldızlarla öpüşmelerine ara verdi, eşinin göğsünü okşadı ve sonra Indigo'ya gülümsedi. Babası gözlerini eşinden ayırmak için bir an bekledi.

"Arkadaşınıza yiyecek bir şeyler getirdim. Çantanın içinde," dedi ve ardından Indigo'ya bir şişe kan uzattı. "Güya öküz kanı ama bu pazarlarda ne olacağı belli olmaz."

Indigo şişeye ihtiyatla baktı, sonra bakışlarını babasına kaydırды. Indigo'ya asla geri dönmemesini söylediği gerçeğinden bahsetmeyecek miydi? Her şey öylece unutulmuş muydu? Onların huzursuzluğunu gören Indigo'nun annesi aceleyle şişelerin içindekileri bardaklara doldurmaya başladı.

Florence kendininkini yudumlarken dudak büktü. "Elf olmasını tercih ederdim." Indigo'nun babası, "Ne halin varsa gör," dedikten sonra bir fincan alıp Indigo'ya doğru itti. "Al şunu."

Elini uzattı ama daha bardağı kavrayamadan babası bardağı yere çarptı ve elini kavrayarak Indigo'nun derisini yukarı itti

Kol.

"Bu da ne?" diye bağırdı, çiftleşme izlerine bakarak. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Hem annesi hem de kız kardeşi soluk soluğa kaldı ve cıvıl cıvıl sesler çıkarmaya başladı. Indigo başıyla onayladı. Annesi ayağa fırladı, tezgâhın etrafında döndü ve onu kucakladı.

"Oh, oğlum," diye mırıldandı. "Tüneğimizin çiftleşecek ilk üyesi... ve bu da kutlu bir çiftleşme. Gördün mü Drake? Oğlumuzun ne yaptığını görüyor musun?"

Indigo'nun babası nazikçe bileğini bıraktı ve gülümsedi - neredeyse yarım yüzyıldır Indigo'ya gönderdiği ilk gerçek gülümseme.

"Bu hareketimiz için harikalar yaratacak."

Indigo'nun kaşları çatıldı. "Bu artık bir hareket mi?"

"Elbette tatlım," dedi annesi ona. "Vampirlerin hayat arkadaşlarını seçmelerini sonsuza dek kabul edilebilir kılmaya çalışacağız. Aksi doğru değil. Peki şanslı vampir kim? Onunla ne zaman tanışacağız?"

Boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "O iyi kutsanmış bir insan."

Sessizlik.

Bir iğne düşürse .

Önce annesi konuştu. "Bu ne anlama geliyor?"

"O eski dünyadan. Zamanda donmuştu. Kuyu onu uyandırdı ve mana ile doldurdu."

"Seelie Kraliçesi gibi mi?" Florrie'nin nefesi kesildi. "Bir kraliçeyle mi çiftleşiyorsun?"

"Hayır," diye güldü. O daha çok bir tanrıça gibiydi. Adam kızardı. "Onun adı Violet."

Florrie ellerini birbirine kenetledi ve ciyak ciyak bağırdı. "Tören için sabırsızlanıyorum. Lütfen bana bir tören yapacağınızı söyleyin. Diğer Fae ırklarında da var."

"Bilmiyorum... vampirler artık böyle mi yapıyor?"

Babası göğsünü yumrukladı ve omuzlarını dikleştirdi, sanki söylemek üzere olduğu şey onun gururu ve neşesiymiş gibi. "Biz ve hareketimiz, vampirlerin çiftleşmesinin o kadar da sıra dışı olmaması için düzenli fae geleneklerini aşılamaya çalışıyoruz. Hâlâ bir çiftleşme töreni üzerinde çalışıyoruz ama bir akşam yemeği iyi bir başlangıç olabilir."

"Akşam yemeği mi?" diye mırıldandı. "Biz yemek yemeyiz." "O istiyor. Ve eğer davet edersek-"

İndigo elini kaldırdı. "Hayır, etrafta başkalarını istemiyoruz. Tören olmayacak."

Annesi onun elini tuttu ve parlayan gözlerle ona baktı. "Ama sadece biz mi? Bizimle buluşacak mı?"

Violet aralarındaki bağı kabul etmeyebilirdi bile ama midesindeki küçük bir kıpırtı kabul etmesini istiyordu ve ailesiyle oturup bunu resmileştirmek istiyordu.

"Ne yapabileceğime bakacağım," dedi. "Hâlâ bu dünyaya alışmaya çalışıyor."

"Mükemmel." Annesi ellerini birbirine vurdu ve babasının gözleriyle karşılaştığında zihninde dönen çarkları şimdiden görebiliyordu.

Babasının dönüşünü sürpriz bir haber olmadan kabul etmesini umardı ama ailesini seçemeyeceğini düşündü. Onlara sahip olduğu için bile şanslıydı. Ve eğer kendine karşı dürüst olacaksa, araları iki türlü de bozulmuştu. Yanlışlıkla bir donörü öldürdükten sonra, onların acımasından kurtulmak için Muhafızlara katılmıştı.

"Peki bu senin için şimdi ne anlama geliyor?" diye sordu babası.

"Hâlâ yapmam gereken işler var. Yemek bir süre beklemek zorunda ama Violet'le konuşacağım. Şimdilik Demeter'le konuşmam gerekiyor. Ondan ya da Haze'den haber alan olursa lütfen benimle temasa geçsin." Gözleri Florrie'ye kaydı. "Her şey için beni arayabilirsin, ben de gelirim. Forrest'ın nereye gittiğini gören oldu mu?"

Annesi cevap verdi: "Küçük bir kuşun ona yangını kontrol etmesini söylediğinden bahsetti."

İndigo kaşlarını çatı. Forrest Violet'ın evine geri mi dönmüştü? Eğer küçük bir kuş gerçekten de Forrest'la konuştuysa, hayvanlarla iletişim kurabildiği düşünülürse, ya kargalardan biri ya da gerçek bir kuş olabilirdi.

Tüm içgüdüleri İndigo'nun Violet'e dönmesini istiyordu ama bunu başarmak Annesine gülümsedi ve parmaklarını dudaklarına dokundurduktan sonra aşağıya ve dışarıya doğru itti.

Kızardı ve fincanı ona doğru itti. "Gitmeden önce içmeyi unutma. Aç karnına dışarı çıkmak istemezsin."

INDIGO DUYMAKFORREST yan sokaktan Violet'in eski kömürleşmiş kapısına doğru yürürken konuşuyordu, ama odada onunla birlikte başka birinin daha olduğunu fark edince tam eşikte durakladı. kadın. "Tek söylediğim, Violet'i iki gündür kimse görmedi ve ben Buraya onu kontrol etmeye geldin ve eşyalarını karıştırıyorsun. Ya itiraf edersin ya da haremimi senin üzerine yıkarım, sen de bana anlatırsın. Ona ne yaptın?"

Haremimi mi hasta ediyor?

Indigo kapıyı iterek açtı ve Forrest'ı is lekeli duvara rahatça yaslanmış, kaşlarını kaldırmış üç periye bakarken buldu. İki erkek dışının yanında duruyordu. İlk erkek Indigo'nun gördüğü tüm perilerden daha iriydi. Geniş omuzlu ve kaslıydı, deri giysisi ve koyu renkli mo-hawk'ı ikinci erkeğin tam tersiydi - Indigo sarışın, atletik tipin muhtemelen bu soğuk kış kasabası yerine güneşli Helianthus Şehri'nde daha rahat olduğunu düşündü. İlkinin yanardöner lacivert kanatları, ikincisinin ise buz mavisi kanatları vardı. Ama gösteriyi çalan güzel pembe saçlı dişiydi. İçeri giren Indigo'ya piranha dişlerini gösterdi.

"Vanilya Fasulyesi nerede?" diye hırladı.

"Vanilya mı?" İndigo kaşlarını çattı.

Forrest her şeyi bilen bir bakışla, "Fasulyeyi unutma," diye ekledi.

Peri havadaki keskin bir kemik çiviye onlara doğru sapladı. "Violet'i kastettiğimi biliyorsun."

"Mitzie," dedi sarışın peri, omzuna nazik bir avuç koyarak. "Muhafızları kışkırtma."

"Kim oldukları umurumda değil, Citron. Eğer arkadaşşıma zarar verirlerse, Ay Gününe kadar bağırsaklarını deşerim."

Parmağını hançerine vururken Indigo'nun ceketindeki deri gıcırdadı. O ve Forrest göz göze geldi.

"Violet'i nereden tanıyorsun?" Indigo sordu.

"Onu nereden tanıyorsun?" Mitzie gözlerini kıstı.

"Gidelim Mitz," dedi siyah saçlı erkek, sesi derin bir gümbürtüydü. "Bu amcıklar bize hiçbir şey vermeyecek, aşkım."

"Bekle." İndigo avucunu uzattı.

Mitzie'nin gözleri doğrudan parıldayan mavi işaretlere kaydı ve sonra genişledi. "Sen... hayır. Olamaz." Avucunun tersiyle Citron'un göğsüne vurdu. "Şunu görüyor musun? Violet'ın woo-hoo'su benimkinden daha büyüü!"

Forrest homurdandı, sonra rahatladı ve kömürleşmiş daireyi aramaya devam etti, siyah döküntüleri kaldırıpeledi. Mitzie İndigo'ya doğru döndü.

"Onunla çiftleştin mi?" diye suçladı, gözleri parlıyordu. "Sadece bana onun güvende olduğunu söyle? Lütfen?"

"O güvende." Şimdilik. Karakola ne kadar çabuk dönerse o kadar iyiydi ve hâlâ Redvein Ormanı'nı aramaları gerekiyordu. "Ne biliyorsun?"

Mitzie kemik çivisini kemerindeki bir yuvaya yerleştirdi. "Onunla birlikte çalıştım."

"Sen onun arkadaşı mısın?"

Güldü, arkadaşlarının bakışlarını üzerinde yumuşatan yüksek melodili bir tıngırtı.

"Kimsenin Violet'e arkadaş diyebileceğini sanmıyorum. Ama bu yüzden onu sevdim. Açık sözlüydü, biliyor musun? Bir elf için bunu bulmak oldukça zor." Derin bir nefes aldı ve sonra verdi. "Birden ortadan kayboldu ve sonra kraliçenin muhafızlarından o *warada-dick* ortaya çıkıp sorular sormaya başladı. Evini kontrol etmek için buraya geldik ve ateşe verilmiş bulduk."

Gastnor'dan bahsedilince Forrest gözlerini Indigo'ya doğru kaydırdı. Indigo çenesini sıktı. İşinin geri kalanını burada bitirmeli ve sonra Violet'e geri dönmeliydi. Kadronun geri kalanı ayrıldığına göre karakolda büyük ölçüde adam eksilmişti. Indigo Violet'in orada güvende olacağını düşünmüştü ama Gastnor buradaysa, onu işyerinde ve evinde takip ediyorsa, kaybedecek zamanı yoktu.

"Bir şey buldum," dedi Forrest, palet yatağa benzeyen bir şeyin kömür uzunluğunu kaldırarak. Altında küçük bir teneke kutu vardı.

"Getir onu," dedi Indigo. "Geri döndüğümüzde metalden kurtulacağız."
Forrest kutuyu Indigo'ya fırlattı ve o da kutuyu ceketinin cebine soktu.
"Mutlu mu?" Mitzie kaşlarını çatarak sordu.
İndigo onun gözlerine baktı. "Bilmiyorum. Ama . Bundan emin olacağım."

CHAPTER 27

Indigo gece yarısı civarında ileri karakol adasına uçtu. Geçtiğimiz iki günü Gastnor'un beslemeye çalıştığı cesetler için Redvein Ormanı'nı araştırarak geçirmişlerdi.

Tachi'ye ve Kraliçe'yi mahkûm edebilecek diğer kanıtlara. Diğer Muhafızlar yardım etmişti ama zaman yeterince hızlı geçmemişti. Eşini görme ihtiyacı derisinin altında bir kaşıntıydı ve tansiyonunu yükseltiyordu.

Aklını başında tutan tek şey, aralarındaki bağı sürekli ve istikrarlı bir şekilde hissetmesiydi. Bu bağı takip etti ve bu hissin en güçlü olduğu kadro evine girdi. Violet'in uyuyup uyumadığını umursamadan yatak odasının kapısını kırdı. Köşede, yatağın üzerinde Violet hızla bir battaniyeyle örtündü. Parlak bir ışığın parıltısını yakaladığına yemin edebilirdi. Sanki yorganın altında bir ateş böceği yakalamış gibi bir parıltı. Çenesini cüretkâr bir şekilde kaldırarak bakışlarıyla ona meydan okudu.

Sessiz cüret onu girişini yeniden değerlendirmeye sevk etti. Yanlış bir şey mi yapıyordu? Odayı taradı. Ateş hâlâ çıtırdıyordu. Demek kütükleri yenilemişti. Güzel. Sandığın üzerinde boş bir tabak duruyordu. Yemek yemişti. Nemli saçlarına ve tününe bakılırsa yakın zamanda banyo yapmıştı. Sıcak bir memnuniyet duygusu omurgasından aşağıya doğru yayıldı.

"Beni özledin mi?" dedi dudaklarını eğerek. "Önce kapıyı çalabilirdin," diye tersledi.

Küstahlığı dudaklarının daha da gerilmesine neden oldu. "Ah, ama o zaman bir şey sakladığını nasıl bilebilirim, Petal."

"Petal?"

"Vanilya fasulyesine ne dersin?"

Dudakları aralandı. "Mitzie'yi gördün mü?"

Yatağa doğru yürüdü, kaval kemikleri çerçeveye çarpınca durdu.

"Önce bana ne sakladığını söyle."

"Hiçbir şey."

"Yalancı ağızlarınızla kötü insanlar."

Onun aldatmacasına öfkelenildiğini söyleyebilmeyi isterdi ama aralarındaki bu oyunlar hoşuna gidiyordu. Bunların sona erdiği gün öldüğü gün olacaktı. Karşı koyması, itirazını dile getirmesi için bir zaman varsa, o da şimdiki zamandı. Bunun için neredeyse yalvarıyordu. Ama o tatlı ağzını açıp bir tür karşılık vermek yerine, inatla kapattı.

Indigo duyularını onun duygularına, ağzının söyleyemediklerine açtı. İşaretli elini aralarına uzattı ve odaklandı, parmaklarını ters çevirdi, yumruk yaptı, ona tam olarak ne yaptığını söyleyecek şekilde bağlantılarını inceledi. Kız gergindi. Utangaçtı. Ve iyi bir şey... bir şey... heyecanlanıyor ya da yükseliyordu. Suyun altındaki baloncuklar gibi karıncalanıyordu. Ne yazık ki, onun yalanlarını tespit etmek için daha fazla yardıma ihtiyacı vardı. Daha büyük bir bağ.

Gölge yılan canlandı, gövdesi boyunca ilerledi, yakasından çıkana kadar uykusundan sıyrıldı. Karanlık ona doğru yaklaşırken Violet'in gözleri büyüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu gergin bir kahkahayla. "Yalan söyleyip söylemediğine bakıyorum."

Cevap vermeden önce ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "İyiyim. Yalan söyledim. Mutlu musun?"

Yılan şaha kalkmış, en ufak bir kışkırtmada saldırmaya ve bileğine dolanmaya hazırды. Tıpkı onun gibi, yılanın da gözlerinde bir pırıltı vardı. Başını eğdi ve dizini yatağın üzerine koyarak şilteyi daldırdı.

"Ne hakkında yalan söyledin Violet?"

Dudaklarını yaladı, tereddüt etti ama sonra ellerini yorganın altından çıkardı. Zonklayan bir ışıkla usulca parlıyorlardı.

ve ay kadar saf. İçinden zafer çığlıkları yükseldi. Pratik yapıyordu. Koyduğu sınırlar işe yaramıştı.

"Işığı çağırabiliyorum," diye mırıldandı. "Ama onu kapatamıyorum."

"Göster bana."

Parlayan parmaklarını uzattı. "Ve bu..."

Işık elinden kurdeleler halinde sıyrıldı. Işık şeritlerini parmağının etrafında döndürdü. Elektrik yüklü dumanı izlemek gibiydi. Bir yumruk yaptı ve duman dağıldı ama parıltı kaldı.

"Gördün mü? Aptal."

"Bu aptalca değil. Doğru yönde atılmış bir adım. Seninle çok gurur duyuyorum." Yılanı hatırladı. "Violet, kurallarına uyuyorsun. Ödüllendirilmeyi hak ediyorsun."

"Bana Mitzie'den bahset."

Kalçalarının üzerine oturdu. "Sana farklı türde bir ödöl vermeyi umuyordum ama olsun."

Gülümsemesi gözlerini aydınlattı ve o anda, kendisine pahalıya mal olsa bile ona istediğini sonsuza dek vereceğini biliyordu. O ışıkları görmek her şeye değerdı, vermek üzere olduğu kötü habere bile.

"Gastnor'u evinizi karıştıırken bulduk," diye açıkladı. "Gittiğinde evi ateşe verdik, muhtemelen geri dönmeyi umduğu kanıtları yok ettik. Ama"-durakladı, bir sonraki kısmı beğenmemişti-"ne yaptığınızı zaten biliyor. Burnu olan herhangi bir vampir eski kanın kokusunu alabilirdi. Yapmayı umduğumuz tek şey suçunuzu kanıtlama görevini biraz daha zorlaştırmaktı."

Violet battaniyeyi . "Peki ya Mitzie?"

"İki erkeğiyle birlikte seni aramaya geldi." Indigo sıırıttı. "Bizi tehdit ettiler."

"Kalbi doğru yerde."

"Gastnor'un madenlerde seni sorduğunu söyledi." Ruh hali ekşidi. "Eğer seni takip etmek için o kadar ileri gittiyse, Tarikat'a gitmemizi öneririm. Orada daha güvende olursun."

Odak noktası içe döndü ve suçluluk dolu gözleri ona kaydı. "Bir hata yaptım, İndi. Onları öldürmemeliydim."

"Bana onlardan bahset. Öldürdüklerinden."

"Anlatacak bir şey yok. Biri bana saldırırsa kendimi savundum. Avladıklarım için önce beslenme alışkanlıklarını araştırdım. Sadece izinsiz beslenenleri öldürdüm." Çenesini kaldırdı. "Her birini benden uzak durmaları için uyardım ama yine de geldiler."

"Peki o zaman-" Omuz silkti. "Her vampir rızası olmadan beslenirse sonuçlarının korkunç olabileceğini bilir."

"Ama uykuda beslenme-"

"Yasaklanması gereken arkaik bir uygulama. Ama burada Unseelie Kraliçesi'nden bahsediyoruz. Kuyu donduğunda bunu yasaklayacaktır. Ben daha çok Gastnor'un seni gözüne kestirmesinden endişeliyim."

Zavallı battaniyeye dik dik bakıp onu bakışlarıyla paramparça ederken gözlerinde başka bir ateş parlıyordu. Öfke. Nefret. Kararlılık. Hepsı bağlarından aşağı lav gibi savruldu.

"Bırak gelsin," diye tükürdü. "O piçin kazanmasına izin vermeyeceğim. Onu bekliyor olacağım."

Indigo'nun eli onunkini sardı. "Violet, seni güvenli bir yere götürmenin en iyi seçenek olduğunu söylediğimde bana inan."

"Ondan kaçmayacağım." Gözleri onunkilere kaydı.

"Kaçmayacağım."

Çok enerji doluydu. Aynı anda hem vahşi hem de uysal. Taranmış saçları ve ütülenmiş tuniğiyle yarı düzgün ve derli toplu, ama o kara gözlerinde parıldayan hayatla orada oturuyordu. Uğruna kendini kayalıklara atabileceği bir sirendi.

"Kahretsin, seni özledim," diye itiraf etti acele bir nefesle, eli uzanmamak için kenetlenmişti. "Uzakta olduğum her dakika seni düşündüm."

Dudağını ısırdı. Azı dişleri acıyordu, o dolgun eti de ısırarak istiyordu.

"Beni özledin mi?" diye sordu. Umuyordum.

"Hayır."

"Yalancı."

Kadının sözlerinin aksine, bir özlem parıltısı onunkine çarptı. Birbirine çarpan iki dalga. Onu boğdu. Nefesini çaldı. Kadının onu istediğini bilmek kanını pompalamaya başladı. Kız dudaklarını ıslatırken ona baktı.

Onun dikkatinin özenli bir şekilde farkında olarak, kaftanını çözdü. Kadın her adımı izliyordu - tokanın çözülüşünü, Omuzlarda çekiştirmeler, silahların yere çarpması.

İlk hamleyi Violet yaptı. Adamın ceketindeki parçalı zırhları kavradı ve onu daha yakına sürükledi. Dudakları sertçe çarpıştı, dişleri birbirine vurdu. *Kan*. Tatlı, mutluluk verici, bal. Sadece bir damla. Onu yakıp kavurmaya, getireceği derin doyunluğun tadını tetiklemeye, fitili ateşlemeye ve onu bir arzu ve istek çılgınlığına sürüklemeye yetecek kadar. Keşke daha fazlasına sahip olabilseydi. Keşke kendini tutmak zorunda olmasaydı. İçindeki derin, karanlık bir yerden boğuk bir hırıltı yükseldi. İnledi, onu açlıkla, tutkuyla ve mükemmel bir şekilde öptü. Adamın tek yapabildiği onu sabit tutmaktı, iki eli de kızın sırtının alt kısmındaydı.

Adam ona yardım edene kadar ceketindeki kemik çıtçıtlarla uğraştı, her birini patlatarak aralarını açtı. Ve elleri atletinin altından kayarak boğuk bir ihtiyaç iniltisiyle tenine değdiğinde, ona aşık oldu. Tamamen ve bütünüyle. Ateş ışığı gözlerini ısıtırken gömleğini yukarı doğru itti ve onu seyre daldı. Tek bir parmağıyla adamın karın kaslarının kıvrımlarını, pantolonuna doğru uzanan kas çizgisini ve altında kaybolan koyu renkli saç izini takip etti. Pantolonun bel bandında durdu ve yüzünü kaplayan özlemle adamın deriyi iten uyarılmışlığına baktı. İzin beklemeden pantolonuna yöneldi, kordonu ve düğmeleri tek bir kararlılıkla çözdü.

Kadının saçlarını okşadı ve kafatasının kıvrımlarını avucunun içinde hissederek başını kavradı.

"Violet." Uyarısı boğuk, sert ve zayıf çıktı. Çünkü onun kendisine dokunmasını istiyordu. O hazır olmasa da, bu her şeyi mahvedebilecek olsa da, bunu arzuluyordu.

Pantolonunun üzerinden ereksiyonunu okşadı ve dudaklarından bir küfür kopardı. Buna hazır değildi. Önce *onu* istiyordu. Öpmek ve tatmak, emmek ve yalamak. Bu onu çözebilirdi - içinde kilitli kalmış canavarın kontrolünü kaybetmesine tehlikeli bir şekilde yaklaştırabilirdi. Ama kadın onun ağır boyunu acımasız deriden kurtardı ve aç gözlerle baktı. Niyetinden hiç şüphe yoktu. Eğer ona bakarsa

aynaya baktığında yüz ifadesinin aynı olacağını hayal etti. İstemek. İhtiyaç. Şehvet. Başparmağını kızın yanağında gezdirdi ve kız sessiz bir meydan okumayla bakışlarını ona doğru kaldırdı.

Bana durmamı söyle, der gibiydi.

Asla.

Beklerken içinden bir heyecan geçti. Tehlikeli bir zeminde yürüdüğünü biliyordu. Ya da belki de sihirli kanının tek bir damlasıydı, sisteminde işliyor, düşük bir ısıda kaynıyor, cildini gergin hissettiriyordu. Ve onu zayıflatan da o günahkâr bakıştı.

"Seni böyle düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Yalnızken, uyurken."

Dudaklarını onun sikinin ucunda gezdirmek için alçaldı, sıcak nefesi onu kızdırırken gülümsedi. Beklentiyle, neredeyse gelmekte olan hisle nefesini içine çekti.

"Kendine dokundun mu?" diye fısıldadı, dudakları kelebek gibi onu öpüyordu. Zevk adamın omurgasına vurdu. Kalçalarını esnetti, daha fazlasını kovaladı ama kadın geri çekildi. "Dokundun mu?"

"Evet."

"Ve sen beni düşündün?" Şaftı boyunca bir sıkışma.

"*Kahretsin*, evet," diye patladı.

"Mmm." Tepesini yaladı ve sonra onu derinlemesine içine aldı. Tüm düşünceler zihninden silinmişti. Tüm duyular o tek temas noktasına daraldı. Islak, kötü ağzının baskısı.

Yüzündeki memnuniyeti, kendini beğenmiş sevinci izlemek için saçlarını geriye çekti ve bu onu inanılmaz derecede sertleştirdi.

"Sen de mi beni düşündün?" diye homurdandı. "Mm-hmm."

"Kendine dokundun mu?"

Onu ısırdı. Isırdı. Adam saçlarını sıkıca çekti, bu hareket onun meydan okumasına neden oldu. Onun dokunuşundan çekiştirerek uzaklaştı, saçları tutuldu ve acıdan tısladı. Gözleri parladı ve aceleyle büyüdü, yanakları ihtiyaçla kızardı. Ve tüm bunlara rağmen ağzıyla onun üzerinde çalışmaya devam etti.

"Violet..." *Crimson*, o iyiydi. Sıcak, ıslak, sıkı. Tıpkı... "Kendine dokundun mu?"

Kadın yalamaya ve tadını çıkarmaya devam ederken onu yine görmezden geldi. İçinden bir uyarı şeridi geçti, kaburgalarının arasında zaten işgal ettiği aynı yerden derinlerden geliyordu. Ona zevk vermek, kendisini hissettirdiği kadar iyi hissetmesini sağlamak için ona uzandı. Ama kadın ondan kaçındı. Yan tarafa kaydı ve onu daha sert ok adı, adam sarsılana ve gözleri kapanana kadar onu sıktı.

Siktir .

. O...

Gölge yılanını büyüleyerek uyandırdı. Gölge titredi ve gövdesinin etrafında kıvrıldı, aşağı doğru kıvrıldı, koluna s r nene kadar hisleri güçlendirdi. Bağlantı yerine oturdu ve sadece Violet'in duygularını değil, vücudunda kükreyen  ehveti de sanki kendi v cuduymu  gibi hissetti. Violet yeni bedensel hisleriyle -onunki, onlarınki- ba a çıkmaya çalışırken soluk soluğa ondan kurtuldu. Onu yatağa doğru yatırdı, arzusunu içine çekti, ona daha fazlasını vermeye hazırdı.

"Ne..." diye nefes nefese kaldı. "Sen ne...?"

"Bana yalan söyledin, tatlım."

"Ben ."

"Gerçeği atladığınız kadar iyi." "Peki neymi  o?"

"İstemene rağmen kendini inkar ediyorsun. Tıpkı yemekle, ateşin sıcaklığıyla yaptığın gibi."

Sanki adam içindeki en derin düşünceleri söküp çıkarmış ve tüm dünyanın görmesi için sergilemiş gibi gerildi.

Başka ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden boynunu öptü, dilini boğazının çukurunda gezdirdi ve emdi. Kadın eğilip ba ını etine dayadığında, adam tuniğin içinden göğüslerini avuçladı ve kaya gibi sert meme uçlarını bulduğunda inledi. Kadın kıvrandı, nefesi kesildi, kararlılığını toplar gibi oldu ve sonra asi bir homurtuyla pozisyonlarını değiştirdi. Kalçaları adamın kalçalarını saracak şekilde onun üzerine oturdu ve gözlerinde bir meydan okumayla ona baktı.

Baki ları tuniğinin yukarı kalktığı yere, kalçalarının onunkilerle buluştuğu yere kaydı ve hayalini kurduğu her şeyi gözler önüne serdi. Kendini saklamak için hiçbir hareket yapmamı tı. İ ama ır   yok. M kemm l, uyarılmış, parıldayan seks

koyu renk saçlarının arasında yuvalanmıştı. Kadının çekici kokusu yoğunlaştı. İçinden şehvet fışkırdı. Elini uzattı ama kadın avuçlarını göğsüne bastırarak onu aşağıya doğru itti. Avuç içleri parlıyor ve lezzetli bir şekilde ısıniyordu. Parmaklarını adamın şaftının etrafına sardı ve okşamaya devam etti, adamın kendi şehveti gölge bağlantısından aşağı doğru ilerlerken lezzetli bir şekilde inledi, kendini layık görse de görmese de iyi hissetmesini sağladı.

Ne yaptığını, gölgenin içindeki ayna bağlantısını anladığında zeki, ateş gibi parlayan gözlerini dikti. Onun hissettiği her bedensel duyguyu o da hissediyordu. Kendisi zevk almadan ona zevk veremezdi. Bir an tereddüt etti, inatçı bir reddediş ve kendine düşkünlük ve sonra yüzünü kara bulutlar gölgeledi. Yumruklarını adamın göğsüne indirdi ve hüsrana uğramış bir şekilde geri çekildi.

baktılar. Sessiz, cinsellik yüklü bir çekişme.

Onun kendisini istediğini biliyordu. Mücadele onun yüzünde ve aralarındaki bağda oynuyordu: şaşkınlık, istek, ihtiyaç, inkâr. Acı. Suçluluk.

Bunun o anlardan biri olduğunu fark etti. Sınırları onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Kendisinin değersiz olduğuna inandığı için acı çekiyordu ama zaten onun her şeyiydi. Onu ne kadar istediğini, ona ne kadar ihtiyacı olduğunu göremiyor muydu? Onun için ne değerli olduğunu göremiyor muydu?

Yavaşça, ihtiyatla, cüretkârca, ağrıyan sikini sıkarak ona nasıl hissettirdiğini gösterdi. Omurgası boyunca ısı alevlendi ve alçak bir homurtu verdi. Bir nefes. Her şeyi hissetti, çok uzun süre direndi ve sonra nihayet... nihayet aynı türden bir serbest bırakmanın peşinde koşarak onun kalçalarına doğru sallanmaya başladı.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. Şimdiden kafasının içinde çok fazla şey vardı. Bu yüzden şaftının tabanından ucuna doğru pompaladı. Sonra tekrar yaptı. Ve tekrar. Her geçişte tempoyu, basıncı artırdı ve onun tepkisini izledi. Yenilmemeye çalıştı, ama onun artan arzusunu en az onunki kadar hissetti.

Patlamak üzere olan bir molotof kokteyli gibiydiler.

"Kendine dokun Violet," dedi. "İyi hisset."

Dolgun alt dudağı dişlerinin arasında kayboldu. Alnında ter damlaları vardı. Kendini okşamaya devam etti, nefesi kesildi, düştü.

"Yap ," diye hırladı. , *Violet*.

Parmakları bacaklarının arasına daldı. Tereddüt etti. Gezindi. Ve sonra kendine dokundu, doğru noktaya dokunduğunda ürperdi. Heyecan içinde yükseldi. Onun arzusunu kontrol altına alışı izlemek, hayatında gördüğü en ateşli şeydi. Başını geriye attı ve yarattığı hislere teslim oldu, her bir parçası ay tanrıçası gibi görünüyordu. Kendini ne kadar çok çalıştırırsa, teni o kadar çok parlıyordu. Kadın parmaklarına karşı sallanıyor, adam da kendini pompalıyordu. Birlikte birikimi hissettiler. Birlikte sıkışmayı, telaşı, tenlerinin altındaki fırtınayı hissettiler, ta ki önce o doruğa ulaşana kadar... yumruğundaki ıslak sıcaklığı hissedene kadar. Violet haykırdı. Tenindeki parıltı patladı, ıslıl ıslıl parladı. Gözlerini parıltıya karşı kapattı ve vücudunda titreşen saf mutluluğun merhametiyle geriye düştü. Odayı doldurdu. Gölgeleeri kovaladı. Adamın nefesini çaldı.

Buna neden küçük ölüm dediklerini anlayabiliyordu. Yaşadığından ya da öbür dünyada süzüldeğünden emin değildi. Sersemlemiş bir halde yattığı yerde Violet'in ışığının sönmesini bekledi. Işık söndüğünde Violet onun üzerinden kalktı ve gözleri ıslıl ıslıl ve öfkeli bir şekilde şömineye doğru fırladı.

"Violet?" Kaşlarını çatarak bir dirseğinin üzerine çıktı. "Sen iyi misin?"

Aralarındaki gölge yılanı, yaptıklarını hatırlatıyordu. Ona hissettirdiklerini. Tekrar yatağa yığıldı ve onun ışığının ve paylaştıkları zevkin artçı şokları hâlâ içinden geçerken yıldızları gördü. Ama hissettiği tatmin onun tepkisinden çok uzaktı. İncinme, ihanet, kafa karışıklığı, suçluluk. Hepsi aralarındaki bağda fokurduyordu. Derin bir nefes aldı ve yılanı kendisine geri çağırdı. Yılan içini çekip gövdesinin etrafında kıvrılıp uykuya daldığında, kendini temizledi ve pantolonunu tekrar düzeltti. Parmaklarını saçlarında gezdirerek yatağın kenarına oturdu ve onu izledi.

Her şeyi mi etmişti?

Hâlâ ateşe bakarken, parmağını şişmiş dudağına götürdü. Soğuk korku cam kırıkları gibi aralarındaki bağa saplandı. Suçlarcasına ona .

Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Violet. Sana zarar vermeyeceğim. Asla."

"Biliyorum," diye mırıldandı, her şeyden çok kendi kendine.

"Biliyorum"

Bu. İliklerime kadar hissediyorum. Sadece... diğerinin gitmesine izin veremiyorum

duyguları da. Suçluluk. Şüphe. ..." Uzun, titrek bir vermek için kendini zorladı. "Çok özür dilerim. Her şeyi mahvediyorum. Hep öyle yapıyorum."

Ayağa kalktı. "Asla özür dileme, Violet. Asla."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Yoksa sana borçlu muyum? Sanırım o çizgiyi uzun zaman önce aştık."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Alay etti ve ses tonuna biraz mizah katmaya çalıştı. "Aslında, bu performanstan sonra sana borçlu olan benim."

Sustu.

"Hazır değildin," diye mırıldandı özür dilercesine.

Kadın tırnaklarını kemirdi. "Bilmiyorum. Belki de."

"Ama iyi hissettirdi, değil mi?" "Evet."

"O yüzden kendini kötü hissetme.

Tadını çıkarın." "Ama-"

"Sen mi istedin?"

"Evet," dedi daha da sinirlenerek. "Tabii ki istedim. Sen..." Adamın vücudunda aşağı yukarı hareketler yaptı. "Hepsi bu."

Dudakları kıvrıldı. "O zaman aması yok. Hayatın zevklerle dolu olacak, Violet. Bunu hayatımın görevi haline getireceğim. O yüzden buna alış." Bir şekilde atılmış olan ceketine gitti -çıkardığını bile hatırlamıyordu- ve cebinden küçük bir çıra kutusu çıkardı.

"İşte," dedi, uzatarak. "Forrest bunu yatağının altında buldu. Önemli görünüyordu, ben de sakladım."

"Onu buraya mı getirdin? Metal olmasına rağmen mi?"

"Beni yanlış anlamayın, içinde ne varsa aldığınız anda kutuyu yok edeceğim ama isteyebileceğinizi düşündüm."

Gözlerini kırıştırdı. "Bakmadın mı bile?"

Adam başını salladı. Dikkatle aldı ve kapağını açtı. İçinde iki parça vardı. Biri şeftali desenli, noktalı bir kumaş parçasıydı. Diğer ise bir tutam örülmüş gümüş saçtı. Violet her bir parçaya saygıyla dokundu.

"Ayrılmadan önce kendimizden bir parça değiş tokuş ettik," diye açıkladı.

"Kim?"

"Benimle birlikte saldırıya uğrayan diğer iki kadın. Başka bir şeyimiz yoktu. Ayrılmak istemedik ama birlikte yakalanırsak birilerinin uçumuzun bir nükleer bomba daha yapabileceğimizi keşfedebileceğini biliyorduk." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bu yüzden ayrıldık ama birbirimize bu artıkları verdik ki gerçek olduğunu bilelim. Bunun bir rüya ya da kabus olmadığını. Hayatta kaldığımızı ve kendi kaderimize hükmedebileceğimizi. Umarım iyidirler. Umarım..."

"Dünyanın iyiliği için bir dostluğu feda ettin." Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı, hem onu hem de kutuyu aralarında tuttu. "Onları bulacağız," diye söz verdi. "Onları buraya ve güvende tutacağız. Buna söz veriyorum, tıpkı seni güvende tutacağıma söz verdiğim gibi."

Violet gözyaşı lekeli yanağını onun göğsüne bastırdı ve sıkıca sarıldı. Tanıdığı en güçlü kadınlardan biri kollarında paramparça olmuştu. Ağladı. Hıçkıra hıçkıra ağladı. Gözyaşları tükenene kadar küfretti. Sonra onu yatağa taşıdı ve yanına uzandı, ona sarıldı, saçlarını okşadı ve gençliğinde yaptığı aptalca şeyler hakkında fısıldadı. Parmaklarını onun gövdesine dolanmış yılan şeklinin üzerinde gezdirirken, daha fazlasına ulaşmak için tişörtünü yukarı iterken ve sonra elini tişörtün altında bırakıp kalp atışlarını hissederken, aptalca maceraları dinlemekten hoşlanıyor gibiydi.

Neredeyse uyuyacakken, ona ailesini anlatmaya başladı. Elphyne tarihinde ömür boyu çiftleşen ilk vampirlerdi ve aynı grupta sayılmaktan nasıl onur duyduğunu anlattı. Onun hayatında olmasından.

"Çiftleştikten sonra vampir toplumuyla başa çıkmakta zorlandılar," dedi sessizce, omurgasında bir daire deseni çizerek. "Pazarda yürüdüğümüz bir zamanı hatırlıyorum. Florrie gençti-"

"Florrie?" Mırıldandı.

"Kız kardeşim, Florence. Onu seveceksin." Onun gülümsemesini göğsünde hissetmek hoşuna gidiyordu. "Bu özel pazar gezisi sırasında, tanınmış bir koloninin üyeleri tarafından seçildik. Ve karşılıklı hararetli sözler sarf edildi. Bize doğal olmadığımızı söylediler. Annem yüksek yolu seçip onları görmezden gelmemiz konusunda ısrar etti ama ben geri döndüm.

Ertesi gece alacakaranlıktan sonra ormandan topladığım bir parça warada pisliğini gölge ile süsledim."

Kıs kıs güldü ve başını salladı.

"Bir ay boyunca her gece geri döndüm, farklı bir yere dumanı tüten yeni bir bok yığını yerleştirdim, sonra onu gizlemek için gölgemi kullandım. Muhtemelen bu yüzden gölge kullanmakta bu kadar iyiyim. Çok fazla pratik yaptım."

Kadın biraz daha kıkırdadı ama adam onun göz kapaklarının düştüğünü görebiliyordu. "Görünüşe göre ailen seninle çok uğraşmış."

"Onlar yaptı." Durakladı, onlarla son karşılaşmasını ve onları görmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşündü. Kan davalarının bu kadar uzun sürmesine izin verdiği için ne kadar utanç verici hissettiğini. "Çiftleştikimi öğrendiklerinde yüzlerini görmeliydin." Hüzünle gülümsedi. " sevindiler. Seninle de tanışmak istiyorlar."

Yere baktığında kız derin bir uykudaydı. Kendisine ne kadar değer verildiğini, ne kadar istendiğini duyarak uykuya dalmıştı ve bu onu gülümsetti.

CHAPTER 28

S Öğleden bir süre sonra Violet bir vampirin kollarına ve kanatlarına sarılmış olarak uyandı ve hayatının en iyi uykusunu çektiğini biliyordu. Çok sağlamdı. Bir kez bile uyanmadı.

beslenmekten korkuyordu. Ayrıca erken kalkmazdı; bu, çocukluğunda kardeşlerini her zaman yenmek için duyduğu rekabetçi ihtiyaçtan beri ona yerleşmiş bir alışkanlıktı. Onlar o sırada hangi spordan hoşlanıyorlarsa onun için antrenman yapmak üzere kalkarlardı ve o da onları kahvaltı masasında yenmekten büyük keyif alırdı.

Indigo'nun göğsündeki yumuşak pamuğa yaslanırken, bu onun savunduğu her şeye ters düşüyordu. Savunduğu her şeye. Ama umursamak için çaba gösteremedi. Tek önemseddiği bu andı. Yanağının altındaki sıcaklık, onun atan kalbi, onları kucaklayan kanatları, zarın arasından parıldayan turuncu gün batımı. Gömleğini yukarı itti ve güneş ışığının bir kara delik gibi gölge yılanının içinde nasıl kaybolduğuna hayret ederek teninde desenler çizdi.

Yılanın gölgeli başı boynunda, gömleğinin yakasının dışındaydı ve gözleri onu temkinli bir şekilde izliyor gibiydi, derinlerde, gizli bir yerde Indigo'nun da korunmaya değer olduğunu bilmesini sağlıyordu. Onu güvende tutmak için savaşacaktı. Canlı olmadığını, sadece onun gücünün bir tezahürü olduğunu düşünürsek aptalca bir düşünceydi. Bu fikri kafasından silkeleyip attı ama bu his içinde kaldı. Yalnız değildi. Artık yalnız değildi.

Kolundaki işaretlerden gelen mavi, küçük baloncuk dünyasındaki renk prizmasına eklendi ve ona ılık bir havayı hatırlatan bir yıkama yarattı.

Hawaii sahilinde gün batımı. O ada artık var olmayabilirdi ama başkaları doğmuştu. O da onlardan birindeydi. Sonsuzluktan beri ilk kez geleceğinin neye benzeyebileceğini merak etmeye başladı. Indigo'nun bu geleceğin içinde olacağına hiç şüphe yoktu. Günün her dakikasında onu şaşırtmaya ve direncini eritmeye devam ediyordu.

Belki de utanç ve suçluluk duygusunun bir amacı vardı. Belki de bu gerçekten önemsendiği anlamına geliyordu, Indigo onun hayatın ne kadar değerli olduğunu anlayabilecek en mükemmel insan olduğunu söylerken haklıydı. Böyle anlar uğruna savaşmaya değirdi.

Kanadındaki büyük bir damarı yukarıdan aşağıya doğru izledi. Kanadının büyük kemiksi kenarına geldiğinde, daha küçük kılcal damarları takip etmeden önce iskelet uzvu boyunca daldı. Bu kesinlikle gerçektir, yaşadığı kâbusun bir parçası değildi. Dokunuşunun bir sonraki hafif sıyrığıyla Indigo ürpererek uyandı. Adam alçak bir hırıltıyla onun bileğini yakaladı ve hareketini durdurdu.

"O kısımlar hassas," diye uyardı, sesi cızırtılı ve çok seksiydi. "Onlara sadece ciddi isen dokun Vi."

Gülümserken yanağı adamın göğsüne değdi. "En çok bu lakabı seviyorum."

"Sen bana İndi dersin ben de sana Vi derim."

İçe doğru yuvarlandı ve onu kumaşın üzerinden öptü, onun saf, erkeksi bir takdirle karşılık veren gürlemesinden zevk aldı. Kanatları gevşedi, belki de onun üstüne tırmanması için sessiz bir yalvarış. Kolunu adamın karnına doğru kaydırды ve-

Kapı duvara çarparak açıldı. Indigo onu arkasından itti ve yere doğru ilerleyerek yatakla davetsiz misafir arasında durdu. Hem kanatlarından hem de yeteneğinden kaynaklanan karanlık gölgeler odayı doldurmuş, onun görüşünü engellemişti. Onu koruyordu.

"şunu."

Violet, Shade'in derin ses tonunu hemen tanıdı. İndigo göğsüne doğru bir şey tuttu ama kanatlarını dışarıda tuttu. Oturduğu yerden bakıldığında muhteşem bir görüntüydü. Belirgin sırt kasları kıvrılıyor, koyu renkli kanatları görkemli bir şekilde açılıyor ve yılan beyaz gömleğinin altında ısırmaya hazır bir gölge gibi süzülüyordu.

"Bok gibi görünüyorsun. Ne oldu?" Indigo sordu. Yılan sakinleşerek hareketini yavaşlattı.

"Bunun için aşığı gelsen iyi olur. Diğerleri oturma odasında." Kapının kapanma sesi Indigo'nun kanatlarının parıldamasını ve tekrar bedenine geçmesini tetikledi. Violet kütlenin nasıl basitçe aktarıldığına hayret etti, vücudundaki yarıklardan kayboldu.

Gömlek.

Değişimin bilimsel bir açıklaması olacaktı, bundan emindi. Birileri, bir yerlerde bir gün bunun nasıl işlediğini keşfedecekti ve o da buna tanık olmak için hâlâ buralarda olmayı umuyordu. Bir an için, mananın bir enerji formundan daha fazlası olduğunu fark ettiğinde aklı başka yöne gitti. Yutulabilir ve kullanılabilirdi. Muhtemelen hayattaki diğer her şey gibi iyonlar, protonlar ve elektronlarla doluydu. İyonları katı bir nesneye aşılama onun yapısını değiştirme gücüne sahipti... belki de birisi mana yuttuğunda olan buydu. Yaşlanıyorlardı ama delirme riski de vardı, ya da bir keresinde böyle uyarılmıştı.

Düşünce zincirini tamamlayamadı çünkü arkadaşı ona doğru döndü, sert bir bakış fırça kaplı yüzündeydi. Bu biliyordu. Bağlarının altından ona doğru gelen endişe duygularını biliyordu. O daha aksini söyleyemeden yataktan fırladı ve önceki gün giydiği kıyafetleri buldu.

"Ben de seninle geliyorum," diye ısrar etti.

Baktı. Göz kırptı. Giyinmek için attığı kararlı adımlara bir kez baktı ve içini çekti. "Tamam. Ama... Kucağımda oturmana ihtiyacım olacak."

"Ne?" Adamın sırtmasını, şaka yapmasını bekliyordu ama adam son derece ciddiydi.

Kollarını ceketinin içine sokarak açıkladı. "Çiftleşme hormonları yüzünden. Seni kendim için istiyorum Vi. Seni yatağımda istiyorum, günlerce benim gibi kokmanı sağlayabilirim."

Kaşları kalktı. "Günler."

"Günler."

Bu fikre tamamen karşı olmayabileceğini fark ederek ürperdi. "Sonrası daha iyi olacak mı? Yani, senin... dürtülerin?"

Omuz silkti. "Sanırım. Belki de. Annemle babam yüzyıllardır, belki de ırkımızın doğuşundan beri çiftleşen ilk vampirlerdi. Daha sonra sadece birkaç avuç oldu. Burası hâlâ yeni bir bölge."

"Tamam o zaman," dedi pantolonunu giyerken düşünerek. "Ailenle aranda tam olarak ne oldu?"

Ne için içerideydi?

Suçluluk duygusu yüzünde parladı. "Günlerce çiftleşmek için kendilerini bir odaya kilitlediler. Babam neredeyse yaklaşan herkesin kafasını koparıyordu. Annem neredeyse hayatta kalamadığını söyledi. Birbirlerinden beslendiler. I..." Boynunun arkasını avuçladı. "Benden nefret etmeye geri dönmeni istemiyorum."

Onun elini tuttu. "Bir yolunu . Sadece... beni dışarıda bırakma."

HERKES küçük oturma odasında bekledi.

River ve daha önce tanışmadığı bir karga şekil değiştiren, iki kanepeden birine tünemişti. Violet onların yanındaki Muhafız'ı kaleden bir devriye muhafızı olarak tanıdı. Bu uzun boylu, geniş omuzlu ve sarışın kafasından çıkan boynuzları olan biriydi. Kargaların ve Gölge'nin aksine tertemizdi. Üzerinde hiç kir yoktu. Toz yok, şişmiş deri yok, düşmanlarının kanı yok. Elinde bir birayla Violet ve Indigo'nun içeri girişini meraklı gözlerle izledi.

Shade ikinci koltukta, isimsiz bir başka Muhafızın yanındaydı. Violet'ın tanıyamadığı bu adamın devasa gövdesini fark etmemesi mümkün değildi. Kasları ceketinin dikişlerini patlatacak kadar gergindi. Uzun miskkokseni dişleri alnından yanaklarına doğru iniyor ve ölümcül bir şekilde uzanıyordu. Karşısındaki iki kargaya dik dik bakıyordu ve elinde de bir bira bardağı tutuyordu. Bir gezgin olmalı.

Kargaların yüzleri ve saçları kir ve kanla tozlanmıştı. Kanatları kanepeye sığabilecek şekilde kaymıştı. Silahları yoktu ve dağınık üniformaları üzerlerine itilmiş gibiydi. Belki de Aconite Şehri'nde karga formundaydılar ve sadece bu toplantıya gelmek için aceleyle giyinmişlerdi.

Shade de kirli ve dağınık bir halde ikinci koltuğun kenarına oturmuş, parmaklarını normalde kaygan olan saçlarında gezdiriyordu. Ama saçları bir şeyle -muhtemelen kanla- kabuk bağlamış gibiydi.

Yani bir savaşın içindeydiler.

Kimse onların girişini kabul edecek enerjiye sahip görünmüyordu. İndigo büyük Muhafız'ın yanına oturdu ve ondan olabildiğince uzakta bir köşeye büzüldü. Sözüne sadık kalarak Violet'i kucağına çekti ve kollarıyla onu kendine kilitledi. Kimse yorum yapmadı. Büyük Gardiyan ona ve ellerindeki izlere temkinli bir şekilde baktı ve sonra Shade'e yaklaşmaya çalıştı.

Violet neredeyse içerisinin cenaze salonuna benzediğine dair iğneleyici bir yorum yapacaktı ama dilini tuttu. Bu pekâlâ doğru olabilirdi. Birisi ölmüş olabilirdi.

Uzun dakikalar boyunca kimse konuşmadı.

Ne olduğunu merak etmeye başlamıştı ki, Cloud diğer kargalar gibi kirli ve dağınık bir şekilde içeri girdi. Kanepeye vardığında, geyik değıştiricinin elinden birayı aldı. İşte böyle. Önsöz yok, uyarı yok. Sadece elinden aldı.

Violet'in kaşları havaya kalktı. İndigo ön tarafını sıktı ama bu kimsenin umursadığına dair tek işaret etti. Cloud, dökülen buklelerinin arasından geyiğe baktı, ta ki geyik ayağa kalkana, düşen birasını hışımla toplayana ve duvarın dibine gidene kadar. Sonra dövmeli fae kanepeye yığıldı ve sanki kademe dışı bir Muhafızın oturduğu pozisyonda oturmak ona yakışmıyormuş gibi tiksintili bir ses çıkardı.

"Pekâlâ. Şimdi hepimiz buradayız," dedi Shade, herkesi aynı anda görebilmek için ayağa kalkarak. Üstü başı kir ve kan içinde olsa da Shade davranışlarını kusursuz bir şekilde sürdürüyordu. "Bir sorunumuz var."

İndigo usulca küfretti, nefesi Violet'in ensesini gıdıklıyordu.

"Haze'i göremedik," diye doğruladı Shade. "Ama kokusunu kraliçenin sarayının ve arazisinin her yerinde takip ettik. İçeri girmeye çalıştık ama kanıtları gördünüz. Tek başardığımız Maebh'in öfkesini uyandırmak oldu. İnkâr ediyor ama Haze'in esir alındığından eminiz."

"Onu hiç görmediysen nasıl emin olabiliyorsun?" İndigo sordu.

"Bunu yapan biriyle doğrudan konuştuk," diye yanıtladı River. Violet'a İndigo'nun yılanını hatırlatan bir şekilde kıvrılan parmaklarının arasından çıkan dumana odaklandı.

"O mahkemede kimseye güvenemezsin," diye homurdandı büyük Gardiyan.

River ona kaşlarını çattı. "O mahkeme üyesi değildi. Bu muhbir de bir mahkûmdu."

"Yine de..." Indigo Violet'in altında kıpırdandı, sesi gergin çıkıyordu. "Onun hakkında ne biliyoruz?"

Shade, Violet'in tanımadığı karga şekil değiştirene döndü. "Ash?"

Ash başındaki kordonu çekiştirdi ve parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. Rüzgâr onu kendine çekmiş gibiydi, başıboş saçlarını parazit gibi savuruyordu. Diğerleri ona döndü ve yanıtını bekledi. Cevap vermeden önce kordonu tekrar saçlarına bağlamak için zaman harcadı.

"İşkence görmüş ve sakatlanmıştı. Kanatları koparılmış bir peri. Kulaklarının uçları yuvarlak olsun diye kesilmişti. Ufak tefek, ince, ürkek bir şeydi. Turuncu saçlı-"

Violet'in midesinde bir düğüm oluştu.

"Portakal mı?" diye ağzından kaçırdı. Belki de şeftali demek istemişti. Bu bir tesadüf müydü?

"Kimin umurunda?" Bulut tersledi. "Renkliydi. O lanet bir pikseldi. Devam edelim."

Violet, hareketsiz duran Indigo'ya yaslandı. Bir kayanın üzerinde oturmak gibiydi. Aralarındaki bağdan taşan öfkeyi yatıştırmak için avucunu onunkinin üzerine koydu. Eğer onun üzerinde oturmasaydı, şimdiye kadar Cloud'a saldırmış olurdu.

Dilini tuttu ama sadece düşünmeye ihtiyacı olduğu için. Konuşmaya devam ettiler, bu hasarlı perinin Haze'in tarif ettiği iri yarı bir vampiri nasıl getirdiğini anlattılar. Onun çılgınlıklarını zindanın aşağısından duymuştu. Anlaşılan bu peri bir süredir tutsakmış ve tasmaı günlük egzersiz için arazide dolaşmasına izin verecek kadar gevşetilmiş.

Söylediklerinin çoğu Violet'in şüphelerini doğruluyordu. Sadece değerli bir mahkûmun fiziksel formunu korumasına izin verilirdi. *Bu o olmalı.* Saçlarının şeftali renginde olması çok büyük bir tesadüftü. Özellikle de Peaches'in ufak tefek ve çekingen olduğu düşünülürse. Violet doğru hatırlıyorsa, 1.80'in altındaydı.

Violet bir elfmiş gibi davranmıştı ama Peaches onun sırtını kanatlarını çıkarmış gibi göstermek için yaralayabilirdi. Violet

Hatta dişlerini bir pirananinkine benzetmek için törpüleyebilir ya da bir vücut modifikasyon uzmanına görünebilirdi. Violet dövme, piercing ve implant sanatıyla uğraşan pek çok satıcı görmüştü. Bu sanat binlerce yıldır yok olmamıştı. Kendisini güzelleştirmesi için birine para bile vermiş olabilirdi... ya da yeteneği olduğunu öğrendiğinde bunu kendisi de yapabilirdi.

"Bilmiyorum," dedi Indigo. "Tüm bunlar bir mahkûmun sözlerine bağlı. Bir Unseelie mahkûmunun."

"Neye benziyordu?" Violet araya girerek sordu. River sinirlenerek, "Bir peri gibi," dedi.

"geçme," diye Indigo. "Sadece soruya cevap ver."

Violet onun elini sıktı. "Yüz hatlarını kastetmiştim. Benimkiyle aynı , yoksa biraz farklı mıydı?"

Peaches Koreliydi. Violet Kafkasyalıydı. Pixie'lerin belli bir görünüşleri vardı - yüksek elmacık kemikleri, sivri çene, yuvarlak gözler, kalp şeklinde bir yüz.

"Düşündüm de, gördüğüm diğer perilerden biraz farklı görünüyordu." Ash çenesini ovuşturdu.

"Bu o olmalı!" Violet dönüp Indigo'ya baktı. "Peaches. O olmalı. Bu çok tesadüfi. Saç, sakatlama, kimliğimi gizlemek için yaptığım şeylerin aynısı."

Shade düşünerek onu işaret etti. "Mahkûmlar genellikle o zindanlardan canlı çıkmazlar. Tasmaşının biraz gevşetilmiş olması onun onlar için önemli olduğu anlamına gelebilir, yani o da İyi Kutsanmış."

Cloud, "Belki de pix yalan söylüyordur," diye karşı çıktı.

"Hangisi?" Violet Bulut'a ters ters baktı. "Ya Fae ya da yalan söylüyor. İkisine birden sahip olamazsın."

Violet'in yanındaki iri dişleri olan fae gürledi, "Sanırım insan haklı olabilir."

"Benim adım Violet."

"Caraway," diye mırıldandı, yanakları pembeleşmişti. Kadın başıyla onayladı.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Cloud her birini zeki gözlerle inceleyerek konuştu. "Bu bir şeyi değiştirir mi? Hâlâ bir yalancı olabilir. Ya da yem."

Violet omurgasını dikleştirdi. "Ne olduğu umurumda değil. Onu kurtarmamız gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi Indigo. "Geri dönmemiz gerekecek. Birlikte."

"Hayır," dedi Shade. "İçeri girme girişimimizle zaten işleri daha da kötüleştirdik. Kraliçe şimdi sınırlarını kapattı. Yalan söyleyemiyor olması Haze'in orada olmadığı anlamına gelmez. Ona doğrudan sahip olmayabilir ama başka biri olabilir. Kendisini zindanlarının günlük işleyişinin altında bile görüyor olabilir. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Bizi öylece esir alamaz. Biz Tarikat'ız," diye hırladı River, tehditkâr bir şekilde öne doğru eğilerek. Bir yerlerden obsidyen bir sikke çıkarmış ve parmak eklemlerinin etrafında döndürmüştü. "Kuralları koyan biziz. Onlar bize hesap verir."

Birden fazla ses onay için yükseldi.

Shade elini kaldırarak onları susturdu. "Başardı. Haze'i aldı. Yani bana göre bu bir savaş eylemi. Cloud?" diye sordu. "Buradaki diğer tek konsey üyesi sensin. Sen ne düşünüyorsun?"

Cloud'un gözleri kısıldı. "Sanırım yanlış fae'ye bulaştı." "Kahretsin," diye mırıldandı Indigo Violet'in sırtına karşı. Violet Violet'in sırtını hissetti.

Alnı kürek kemiklerinin arasına indi. "Bu çok kötü."

"Öyleyse savaşırız," dedi geyik. "Bir güç gösterisi yapar ve kaleye saldırırız."

"Hayır," dedi Ash, kara gözleri çok bilmiş, çok hesapçıydı. Görünmeyen rüzgâr saçlarını karıştırdı ve Violet daha iyisini bilmeseydi, birinin arkasında durup ona bir öpücük üflediğini düşünebilirdi. Ash rüzgârı dinliyormuş gibi başını eğdiğinde Violet başladı. Muhtemelen öyleydi. Güneyde bir yerlerde rüzgârların kulağınıza tatlı sözler fısıldadığı bir orman vardı... sizi bir uçurumdan aşağıya ya da kötü bir fae'nin inine sürükleyene kadar tatlı. Ash'in gözleri Violet'e doğru kaydı, sanki onun sırlarından birini açığa çıkardığını biliyordu. "Henüz saldıramayız," dedi. "Yüce Kraliçe bir şeylerin peşinde. Tarikat'a karşı savaşı göze alacak kadar önemli bir şey."

Herkes onun istihbaratına güveniyor, bu da Violet'in şüphelerini doğruluyordu. Ash bir şeyler *bilen biriydi*. Ama bu

Yeterince. Violet'in harekete geçmeye ihtiyacı vardı, oturup fısıltıları dinlemeye değil.

"Peaches onun elinde," dedi Violet kuru bir boğazın içinden. "Ve eğer yıllar önce Silver ve benim peşimdeyse, muhtemelen o zaman da aynı şeyi istiyordur."

Kasvetli gözler onun üzerindeydi.

"Nükleer savaş başlığı yapan ilk Fae olmak istiyor."

Caraway başını sallayarak, "Kızıl bizi kurtarır," diye homurdandı. "Crescent Hollow'daki görevime geri dönmem gerekiyor ama yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

Shade başını salladı. "Başbakan'a ve konseyin geri haber vermeliyiz."

"Onları beklemeyi boş ver," dedi River. "Günlerce bunun hakkında konuşacaklar, bu arada Maebh bizimkilerden birini aldı."

"Ama şu an için durumu iyi," dedi Shade, kaşlarını çatarak, sanki bu cevabı da beğenmemiş gibi. "Peaches onun dövüldüğünü ve zincirlendiğini söyledi. Hayatta çünkü Maebh onu öldürürse bir daha geri dönemeyeceğini biliyor. Belki de onu rehin tutuyor ve bizden bir şey istemek için fırsat kolluyordur."

Gözleri Violet'e kaydı. Indigo'nun tutuşu onun etrafında sıkılaştı.

Cloud da önce Violet'e, sonra da Shade'e baktı. "Delilikle pazarlık yapmayız. Ona hiçbir şey vermeye zorlanmayacağız. Ya da herhangi birini. Ama Kışlık Saray'a sızma şansımız olsun istiyorsak Sluagh'ı aşmamız gerek."

Odaya uğursuz bir sessizlik çöktü. Cloud haklıydı. Sluagh neredeyse yenilmezdi. İblis benzeri yaratıklar ruhlarını bedenlerinden ayırabiliyordu. Zihinleri ele geçirip paramparça edebilirlerdi. Ruhları çalıp yiyebilir ya da daha kötüsü, onları tutsak edip sonsuza dek ruh çalan Vahşi Av'larında bedensiz askerler olarak görevlendirebilirlerdi. Wraith formlarını bedenlerinin önüne gönderdiklerinde, yok etme durdurulamazdı. Göremediğiniz bir şeyle nasıl savaşabilirdiniz ki?

"O halde onları nasıl yeneceğimizi öğrenmek için yardıma ihtiyacımız var," dedi Shade. "Ne öneriyorsun?" Indigo sordu.

"İki şey var. Birincisi, Altı'ya soracağız."

Violet sorgulayan gözlerle İndigo'ya döndü. Fısıldadı, "Onlar Sluagh Muhafızları. Ama istediklerini, istedikleri zaman yapıyorlar. Onları neredeyse hiç görmüyoruz."

"Dibs bunu yapmıyor." River elini kaldırdı. "Siktir et," dedi Cloud. "Ben yaparım."

Caraway kapı aralığından, "Laurel'e sor," dedi. "İçlerinden birinin ona karşı bir şeyler hissettiğini duydum."

"Onun için bir şey mi?" Cloud'un kara kaşları saçlarının altında kayboldu. "Aletleri var mı ki?"

Caraway elini salladı. "Anise bu konuda bir şeyler söyledi. Döndüğümde ona sorarım." Gözleri Violet'e kaydı ve açıkladı. "Anise benim eşim."

"Oh." Minnetle gülümsedi. Bazen ayak uydurmak zor oluyordu.

"Öyleyse," dedi Shade. "Siz kargalar Tarikat'a gidin, Altı'yı kontrol edin ve konseyi toplayın. İndi ve ben Helianthus Şehri'ne gidip yardım isteyeceğiz. Jasper, bir Sluagh'ı savaşta yenen duyduğum tek fae."

"Kral Jasper," dedi Cloud alaycı bir ifadeyle. "Ve sadece bir Sluagh'tı. Tekil. Vahşi Av'ı çağırırlarsa hepimiz mahvoluruz." "Tam da bu yüzden bu gece ayrılmamız gerekiyor."

Hepsi ayağa kalktı. Caraway gitti. Kargalar da onu takip etmeye başladı ama boynuzlu Muhafız elini kaldırarak herkesi durdurdu. "Peki ya ben?"

Kargalar ona küçümseyen bir bakış attıktan sonra yürümeye devam ettiler.

Shade Muhafız'a dönerek, "Burada kalmalı ve Aconite Şehri'ne gelenlerin daha dikkatli olmalarını sağlamalısın. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz."

Gölge çenesini İndigo'ya doğru eğdi. "Bu gece uçmak için çok uzak. Bir portal taşı kullanacağız."

"Sana bu konuda yardımcı olabilirim," dedi geyik. Shade başıyla onayladı ve onunla birlikte gitti.

"Ben de seninle geliyorum," diye ağzından kaçırdı Violet, İndigo aksini söyleyemeden.

Kaşlarını çattı ve onu şaşırtarak başını salladı. "Düşünüyordum da, kraliçenin düşmanının sarayında da senin için muhtemelen en az onun kadar güvenlidir."

Tarikat'ta. Maebh'in Tarikat temsilcilerinin girmesini açıkça reddettiği düşünülürse belki daha da fazla. Ayrıca Ada da orada olacak. O senin zamanından. Ondan bir şeyler öğrenebilirsin."

"Peaches'i kurtarmak için seninle geliyorum demek istedim." "Hayır," diye kestirip attı. "Kesinlikle olmaz."

"Bu bir soru değil. Ben gidiyorum ve hepsi ."

"Violet, aptallık etme. Gastnor senin peşinde. Kraliçe senin peşinde. Kafanın içindekini istiyorlar. Üçünüzün aynı yerde olmaması gerektiğini söyledin ve Maebh zaten Peaches'e sahip. Seni de alırsa ne olacak?"

"Peaches'in bana ihtiyacı var. Tanrı bilir ne kadar zamandır tutsak. Onu orada bırakamam."

"Hayır."

"Anlamıyorsunuz. Onunla ilk tanıştığımda, o kafeste yaşadığı için derin bir travma geçirmişti. Bu sadece bir ya da iki haftaydı!" Yumruklarını sıktı. "Silver onları kurtaramadı. Karşı koyan bendim. Bunu yapabilecek tek kişi benim. Eğer beni durdurmaya çalışırsanız, savaşarak geçmem gerekse bile bir yolunu bulurum."

Duygularla parlayan kara gözler ona dik dik baktı. Sonra başını eğdi, düşündü. "Bak sana ne diyeceğim. Eğer bir düelloda, bir dövüşte beni yenebilirsen, o zaman gidebilirsin."

Violet, tanıdık öfke yükselişi vücudunu yıkarken ona ters ters baktı. Erkeklerin kendisinden daha iyi olduklarını düşünmelerinden nefret ederdi. Babası, erkek kardeşleri, iş arkadaşları. Buna o zaman da katlanmamıştı, şimdi de katlanmayacaktı.

"Anlaştık." Onunla tanışmadan önce ne kadar eğitim aldığına dair hiçbir fikri yoktu. Elbette metal silahlarla çalışmıştı ve bu avantajına güveniyordu ama hızlı bir öğrenciydi. Kraliçe Ada'dan öğrenebileceği her şeyi öğrenecek ve onu yenmek için kullanacaktı. Ada'nın da bir dövüşçü olmasını umuyordu.

"Ve dahası," diye ekledi. "Beslenmeye devam edeceksiniz. Bu yarım kalmış tabak işi yok."

"Konuşabiliyorsun," diye tersledi. "Yoksa Shade beslenme yetersizliğinden şikâyet ettiğinde kulaklarım beni yanılttı mı?"

Yüz ifadesi . "Bu farklı bir şey." "Neden? Kan içtiğin için mi?"

Bir duraklama. Bir kalp atışı.

"Çünkü sadece *senin* kanını içmek istiyorum. Geri kalan her şeyin tadı bok gibi."

"Ah." Gözlerini kırıştırdı. "Şey. Bunu bilmiyordum. Herhangi birinden alabileceğini sanıyordum."

Bir adım daha yaklaştı ve sesini derin bir gürültüye indirdi. "Herhangi birinden beslenmemi mi *istiyorsun*?"

Başka birinin tenini yalayan o günahkâr dili düşündükçe yanaklarına sıcaklık doldu. Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Bilmiyordu. Belki de bilmiyordur. Kesinlikle hayır.

"Kandan bahsetmiyoruz," dedi. "Bir dövüşte *senin* kıcını tekmelememden . Seelie Kral ve Kraliçesi'ni ziyaret ettikten sonra *seninle* bir antrenman maçı yapacağız. Eğer seni yenemezsem, o zaman pes eder ve nerede kalmamı istersen orada kalırım."

"Yani bir pazarlık," diye kabul etti, dudakları kıvrıldı, bir şekilde Violet'in gözlerinde parlayan hoşuna giden bir şey buldu. "Bağlayıcı bir pazarlık."

"Başka türlüünü istemezdim." Elini sıkmak için uzattı. Adam bunu görmezden geldi ve onun yerine yanağını avuçladı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak, manalarıyla güçlendirilmiş bir anlaşma yaptılar. Pazarlık görünmeyen bir elastik kopma gibi yerine oturdu. Metafiziksel sınırlarının bağlantılarından dışarıya doğru dalgalandığını hissetti. Ne olursa olsun, kim kazanırsa kazansın, anlaşmalarına uymaktan başka seçeneği olmayacaktı.

CHAPTER 29

Hokyanusa yakın sınırın hemen dışına geçtikten sonra Indigo, batan güneşe bakarak Violet'e Helianthus kalesinin duvarlarına kadar rehberlik etti. Bir tsunami gibi yükseliyor, güçlendirilmiş cam duvarlar kapana kısılmış insanbebekleriyle doluydu. Yaz kentinde güneş çok parlak olduğu için gün boyunca onları görmek zordu. Ama bu gece yıldızlar gibi parıldayıp çevreyi aydınlatacak ve siperde devriye gezen muhafızlara yol göstereceklerdi. Yuvarlanan cam duvarların ötesinde şehir, daha içeride ise cam ve taştan yapılmış bir kale olan Yazlık Saray vardı.

Duvarın üzerinden uçabilirlerdi ama inişlerinde muhafızlar tarafından fark edilme riskleri vardı - Jasper'ın kral olmasıyla muhafızlar artık çok daha tetikteydi. Jasper eski bir muhafız olduğu için, cam kapılara kadar yürüyüp basitçe görüşme talep etmenin daha ihtiyatlı olacağını düşündüler. Kırmızı ceketli muhafızlar onlara şöyle bir baktı ve girişlerine izin verdi.

Gölge Indigo'ya şaşkın bir homurtu verdi ve ardından yolculuğun geri kalanını havadan yapmak için kanatlarını açtı. Indigo gibi o da güneşten uzaklaşmak istiyordu. Ayrıca, yerel halk Koruyucuları pek hoş karşılamıyordu ve Indigo Violet'in kendisi için öngörülen gazaba uğramasını istemiyordu. Eski bir Gardiyan'ın kral olmasıyla bu tutumun eninde sonunda daha dostane bir hale geleceğini umuyordu.

Indigo eşine gülümsedi ve elini uzattı. Kız adamın kollarına girdi; adam onu kucakladı ve Shade'i takip ederek kale labirentini haliç ve kanallar üzerinde uçtular. Balık kokusu

ve tuzlu salamura şehir evlerinin üzerinden havaya karışıyordu. Günün geç saatleri olmasına rağmen şehir halkı sokaklarda yürüyor ve teknelerinde kürek çekiyordu. Balıkçılar yaklaşan gece için ağlarını kurdular. Şehir kanalları saray hendeğini besliyor ve onu balıklarla dolduruyordu ve Crimson sadece ne tür su perileri olduğunu biliyordu. Indigo birden fazla kez yiyecek çalmaya çalışan bir martıyı atlatmak zorunda kalmıştı.

Hızlı bir manevra yaptığında Violet gıcırdadı ve o da kendini buna kaptırmadan edemedi. Yüzünde donmuş bir sırıtışla şehrin içinde daldı, süzüldü ve süzüldü.

Sarayın kapısına vardıklarında Violet'in yüzü heyecandan kızarmıştı. Bu ona düşünmemesi gereken kötü şeyleri hatırlattı. *Sonra*, kendi kendine söz verdi.

Kapılar, kale duvarlarıyla aynı mana ile güçlendirilmiş camdan yapılmıştı. Bunu yıkmak için on bin orkun gücü gerekirdi.

"Bu inanılmaz," diye hayretle duvarlara yakından baktı Violet. "Sanki yıldızları yakalamış ve evcilleştirmişler."

"Geceleri daha da dikkat çekici oluyor. Cornucopia'daki tepenin altındaki gökyüzünü görmelisiniz" dedi. "Orada o kadar çok manabeeze var ki, toplandıklarında güneş ışığıyla dolup taşan sahte bir gökyüzü oluşturuyorlar."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Halka'nın altındaki hapishaneden mi bahsediyorsun?"

Başını salladı.

"Hayır, teşekkürler. Orayı bir daha ziyaret etmek istemiyorum." "Yeterince makul," diye kıkırdadı.

Shade muhafızlara doğru yürüdü ve gözlerini kıstı. "Jasper'ı görmeye geldik."

"Hmm. Anlıyorum. Yüce Kral Jasper Darkfoot her ayaktakımıyla görüşmez," diye cevap verdi ilk muhafız. Koyu tenli, koç boynuzlu bir fae. Omuzlarındaki sarı apoletler, sarkan püsküller ışıpta parlıyordu. Yeni üniforma. Jasper iktidarı ele geçireli henüz iki ay olmuştu ama değişiklikler şimdiden göze çarpıyordu. Kendini beğenmiş muhafız onlara baktı. "Randevunuz var mı?"

Gölge'nin ifadesi düzleşti. Indigo homurdandı.

"Bilmiyoruz," diye onayladı Violet. "Ama sanırım iki Muhafız ve bir İyi Kutsanmış insanın onu görmek için burada olduğunu ona bildirirseniz, girmemize izin verecektir."

Muhafız gözlerini kısmıştı. "Kim olduğun umurumda değil, ihtiyacın olan-"

"Ah, gel bakalım, Pippin." Tüylü saçlı bir kurt şekil değiştiren geldi. On beş yaşından fazla olamazdı. Onda tanıdık bir şeyler vardı. Kırmızı ceketli muhafızların aksine, kollarının altı saçaklı, rahat bir süet ceket giymişti. "Jasper aldırılmaz. Güven bana."

Pippin homurdandı. "Sör Lake, sanırım haddinizi aşıyorsunuz."

"Pippin," dedi Lake dramatik bir şekilde dudak bükerek. "Jasper beni buraya *Karaayak* sürüsünden getirdi çünkü Mithras'ın hükümdarlığından sonra tek birinize bile güvenemedi. O yüzden susun. Bırakın Muhafızlar girsin."

Pippin'in yanakları parlak bir kırmızıya büründü. Ama hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı.

Lake bunu bir işaret olarak gördü. Muhafızlara sırtıttı ve sonra açık merakının Violet'in üzerinde gezinmesine izin verdi. Indigo'nun öfkesi hızla ve intikam hırıltısı şeklinde patlamak üzere yükseldi. Lake ona göz . Kulakları düzleşti ve sonra teslim olmak için avuçlarını kaldırdı.

"Merak etmeyin. Kutsanmış bir çiftleşmenin önünde durmaya hiç niyetim yok."

Lake aceleyle onlara el salladı. Güvenli bir şekilde kulak kesildikten sonra Indigo dişlerini sıkarak, "Karaayak Köyü'nün katledildiğini sanıyordum," dedi.

Lake'in orantısız gülümsemesi melankoliyle doluydu. "Bazılarımız kaçtı." Bir duraklama. "Çok azımız. Gerçek şu ki, Kraliçe Ada bir keresinde hayatımı kurtarmıştı. Buraya kendimi onun kişisel muhafızı olarak adamak için geldim." Göğsünü şişirdi, sonra biraz indirdi. "Jasper beni bunun için zorluyor."

İndigo genci bir kez daha süzdü. Birkaç yıl içinde gövdesi dolacaktı. Kurt şekil değiştiren güçlü olacaktı. Jasper'ın onu o zamana kadar eğitmesi akıllıcaydı.

Sarayın içine ve uzun bir yemek salonuna götürüldüler. Yaklaştıklarında, gözleri yaşlarla dolan bir hizmetkâr dışarı fırladı, tepsi

Yanında sallanıyordu. Neredeyse onlara çarpıyordu, kalbine indirdiği bir yumrukla özür diledi ve sonra koşarak uzaklaştı.

Gölge ve İndigo şaşkın bir bakış paylaştı. Hepsi yemek salonunun dışında durdu. Lake onlara garip bir bakış attı ama onları anons etmek için hiçbir hareket yapmadı. Beklemeleri için avucunu havaya kaldırdı.

Tamam.

İçeriden bir erkek sesi yükseldi. "Onu korkutmak istememiştim! Bu lanet taç yüzünden. Bu çok saçma."

Ardından sakın bir kadın sesinin alçak uğultusu geldi, onu daha alaycı ikinci bir kadın sesi izledi. Indigo kelimeleri tam olarak algılayamadı ama bir azarlama gibiydi.

"Neden içeride giymek zorundayım ki? Sadece.... Grr."

"Şatoda misafirleriniz olduğu için bunu takmanız gerekiyor," dedi sakın bir kadın. "Tebaanıza gücünüz olduğunu hatırlatır."

"Misafir sensin Laurel. Sen," diye hırladı kral. "Bundan nefret ediyorum. Şu bahsettiğin damgalama işinden nefret ediyorum. Kendimi fırır boyunlu bir ejderha gibi tıka basa doldurmaktan nefret ediyorum. Ve-"

"O zaman tacı neyden yaptırırdın, yosundan mı?" "İşte bu bir fikir."

Birisi güldü. Muhtemelen kraliçe.

"Benden markanız konusunda size yardım etmemi istediniz, ben de geldim. Sana söyleneni yap Kral Sourpuss."

Alçak, kabullenici bir homurtu. Bir duraklama. "Buna sadece senin için katlanıyorum aşkım."

Kraliçe güldü. "Um. Buna katlanıyorsunuz çünkü o haklı. Şehir aynı anda ancak bu kadar çok değişikliği kaldırabilir. Yapın işte. Ölmeyeceksin."

Lake kapıyı çaldı ve içeri girdi. Onları anons etmek için ağzını açtı ama Jasper, Indigo'nun içeri girdiğini görünce uzun jarrah masanın başındaki yerinden kalktı ve kurt dişleri uyarı damlaları saçarak hırladı. Başındaki ağır cam taçla oldukça komik görünüyordu, kürklü ve sivri kulaklarını dışarı çıkarıyordu.

Kıyafetinin geri kalanı da aynı derecede komikti. Fırır bir üst, sarı kurtlarla işlenmiş kırmızı bir ceket ve her zamanki dağınık kahverengi

saçları düzgünce taranmış. Indigo gülümsemesini gizlemeye çalıştı ama .

Jasper, "Sana eşimin bir metre yakınına yaklaşmamamı söylemişim," diye hırladı.

"Sakin ol," dedi Ada. "O benim kanım için burada değil. Bu sadece bir kerelik bir anlaşmaydı."

Indigo kraliçeye bakmaya cesaret edemedi ama sarı saçlarını çevresinde görebiliyordu. Onun yanında Laurel'in koyu renk saçlı figürü vardı. Tek bir bakış kralın ona doğru savrulmasına neden olabilirdi, pençeleri dışarıda, sorular sonra. Gülümsemesini bıraktı ve Jasper'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Buraya onun kanı için gelmedim, güven bana." "Bu doğru mu?" Jasper Shade'e sordu. "Göster ona," dedi Shade Indigo'ya.

Mavi işaretli kolunu kaldırdı ve Violet'e de aynısını yapmasını söyledi. Uzun kollu bir tunik ve pantolon giymiş olan Violet ısınmış olmalıydı. Üst dudağından ter akıyordu. Yutkundu, kolunu yukarı itti ve krala gösterdi.

Jasper altın gözlerini kısarak baktı ama sonra oturup Violet'a baktı ve homurdanarak, "Başınız sağ olsun," dedi.

"Neden?" Violet sordu.

"Arkadaşın arsız bir ."

Indigo'nun omuzlarındaki gerilim azaldı ve Violet'e sırtıttı, Violet de ona kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

Jasper Muhafızları işaret etti. "Siz ikinizin reverans falan yapması gerekmiyor mu?"

Gülüştüler. Lake nefesini bıraktı ve çıkışını yaptı, ancak kraliçeye şaşkın bir bakış atmadan önce değil.

Jasper kaşlarını çatarak Laurel'a baktı. "Ben ciddiylim. Reverans yapmaları mı gerekiyor?"

Biliyorsun, kral olacağımı hiç düşünmemiştim. Hiçbir fikrim yok." Ama Laurel Violet'e bakıyordu. Ada da öyle.

"Sen de bizim gibisin." Laurel heyecanla masaya vurarak hızla ayağa kalktı. "Sen Clarke'ın aradığı kadınlardan birisin."

Kullanılmamış yemek tabakları ve çatal bıçak takımları şangırdadı. Şarap ve su dolu bardaklar şıpırdadı. Violet Indigo'ya bir adım daha yaklaştı, iki yanında kıpırdanmaya başladı.

Ada da Laurel'e katılarak ayağa kalktı. Ufak tefek, çil burunlu kadının uzun bukleleri muhteşem elbisesinin altından sarkıyordu. O zaman

Elini düz karnının üzerine koyan Indigo hamile olduğunu hatırladı. Eğer doğru hatırlıyorsa, ilk üç aylık döneminin sonuna yaklaşıyordu.

Laurel vücuda oturan örgü giysiler giymişti - Thorne'un giymesinden hoşlanmayacağını bildiği bir tür açık kaşkorse ama eski dünyadan gelen bu kadınlar iradeli ve bağımsızdı. Ne yapacaklarının ya da ne giyeceklerinin söylenmesinden hoşlanmazlardı. Gülümsedi ve kendi eşine bakışlarını yumuşattı, şu anda bu grupta olduğunu fark ederek gerçeküstü bir an yaşadı. Güzel ve güçlü bir kadınla çiftleşmişti.

Shade masanın kenarına doğru ilerlerken, "Buraya yardımınız için geldik," dedi. "Kraliçe Maebh Haze'i kaçırdı ve bunu inkâr ediyor. Ve"-yutkundu, Laurel'a gergin bir bakış attı-"Bones yaşıyor."

"Ne?" Laurel gözleri parlayarak tersledi. "Ne zamandan beri? Kahretsin, fırsatım varken onu öldürmem gerektiğini biliyordum."

Thorne ona henüz söylememiş miydi? Indigo'nun gözleri büyüdü. Thorne sonunda Laurel'i yakaladığında aralarında sert sözler geçecekti.

"Ve Peaches," diye kekeledi Violet. "Peaches'i unutma."

Bütün gözler şaşkınlıkla ona döndü.

"Peaches, Violet ile aynı anda uyanan kadınlardan biri," diye açıkladı Indigo. "Uzun süredir esir tutuluyordu-" Shade'e baktı.

"Muhtemelen yıllar. Belki de aylar. Emin değilim ama güvenliğinin gevşetilmiş olması için yeterince uzun bir süre olduğunu biliyoruz."

Ada acınası bir ses çıkardı. "Ah, . Orada sadece birkaç gün kilitli kaldım ama en azından bize adil davranıldı. Tutsak değildik."

Jasper tacını çıkarıp masanın üzerine koydu. Gözünün altındaki mavi gözyaşı damlası parıldadı. "Ne yapabilirim?" diye sordu, sonra terbiyesini hatırladı. "Lütfen oturun. oturun. Akşam yemeği için bize katılın."

Ada gözyaşları içinde kaçan sunucuyu çağırdı ve yemek için daha fazla masa düzeni sipariş etti. Indigo Violet'i Laurel ve Ada'nın yanına yerleştirirken, kendisi, Jasper ve Shade'i de diğer tarafa oturttu. Yine de erkekleri ondan uzak tutma hissinden kurtulamıyordu. Bu

bir engel haline gelmeye başlamıştı. Violet'e baktı, o da zaten kendisine bakıyordu. Haze ve Şeftali'nin peşinden gitmeden önce birlikteliklerini tamamen tamamlaması gerekiyordu. Çiftleşmelerini tamamlamanın güvencesi olmadan kafası açık bir şekilde savaşabilmesinin imkânı yoktu.

Shade, "Sluagh'ı nasıl yendiğinizi bilmemiz gerekiyor," diye sordu.

"Öncelikle," dedi Jasper. "Onu özellikle yenmedim; Sluagh'ın dikkatini dağıtırken kraliçeyi alt ettim."

İndigo söndü. "Yani bu imkansız mı?"

"Ben öyle bir şey demedim." Jasper'ın dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "Bir yolu var. Sadece bensiz imkansız."

CHAPTER 30

Violet masanın altında kıpırdandı. Neden gergindi? Dünyanın dört bir yanındaki fizik seminerlerinde açılış konuşmaları yapmıştı, bu sektör erkeklerin egemenliğindeydi. O da Kulaklarından zehirli erkeklik erkek kardeşler için otoriter sporcularla yaşıyordu. İki kadın ensesini deli gibi kaşıdırmamalıydı ama onların ilgisinin ağırlığı altında kaşınıyordu.

Laurel ağzını açtı. Violet elini uzatarak onu durdurdu.

"Bir şey söylemeden önce," dedi Violet. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var."

Laurel'in dudakları . Ada

öne doğru eğildi.

Violet yüz ifadelerini inceledi. İkisinde de düşmanlık, nefret ya da önyargı bulamadı. Ama itiraf ettiğinde bunların hepsi değişebilirdi. İşlemeli masa örtüsünü çekti.

"Ben bir nükleer fizikçiyim. Daha doğrusu öyleydim. Uyandığımdan beri pratik yapmadım." Ellerine baktı ve başını küçümseyici bir şekilde salladı. Bunu eklemek aptalca bir şeydi.

Ada, "Sanırım tüm laboratuvar ekipmanları olmadan bu biraz zor," dedi.

"istediğim, mühendislik alanında çalıştım. Silah yapımında."

Kadınlar bakakaldı. Sonra Laurel ağzından kaçırdı: "Bunu bilmemiz gerekmiyor muydu? Bir şey mi kaçırıyorum?"

Ada kıkırdarak, "Bir beyin," dedi.

"Kapa çenenı. Konuşabilirsin, kraliçelik hakkında hiçbir şey bilmeyen Yarım Ülkenin Bayan Kraliçesi." Laurel arkadaşının kolunun üst kısmına bir yumruk attı ve ardından sahte bir ego gösterisiyle kendini yelpazeledi. "Öte yandan ben, yaptığım her şeyde bir kraliçeyim."

Ada homurdandı, Violet'e alaycı bir gülümseme fırlattı ve sonra arkadaşına gözlerini devirdi. Violet onların arkadaş olduğunu fark etti. Bu kadar kolay ve alaycı bir yakınlık kurduklarına göre, birbirlerini uzun zamandır tanıyor olmalıydılar. Bu durum Violet'in kendini sudan çıkmış balık gibi hissetmesine neden oldu.

"Sadece beklentileri belirliyorum," diye niyet ettiğinden daha kaba bir tonda kestirip attı. "Olmadığım biri düşünme ihtimaline karşı."

Ada'nın gözleri bir tür anlayışla yumuşadı. Laurel'e doğru uzandı ve Violet'in kıkırdayan elini tuttu. Violet'in içine bir sıcaklık doldu. Sanki biri ona bir tür morfin enjekte etmiş gibiydi. Uzuvarları gevşedi. Dudakları aralandı.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı, kendini bir kase jöle gibi hissediyordu. "Bu benim yeteneğim," diye yanıtladı Ada. "İnsanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyorum."

"Oh. Bu... güzel."

"Hepimiz kötü şeyler yaptık," dedi Ada yumuşak bir sesle. "Senin kontrolünde olmayan bir şeye bu kadar takılmamalısn. İnan bana" - Laurel'le bakışlarını paylaştı- "hepimiz bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyoruz."

Laurel sıkıca gülümsedi ve Violet'e tırnaklarını gösterdi. Tırnakları boğumlu ve çarpıktı ama onları parlak renklere boyamıştı.

"Bones bana işkence etti," diye itiraf etti. "Çünkü Clarke benim kardeşim gibiydi ve Void bunu biliyordu. Bu yüzden Clarke'ın psişik olduğunu öğrendiğinde, Clarke'ı nükleer savaş başlıklarının kodlarını vermeye zorlayacağını bildiği için Bones'u bana zarar vermesi için göndermeye karar verdi."

"Benim tasarladıklarım."

Laurel başını salladı. "Sanırım bu doğru. Bu zamanda hepimizin bu hediyelerle ortaya çıkmaya başlaması ne tuhaf."

Ada, Violet'i bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, bir avucunu karnına dayadı.

"Ve buluyoruz," dedi. "Dikkate alınması gereken bir güç haline geliyoruz. Sen de dahil."

Violet yutkundu. Daha fazla şey söylemek, bu kadınlara kendisinde neyin yanlış olduğunu göstermek istiyordu ama onların pek umurunda değildi. Görünüşe bakılırsa hepsinin benzer hikâyeleri vardı. Benzer pişmanlıklar. Silinemeyecek seçimler yapmışlardı. Onları daha iyi kadınlar olmaya iten seçimler.

"Queens." Laurel başıyla onayladı. ", kendi ." "Bunu sevdim," diye mırıldandı Violet. "Kraliçeler."

"Oh, Laurel'e büyük bir kafa verme." Ada sıırttı. "Eskiden Queen Fitness'ı işletirdi ve şimdi her şeyin kendi alanı olduğunu düşünüyor."

"Bir üyeliğim vardı," diye ağzından kaçırdı Violet, şaşırmıştı. "Köşede kimsenin kullanmak istemediği bir yürüyüş makinesi vardı ama ben onu çok severdim. Adı ?"

Hatırlamaya çalışarak parmaklarını şıklattı.

"Cezalandırıcı." Laurel güldü, sonra gözleri saygıyla parladı. "Vay be. Çok cesursunuz hanımefendi."

Violet omuz silkti, yanakları kızarmıştı.

Hepsi güldü. Ve her nefeste, zeminin yeniden kaydığını, onu başka bir yöne götürdüğünü, manzarayı uğruna savaşmaya değer bir şeye dönüşmeye zorladığını, başını kumdan çıkaran ve ona daha ileriye uzanma güveni veren bir şeye dönüşüğünü hissetti.

"Peki siz ikiniz bu süre içinde ne kadar uyanık kaldınız?" Violet sordu.

"Senin kadar uzun değil," diye yanıtladı Laurel. "İkimiz için bir yıldan az. Clarke'ın belki üç ya da dört yılı vardır. Sen altı yıl boyunca ne yaptın?"

Neyse ki Violet cevap veremedi, garson arkasından geldi, her biri nefis kokulu, dumanı tüten yemeklerle dolu tepsiler taşıyordu. Ağzı sulandı.

"Herhangi bir diyet gereksiniminiz olup olmadığını sormayı unuttum." Ada yüzünü buruşturdu. "Bu işte berbatım."

Laurel avucunu onun elinin üzerine koydu. "Bu yüzden bunu yapması için birine para ödüyorsun. Bir kâhya gibi."

"İyi bir noktaya değindin. Şunlardan birini alalım. Sanırım Jasper personelin yarısını kovdu."

"değil," diye gülümsedi Violet. "Her şeyi yerim."

Sözlerini masanın diğer ucundan yakalayan Indigo'nun gözlerindeki ışıltıyı kaçırmadı. Orta parmağının ona doğru kalkmasını engellemek için tüm kararlılığını ortaya koydu. Bunun yerine ona gizem dolu sıkı bir gülümseme verdi. Servis görevlisi kadehini kanla doldururken arkasına yaslandı. İfadesinde bir tiksinti titreşimi belirdi ama bunu hemen bir gülümseme ve minnettarlığı ifade eden bir el işaretiyle kapattı. Violet onun endişesinin aralarındaki bağı zayıflattığını hissetti.

Gerçekten bir damardan düzgünce beslenmesi gerekiyordu. Onun damarından. Endişelerine karşı çok sabırlı ve düşünceli davranmıştı ama artık onun da karşılık verme zamanı gelmişti.

Artık onun dişlerinin boynuna battığını düşündüğünde adrenalinin yükseldiğini hissetmiyordu... yani kötü anlamda değil. Indigo'nun ağzının üzerinde olduğu düşüncesi yanaklarını ısıttı ve bacaklarının arasına bir sıcaklık hücumu getirdi. Kalçalarını birbirine bastırdı ve ona baktı.

Kaşları birbirine çatıldı.

Muhtemelen aralarındaki bağdan ona karşı bir sevgi dalgası hissetmişti. Tanrıya şükür gölge yılan bağlı değildi, yoksa o da tıpkı onun gibi koltuğunda kıvranıyor, yemek masasından erken kalkmak için bahaneler düşünüyor olacaktı.

Violet aceleyle şarabını aldı ve boğazındaki dikkat dağıtıcı yanma hissine şükrederek bir yudum içti. İki kadına döndü.

"İkinizin anlatacak hikâyeleri var gibi görünüyor. Eğer sorun olmazsa bir gün onları dinlemek isterim."

"Tabii ki!" dedi Ada. "Seninkini de duymak isteriz. Ama şimdilik bize arkadaşınız Peaches'ten bahsedin. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Violet'in bir başka alaycı gülümsemesi, sesini alçaltmadan önce kısa bir süreliğine Indigo'ya doğru kaydı. Gerçi bu bir fark yaratmadı. Şekil değiştirenler mükemmel iştirlerdi. Vampirler aralarında en iyisiydi.

"Yeteneğimi savaşta kullanma konusunda beni eğitmeni istiyorum," dedi Violet.

Laurel sıırttı ve yumruğunu sıktı. "Oh evet."

"Sakin orgazm olma Laurel," diye mırıldandı Ada. "Senin MMA eğitimi aldığını bile bilmiyor."

"Öyle mi?" Violet ağzı açık kaldı. Karma dövüş sanatları! Sahip olduğu tek şey artık kullanılmayan bilimsel bir doktoraydı.

Laurel omuz silkti. "Biraz. Ama Thorne - dostum - beni eğitmeye devam etti. Altı'da Sluagh'lardan biriyle birkaç tuhaf olay yaşadık. Yani o etrafta yokken kendimi idare edebileceğimi bilmek istiyor. Ve ne var biliyor musun? Kendim söylersem o kadar da kötü değilim. Ring'de bir maç bile yaptım."

Jasper yüksek sesle boğazını temizledi. Laurel ona el salladı. "Bir lanetin etkisi altındaydın. Sana karşı hiçbir şey beslemiyorum."

Gözlerini devirdi ve sonra vampirlerle yaptığı sessiz sohbete geri döndü.

"Cinayetlerin çoğunu Thorne işledi," diye etti Laurel. "Tamam, hepsini. Ama korudum."

Destek için Ada'ya baktı.

Ada isteksizce gülümsedi. "Evet, o iyi. Evde yazılacak bir şey yok."

Laurel onu tekrar yumrukladı.

"Hey," diye Ada. "Hamile bayan burada."

"Her neyse."

Onların arkadaşlığı Violet'i biraz kıskandırdı. Peaches ve Silver'ın yüzleri suçluluk duygusuyla birlikte aklına geldi. Onları terk etmek, ayrılmak... bu bir hataydı. Düzelteceği bir hataydı. Hepsini düzeltecekti.

"Peki yardım edebilir misin?" diye açıkça sordu ve sonra ses tonundan dolayı irkildi. "Patron gibi konuşuyorum. Yapmıyorum. Ben sadece-"

"Huysuz," diye atıldı Indigo masanın üstünden. Eğer onun bulaşıcı ve iflah olmaz gülümsemesi olmasaydı, onu tekmelemenin bir yolunu bulabilirdi. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Laurel, Indigo'ya alaycı bir bakış attıktan sonra Violet'e, "Evet," dedi.

"Sana yardım etmek isteriz," diye ekledi Ada. "Ben daha çok bir şifacıyım ama yeteneğinizi kontrol etmenize yardımcı olabilirim."

Violet parmaklarını dudaklarına dokundurdu ve aşağı doğru itti.

"Fae'lerin asla teşekkür etmeme olayını benden daha çabuk kavradığın kesin." Laurel çatalını aldı ve yemeye başladı.

"Altı yıl," diye hatırlattı Violet onlara.

Laurel durakladı.

Ada kaşlarını çatı. "Kimseyi tanımamak korkunç bir şey olmalı. Hiç yardım alamamak."

"Eğlenceli değildi... ve... bir süreliğine yanlış yola sapmış olabilirim."

"Bu ne anlama geliyor?" Ada kristal bardağından bir yudum su alarak sordu.

Masanın karşısında Violet'in gözleri Indigo'nunkilerle buluştu. Adam nazikçe gülümsedi ve Violet utancını söyleyecek cesareti buldu.

"Vampirleri öldürdüm."

Ada su tükürdü. "Sen ne?"

Violet endişeyle güldü. "Bu muhtemelen masada konuşulacak bir konu değil."

"Ama duymak istediğimiz bir şey var." Defne peçeteyle Ada'nın yaptığı pisliği temizledi.

"Pekâlâ Buffy," diye söylendi Ada. "İlgimi çekti. Bu konuşmayı daha sonraki bir tarihte yapacağım."

"Pekala," dedi Laurel, ses tonunda daha büyük bir coşkuyla. "Bu gece iyi bir uyku çekmemizi öneririm. Yarın onlar planları üzerinde çalışırken biz de senin eğitime başlayabiliriz. O zaman hepimiz hikâyelerimizi paylaşabiliriz." Bileğini kontrol etti, sonra kendi kendini azarladı, "Hâlâ saatimi arıyorum. Ne aptalım."

"Değil," dedi Violet küçük bir gülümsemeyle. "Hâlâ rüyamda çizburger görüyorum."

"Ooh ve kalın salllar," diye ekledi Ada.

"Elektrik!" Laurel ağzından kaçırdı.

Erkekler kendi aralarında konuşmaya devam ederken hepsi kederli bir sessizliğe gömüldü.

Laurel peçeteyi elinde evirip çevirdi. "Sanırım Thorne da yakında doğacak. O yardım edecek. Hepimiz yardım edeceğiz." Üç Muhafıza baktı. "Yani, Jasper sorumlulukları yüzünden yapamayabilir ama-"

Jasper, "Ben gidiyorum," dedi ve Muhafızları işaret etti. "Maebh'in sarayına bensiz sızabileceğinizi sanmayın."

Ada kolunu onun koluna koydu. "Bahar Sarayı'nın hâlâ hizaya gelmediğini düşünürsek bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa Sonbahar Mahkemesi bizim başarısız olmamızı mı bekliyor?"

"Kabul ediyorum," diye yanıtladı. "Mithras'ın hükümdarlığını devralmak beklediğimizden daha zor oldu. Ama Sonbahar Sarayı omurgasız harikalar ve Bahar Sarayı ya diz çökecek ya da bunu onlar için ben yapacağım. Aşkım, Muhafızlarla gitmeliyim. Gittiğimi kimse bilmeyecek. Çabuk olacak."

"O zaman ben gideyim," diye ısrar etti Ada. "Bir şifacı-"

"Mümkün değil," diye tersledi Jasper. "Sen ve doğmamış çocuğumuz burada kalacaksınız."

Ada kaşlarını kaldırdı. Bu küçük hareket Jasper'ın yanaklarının kızarmasına yetti.

"Bana ihtiyacın olacak," dedi, sesi yavaş ve kasıtlıydı. "Çünkü mana depolarımdan yararlanman gerekecek. Dövüşün içinde olmam gerekmiyor ama yakınlarda olmalıyım."

Jasper'ın ense köküyle kaplı çenesi gerildi. Yan taraftaki tendonlar patladı. Bir kadeh kırmızı şarabı dudaklarına götürdü.

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi ve büyük bir yudum aldı. Boş bardağı yere bıraktığında düşünceli görünüyordu.

Ada da öyle yaptı. Onun koluna hafifçe vurdu. "Onlara anlatmalısın."

Gölge ve Çivit derileri gıcırdayarak doğruldular.

Jasper başını kaldırdı. "Buraya geldiğimden beri... pek çok sürpriz oldu. Casuslar, hainler, kasadaki para miktarı... ya da eksikliği."

"İnsan köleler," diye ekledi Ada.

"Evet, köleler. Ama sürprizlerin başında bana miras kalan mana geliyor."

"Mana mı?" Violet sordu.

"Mithras ve Maebh sır saklıyorlar," diye devam etti. "Görünüşe göre bu topraklardaki soyluların da fazladan bir şeyleri var. Sanırım buna Elphyne'in yarısının bekçisi olduğum için Kuyu'dan aldığım bir ondalık diyebilirsiniz. Mana tutma kapasitem arttı ve bu sıcak iklimle bağlantılı. Bunun Kuyu'nun liderlerine verdiği bir teşvik olduğunu ve onları Kuyu'ya bakmaya teşvik ettiğini düşünüyoruz."

"Hiçbirimiz bunu bilmiyorduk," dedi Shade. "Başbakan'ın bile bildiğini sanmıyorum."

İndigo alay etti. "Muhtemelen o da anlıyordur. Neden bu kadar güçlü olduğunu sanıyorsun?"

Shade'in yüzünü karanlık bir gölge kapladı ve kaşlarını çatarak arkasına yaslandı.

"Biliyorum," dedi Jasper. "Bu alışılmadık bir durum. Ama Ada da bunu anlıyor. İkimizin tüm Elphyne'deki en güçlü kapasiteye sahip olduğumuzu söyleyebilirim, hatta Kraliçe Maebh de dahil, çünkü o bir yardımcı hükümdar olmadan çalışıyor."

İndigo, "Hedef olacaksınız," diye işaret .

"Maebh, Yüzük'ün dağıtılmasını görüşmek üzere toplantı taleplerime cevap vermiyor," dedi. "En azından bu konuda konuşmak için bir pazarlık yapmış olmamıza rağmen."

"Bana öyle geliyor ki mana ile çarpık deneyler yapmakla meşgul." Shade parmağını kadehinin etrafında gezdirdi.

"Sluagh gibi bir şey yaratmaya mı çalışıyor?" Jasper gözlerini kıstı. "Herkesin inanmasını istediği gibi yenilmez olmadıklarını ona sadece birkaç ay önce öğrettiğimi düşünürsek bu beni şaşırtmaz."

Shade'in parmağı kadehin kenarlarında durdu. "Bu iyi bir nokta." "Ve bir şey daha var. Kuyu'nun ondılığı hakkında Maebh'in bir zamanlar Elphyne'in tamamına hükmettiğini bildiğimize göre, insanlara karşı yapılan Büyük Savaş'tan sonra yarısını Mithras'a vermesi nasıl mümkün olabilir?"

Sözleri hepsinin içine işledi, hazımsızlık gibi kıvrıldı ve yerleşti. Violet tabağını itti ve konuşurken sesinin titrememesi için kendini zorladı.

"Peaches bir jeolog," dedi. "Ben de nükleer savaş başlıklarının tasarlanmasına yardım ettim. Benimle aynı anda uyanan üçüncü bir kadın daha var. Bir kaynakçı. İlk tanıştığımızda, birleşik becerilerimizin başka bir bomba yapmayı mümkün kıldığını fark ettik." Bakışlarını kaldırdı ve her bir göz grubuna baktı. "Eğer kraliçe bir nükleer bomba istiyorsa, bunun tek bir nedeni vardır. Güç. Dünyaya hükmetmek istiyor."

CHAPTER 31

T Ertesi sabah Violet, Indigo'yu misafir odalarında uyurken bıraktı ve kralın odasına doğru yola çıktı. özel bahçeler.

Artık bir hedefi vardı ve tek düşünebildiği ona ulaşmaktı. Bu işte usta olmak. Erkekler Haze'e odaklanacak ve Violet da Peaches'in kurtarılmasını sağlayacaktı.

Ayrıca Indigo'nun yanıldığını kanıtlaması gerekiyordu.

Onun hâlâ yataklarında, onsuz uyuduğu düşüncesi göğsünde bir şeylerin kıpırdamasına neden oldu. Ondan çok daha önce odalarına çekilmişti. Onun gececi olduğunu bilse de, bir yanı onunla birlikte dönmesini bekliyordu -umuyordu-.

Ama yapmamıştı.

Ve Violet kendi sirkadiyen ritmini Indigo'nun gece ritmine uygun hale getirmediğçe, ay ışığındaki gemiler gibi birbirlerini sonsuza dek özleyeceklerdi. Ama Violet güneşten vazgeçmeye hazır değildi ve hiçbir zaman fazla uykuya ihtiyaç duymadı. Yapacak, öğrenecek ve görecek çok şey vardı. Birlikte zaman bulacaklardı.

Ama önce. Eğitim.

Kralın bahçeleri sarayın yan tarafında, dış cam duvar ile ana saray binası arasındaydı. Yemyeşil, yüksek yeşillikler, açan çiçekler ve fiskiyelerle dolu küçük bir cepti. Violet geldiğinde bir muhafız onu içeri aldı.

"Buna oturmak mı diyorsun?" Ada alay etti. Laurel bir tür sprint devresi egzersizini tamamlarken o taştan bir banka oturdu. "Sanki egzersiz yapmaya değil de eğlenmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyorsun."

Laurel dudaklarında bir gülümsemeyle, "En azından egzersiz yapıyorum," diye homurdandı.

"Bu yorumuna içerledim," diye karşılık verdi Ada ama içerlemiş görünmüyordu. Koltuğa kışını yaslayıp yerleşti, denetlemekten oldukça memnundu. "Seni motive etmek egzersizdir. Şimdi bana on tane daha ver."

Violet gülümsedi. Çöp konuşması. Bu kadınları seviyordu. Eski dünyada onlarla asla arkadaş olamazdı ama bu Violet'in hatası olurdu, başka bir şey değil. Violet işiyle çok meşguldü, yapmaması gereken insanları etkilemeye çalışmakla çok meşguldü.

Violet'i gören Laurel çalışmasını bıraktı ve ona el salladı.

"Kesinlikle erken kalkmışsın," dedi Violet.

Laurel yüzünü buruşturdu, iki büklüm oldu, nefes nefese kaldı. Bir çeşit dar, örgü yoga kıyafeti giymişti. Violet bu zamana kadar benzerlerini hiç görmemiş olsa da Laurel ihtiyaçlarına uygun giysiler yapması için bir terziye sipariş vermiş olmalıydı. Violet'i onlara bakarken yakaladı ve Ada'nın yanındaki taş bankın üzerinde düzgünce istiflenmiş bir yığın giysiyi işaret etti.

"Sana giymen için bir şeyler getirdim," dedi. "Eğer benimle antrenman yapma konusunda , buna ayak uydurman gerekecek."

Beklentiler karşısında Violet'in içinde küçük bir korku patlaması yaşansa da oflayarak nefesini verdi ve kendini toparladı.

Şeftali.

Gümüüş.

Onlar için kılıçtan daha keskin ve aydan daha parlak bir silah olacaktı.

"Planımız bu," diye onayladı.

"Ben sadece gözetmenlik yapacağım." Ada elini kaldırdı ve uzun, altın rengi örgüsünü . Elbisesi dün gece giydiğinden daha esnek bir kumaştan yapılmıştı. Yanında bir çift budayıcı, başka bahçe aletleri ve yarısı yabani otlarla dolu bir sepet duruyordu.

Violet etrafına bakınarak, "Burası sizin bahçeniz," dedi.

Ada'nın çilli yanaklarına bir kızarıklık vurdu. "Mithras'ındı. Oraya vardığımızda bakımsız, yabani otlar ve dikenlerle dolu bulduk. Sanırım Mithras hepimizin bildiğinden daha deliymiş. Arkada dikenlerle kaplı ve boynuzlarla oyulmuş ürkütücü bir tabut bile var. İğrenç. Jasper bahçeyi yıkmak istedi ama ben bahçeyi yeniden canlandırmama izin vermesi için ikna ettim." Gülümsedi ve etrafına bakındı. "Burada büyümlü bir hava var. Bahçenin suçu efendisinin bir olması değil."

Laurel güldü. "Doğru söyledin."

" güzel," dedi Violet. "Ve sanırım buna kraliçenin bahçesi demeliyim. Kralın değil."

Ada neşeli bir ifadeyle budayıcılarını Menekşe'ye doğrulttu. "İşte bunun için buradayım."

Violet giysileri aldı ve bahçe kapısının hemen girişte üstünü değiştirmeye gitti. Pantolon esnekti ve bacaklarını sarıyordu. Siyah atlet ince bedenine bile dar geliyordu. Hava burada daha sıcak olduğu için, odasından cekete ihtiyacı yoktu, bu yüzden onu da diğer her şeyle birlikte antreye bıraktı. Tek kişisel eşyası botlarıydı. Uzun saçlarını deri bir kordonla arkadan bağlarken karanlık bir penceredeki yansımasını gördü ve durakladı. Yara izleri görünüyordu ve her yerdeydiler. Ama bu izler onu utandırmak yerine daha da ateşledi. Kanı bastırılmış öfkeyle kaynamaya başladı.

Üniversiteye gittiğinde *Makine* lakabını almıştı çünkü bir sınava çalışmayı kafasına koyduğunda hiç durmuyordu. Bölümlere ayırır ve göreve tek bir zihin vahşetiyle yaklaşırdı. Zihninde en yüksek notları almaktan başka bir şey yoktu. Biriyle çıkmaktan vazgeçti. Motivasyonunu artırmak için ailesini kullanmak dışında, onları görmezden geldi. Gözleri sadece ders kitaplarındaydı.

Kendine son bir kez bakarak bahçeye döndü. "Sadece biz mi olacağız?" Violet sordu.

"Şimdilik," diye onayladı Laurel. "Ama Thorne burada. Ve diğerlerinin aksine, bütün gece ayakta çene çalmadı, bu yüzden bir ara gelip yardım edebileceğini söyledi."

Bakışları Violet'in kollarındaki ve boğazındaki yara izlerine kaydı. Violet derin bir nefes aldı. Bariz olandan bahsedebilirdi, böylece bunu aşabilirlerdi.

"Vampirler," dedi. "Unseelie askerleri. Uyandıktan kısa bir süre sonra bir grup bana saldırdı. Peaches ve Silver'ı haftalarca bir kafeste tutmuşlar, elden ele dolaştırmışlar, tüm vampirlerin onlardan beslenmesine izin vermişler."

"Kulağa çok korkunç geliyor." Ada kaşlarını çattı, sonra yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Kanımız onları sarhoş ediyor. Tüm bu süre boyunca gerçekten sarhoş muydular?"

"Umurlarında değilmiş gibi görünüyordu. Kanımızın bağımlısı oldular." Bir anısı su yüzüne çıkınca Violet kaşlarını çattı. "Birkaç yıl önce bir vampir vardı, tam da benim... tek başıma olduğum zamanların başında diyebiliriz. Bir keresinde beni alt etti ve ben de şehirden taşındım. Beni bulması bir aydan fazla sürdü ve bulduğunda, kanımın tüm bu süre boyunca onu ayakta tuttuğunu itiraf etti."

"Sizden sadece bir kez beslenmesi gerektiğini ve sonra bir ay boyunca bir daha beslenmediğini mi söylüyorsunuz?"

Violet başını salladı.

Ada'nın gözleri kısıldı. "İndigo bunu bana hiç söylemedi."

Laurel, "Jasper yaklaştığı her saniye hırladığı için hiç şansı yoktu," dedi.

"Yine de," diye mırıldandı Ada. "Bence bu bilmemiz gereken bir şeydi."

Violet, Indigo'nun ihtiyaçlarını ona açıklamakta nasıl tereddüt ettiğini hatırladı. Sadece onun kanını istediğini, başka kimsenin kanını istemediğini itiraf ettiğinde yüzü kızarmıştı. Muhtemelen bu zayıflığını itiraf etmekten utanmıştı.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Laurel, eli boğazına gitti.

Violet'in kaşları kalktı. "Özür dilemekte sorun yok değil mi?"

Laurel omuz silkti. "Bu bir Fae kuralı. Biz kızlar istediğimiz kadar teşekkür edebilir ve özür dileyebiliriz. Kendi kurallarımızı kendimiz koyarız."

Violet'in dudağı yukarı doğru seğirdi. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Neden... nasıl demiştiniz... yanlış yola saptığınızı anlayabiliyorum?" Laurel kaşlarını çatdı. "Ben de aynısını yapmış olabilirim."

"Biliyorsun," dedi Ada, endişeli gözleri Violet'in kollarında gezinirken. "Yara izlerini iyileştirebilirim. Eğer istersen."

Şaşıran Violet gözlerini kırıştırdı. İyileştirmek mi? Onları silmek gibi mi? İçini bir huzursuzluk kapladı.

Yara izleri hayatta kalmasında itici bir güç olmuştu. Hiçbir zaman onlara bakıp çirkin olduğunu düşünmemiş ya da boş amaçlar için yok olmalarını istememişti.

"Bilmiyorum..." Dudağını ısırды. "Kulağa aptalca geliyor, biliyorum ama... yara izleri benim kimliğim haline geldi. Ve... Emin değilim."

"Anladım." Laurel boğumlu tırnaklarını gösterdi. "Bunlar benim savaş yaralarım."

Düz bir şekilde gülümsedi. "Bunu düşünmemin bir sakıncası var mı?"

"Elbette." Ada ayıklama sepetini aldı ve ayağa kalktı. "Bana ihtiyacınız olursa buradayım. Kale içinde bir yerde halka açık bir klinik kurmayı çok isterdim ama henüz buna hazır değiliz."

Laurel, "Marka yöneticiniz olarak bir süreç var," dedi. "Atmamız gereken adımlar var. Ama inan bana Pretty, bu kartlarda var. Bu insanlara ne kadar iyi niyet aşılayabilirsek o kadar iyi."

"Güzel mi?" Violet sordu.

Ada kaşlarını çatdı ve budama makasını tıkırdattı. "Sen de başlama. Clarke'la birlikte buldukları saçma bir lakap bu. Bana sadece Ada de."

Defne Violet'in sırtını sıvazladı. "Her şeyden önce, sarayın merkezindeki eğitim avlusuna gideceğiz. Sonra da tur atacağız."

"Doğrudan girmeyecek miyiz?"

Laurel'in yüzünde talim çavuşu gibi bir gülümseme belirdi. "Savaşta dostumu yenmekle ilgili öğrendiğim tek şey dayanıklılık. O testosteron dolu soytarılar güce çok fazla güveniyor. O yüzden önce koşacağız."

Bir saat sonra Violet içeride sessizce ölüyordu. Dışarıda, çitlerle çevrili toprak avluda Laurel ile dövüş sanatları talimleri yapıyor ve saray çalışanlarının meraklı yan bakışlarına maruz kalıyordu. Dikdörtgen şeklindeki geniş alan, çoğunlukla yürüyen atlar ve griffin benzeri yaratıklar olan kuturiler için kullanılıyor gibi görünüyordu. Ahırlar

ve eller çoğunlukla bir tarafa yapışmış, onlara istediklerini yapmaları için alan sağlıyordu. Yakınlarda bir cephanelik ya da kışla olmalıydı çünkü Violet ara sıra kırmızı kaplamalı muhafızların kemik ya da taştan silahlarıyla dövüşüklerini görüyordu. Ama asla uzun süre kalmıyorlardı.

Yorgunluktan bitap düştükten sonra öğle yemeği için durdular, Laurel'in ısrarıyla hamburger ve yeşil smoothie yediler ve sonra Ada ve Laurel'in Violet'e kişisel mana depolarına nasıl eriştiklerini ve onu nasıl kapattıklarını öğrettikleri bazı büyü eğitimi alıştırımları için avluya döndüler. Her birinin farklı bir süreci vardı ve Violet'in kendi sürecini bulması gerekiyordu.

Sonraki hafta da böyle devam etti.

Erken kalkıyor, vücudunu çökme noktasına kadar çalıştırıyor, öğle yemeği yiyor ve sonra zihinsel olarak tükenene kadar sihrini çalıştırıyordu. Ara sıra erkekler ortaya çıkıyor ve burnunu sokmaya çalışıyordu ama Ada ya da Laurel tarafından uzaklaştırılıyorlardı. Violet bunun sadece mahremiyet için değil, aynı zamanda Indigo'nun üzerinde başka bir erkeğin kokusunu aldığında çılgına dönmesi, sinirlenmesi ve baskın olması nedeniyle olduğunu fark etti. Violet derinlerde bir yerde ondan kaçtığını biliyordu ama Makine olduğunda başka hiçbir şeye yer kalmıyordu. Onun dikkatini dağıtacaktı. O ve o iflah olmaz düzenbaz gülümsemesi. Ve sonra kendi adını unutacaktı.

Bu yüzden eğitim aldı.

Indigo'yla zıt saatlerde uyudular.

Ve eğitim.

Ve mükemmellik talepleriyle yeni arkadaşlarını bezdirdi. Ada birkaç kez pes edip dinlendi ama Laurel de en az Violet kadar azimliydi. Aralarında bir yakınlık oluştu. Belki bunun nedeni her ikisinin de suçluluk duygusundan kaynaklanan benzer bir ağırlık taşımasıydı, belki de sadece kişilikleriydi. Ama Laurel Violet'e zıplamasını söylediğinde Violet zıplıyordu. Violet antrenmanlarını bir saat daha uzatmalarını istediğinde Laurel hiç şikâyet etmeden kabul etti.

CHAPTER 32

Iyedinci günün öğleden sonrasında Indigo ve Shade, Jasper ve Thorne ile birlikte aşağı indiler. Hepsi de savaş derileri içindeydi. Şu ana kadar , kendi tutmuşlardı.

eğitim çabalarını akşamlara erteledi. Ama nedense öğleden sonra geç saatlerde avlunun diğer tarafını mesken tuttular

-Ada'nın üstsüz tavus kuşu gibi dolaşacakları başka bir yer bulmaları konusundaki ısrarına rağmen, muhafızların tartıştığı yerde eğitimlerine devam ettiler.

Ada dilini Jasper'a doğru uzattı, o da kaşlarını çatarak ona döndü, gözlerinde alaycı bir parıltı vardı.

"Her zaman çok meraklısın," dedi Ada.

"Boş ver onları," diye cevap verdi Violet ve Ada'ya gösterisine işaret etti.

"Sadece kıskandıkları için buradalar." Laurel elini havaya kaldırdı, kalçalarını bir savaşçı duruşuna getirdi ve sonra hareketini tekrarladı. "Bu tür hareketlerin ikinci doğa haline gelmesi gerekiyor. Kas hafızası oluşturuyoruz. Anlıyor musunuz?"

Violet başını salladı. "Bir blok gibi

görünüyor." "Doğru. Bay Miyagi tarzı."

Ada hüznle içini çekti. "O filmi hatırlıyorum."

Laurel karışıma iç çekişini ekledi. "Filmleri hatırlıyorum, nokta."

Violet blokaj alıştırmaları yaparken, Laurel iki eline birer ateş topu alıp hokkabazlık yaparak gösterişli bir gösteri yaptı. Su aniden onu ıslattığında, yağmur gibi yağarak kısa koyu renk saçlarını

Laurel yüzünü buruşturdu. Gücünün bir parıltısı havayı doldurdu, Violet'in dilinin ucunu karıncalandırdı ve iç kulaklarını kaşındırdı.

Kahretsin, Laurel çok güçlüydü.

Avlunun karşısındaki erkeklere ters ters bakan Laurel öfkesini kontrol altında tuttu. Düz bir şekilde gülümsedi ve sesini avluya yansıttı. "Bunu yapacak kadar cesur olan kimdi?"

Tüm parmaklar, sözde yoldaşlarına onları ihanetten zindana göndermekle ilgili bir şeyler havlayan Jasper'ı gösteriyordu. Onlar sadece güldü. Bu bir saygısızlık tepkisi değil, uzun süredir devam eden yoldaşlığın bir sonucuydu. Violet'in göğsü bu manzara karşısında kabardı. Arkadaşları olmadıklarını iddia etmesine rağmen Indigo'nun böyle bir şeye sahip olduğunu görmekten memnundu. Jasper Laurel'in gözleriyle karşılaştığında sivri kulakları başı dertte olan bir kurt gibi düzleşti.

Defne Ada'ya ters ters baktı. "Arkadaşının gırtlığını yumruklayacağım." "Güzel. Ukalalaşmaya başladı."

Erkekler hâlâ gülüyordu. Indigo da dahil. Ona asla zarar vermeyeceğini söyleyen kişi.

Erkeklerin kadınlarla dalga geçmesi Violet'i rahatsız ediyordu.

"Bunu yapabileceğimi düşünmüyorlar," diye mırıldandı Violet, farkına vardığında yüzü buz kesmişti.

Hepsi de onlarca yıllık savaşçı eğitimlerinin Haze ve Peaches'i kurtarmak için yeterli olacağına inanıyordu - onun yardımı olmadan. O kadar iyi olduklarına inanıyorlar mıydı? O kadar yenilmez?

Violet o kadar iktidarsız mıydı?

"Hayır-" Laurel yüzünü bir havluyla sildi. "Senin *yapacağını* düşünüyorlar." Violet onun sert bakışlarıyla karşılaştı. "Bunu sana söyleten ne?"

"Bunu bir düşün," dedi Laurel. "Yani, gerçekten düşün. Bağınıza ve Indi'nin hissettiklerine odaklanın."

Violet kaşlarını büzerek, "Gergin," diye onayladı. Evlerin gölgeleri altında bir kenarda duruyordu ve muhtemelen korkutucu görünmesi gereken zoraki bir duruşu vardı. Ama Violet bunu fark etti. Gölge yılanın huzursuz bir enerjiyle kaydığını ve kıvrıldığını gördü. "Bu onu öldürüyor," diye ekledi sessizce.

"Onlar için bir eşe sahip olmak ruhlarını bölmek gibi bir şey. Bu evlilikten daha güçlü bir bağ," diye açıkladı Ada. "Bu hem fiziksel hem de

Metafiziksel. Bizi bir saniyeliğine bile olsa kaybetme fikri onları dehşete düşürüyor. Jasper bunu düşünerek soğuk terler dökerek uyanıyor."

"Thorne da öyle," diye düşündü Laurel, arkadaşına nazikçe gülümseyerek. "Düşünürsen onlar küçük yavru köpekler. İnatçı bir şekilde sahiplenici ve bazen biraz da baskınlar, ama ne kadar aptalca davrandıklarını fark ettiklerinde çok sevimli ve itici oluyorlar."

"O zaman öğrenmemize yardımcı olmaları gerekmez mi?" Violet sordu.

"Yapacaklar," dedi Ada kendinden emin bir şekilde. "Muhtemelen dolambaçlı yollardan. Ama önce bir süre dik kafalı olabilirler. Ben bunu hayvan karışımı DNA'larına bağlıyorum. Bu onları sahiplenici, testosteronlarının kölesi ve saldırgan yapıyor. İlkel. Onlar insan değil, Violet. Onları asla insan sanma. Ama Laurel'in dediği gibi, tüm o kabadayılıklarının içinde küçük birer köpek yavrusu olabilirler. En azından sakinleşmeye başlamazlarsa bu gece hiçbir şey elde edemeyeceklerini anladıklarında."

Avluda biri kahkaha attı, diğerinin sesi protestoyla yükseldi ve üçüncüsü küstahça bir protesto homurtusu çıkardı. Kadınların söylediği her kelimeyi dinliyorlardı. Casusluk. Gözetliyorlardı. Derisinin altında düşük dereceli öldürme niyeti kabarmaya başladı.

Ada, Violet'in ellerini işaret etti. "Bakalım neler öğrenmişsin. Göster bakalım."

Violet dikkatini tekrar toplayarak ışığını çağırdı, bir topun elinden yayılmasına ve avucunda minik bir ay gibi toplanmasına izin verdi. Sonra yumruğunu sıkarak onu söndürdü. Çok küçüktü. Kendinden şüphe etmek onu yıkadı.

"Dürüst olmak gerekirse, belki de aptal olan benim. Onlar değil," diye itiraf etti Violet. "Bir ışık topu savaşta nasıl yardımcı olabilir ki?"

"Sadece bir top değil," diye hatırlattı Ada ona. "Tüm vücudunu o kadar çok parlatabilirsin ki gözlerin kamaşır."

"Ama tüm sahip olduğum bu mu?"

Laurel sıırttı. "Daha iyi şeylere gelmedik bile." "Öyle mi?"

"Şey, şöyle bir şey. Her fae'nin ya da bizim gibi mana dolu insanların farklı elementlerle belirli bir yakınlığı vardır. Skye'ın seni kendi elementin için test ettiğini söylemiştin. Hepimiz kendimizinkini izole ettik. Şimdi senin elementini mükemmelleştirdik.

ve dayanıklılığınızı artırdınız, sanırım artık hangi büyüleri üzerinde çalışmaya başlamanın zamanı geldi."

"Dinliyorum."

"Vampirlerin gizlenmek için gölgeyi nasıl kullandıklarını bilirsiniz. Gizleme büyüü de bir nevi aynı şeydir."

İndigo bir keresinde Violet'e yeteneğinin kendisinininkinin aynadaki görüntüsü olduğunu söylemişti. Onun yapabildiğinden daha fazla şey yapabilirdi ama tersini. Daha iyisini. Bir an için pişmanlık kalbini sıkıştırdı ve ona yeteneğini kullanmayı öğretenin İndigo olmasını diledi ama belki de böylesi daha iyiydi. Onun savaşı katılmasını engellemek istiyordu.

"Esasen," diye açıkladı Laurel. "Bu, vücudunuzun etrafındaki havanın arkanızdakini yansıtmalarını sağlamakla ilgili. Bu, zihin için bir tutam ruhla karışık ışığın bükülmesi ve yakınlarda birinin gücünüzü hissetmesi ihtimaline karşı enerjinizin gizlenmesidir."

"Işığın kırılması," diye mırıldandı Violet, zihni içe dönerek eski fizik denklemlerini ve teorilerini taradı. "Ve eğer bunu olduğun gibi yapabiliyorsan, o zaman benim yeteneğimle ve bedenimin dışındaki fotonları kontrol etme yeteneğimle, kendimi gizlemekten daha fazlasını yapabilirim."

"Şimdi de bize bilimsellik taslıyorsun." Ada'nın yüzü aydınlandı. "Ne demek istiyorsun?"

"İndigo ve Shade gölgelerini şekillendirmek için yönlendirebiliyorlar. Gölge parçacıkları var - Skye'ın hepsinin kaos elementi olduğunu söylediğini düşünürsek, karanlık maddeyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum-" Onların boş yüzlerine bakınca konuyu çok uzattığını fark etti. "Özür dilerim. Nerede ?" Kafasını kaşıdı. "Ah evet, görünüşe göre manayı bu gölge parçacıklarına iterek, bir şekilde iyonik yapılarını değiştirerek yeni bir şey yaratıyorlar." Avluya baktı ve kızlara yaklaşarak fısıldadı, "İndigo'nun yılanı neredeyse komuta ettiğı canlı bir şey. Başlangıçta küçük ama eğer isterse tüm vücudunu gizleyecek kadar büyük bir şeye dönüşebiliyor. Ya ışığımla bir yilandan daha fazlasına güç verebilirsem? Ya seraplar yaratabilirsem? Ya insanların orada olmayan şeyleri gördüklerini düşünmelerini sağlayabilirsem?"

Ada ve Laurel ona göz kırptı.

"O zaman sadece fark edilmeden düşman hatlarının arkasına sızmakla kalmaz, arkanızda kitlesel bir karışıklık da yaratabilirsiniz."

"Sen bir dahisin," diye Ada. "Hem de nasıl. Sen bir dahisin."

"Şey, ben bir-" Dudağını ısırdı, eski mesleğinden bahsetmek üzereydi ama tuttu. O kadın artık . İyi bir sebepten ötürü. "Boş ver."

Violet'in aklından geçenleri tahmin eden Ada söze girdi. "Bunu sen yapmadın Vi. Kendine işkence etmeyi bırak. Hayaletten vazgeçmenin zamanı geldi."

"Tetiği çekip çekmemem önemli değil. İnşa ettiğim şeyin sadece tek bir olası sonucu vardı. tasarlarken biliyordum."

"Kullanılacağını hiç beklemiyordunuz. İnsanlar hata yapar."

"Evet. Benim hatamın dünyaya mal olması dışında." Violet bir sonraki çağrısına ekstra güç verdi. Elinden ışık fışkırdı ve onu bir ışın haline getirerek, batan güneşi delebilecekmiş gibi gökyüzünü hedefleyerek yukarı doğru fırlattı.

"Eğer sen olmasaydın, başka biri olurdu," dedi Laurel. "Ve bana sorarsan, bence biraz kendini düşünmeye başladın."

Violet kaşlarını kaldırdı. *Kendini beğenmiş mi?*

CHAPTER 33

F Bir an Laurel ve Violet birbirlerine baktılar ve Ada yorum yapmak için hiçbir çaba göstermeyince Violet onun da aynı şekilde hissettiğini düşündü. Savunmacı tepkisinin içinden nefes alarak omuzlarını gevşemeye ve Laurel'in sözlerini gerçekten anlamaya zorladı. Kendiyle ilgilenmek... Haklı olabilirdi. Violet uyandığından beri tek düşündüğü her şeyin *kendisini* nasıl etkilediğiydi. Ama dünyadaki tek kişi o değildi. Bu kadınların hepsinin hikâyesi Violet'inkine benziyordu. Her biri saldırıya uğramış, zaman içinde yer değiştirmiş ve bir şekilde düşman güçleri tarafından kullanılmıştı. Violet bu açıdan özel değildi. Her nefes alışında içindeki öfke ve kendinden nefret eriyip gidiyordu.

"Haklısın," dedi Violet, Laurel'in sabit bakışlarıyla buluşarak. "ve bunun için özür dilerim. Geçmişini unutmak hiçbir zaman benim güçlü olmadı. Bu sefer daha iyisini yapmalıyım. Önemli geleceği korumamız."

Laurel sıırttı. "Evet, kraliçe!"

"Ne yapıyorsun?" Indigo yaklaştı. Violet ona kızgın olduğunu düşünerek, deri pantolonunun kalçasına tam oturuşunu, çıplak gövdesindeki sert ve terli kasların her adımda nasıl esnediğini ve yuvarlandığını ya da Laurel'in onu sözlerden koruyacakmış gibi kışkırtıcı olabilecek bir şey söylemesinden hemen sonra geldiğini fark etmek istemedi.

Kanatları arkasında kaldı ve saçları rüzgâra kapıldı. Lanet olsun şu ölen güneşe, gözlerini parlatıyor. Aptal gölge

Yılan ona eski arkadaşlarmış gibi göz kırpmaya başlamıştı; sanki Laurel ve Ada'nın birbirleriyle yaptıkları dostça şakalaşmayı benimsemişti. O da ters ters baktı.

"Sadece pratik yapıyorum," dedi Violet tatlı bir sesle, diline yabancı gelen bir tonla. Sanki bilmiyormuş gibi. Sanki avlunun kendi tarafından, seçiren vampir kulaklarıyla onu dinlemiyordu. "Hepinizden aynı şeyi isteyebiliriz."

Adam ensesini kaşdı ve kadına kuşkulu gözlerle baktı. "Rush'tan haber bekliyoruz. Konseyin geri kalanıyla birlikte Tarikat'ta."

Oh.

"Kardeşinden haber aldın mı?" diye sordu.

Başını acımasızca salladı. "Hâlâ telefonlarıma cevap vermiyor ama Kışlık Saray'dan gelen raporlara göre orada, hayatta ve tekmeliyor."

Laurel ve Ada uzaklaşıp arkadaşlarına ve Gölge'ye katılırken endişeli bakışlarını paylaştılar. Bu, Violet'ın iki gündür gördüğü ilk Indigo'ydu. Aynı yatağı paylaşmanın dışında, ki bunu da son derece G sınıfı tutmuştu, tek yaptığı onu bir hayvan gibi kokusuyla kaplamaktı - böylece başka hiçbir erkek ona yaklaşamayacaktı. Eğer olmasaydı, birliktelikleri hakkında ikinci kez düşünüp düşünmediğini merak edebilirdi. Onun da başka seçeneği yoktu.

Lanet olsun. Şimdi kendinden şüphe ediyordu. Ve ondan. Ve... sinirli bir ses çıkardı ve arkasını döndü.

Ayrı ruhlar gibiydiler. Anladığı erkeklerin eğitimi pek iyi gitmemişti. Laurel ve Ada geceleri arkadaşlarından bilgi aldıktan sonra onu bilgilendirmişlerdi.

Violet'ın Indigo'yla yolunun kesiştiği nadir anlardan birinde, gölgeler arasında yürüyebilen tek kişinin Shade olduğunu ve Jasper'ın bir Sluagh'ı yenme yöntemi için, wraith'i fiziksel bedeninden ayırmanın neredeyse yeterli olmadığını ağzından kaçırmıştı. Tüm kirli işlerini yapmak için, aşırı kamuoyu baskısı altında olan bir kral olan Jasper'a büyük ölçüde güveneceklerdi. Kraliçe Maebh öğrenirse, yaptıkları bir savaş başlatabilirdi.

Jasper'ın yedek bir teorisi vardı - elindeki metalle kendini bir Sluagh'ın içine portalize edebilirdi, bu sadece bir Gardiyan'ın yapabileceği bir şeydi

Yönetmek. Eğer metal Sluagh'ın işini yapmazsa, hem Jasper'ın hem de Sluagh'ın hücrelerinin aynı yerde var olamayacağını ve birinin ya da her ikisinin de ölebileceğini tahmin etmişti.

Violet da aynı fikirdeydi. Fiziğin ana yasalarından biri enerjinin yaratılamayacağını ya da yok edilemeyeceğini, sadece transfer edilebileceğini belirtir. Bu da Jasper'ın Sluagh'ın içinde hareket etmek için kullandığı enerjinin bir yere gitmesi gerektiği anlamına geliyordu; ya Sluagh'a aktarılacaktı -muhtemelen bir patlama yaratacaktı ya da kendisine geri dönecekti. Onu ememeyebilirdi. O da patlayabilirdi.

Metallerin ve plastiklerin yasak olmasının bir nedeni vardı. Manayı öngörülemez ve dengesiz hale getiriyorlardı, tabii eğer işe yarıyorsa. Jasper'ın bu tür bir taktiğe başvurmak zorunda kalması hepsini tedirgin etti.

O bir kraldı, bir eştı ve yolda bir çocuğu vardı.

Violet bu yaklaşımdan memnun kalacaksa, ışınlanmanın etkilerini incelemek için zamana ihtiyacı olacaktı. Indigo'ya serap teorisini anlatmayı düşündü ama yaklaşan antrenman maçlarında onu alt etmek için her türlü avantaja ihtiyacı olduğunu biliyordu. Eğer bir şey varsa, geçen hafta kendisinin değerli bir savaşçı olduğunu kanıtlama ihtiyacını pekiştirmişti.

Ona ihtiyaçları vardı.

Geçen hafta boyunca Indigo gergindi ve pazarlıklarının sonucu açıklanana kadar cinsel ilişkilerini iletmemek istemediği açıktı. İlk başta bunun nedeninin kanını içmenin sevişme eylemini de içeriyor olması olduğunu düşünmüştü. Beslenme eylemi her iki taraf için de afrodizyak olabilirdi. Ve eğer ondan beslenirse, zihni bir günden daha uzun bir süre karışık kalabilir, bu da ona idman maçına çıkarken bir handikap verebilirdi.

Violet'in gündüz antrenman programının tam tersi bir şekilde, çalışma saatlerini gece tutuyordu. Çok fazla konuşmaktan kaçınıyor ve Violet'in üzerinde başka bir erkeğin en ufak bir kokusunu aldığı anda bile homurdanıyor ve nefesinin altında mırıldanıyordu. Neredeyse onun için üzülmüyordu.

Yavrular. Yavru yarasalara da yavru denirdi. Violet bu düşünceye gülümsedi.

Belki de onu bir antrenman maçında yenmek için önce başka bir erkeğe sarılması gerekiyordu.

Ama bunu yapamazdı. Ne ona ne de kendine. Onu adil bir şekilde yenmesi gerekiyordu.

"İyi misin?" diye sordu. Sinirleri aralarındaki bağlantıdan fışkırıyordu. "Haze gideli bir haftadan fazla oldu."

Gözlerini kısarak cam sarayın çatısının ufkunda batmakta olan güneşe baktı. "İçeride senin arkadaşın da var. Ve... boş ver."

Ona bir adım daha yaklaştı. "Ne oldu?"

Kız onun yörüngesine girdiği anda burun delikleri alevlendi ve gözleri dumanlandı. "Güzel kokuyorsun," diye itiraf etti. "Sanki..."

Alçak hırladı ve burnunu boynuna gömebilmek için onu daha yakına çekti, sanki onu kırabilecekmiş gibi dikkatle tuttu.

"Soruma cevap vermedin," diye .

Kadın geri çekildi. İfadesini ve arzularını çoktan kapatmıştı. Gözlerinin kenarlarına ince çizgiler kazınmıştı - daha önce olmayan endişe izleri. Birden sıırttı ve kaşlarını kaldırdı.

"Üzerinde biraz et var." Kadının üst kollarını sıktı. "Seni dövmek hoşuma gidecek. En azından artık itilip kakılan biri olmayacaksın."

"Beni yenemeyeceksin ve bunu biliyorsun," diye suçladı, ateşlenerek. "Yoksa beni gözetleme ihtiyacı hissetmezdin."

At kuyruğundan bir tutam saç yakaladı ve sanki az önce ona en moral bozucu şeyi söylememiş gibi parmağının etrafında kıvırdı. Gün batımında onun kahverengi saçlarını inceledi. Şu anda maçlarına başlamaya hazırdı. Onunla dövüşme dürtüsü o kadar güçlüydü ama antrenman yapması gerekiyordu. Teorize ettiği bu büyü üzerinde çalışmalıydı. Kazanmak ya da kaybetmek arasındaki fark bu olabilirdi.

Şeftali.

Gümüş.

Kapıdaki bir kargaşa dikkatlerini çekti. Erkek Muhafızlar avlunun kendi taraflarından çıkıp yeni gelen birinin etrafında toplanmışlardı. Hayır, Muhafız savaş teçhizatı giymiş iki yeni gelen. Birinin uzun sarı saçları ve altın rengi teni vardı; bir elfti. Diğer Forrester'tı.

Indigo, Violet'in elini tuttu ve onlara yürüdü.

"Tarikat'tan kira almaya başlamam gerekecek," diye şaka yaptı Jasper. "Yaprak. Forrest. Seni buraya getiren nedir?"

Leaf'in savaş derileri diğerlerinden biraz farklı görünüyordu. Boruları ve zırhları daha maviydi. Göğüs cebinin üzerinde bir çeşit yıldız motifi vardı. Onların amiri olabilirdi. Sezgileriyle omurgası dikleşti. Eğer lider buradaysa, bir şeyler olmuş olmalıydı.

Leaf, Jasper'ın iğneleyici sözlerini ve bir kral olduğu gerçeğini görmezden geldi. Eğilmek yok. Reverans yok. Ama Leaf'in sert duruşuna ve kusursuz bakımına bakılırsa, onun pek fazla insana boyun eğdiğini sanmıyordu. Krallara ve kraliçelere bile. Violet'i gördü ve ona ulaşmak için erkek grubunu itti.

Indigo, Violet'in önüne geçti.

"Yaprak," diye selamladı, sesi alçak ve gergindi.

"D'arn Indigo," diye yanıtladı Leaf. "Bir hafta önce Başbakan'a rapor vermen gerekiyordu. Bu durumdan hiç hoşnut değil."

"Bir şey ."

"Hmm." Yaprak'ın kibirli dudakları düzleşti. Okyanus mavisi gözleri Violet'e kaydı. "Görünüşe göre bu iyi kutsanmış insanlar keşfedildiğinde hep bir şeyler ortaya çıkıyor."

Violet kaşlarını kaldırdı, ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Yaprak bakışlarını tekrar Indigo'ya çevirdi. "Emirlere itaatsizlik etme nedenin nedir?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Haze'in kayıp olması bir mazeret değil. Geçen hafta Tarikat'a gelmesi bekleniyordu."

Violet, Indigo'nun etrafından dolaştı. Cidden, bu Muhafızların saygı konusunda bir derse ihtiyacı vardı. "*Onun* bir adı var. Ve tam burada duruyor."

Yaprak kollarını kavuşturdu ve burnunun ucuyla Violet'e baktı. Cildinde pürüzsüz ve yaşlanmayan bir şeyler vardı. Neredeyse zamansız. Aynı anda hem güzel hem de erkeksi. Ondan güç yayılıyordu. O kadar ki Violet onun yaşını merak etmeye başlamıştı. Violet ve diğer İyi Kutsanmış insanlar gelene kadar, güç genellikle yaşla ya da tören gölüne kabul edilmekle eşdeğerti.

Artı kibir. Her gözeneğinden damlıyordu.

Shade hiç de hoş karşılamadan sordu: "Neden geldin Yaprak?"

Shade ve Leaf arasında kimsenin dostça diyemeyeceği bir bakış geçti.

"Altı'nın size yardımcı olamayacağını bildirmek için geldim."

Shade'in gözleri kısıldı. "Neden bize söylemediğin bir şey olduğunu hissediyorum."

"Bulut sordu. Kapıyı yüzüne kapattılar. Hepsi bu . Verandalarından ruhu bozulmadan çıktığı için şanslıyız."

"Bütün gün ve gece evlerinde saklanmaktan başka bir şey yapmıyorlarsa Sluagh'ın Tarikat'ta ne işi var?" Shade homurdandı.

"Belki de onlara sormalısın," diye cüret etti

Yaprak. Gölge'nin dudakları düzleşti.

"Kuyu'nun yöntemlerini sorgulamak bize düşmez," dedi Yaprak, gözleri Violet'e kayarak ve sessizce değerlendirerek. "Sluagh'ın hiçbir yardımı dokunmaz."

"Rush bunu Thorne'a iletmiş olabilir." Shade başını eğerek Leaf'i inceledi. "Bunu bize bildirmek için buraya kadar gelmene gerek yoktu."

Yaprak yine Violet'e odaklandı. Bu kez İndigo onun önünde adım atmaktan fazlasını yaptı. Tısladı ve dişlerini gösterdi, kanatları yavaşça dışarı çıktı. Gölge yılanı yakasından çıkıp boynuna dolandı ve kolundan aşağı kayarak saldırmaya hazır hale geldi.

"Violet için geldiysen bir daha düşünebilirsin," diye uyardı.

"İndigo," dedi Yaprak, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Başbakan'ın onunla görüşmesi gerekiyor. Eğer korumamızı ve yardımımızı istiyorsa, onun da test edilmesi ve Kuyu'ya sadakat yemini etmesi gerekiyor."

"*Onun* bir adı var," diye tekrarladı Violet. "Az önce duyduğun bir isim."

Yaprak'ın dikkati hiç dağılmadı. Bu onu eğitimi tamamlama ve hepsine neler yapabileceğini gösterme konusunda daha kararlı hale getirdi. Sonra tekrar, belki de zaten biliyordu. Belki de bu yüzden buradaydı. İlerlemesini izlemek ve zihnindeki bilginin -ya da gelişmekte olan becerilerinin- Tarikat'ın malı olarak kalmasını sağlamak için.

"Beni , değil mi?" Violet sordu. "Eski geçmişimi. Yeni tarih. Öldürme."

Birden fazla erkeğin görünmeyen gücü baskınlık için yarışırken havada gerginlik çatırdıyordu. Violet yarı yarıya bir kavga bekliyordu ama ani bir

Sol taraflarındaki mavi pırıltı dikkatlerini çekti. Özel fıskiyelerden biri ortama mavi bir hale yayıyordu.

"Birisi bizden biriyle temas kurmaya çalışıyor," dedi Leaf ve eliyle onları başından savdı.

"Bu benim için," diye belirtti Indigo, yumruğunu karıncalanıyormuş gibi esneterek. "Demeter olmalı. Nihayet."

CHAPTER 34

C Violet'i erkeklerle dolu bir avluda gözetimsiz bırakmakla telefona cevap vermek arasında kalmıştı, Indigo dondu kaldı. Sonunda çiftleşme içgüdüleri galip geldi. Geçen hafta boyunca onları bastırmıştı ve mantığı karşısında ikinci planda kalmaktan bıkmışlardı.

Yaprak'ın çatık kaşlarını görmezden gelerek Violet'i kenara çekti. "Odamıza gitmeni istiyorum," dedi.

Violet ona sabrını zorladığını belirten bir bakış attı, ama burada onunla odaklanamazdı. Onun dar kıyafetler içinde koşturmasını, terlemesini ve -daha da iyisi- sıska bedenine ağırlık ve kıvrım katmasını izlemek işkence gibiydi. Ne zaman yakınlaştılar derisinden sürünerek çıkmaya hazırdı. Uyurken ve uyanırken rüyalarını işgal ediyordu.

Farklı saatlerde uyanmaları, ayrı kalmaları her ikisi için de daha iyiydi, çünkü eğitimi sırasında orada olsaydı, karışmanın bir yolunu bulurdu, sonra hükmetmenin bir yolunu bulurdu ve sonra yörüngesine başka bir erkek girdiğinde onun üzerine çullanırdı. Ona attığı bakış, ipin ucunda olduğunu gösteriyordu. Aralarındaki bu mesafeyi daha ne kadar koruyabileceğinden emin değildi.

Violet zeki gözlerini ona dikti, her şeyden şüpheleniyordu ama yeterince bilgi sahibi değildi. Dişlerini sıkı.

"Zaten pratik yapmam gerekiyor," dedi ve gitti.

İndigo rahat bir nefes alarak çeşmeye gitti. Ama başını suyun hizasına getirmeden önce Jasper ve Shade'e baktı. Hemen arkasındaydılar. Shade, Indigo'ya başıyla selam verdi.

Dinliyorlardı. Ve menzil dışında kalacaklardı.

İndigo çeşmeye doğru yürüdü ve kendisinininkine neredeyse tıpatıp benzeyen yansımasına baktı. Koyu renk gözler, vampir kulakları, dağınık siyah saçlar. Demeter.

"Kardeşim," diye selamladı Indigo. "Seninle temas kurmaya çalışıyordum."

"Duydum," diye cevap verdi Demeter kuru bir sesle. Sesi, sanki gerçekten de yüzeyin altındaymış gibi, suyun içinden boğuk boğuk geliyordu.

İndigo Demeter'in ötesini, arkasındaki herhangi bir şeyi görmeye çalıştı ama sadece taş bir duvar vardı. Her yerde olabilirdi. Demeter zarar görmemiş görünüyordu. Hatta sağlıklı. Yani kesinlikle zorlanmamıştı.

Demeter Indigo'nun omuzlarının ötesine baktı, muhtemelen Indigo'nun onun için yaptığı gibi yalnız olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Seninle neden temas kurmaya çalıştığımı biliyorsun," dedi Indigo. "Bu doğru mu? Bize ihanet mi ettin? Haze'i sen mi aldın?"

"Ne?" Demeter ağzı açık kaldı, sonra kaşlarını çatarak şaşkınlığını çabucak örttü. Bağlantıya doğru eğildi ve tısladı. "Benim tek sadakatim kraliçeme. Peki sana nasıl ihanet edebilirim?"

İndigo şaşırdığını fark etti. Ama aynı zamanda ailenin onun için hiçbir şey ifade etmediğini de söylemişti. Kraliçe dinliyor olmalı.

İndigo, "Kraliçenin zindanlarında Haze var, kabul et," dedi.

Demeter doğruldu. Çenesi sıkıştı. "Kraliçe'nin zindanlarında böyle bir fae yok. Gardiyan meslektaşınız toplantımıza gelmedi. Suçlamanız hafife alınmadı ve gücenmenize neden oldu."

Eğer kraliçe oradaysa, Demeter bir Muhafızla hileli bir toplantı yaptığını kabul etmiş sayılırdı. Kendini bu kadar kolay riske atmasına imkân yoktu. Indigo için değil.

Kardeşine bir an bile inanmadı. Ve onun böyle konuşmaya cüret ettiğine. Florence haklıydı. Demeter değişmişti. Indigo eskiden nasıl olduğunu düşündü, şakalarını ve kabadayılıklarını hatırladı. Belki de bu hep Demeter'di. Belki de

değişen ve sonunda Demeter'in davranışının gerçekte ne olduğunu gören Indigo'ydu. Zalimlik.

"Bırak onu," diye etti Indigo. "Dediğim gibi, o bende değil."

"O zaman neden benimle iletişime geçiyorsun?"

Demeter sağına baktı. Kulakları seğirdi ve Indigo'ya dönmeden önce konuşan kişiye başını salladı.

"Kraliçem Seelie Yüce Kralı'na resmi bir davetiye sunmak istiyor."

Indigo kaskatı kesildi. "Neden bana söylüyorsun?"

"İndi," diye sabırsızca nefes aldı Demeter. "Kalın kafalı olma. Helianthus Şehri'nde olduğunu biliyoruz. Sarayda olduğunu biliyoruz."

Tehdidi fark eden Indigo-Jasper'ın arkasında bir yerlerden alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı yankılandı.

"Ne için bir davetiye?" Indigo, kraliçenin kendisini takip ediyor olması onu ilgilendirmiyormuş gibi davranarak sordu. Bu işin nereye varacağını görebilirdi.

"Darkfoot kraliçeyle bir anlaşma talep etti-" "Aylar önce," diye mırıldandı Jasper nefesinin altında.

"-Cornucopia'daki Yüzük'ün durumuyla ilgili olarak. Onun isteğini dinlemeye ve özel bir devlet yemeğinde pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeye hazır."

Indigo kaşlarının kalkmasına engel olamadı. Bu, yeni Seelie Kral ve Kraliçesini Unseelie topraklarına davet etmek için kâğıttan bir sebepti. Bunların hiçbirisi doğru gelmiyordu. Ne talep. Ne zamanlama. Demeter'in onlar hakkında sahip olduğu bilgi de. Indigo'nun kafasında bunun bir tuzak olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Gölge Indigo'ya yaklaştı, görüş alanına girdi. Demeter ona ters ters baktı.

"Haze'i almadığınızı söylüyorsunuz," dedi Shade sakince. Sesi bu tonlama seviyesine ulaştığında, sakinlik yoktu. Dümdüzdü çünkü Shade'in görünmeyen tüm çabası, ortaya çıkıp herkesi boğmak için yanıp tutuşan karanlığı dizginlemek içindi. "Yine de Muhafızlar, aralarında ben de varım, kraliçenizle yüzleşmeye geldiğimizde -ki o bizi dinliyor- yersiz güç ve gizlilikle karşılaştık. Ne düşünmemizi bekliyorsunuz?"

Demeter yine yan tarafındaki bir sese döndü.

"O halde iki Muhafız getirin," diye buyurdu Demeter. "Kraliçe zindanları gezmelerine ve Haze'in burada olmadığını kendi gözleriyle görmelerine izin vermeyi kabul ediyor. Seelie Yüce Kralı ve Kraliçesi ile birlikte onun masasında ağırlanacaklar."

Demeter'in eli yüzünün önünde duruyordu, suyun içinden fırlayıp aralarındaki bağlantıyı kesmeye hazırdı.

"Yanıt vermek için kırk sekiz saatiniz var," diye duyurdu Demeter. "Ve sonra pencere kapanacak."

Demeter'in yansıması Indigo'nun kendi çatık kaşlı yüzüne dönüştü, bağlantı koptu.

Jasper kafese kapatılmış bir Well Hound gibi sinsice, "Boş ver onu," diye tükürdü. "Hepsi saçmalık. Eğer eşimi ve doğmamış çocuğumu tehlikeye atacağımı düşünüyorsa..."

"Sakin ol," Yaprak.

Shade volta attı. "Belli ki bu bir tuzak."

"Katılıyorum," dedi Indigo. "Ama en azından Haze hayatta." "Sana bunu düşündüren ne? İnkâr etti."

"Ayrıca cevap verirken katı bir şekilde net olmak için büyük çaba sarf etti. Haze'in elinde olmadığını ve Haze'in zindanlarda olmadığını söyledi," diye belirtti Jasper.

"Haklı olduğunuza ikna olmadım ama Kışlık Saray'a giden bir yol," dedi Shade. "Kırk sekiz saat. Zaten bir hafta oldu. Şu anda Haze'e her şeyi yapıyor olabilir."

"Ve Peaches," diye hatırlattı Indigo. Eğer bu insan Violet için önemliyse, o da onun için önemliydi.

Yaprak, Jasper'da karar kılmadan önce avluya şüpheyle baktı. "Eğer Maebe evinizde kimin olduğunu biliyorsa, aranızda casuslar var demektir. Evi temizlemeniz gerekecek. Tekrar."

Jasper parmağını Leaf'e doğru uzattı. Üst dudağı kıvrıldı ve sonraki sözleri tehditkâr bir şekilde yavaş çıktı. "Bana evimi nasıl yöneteceğimi söyleme. Artık bana liderlik etmiyorsun."

Kelimeleri meydan okurcaydı ama yüz ifadesinden bir parça da korku okunuyordu. Jasper aylardır ayaktakımını personelinden temizlemeye çalışıyordu. Mithras sempatizanları, Jasper'ın hükümdarlığından önce bir şekilde saraya sızmış olan insan casuslar, insan köleler, Unseelie

casuslar, İlbahar ya da Sonbahar Sarayı sempatizanları. Son birkaç gecedir onlara her şeyi anlatıyordu. Indigo fae'ler için kötü hissetti. En azından Muhafızlar konusunda kime güveneceğini biliyordu. Bazıları arkadaş olmayabilirdi ama bir şey her zaman sabit kalmıştı: ölüm kalım durumları söz konusu olduğunda birbirlerinin arkasını kollarlardı.

"Siktir et," diye homurdandı Jasper, öfkesi alevlenmiş, yeni bulduğu güç odayı boğmuştu. Fıskiye kaynamış gibi fokurdadı. Havadaki su buharı patladı ve çatırdadı. Onlara kaşlarını çattı ve sonra topuklarının üzerinde dönerek omzunun üzerinden homurdandı, "Savaş odası. Şimdi."

SAVAŞ ODASI MAHREMİYET İÇİN ÜÇ KİŞİLİK UZUN, TAŞ BİR ODAYDI. Cam tavan yoktu. Pencere yoktu. Kimse burada olanları gözetleyemedi. Kuyu donardı.

Seelie tarihlerini tasvir eden duvar halılarının arasındaki kancalarda manabee dolu fenerler usulca parlıyordu. Elphyne'in bir haritası, dikdörtgen odanın ortasına doğru uzanan uzun bir kuvars masayı kaplıyordu. Farklı renklerdeki minyatür ahşap figürler, farklı fae ırklarını ve batıdaki çorak arazide bulunan Kristal Şehir'deki insanları temsil ediyordu.

Indigo, Jasper, Shade, Thorne, Leaf ve Forrest yüzlerinde kara kaşlarla masanın etrafını sardılar.

"Bu ikimizi de ilgilendiriyor," diye söze başladı Jasper, Muhafızlarla kendisini işaret ederek. "Yani Tarikat'ı ve Seelie Krallığı'nı. Bu konuda vereceğim karar hepimizi ilgilendirmeli."

"O zaman Başbakan burada olmalı," dedi Leaf. "Ya da en azından iletişim yoluyla dinliyor olmalı."

Shade, Leaf'e kaşlarını çatarak uslu durmaya çalıştığını söyledi ama Leaf muhtemelen haklıydı. Kraliçe Maebh'e karşı herhangi bir saldırı için destek istiyorlarsa, bunun Başbakan'ın onayıyla olması gerekirdi. Muhafızlar haydutluk yaparsa bunun sonuçları olur ve Konsey tarafından yargılanırlardı. Indigo'nun Violet'i koruma ve Tarikat'a geri getirme görevini esnetmesi yeterince kötüydü.

"Dinleyebilir," diye kabul etti Jasper ve yan masadan bir kâse ile bir sürahi su ve bardaklar aldı. Kaseyi masanın ortasına koydu ve içine su doldurdu.

Bileğinin bir hareketiyle su havaya karıştı ve neredeyse tavana ulaşan bir tünel oluşturdu. Thorne'a baktı, o da hançerini kullanarak parmağını batırdı ve kanı su borusuna akıttı. Birkaç dakika içinde mavi bir parıltı yayıldı ve Rush'ın sureti suyun içinde belirdi. Uzun gümüş rengi saçlarının yarısı kürklü şekil değiştiren kulaklarını gösterecek şekilde bağlanmıştı. Indigo'nun bir şekilde diğerlerinden daha tecrübeli görünmeyi başardığını düşündüğü yüzünü koyu renk bir sakal örtüyordu. Sert, altın rengi gözleri ve alev alev yanan burun delikleri, anlatacakları haberleri duymaya hazırdı. Masanın hangi tarafında olurlarsa olsunlar, herkes onu görebiliyordu.

Thorne'un babası Rush, Clarke'la birlikte kızları Willow'u büyütürken Tarikat'ta görev yapıyordu. Ara sıra, Clarke'ın psişik öngörülerini takip ederek eski dünyadan uyanan bir sonraki insanı avlamak için Elphyne'de dolaşıyorlardı. Ama neyse ki bugün Tarikat'taydılar. Bu tür iletişimler sadece kan bağı olan akrabalar arasında işe yarardı.

"Ne oldu?" Rush huysuzca sordu. Uzun gümüş rengi saçları dağınık görünüyordu ve solgun bir kadın eli saçlarının üzerinden geçip onu toparladığında Indigo gülümsedi. Clarke oradaydı.

"Başbakan'ın bilmesi gereken bir durum var," dedi Leaf. Rush, Leaf'i görememiş olmalıydı çünkü kaşlarını çatarak Thorne ve bir açıklama için kaşlarını kaldırdı.

"Yazlık Saray'daki savaş odasındayız," diye açıkladı Thorne. "Burada bizden birkaç kişi var."

"Tamam," dedi Rush. "Onu bulacağım."

"Henüz gitme." Jasper kollarını kavuşturdu.

"Saldırıya hazırlanmak için yalnızca kırk sekiz saatimiz var," dedi Shade. "Başbakan'ı bilgilendirmek için zamanımız yok."

Leaf'in Shade'e gönderdiği parıltı duvar halılarını yerinden s kebilirdi ama vampirin üzerinden su gibi kaydı. Indigo, Shade'in kanatlarını hiçbir şeyin karıştırdığını düşünmüyordu.

"Onikiler'in lideri sen değilsin, Shade. Ben liderim," diye hatırlattı Yaprak ona.

"Ama ben de sizinle birlikte Konsey'deyim."

"Eğer Başbakan için içinde değilse, o zaman bu kararları Tarikat adına ben veririm."

Gölgeler aniden açıklanamayacak kadar koyulaştı. Shade'in bakışları soğudu ve yumruklarını sıkarak masanın uzunluğu boyunca ilerledi.

Jasper kırptı, "Elimizdeki gerçeklere odaklanalım. Öncelikle saldırı için bir neden olduğundan emin olmalıyız. Haze'in orada olduğuna dair kanıtınız var, değil mi?"

Thorne kaşlarını çatarak, "Elimizde eski dünyadan mana dolu bir insanın sözü var," diye cevap verdi.

Sessizlik uzadı. Çoğu insanın doğruyu söylediğine inanmak istiyordu ve uyanmış bir İyi Kutsanmış insanla yaşadıkları her deneyim şans eseri olmuştu. Indigo kesinlikle eşinden şikâyetçi değildi. Onun için doğru kişi oydu ve kendine bakmak için yalan söylemenin ötesine geçmemişti. Ona güveniyordu.

"Ama gerçek bir kanıt yok mu?" Jasper kaşlarını çattı ve hepsinin çoğunlukla düşündüğü şeyi söyledi. "Tanımadığımız birinin sözüne güveniyoruz."

"Violet onu tanıyor. Ona kefil oluyor." Sözler Indigo'dan çıkarken, kulağa geldiği kadar kâğıttan olduklarını biliyordu. Fae yaşamı açısından, Indigo Violet'in kendisini bile zar zor tanıyordu, yine de Violet'in altı yıl önce sadece kısa bir süre tanıştığı bir kadına güvenmelerini istiyordu. Cloud'un söylediği gibi hepsi yalan olabilirdi. Ama içgüdülerine güvenmek zorundaydılar. "Clarke bu kadınları *gördü*, değil mi?"

Bağlantıdan Rush'ın tarafına doğru bir yerden bir kadın sesi geldi. "Evet, duydum. Gördüğüm tüm imgelemlerde üçü de önemli bir rol oynuyor, kimin onları kendi tarafına çektiğine bağlı olarak."

Jasper başıyla onayladı. "Yani daveti kabul edersek Kışlık Saray'a gireceğiz. Eminim hilesini anlayabileceğimizi biliyordur."

"Sen artık bir kralısın, Jasper," diye hatırlattı Yaprak ona. "Bunlar kraliyet mensuplarının birbirleriyle oynadığı oyunlar."

"Ama Maebh ne istiyor?" Jasper ellerini havaya kaldırdı. Kimsenin bir cevabı yoktu.

O gerçekleri söylerken Indigo'nun içine soğuk bir taç oturdu. "Burada olduğumu biliyorlardı. Haze ellerinde. Muhtemelen neden Obscendia'da olduğumuzu ğrenmiğlerdir, özellikle de Gastnor Violet'i avladığından beri."

Gastnor'dan bahsedilmesi Shade'in içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Volta atmayı bıraktı ve fıskiyeyle konuğtu. "Rush, ben Shade. Manayla arpıtılmığ cesetler Redvein Ormanı'ndan mı alındı?"

"Evet," diye onayladı Rush. "Buradalar. Barrow biz konuğurken otopsi yapıyor. şu ana kadar bulabildiği tek şey bu zavallıların mutasyona uğradığı, orada olmaması gereken uzuvlarının çıktığı."

"Maebh'in nihai oyununun ne olduğunu biliyor olabilirim ama bunu nasıl bağaracağını bilmiyorum."

"Devam et." Kollarını kavuğturup ayaklarını ayırırken Leaf'in derisi gıcırdadı. Çenesini düşürdü, yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Elf muhtemelen aralarında en yağlı olanıydı -gerçek yağını bile bilmiyorlardı- ve gücü vardı. Bir portal tağına ihtiyaç duymadan kendi portallarını oluğturmaya yetecek kadar. Shade'in kendisinden önce bilgi sahibi olduğunu öğrenmek hiç de iyi olmamığtı.

İkili arasındaki g mücadelesi Shade kadro seviyesine terfi ettiği anda, Indigo Tarikat'a katılmadan çok önce bağlamığtı. Shade konsey yesi olduğunda ise gerilim daha da artmığtı. İkiisi o zamandan beri sözlü olarak tartığıyor, birbirlerine laf atıyor ve rekabet ediyorlardı. Shade'in Leaf'in kadro lideri olmasını istediği bir sır değildi.

Shade, "Jasper Mithras'ın hükümdarlığını devraldığından beri, kral olmanın bazı avantajları da olduğunu öğrendi; özellikle de mana depolamak ve Kuyu'dan g çekmek için artan bir kapasite. Sanırım kraliçenin de buna sahip olduğunu ve bilinmeyen bir nedenden ötürü Mithras'ın onu Elphyne'in yarısını yönetme konusunda kandırdığını söylemek yanlış olmaz."

Rush bağını salladı. "Mithras gittiğine göre, onu geri istiyor."

CHAPTER 35

Violet ertesi akşam odalarına girdi. Indigo dört direkli büyük yataktan yuvarlandı ve saçlarını ovuşturdu. "Yarın akşam dövüşeceğiz," dedi.

Laurel ve Ada'yla yaptığı antrenmandan yeni çıkmış olan Violet kendini bitkin hissediyordu ama keyfi yerindeydi. Teorilerinin doğruluğu kanıtlanmıştı. Günün büyük bir kısmını vücudunun dışında ışık titreştirmek ve sonra da bunu mini seraplar yaratmak için değiştirmekle geçirmişti. Mini, önemli bir kelimeydi, çünkü aldatmacasının boyutu avucunun büyüklüğünden başka bir şey değildi. Ama yine de bir kazanımdı.

Aralarındaki anlaşmaya rağmen, Indigo'nun şimdiye kadar onu kapalı tutma ihtiyacından vazgeçmiş olmasını umuyordu. Onun kendisine güvendiği kadar Indigo'nun da ona güvenmesini ummuştu. Bu durum onu o kadar rahatsız etmişti ki, Tarikat'la konuşmaktan bitap düşmüş bir halde odaya döndüğünde çoktan uyanmış ve dışarı çıkmış olduğundan emin olmuştu. Davet edilmediği konuşmalar.

Neyse ki bugün Ada ve Laurel pek çok şeyi açığa çıkarmıştı. Kraliçeden ziyaret davetiyle ilgili bir ultimatom almışlardı. Kral, kraliçesi ve iki Muhafız konuk listesindeydi. Indigo'nun Muhafız arasında yer almak istediği Violet için çok açıktı ve Violet hiç gitmiyordu.

Cesedinin üzerinden.

"Yalnız kalmak istiyorum," dedi ona. "Maça kadar." Adam çenesini kaldırdı. "Beni kovuyor musun?"

"Evet."

"Vi..." Ayağa kalktı. Battaniye belinden düşerek tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı ve Violet bu kez umursamayacak kadar öfkeliydi. Doğrudan onun gözlerine baktı, kibir, ego ve... kalçalarının arasında asılı duran hatırı sayılır uzunluğa karşı kendini korudu. Geri adım atmadı.

Yenilgiyle kaşlarını indirdi. "Peki. Eşyalarımı alayım ve yarın akşam bu pazarlığı tamamlayalım."

Adam giyinip kapıya gidene kadar sırtını ona dönmedi. Eli kapı kolundayken durakladı. Göz ucuyla ağzının açık olduğunu görebiliyordu, sanki bir şey söyleyecekti ama sonra vazgeçmiş olmalıydı. Adam gitti.

Tek başına yatağa yığıldı ve başını ellerinin arasına alarak oturdu. Yorgun bedeni çoğu gece yaptığı şeyi yapmak, banyo yapmak ve ardından uykuya dalmak, sabaha kadar dünyaya küsmek istiyordu. Ama serap büyüsünü mükemmelleştirmesi gerekiyordu. Bir de son bir kez yapmak istediği dövüş sanatları talimleri vardı. Ve ona verdiği hançerin temiz ve keskin kalması için özel rünlerin çalıştığından emin olmak istiyordu.

Hazır olmalıydı çünkü yarın Indigo'yu yenecek ve kurdukları her türlü ilişkiyi mahvedecekti. Ya Indigo ona yanıldığını kanıtladığı için ondan nefret edecekti ya da Indigo engel olduğu için ondan nefret edecekti. Birliktelikleri tamamlanmayacaktı. Onlar çok farklıydı. Ve her şey çok hızlı gelişmişti.

İsyankâr bir inkâr dalgası gözlerini yaktı. Gözlerini sildiğinde parmakları ıslaktı. O... ağlıyor muydu? İndigo için mi? Boğazı tıkanı. Evet, ağlıyordu. Ondan ayrılmak istemiyordu. Zıt taraflarda olmak istemiyordu. Birlikte uyumak, son bir haftadır sadece bu olsa bile, kendisini her zamankinden daha fazla evinde hissetmesini sağlamıştı. Daha güvende. Daha çok sevildiğini.

Sanki uyanık oldukları saatlerdeki gerginliklerine ve rekabetlerine rağmen, bedenleri ve kalpleri gerçeği, yani birbirlerine ait olduklarını biliyordu.

Duyguları, onu bastırmaya ya da arkadaşına yardım etmesini engellemeye çalıştığı gerçeğini değiştirmiyordu. Babası ve erkek kardeşlerinde olduğu gibi bir erkeğin etkisi altında kalmayacaktı. Annesinin sesi zihninde yankılandı. *Piçlerin kazanmasına izin verme.*

Violet elini boş arşıfların üzerinde gezdirdi. Etkileme ihtiyaç duymadan özgürce uçmak zorundaydı, yoksa eskiden olduğu gibi aynı duruma dŖecekti - gücünü yanlıŖ nedenlerle kullanacaktı.

INDIGO ONU KUCAKLAMADAN, Violet huzursuz bir sayıklamaya daldı; sinir bozucu Ŗeyler hayal ediyordu. Gece yarısına doğru uyandı ve bir vampire rahatlık ve bir dereceye kadar koruma için güvenmesine izin verdiğini fark etti. Yoksa o oradayken neden bu kadar derin uyusun ki?

Kızgınlık, uykunun son örümcek ağlarını da zihninden silip süpürdü.

Tek baŖına yaŖarken, Unseelie diyarını dolaŖıp vampirleri öldürürken, geceleri sık sık uyanırdı. Böylesi daha güvenliydi. Kedi hırsızlığı daha çok onun uyku tarzıydı ve iyi idare ediyordu. Ŗimdi ise vücudu bu kaba uyanıŖı protesto ediyordu.

İŖler nasıl da deėiŖmiŖti.

Homurdanarak yorganı üzerinden attı ve antrenmandan dolayı kaslarında oluŖan ağrıyı görmezden gelerek yataktan ıktı. Birkaç dakikalık hareket onu gevŖetecekti.

Neden Ŗimdi antrenman maçına hazırlanmaya baŖlamıyoruz? Ve gizlenme büyüsünün iŖe yaradığından emin olmak için sarayda onu kullanarak dolaŖmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Eğer biri onu fark ederse, hemen baŖarısız olduğunu anlayacaktı. Ama ortak salonlarda görünmeden bir tur atabilirse, baŖarılı olduğunu anlayacaktı.

YumuŖak rg pantolonunu ve kemeriyle bağladığı bol keten tuniğini giydi - sadece hançerini kılıfına koymak için. Ağırlığına alıŖmak için onu taŖımayı seviyordu. Sonunda İndigo'yu yendiğinde ve değerli olduğunu kendine kanıtladığında, aŖına olduğu bir silah istiyordu.

Metal taŖıyamaması zcyd ama Ŗimdi yeni yeteneğinin faydasını fark etmiŖti. Bundan vazgeçmeyecekti. Dünya için değil.

Violet bir ya da iki kez tören gölüne dalmayı dŖnmŖt.

Yasak maddeyi tuttu ama korku ve şüphe galip geldi. Kuyu onu kendi zamanından getirmiş olabilirdi ama Violet'e iki kez güvenmesini istemek biraz fazlaydı. Özellikle de intikamını yanlış yoldan aldığı için. Bunu artık biliyordu. Öldürmek yanlıştı. O Tanrı değildi. Kendisine ya da başkalarına ceza vermek onun hakkı değildi.

Belki Gastnor'un söz konusu olduğu durumlar hariç. İntikamı unutmak zordu. Bu düşünce kafasında şekillenirken bile göğsüne bir bıçak saplandığını hissetti. Şansı olsa onu gerçekten öldürür müydü? Laurel ya da Ada böyle mi yapardı? İndigo'nun yapacağı kesinlikle buydu. Ve diğer erkeklerin. Ama neden onlar gibi olmak istesin ki? Tüm bu pazarlık olayı, olduğu haliyle yeterince iyi olduğunu kanıtlamak içindi.

Odanın dışına çıkmadan önce Violet manasını topladı ve onu bir gizlenme büyüüne dönüştürdü. Ellerine baktığında, onların yerinde olmadığını gördü. Vücudu da gitmişti. İçinden bir endorfin dalgası geçti. Gurur. Hissettiği şey buydu. Kendisine ayrılan süre içinde buraya kadar gelebilmek için çok çalışmıştı. Ellerinde nasırlar ve kemiklerinde ağrılar vardı. Zihinsel yorgunluk yüzünden bir gecede neredeyse on saat uyumuştı. Ve... midesinden gelen bir hırıltı ona daha fazla yediğini hatırlattı. Ekstra fiziksel efor bunu gerektiriyordu.

İndigo haklıydı, kendine bakması gerekiyordu. Güçlenmenin ve iyileşmenin yolu buydu.

Herhangi bir erkeğin kendisinden daha haklı olduğunu kabul etmek ona acı verirdi. Eğer babası ya da erkek kardeşleri bir şeyin doğru olduğunu iddia etselerdi, yanıldıklarını kanıtlardı. Protein dolu bir diyet söyleselerdi, bunun neden yanlış olduğunu veya hangi proteinin daha iyi olduğunu bulmak için yüzlerce bilimsel araştırma makalesini araştırırdı. Ona Nets'in en iyi basketbol takımı olduğunu söyleselerdi, tüm zamanların istatistiklerine bakar ve kendi en iyi takımını hesaplardı. Şimdi eski haline dönüp baktığında, bunun asla haklı olma arzusuyla ilgili biliyordu. Bu onların saygısını kazanmakla ilgiliydi.

Violet boş yatağına son bir kez bakarak yatak odasının güvenliğinden ayrıldı. Midesi mutfağa gitmeye karar verdi. Sarayın koridorlarında, kenarlara yapışarak ilerledi,

Gece geç saatlere kadar görevlerini yapan personelden kaçıyordu. Tek tanesi bile onu fark etmedi.

Bir hizmetçiyi koridorun sprgeliklerinin tozunu alırken bulduğunda, kendini tutamadı ve yerde koğuğturan minik bir fare hayal etti. Zavallı ev kekesi dehėet içinde ciyakladı ve ardından süpürgesiyle serabın peğine dğt. Sırtığını tutamayan Violet, sanki havada yryormuğ gibi hissederek mutfağa doğru ilerledi.

Bu içi gerçekten öğrenmeye bağlamığtı.

Mutfak kapısının hemen dığında, tanıdık seslerle durdu. Muhafızlar.

"ėimdi," diye mırıldandı Shade. "Jasper'ın ėeften biraz tedarik etmesini istediğini biliyorum. Burada bir yerde olmalı."

Dolaplar çarptı ve .

"Et dolabını deneyin," diye önerdi Indigo.

Violet eğinin sesini duyunca dondu kaldı. *Beni hissetme.*

Ltffen beni hissetme.

Forrest bir ėeyler geveleyerek, "Bu mantıklı," diye ekledi.

Kalbi göğsünde gm güm atan Violet, bağkalarının olup olmadığını görmek için kulaklarını gerdi. Sonra gerinmesine gerek olmadığını, içeri girip kendi gözleriyle görebileceğini fark etti. Indigo duyularıyla onu henüz fark etmemiğti... yani bu bir fırsat olabilirdi. Eğer yeterince cesursa. Geçmesi gereken bir sınav varsa, o da . Güçlü koku alma duyusuna sahip iki vampir -biri eği- ve büyü konusunda uzman bir elf.

Ben burada değilim.

Nefesini tuttu, görünmezlik büyüsünü kontrol etti ve sonra mutfağa girdi. Duvarlarda uzun sıralar halinde masalar ve tezgâhlar sıralanmığtı. Bir bağka uzun tezgâh odanın ortasındaydı. Hepsi ahėap, seramik ya da tağtan yapılmığ kap kakak rafları her kuytu kğeye yerleğtirilmığtı. Endüstriyel büyüklükteki fırınlar ve ocaklar arka tarafta ve soğuktu. Kurutulmuğ çelenkler ve eğitli bitkilerden oluğan buketler ėminenin üzerindeki iplere asılmığ ve rafların kğelerinden sarkıyordu.

 Gardiyan ortadaki tezgâhta taburelerin üzerinde toplandı. Vampirlerin hiçbirinin kanatları açık değildi. Sadece

üç normal adam - iyi kaslı adamlar - gece yarısı atıştırması yapıyorlardı.

Kimse onu fark etmedi. Indigo bile. Rahatlayarak nefes verdi.

Forrest bir araya getirdiği bir çeşit ev yapımı hamburger yedi. Shade bir sürahideki kanı iki taş bardağa boşalttı. Sonra içindikileri manasıyla ısıttı ve birini Indigo'ya uzattı. Shade bir yudum aldı ve burnunu buruşturdu.

"Şu garson kızlardan birini bulacağım." Fincanı yere bıraktı ve bakışlarını Indigo'ya çevirdi. "Geliyor musun?"

Indigo suratsızca fincanına bakıyordu ve onu itti. Violet'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Başka birinden mi beslenecekti? Eli boğazına doğru gitti. Üzülmeye hakkı var mıydı?

Vampir beslenmek zorundaydı.

"Hayır," diye yanıtladı Indigo. "Ben iyiyim."

Shade'in kusursuz kaşları aşağı indi ve gözlerinde endişe titreşti. "Henüz ondan beslenmedin, değil mi? Hiç beslenmedin."

Violet'in bakışları Indigo'nun üzerinde gezindi. Sade, yumuşak bir tunik ve pantolon giymiş olan Indigo'nun vücudunu daha çok fark etti. Savaş derileri çok fazla şeyi gizliyordu ve düşününce, onu çıplak görmekten özenle kaçındığı zamanlarda, o da daha zayıf görünüyordu. Vücudundaki kas ve tendonlar sanki susuz kalmış gibi daha belirgindi. Cüssesi sağlıklı olan Shade'le kıyaslandığında Indigo yorgun görünüyordu. İçine kapanık.

Forrest çiğnedi, yeşil bakışlarını Indigo'ya yöneltti, sonra kaşlarını kaldırdı ve Shade ile aynı fikirde olarak başını salladı.

"O hazır değil," dedi Indigo savunmaya geçerek. "Sen anlayamazsın."

Bir kalp atışı daha atladı.

"O mu hazır değil, yoksa sen mi değilsin?" Shade kullanılmamış kanı yakındaki bir lavabonun giderine döktü.

Indigo'nun parmakları saçlarının arasından geçti.

"Gittiğim her yerde onun kokusunu alıyorum," diye itiraf etti, başını inanmaz bir şekilde sallayarak. Violet onun aklını karıştırdığını bildiği için gülümsemek istedi ama adamın gözlerindeki acı dolu bakış onu duraksattı. "Şu anda bile onun kokusunu alabiliyorum. Onu hissediyorum. Onu düşünmeden duramıyorum."

Sonunda dişlerimi ona geçirdiğimde ne olacağını sanıyorsun?"

Forrest hamburgerini inceledi.

"Bu uzun zaman önceydi," diye belirtti Shade. "Sen bir Gardiyan değildin. Benimle tanışmamıştın. Sen farklıydın."

"Duramadığım için birini öldürdüğümü öğrenirse- çünkü kanın tadı çok güzeldi, çünkü-" Sinirli bir şekilde sözünü kesti. "Hayır. Böylesi daha iyi. Onun eğitime odaklanması gerekiyor, benim de aynısını yapmam gerekiyor. Neden uyanık olduğumuz anları ayrı tuttuğumu sanıyorsun? Onun yanındayken konsantre olamıyorum."

Uyanık oldukları saatleri ayrı tutmuştu. Violet bunu yaptığını düşünmüştü. Onun kendisinden kaçtığı gibi, kendisinin de onu manipüle ettiğini mi söylemek istiyordu? Mutfaktan çıkmaya başladı ama Shade'in bir sonraki sözleri onu olduğu yerde durdurdu.

"Henüz çözemedi mi?"

CHAPTER 36

"W Neyi çözdün?" Forrest ağzı dolu bir şekilde sordu.

İndigo'na baktı. Bu elf hiç yemek yemez miydi? Tezgâhın her tarafına iğrenç kırıntılar ve yiyecek malzemeleri bırakmıştı. Domatesler. Ekmek. Bir çeşit yapışkan madde. Dilimlenmiş hayvan eti.

Shade, Forrest'a bilmiş bir sırıtışla cevap verdi. "İndigo Violet'i düelloya davet etti çünkü onu hediyesini kabul etmesi için manipüle ediyor."

Keskin bir şeyin parıltısı İndigo'nun bağ izlerini delip geçti. Doğruldu ve kaşlarını çatarak mutfağı inceledi. *Hiçbir şey yoktu*. Kız orada değil. Sadece oradaymış gibi hissediyordu, tıpkı geçen hafta nereye giderse gitsin hissettiği gibi. Sanki Menekşe duygusu mantığını istila etmişti. Kolundaki izleri kaşıdı. Belki de bir rüya görüyordu. Her gece o uyurken yaptığı gibi yanına uzanmalıydı, özellikle de gün içinde duygularının dalgalandığını fark ettiğinde. Henüz kabul etmemiş olabilirdi ama en az onun kendisine ihtiyacı olduğu kadar onun da ona ihtiyacı vardı.

Onu ne kadar düşündüğü ya da vücudunun ona ne kadar ihtiyaç duyduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Şu anda bile sadece onun kokusunu hayal ettiği için yarı sertleşmişti. Çiçeksi, sabunlu ve nefis bir şekilde kadınsı.

Onun yanında uyumasının tek nedeni kokusunu her tarafına yaymakmış gibi davranmıştı ama aslında bu sarhoş edici kadınsı kokuyu zihin bankasında saklamak içindi. Üzgün değildi. Her seferinde

Geceleri uyurken geri döndüğünde, sanki onu özlemiş gibi iç çeker ve ona sarılırdı. Beline sarılır, onu kendine çeker ve derinlere gömülürdü. Bazen uykusunda konuşur ve kanatlarını isterdi. O da hiç tereddüt etmeden kanatlarını verirdi, çünkü kanatların onu sıkıca sarmasından hoşlandığını biliyordu.

"Manipülasyon mu?" Forrest bön bön baktı, sonra ağzını sildi.

"Şey..." İndigo başını salladı. "Siz ikiniz söylediginizde..." "Hey," dedi Forrest, avuçlarını yukarı kaldırarak. "Yargılamıyorum."

Shade, Forrest'la alay etti. ", değil mi?"

"Kapa çeneni." Forrest, Shade'e bir dilim soğan fırlattı. Omzuna düştü ve yüzünü buruşturarak fırlattı. "Sen kendi ilişki maskaralıklarıyla konuşabilirsin. Benimkiler için yargıya ihtiyacım yok."

"Düşüncelerimi biliyorsun," dedi Shade alaycı bir ifadeyle Indigo'ya. "Onun en iyi oyununa ihtiyacımız var. Şahsen ben olsam bunu yatak odasında zamanında bir şaplaqla hallederdim, tıpkı konuştuğumuz gibi."

Odada bir ses patladı, nefes almaya benzer bir şeydi. Bu sefer hepsi duydu.

"Burada biri var." Forrest yarısı yenmiş hamburgerini yavaşça indirdi, gözleri sertleşmişti.

Gerildiler ve mutfakçı taradılar. İndigo duyularını açtı ve kokladı-

Çiçeksi, sabunlu, kadınsı. Sarsıldı.

"Seni piç kurusu!" Birdenbire ortaya çıkan Violet, öfkenin vücut bulmuş haliydi.

Koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, gizlenme büyüsünün etkisiyle dalgalanıyordu. Tuniğinin ortası açıktı, sanki giyinmek için sonradan düşünmüş gibiydi. Ona hediye ettiği kemik hançer kemerinde parılıyordu.

Silahlı kınından çıkardı ve ona doğru fırlattı. İndigo bileğini, ucu yüzünü delmeden önce yakaladı ama kendini tuttuğunu hissetti. Kadın onun karnına sert bir yumrukla karşılık verdi. Gururuyla birlikte rüzgârı da kesildi ve tökezledi. Taburesi yere çarptı. Kız... iyiydi. Öncekinden daha iyiydi. Gülümsedi. Violet tam da umduğu şeyi yapmıştı. Rekabetçi güdüsünü bir silaha dönüşmek için kullanmıştı. Yeteneğini kabul etmişti.

Forrest hamburgerini çiğneyerek onları izledi.

Shade'in kaşları kalktı, eğlendi ve gösteriyi izlemek için arkasına yaslandı.

"Vi-" diye başladı Indigo.

Dudaklarından yırtıcı bir çığlık koptu ve dönerek adamın solar pleksusuna dirsek attı. Adam homurdandı, hırıldadı ama kadının bileklerini kavradı ve sıkıca tuttu. Şimşek, öfke ve hayat dolu gözlerle ona bakarak alnını onunkine çarptı.

Ağrı. Göz sulanması ağrısı.

Ve başka bir şey daha. Heyecan. Meydan okumanın heyecanı. Bunu hissetti ama onun mu yoksa kendisinin mi olduğunu anlayamadı... belki de ikisi birden.

İşte buradaydı, onun savaşçı eşi. Hiçbir şey onu tutamazdı, bir daha asla. Işık onun etrafında parıldadı ve Indigo'nun yılanı merakla yakasından dışarı baktı ama o gözden kayboldu. Tamamen. Odadaki güç arttıkça Indigo'nun vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu ve dilini karıncalandırdı. Dişlerini Muhafızlara doğru gösterdi.

"Git buradan," diye hırladı. Violet pes etmeyecekti. Ve bu ikisi arasındaydı. İdman maçları şimdi başlamıştı.

Gölge şeritleri Shade'i karanlıkla kaplanana kadar sardı ve sonra gölge başka bir yere doğru yürüyerek gözden kayboldu. Forrest hızla ayağa kalktı ve gitmek için döndü ama tereddüt edip hamburgerine uzandı ve dışarıda bıraktığı sosu ve marul kafasını döktü. Kalbinin üzerine aceleyle bir yumruk indirerek mutfak çıkışına doğru geri çekildi.

Indigo Violet'i en son gördüğü yere geri döndü ve onu hissetmek için duyularını kullandı. Şimdi onun kokusunun daha önce neden bu kadar güçlü olduğunu anladı. Onları gözetliyordu ve bunu yapabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. *Manipülasyon.* Midesi bulandı. Duymuştu. Her şeyi bağlamından kopararak duymuştu. Panik onu kavradı, nefes alamayana kadar sıktı.

Açıklamama izin ver. "Vi-"

Çenesine aldığı bir darbe onu orta tezgâha doğru savurdu, mutfak eşyalarını ve yiyecekleri devirdi. Domatesler yuvarlandı ve yerde ezildi. Bir marul başının düşmesini engelledi, ama sonra sırtarak onu aldı, bir fikir oluştu.

"Oynamak ister misin?" Marulu yakalamadan önce havaya fırlattı. Bakalım ne kadar iyi olacaktı.

Ama marulu fırlatmaya fırsat bulamadan, nesneler ona doğru uçtu. Tahta kaşıklar. Tencereler. Taş tencereler. Patatesler. Her şeyden kaçtı ve engel oldu ve yapamadığı şey için omzuna darbe aldı. Yumuşak bir şey kafasına çarptı ve geriye doğru düştü, kirli zeminde kayarak kahkahalarını tutamadı.

Bir dişi kaplanın saldı ve tekrar ortaya çıktı... tıpkı diğer iki versiyonu gibi. Her iki tarafta da karbon kopyalar. Ya da belki... hangisi oydu?

Lanet olsun.

Ayağa fırladı ve yılanını fırlattı ama ıskaladı; yılan bir Menekşe'nin serabının içinden geçti ve sonra öfkeyle tıslayıp tükürerek ona doğru geri fırladı. Menekşe onun etrafını sardı, daha doğrusu Menekşeler sardı. İndigo yemek pişirme malzemelerinin bir rafa çarpana kadar geri çekildi. Arkasını karıştırdı ve bir çuval dolusu bir şey buldu. Un. Mükemmeldi. Her yere fırlattı. Beyaz toz patladı ve her şeyi kapladı. Özellikle de gerçek Violet'i. Kustu ve sonra onun peşine düştü. Bu sefer geri çekilmek yok. Hançer vurdu. Sapladı. Boynunu kıl payı ıskaladı ve omzunu sıyrarak basit tuniğini kesti. Bıçağı Violet'e vermeden önce Forrest'tan hançerin sonsuza dek keskin kalmasını sağlayan rünler kazımasını istemişti. İşe yaradığını görmek onu mutlu etmişti.

Geri adım atarak onu tekrar yakalamaya çalıştı ama ıskaladı.

Hızlı.

Güzel. Ayak uydurabilirdi.

Birdenbire Indigo kendini geriye doğru savrulurken buldu. Omurgasını sarsan bir çatırtıyla yere düştü. Görüşü netleştğinde, bir hançerin ucunun boğazına battığını hissetti. Boynundan aşağı sıcak bir şey damladı. Kan.

"Yeter Vi," diye bağırdı.

"Teslim ol."

Göğüsleri kabarak birbirlerine baktılar. Kadın, Harpy'nin öfkesiyle. Adam, onu yiyip bitirme ihtiyacıyla. Onu kutlamak için. O buldu

Yerdeki yumuşak bir şeyi kavradı ve başının yan tarafına sıçrattı. Kırmızı meyve suyu elmacık kemiğinden aşağı döküldü.

"Argh!" diye bağırdı. "Çileden çıkarıyorsun."

"Harikasin." Ağırılığıyla onu dümdüz edene kadar pozisyonlarını değiştirdi ve onun azmine neşeyle gülümsedi.

Gözeneklerinden ışık fışkırdı. Adam irkilerek uzaklaştı, bir anlığına kör oldu. Kadın onun boğazına yumruk attı. Adam öksürdü. Onları tekrar döndürdü, kalçalarına bindi ve ön kolunu soluk borusuna bastırdı. Diğer eliyle hançeri ön kolunun üzerinde dengeledi ve öğrenmesi zaman alacak etkileyici bir manevrayla yüzüne nişan aldı. Şimdi iki kolunun ve vücudunun gücünü o ölümcül noktaya yöneltmişti. Tek bir hamleyle adamın gırtlığını ezebilir ve aynı anda çenesinin altındaki savunmasız ete saplayabilirdi. Birçok küçük fae için öldürücü bir atış.

"Beni manipüle ettin," diye suçladı. "Her şeyden sonra. Bana *asla* zarar vermeyeceğini söyledikten sonra. Peki, tahmin et ne oldu? Görünüşe göre Fae'ler yalan söyleyebiliyor!"

"Asla böyle bir niyetim yoktu," diye iddia etti.

Bu doğrudu. "Neden, İndi?" diye hırladı.

"Neden mi?"

"Yemek yemiordun!" Boynunu öne doğru eğdi, boynunda zonklayan nabzını görünce dişleri sızladı. *Çok yakındı*. Vücudu beslenmek için şarkı söylüyordu, hançere bastırması ve ıslaklığın arttığını hissetmesi umurunda bile değildi. Kendini inkâr etmenin ıstırabıyla dişlerini sıktı. "Uyumuyordun. Hediyeni kabul etmiyordun."

"Yani bu beni manipüle etmeni normal mi kılıyor?" Zalimce güldü. "Şu haline bak. Kendine bile dikkat etmiyorsun."

Dudaklarını sıkıca kapattı. Başını geriye attı ve gözlerini tavana dikti. Üstünde yatarken kalbi bir, iki kez göğsüne çarptı. Tüm mizah öldü. Bu artık eğlenceli değildi. Bu... gerçekler içinde kabarıırken hırladı.

"Artık normal kanın tadından nefret ediyorum," diye itiraf etti. "İçmek tüylerimi diken diken ediyor. İstediğim tek kan seninki, bu yüzden senden daha azını kendime çok görüyorum." İkiyüzlü biriydi. "Şimdi mutlu musun?"

"Peki neden sormadın?" Hançer biraz hafifledi.

"Çünkü önce güçlenmen gerekiyordu." Gözleri yara izlerine bakmaktan acıyordu; bu, duyusal bir eylemin onun için işkence olduğunu hatırlatan görsel bir anımsatıcıydı. "Bunları görmekten nefret ediyorum," diye fısıldadı boynundaki bir yara izine dokunarak. "Nasıl acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Senden benden nefret edebilirdin... ya da seni zayıflatabilirdim." Daha da kötüsü... Kontrolünü kaybederse onu öldürebilirdi.

"Zayıf ya da güçlü olmamın ne anlamı var? Nasıl olsa beni yeneceğine ve benim geride kalacağıma o kadar inanmıştın ki."

Tüm kavgası, tüm öfkesi ve meydan okuması eriyip gitti. Bakışları onun yüzünde yumuşadı, rüyalarına giren o güzel yüzünde. Aralarındaki bağı reddetmesine, üzüntüsüne odaklandı.

"Vi," diye mırıldandı. Yalvardı. "Güçlü olduğundan emin olmalıydım."

Adama yeniden sarıldı ve çenesini kaldırdı. "Neden, madem beni burada bırakacaktın?"

"Çünkü kendini koruyabileceğinden emin olmalıydım. Sadece gelecek olanlardan değil, *benden de...*" Utanç dolu sözleri mutfakta yankılandı. "Violet, bizimle gelmene her zaman izin verecektim. Seni asla terk etmeyecektim."

Kafası karışmış bir şekilde .

"Peaches senin arkadaşın," diye devam etti. "Onun senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

"Ama..."

"Ama artık kendimi tutamıyorum." Dişleri ağrıyordu. Aleti ağrıyordu. Tüm vücudu onun dokunuşu için acıyordu. Bir gün kendini tutamayacağını biliyordu ve o gün geldiğinde, onunla savaşılabileceğini bilmeliydi. Bir gün, onunla karanlık bir yer arasında duran tek şey o olabilirdi. "Sana aşığım Vi. Diğerlerinin yaptığı gibi seni incitseydim, kendimle yaşayamazdım. Ailen gibi olduğumu, benim standartlarıma uyamayacağını düşünmeni sağlamak, sana sıkı çalışman ve bana karşı koyman için ilham verebilmemin tek yoluydu. Düşündüm ki" - dudaklarını yaladı- "sana öfkeni odaklayabileceğin şey verirsem, savaşçını tekrar serbest bırakırsın diye düşündüm. Tıpkı ilk tanıştığımızda yaptığın gibi."

Yüzü soldu, neredeyse saçlarına ve tenine bulaşan onun rengine döndü. Geri çekildi. Hançer yere çarptı.

"Bu yüzden gündüzleri uyudun," diye mırıldandı. "Bu yüzden benim senden uzak durduğum kadar sen de benden uzak . Bana zarar vermekten korkuyordun."

Başka tarafa baktı, gözlerini kapadı ve yanığı sıktı. Şu anda bile ağzı onun için sulanıyordu. Hücreleri çılgına dönmüştü. Gözlerini açmadan hırladı. Sesi derindi, gırtlaktan geliyordu ve kendisine hiç benzemiyordu. "Gitmen gerek. Hem de hemen. Eğer hayatına değer veriyorsan."

"Senden korkmuyorum, İndi. Hiç ." "Vi-"

Dudakları onunkilerin üzerine kondu ve itirazını yuttu. Onun tadını içine çekti, onu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Kanında ateş tutuştu. Arzu, açlık, ihtiyaç... Hepsi içini yaktı. Öfkelenildi. Saçlarından tuttu ve dudaklarını kendi dudaklarına yapıştırdı, sertçe birbirine çarptı, acıyıp acımadığını, kanayıp kanamadığını, düşüp düşmediğini umursamadı. Gidecek başka bir yer yoktu. Buradaydılar, en dipteydiler.

"Vi-" diye nefesi kesildi.

Tuniğini yumrukladı ve itti. "Sen bir pisliksin."

"Biliyorum." Dudaklarını kovaladı, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Yine onu itti. O da kabul etti. Buna ihtiyacı vardı. Onun ateşine ihtiyacı vardı. Çünkü bu onun her şeyin üstesinden gelebileceği anlamına geliyordu. En kötü haliyle bile.

"Benim için neyin iyi olduğuna sen karar veremezsin." Suçluluk duygusu onu bıçakladı.

"Biliyorum. Özür dilerim."

Özrü zamanı dondurdu. Kızın gözleri büyüdü. Sanki dünya dengede duruyormuş gibi hissetti. Sanki tekrar suyun altında, kaynakların içinde yüzüyorlardı. Hançerini adamın tuniğine geri götürdü ve ucunu ortasından aşağı doğru sürükleyerek tuniği yırttı ve onu açığa çıkardı. Saçlarından dökülen unlar adamın göğsünü tozlandırırdı. Gıdıklandı. Onu silip süpürdü, eğildi ve yaladı. Dişlerini adamın tenine sürttü. Isırdı. Isırdı. Ona işkence etti.

Tısladı ve kalçalarını salladı.

Violet saldırısını gövdesinden aşağıya doğru sürdürdü, tadına baktı ve alay etti, o akıllı dilini öyle bir şekilde kullandı ki, sanki

Batıyorum. Düşüyorum. Boğuluyorum. Onun içinde. Hançer ağzının yanını sıyrarak keskin bir acı verdi. Alçalıyordu. Daha aşağı.

"Violet," diye homurdandı, paniklemişti, midesini emiyordu. O *yapmazdı*.

Güldü ve yukarı doğru öptü, dilini meme ucunun etrafında dolaştırdı, çenesinin alt tarafına, dudaklarına geldi. "Beslenmeyi hak etmiyorsun. Çok yaramaz bir vampir oldun."

Kalçalarını onunkilere doğru sallayarak kontrolün kimde olduğunu hatırlattı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Violet." diye inledi.

Hançerle adamın derisine desenler çizdi. Kesecek kadar değil ama sıyracak kadar, silahı üzerindeki kontrolünü gösteriyordu. Denge, belirsizlik, duyularının yeni zirvelere yükselmesine neden oldu. Yukarı doğru itti, kalçaları onunkilerle çarpışıyor, ereksiyonundaki ağır zonklamayı hafifletmeye çalışıyordu.

İnledi. Eridi. Kısa bir beyaz bayrak. Sadece bir saniyeliğine. Tek ihtiyacı olan buydu. Doğrulup kızın belini sıkıca kavrayarak onu kucağında tuttu. Onun fay hattı boyunca yaladı - boynunda dünyasını sarsacak olan damar. Kanı onu çağırıyordu. *İç beni, al beni. Benim ol.* Ama dili bir başkasının ısırtığının izi üzerinde kayınca hırladı.

"Onları öldüreceğim," diye söz verdi. "Her biri." "Sadece bir tanesi hayatta kaldı..."

"O yürüyen ölü bir fae."

Dudaklarını öptü. Kulağını emdi. Unun tadına baktı ve hiç umursamadı. Sonra dişi lobu deldi. Bir damla. Yaladı. Hayvani bir hırıltıyla kendini tutamadı. Bir ihtiyaç ve saplantı canavarına dönüştü, onun her yerini tattı. Ona dokunuyordu. Sırtından, önünden, gömleğinin altından, göğsünden, meme ucundan. *Tatlı tanrıça*.

Onu iterek uzaklaştırdı, hınzır bir parıltıyla nefes nefese kaldı. *Gel ve "Yakala beni,"* dedi gözleri. Adam tereddüt etti... her şeyi yanlış okuma ihtimaline karşı, ama kız ona doğru havayı öptü ve sonra kaçtı. Adam onu kovaladı, tozlu zemine kadar sürükledi, orada yuvarlandılar ve şekiller bıraktılar. Artık hiçbir anlamı yoktu. Adam onun üzerine süründü. Kadın geri çekilmeye çalıştı, göğsüne tekme attı ama adam onu kendine doğru çekmeye devam etti. Aralarındaki bağda korku yoktu. Sadece heyecan. Beklenti. Çalkalanan arzu.

"Seni kovalamamı istiyorsun," diye nefes aldı, derin derin kıkırdayarak. "Benim için nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?"

Sırıttı. Birden hançer boğazına dayandı. Durakladı, ancak o zaman boynundan birkaç santim uzakta olduğunu fark etti, dişleri zaten onu uyuşturacak histaminlerle damlıyordu.

"Bunu şimdi yaparsak Vi," diye uyardı. "Geri dönüşü yok. Seni günlerce odamızda kilitli tutabilirim. Hazır mısın?"

CHAPTER 37

A *Hazır mısın?*

İndigo'nun sözleri Violet'in zihninde yankılanırken, Violet yırtık tuniğinin altından adamın ayak bileklerini tuttuğu yere bakıyordu ona için için yanan, neredeyse acı çeken bir ifadeyle baktı. Onun için çok uzun süre beklemişti. Evet, o hazırды. Lanet olasıca hazırды. Ama bunu ona ödetmek istiyordu, sadece biraz daha. Yöntemleri onu çileden çıkarmış olsa da... işe yaramışlardı. Eğitim almıştı. Güçlenmişti.

Bu, onun kendisini manipüle etme hakkına sahip olduğuna inanmasına izin verdiği ilk ve tek sefer olacaktı. Hançeri ona doğru tutarak yavaşça ayağa kalktı ve yırtıcı hayvanın bakışlarını asla bırakmadı.

Bir adım uzaklaştı. Bir adım.

Sonra döndü ve onu gözden kaybetti. Adam üzerine çıkmış, onu masaya yapıştırmıştı. Kadın öne doğru atıldı, avuç içleri birbirine çarptı, hançer savruldu. Adam arkasından bastırarak onu kollarıyla hapsetti. Kulağındaki sıcak nefes, omurgasında dans eden ürpertiler yarattı.

"Vi-" diye yalvardı, yüzünü onun saçlarına gömdü.

Arzu vücudunun her santimetresine işlemişti. Tek istediği, tek ihtiyacı oydu. İnledi ve davet edercesine arkasını bastırdı. Parmaklarını boğazına doladı ve onu geriye doğru çekti, ta ki tüm vücudu sert bedeniyle aynı hizaya gelene kadar, ekstra sert basınç poposunu kazıyordu. Onun gücünü, ham erkeksi gücünü hissetmek, onu muhtaç bir sıcaklıkla doldurdu.

Elini kızın boynunda nazik ama sert bir şekilde tuttu. Diğeri göğsünden aşağıya doğru indi. Aşağıya. Ta ki kemerine vurup hırlayana kadar. Pençeler dışarı çıktı, parçalandı ve sonra parmak uçlarının arkasına çekildi, böylece pantolonunun içine girip arayabildi.

"Seni bu şekilde besleyeceğim," dedi, sesi alçaktı. "Bir elim burada" - bir parmağım doğrudan kaygan merkezinde geziniyor- "Ve bir elim de boynunda."

Adam parmağını tekrar kaydırıp arzusunun içine daldırırken inledi. Kulağının altını yaladı. Dişleri omzunu sıyırdı, önündeki tunik yakasına küfretti ve jilet gibi keskin dişleriyle kumaş parçalanana kadar yırttı. Başını yana doğru çekerek boyun tendonlarını gerdi ve sonra parmaklarını onun ağrıyan çekirdeğine daldırdı, sanki onunla aynı tatlı cennet yalamasını hissediyormuş gibi yumuşak bir şekilde hırladı.

"Geri için son şansın, Vi-son şansın."

Boynunu kısa bir süreliğine bıraktı ve hançerini avucunun içine bastırdı. Göğsünde bir duygu patlaması oldu ve neredeyse ağlayacaktı. Onun kendini güvende hissetmesini istiyordu. Bıçağı boynuna dayadığında boğazı tıkanıp ve dişlerini damarına yerleştirdi. Zor nefes alıyor, aynı anda çok fazla his hissediyor, onu dürüst tutmak için yeterince uzun süre odaklanabileceğinden emin değildi. Onun tehlikeye attığı gibi onu tehlikeye atmak. Onu, onun kendisini sevdiği gibi sevmek...

Parmakları kabzayı sıkıca kavradı ve başını salladı. "Ben hazırım."

Adamın parmakları kadının derinliklerine dalıp onu yukarı kaldırırken, yalayıp dilediği ağızına doğru iterken acı omzunu deldi.

Nefes nefese başını geriye atarak ona yaslandı ama artık acı duymuyordu. Bir şey yapmıştı... ısırik yarasına kendi kanını sürmüştü... damarlarına karıncalanma ateşi girmiş, kol ve bacaklarına doğru bir yol açmıştı.

"Indi..." diye haykırdı çaresizce. Bu çok fazlaydı. Çok iyi hissettiriyordu.

Görüşü bulanıklaştı ve zihni daha az düşünmeye, daha çok içgüdüye, daha çok duyuma dönüştü. Boynunu yalıyordu. Boynunu kavradı, onu hareketsiz tuttu. Parmakları bacaklarının arasında dolaşüyor, kayıyor, sürüyordu.

Sisin içinden, onun parmaklarına bindiğini fark etti, tersi değil. *Daha fazla.* Ona doğru bastırdı. Geriye doğru savruldu ve bir şeye çarptılar. Bir duvara, bir masaya, bir rafa. Bir şey sarsıldı. Ama adam onun bacaklarının arasında oynarken boynunu sabit tuttu. Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Kız yanlışı açıda duruyordu. Ona sabitlenmişti. Adamın parmaklarından daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ağzına. Daha hızlı. Daha sert. *Daha fazla, daha fazla, daha fazla.*

"Vi-" diye inledi ona karşı. "Benim açgözlü Violet'im."

Bir coşku bulutunun içinde süzülürken, tüm vücudu yükselmek istiyordu. Ayakları yere basan tek nokta ona bağlı olan kısımlardı; boynundaki eli, seksini okşayan parmakları ve omzunu yalayan dili.

Bu... bu... mutluluktu. Cennet. Neden bunu daha önce yapmadılar ki?

Sanki aklından geçenleri okumuş gibi, içinden aç, gırtlaktan gelen bir ses çıktı ve kadının omurgasını titretti. Kucaklamaları aceleye geldi. Parmakları daha da hızlandı. Boynunu kavradı, onu sabit tuttu. Ve sallandı, kalçaları onun arkasına doğru itildi, çelik uzunluğuyla onu kızdırdı. Bu onu uçuşumun kenarına, spirale gönderdi.

Onun adını haykırdı. Dizleri büküldü. Hançer yere çarptı. Ağzından çıkan her küçük iniltiyle onu çalıştırmaya devam etti. Her küçük yalvarış ve daha fazlası için dua. Neredeyse oradaydı, neredeyse oradaydı. Ve sonra... ve sonra...

Doruğa ulaştığında göz kapaklarının arkasında ışık patladı ve uzun bir inilti çıkardı.

Adam kadının boynundan kalktı, göğsü kadının omurgasına yaslandı. "Tadı güzel miydi?" diye nefes aldı.

Elini pantolonundan çıkardı ve boğazının dibinden gelen derin ve tatmin edici bir sesle parlayan parmaklarını dudaklarına götürdü. "Artık öyle."

Kirpikleri dalgalandı ve ellerini kaldırarak adamın terli boynuna dayadı. Bu. Her zaman. Tekrar. Sonsuza kadar. Onu nasıl hissettirdiğini. Anlaşılmaz bir şeydi. Ve hala parmaklarını emiyordu, onun içinde olanları.

"O kadar iyi, ha?"

Bir ses daha çıkardı ve sonra burnundan yavaşça nefes aldığını ve derin bir erkeksi hırıltıyla biten uzun bir nefes verdiğini duydu. Onu öne, masanın üzerine doğru itti ve pantolonunu aşağı çekti. Soğuk hava çıplak poposuna ve ıslaklığına çarptı. Kemer bağlarının kısa bir sürtünmesi ve sonra onu hissetti - o sert çelik bacaklarının arasını arıyor, hala nabızı atan merkezini buluyordu.

Dudaklarını geren hınzır bir gülümsemeyle hançeri aldı, bu kez bırakmayacağına dair kendine söz verdi. Adamla yüzleşene kadar onun elinden kurtuldu.

Zevkten sıırıslıklam olmuş kahverengi gözleri onun üzerinde gezindi. Kadın hançeri ona doğrulttuğunda kaşları ortada buluştu, sonra hançeri dışarı fırlayan gururlu ereksiyona doğru indirdi.

"Yavaşça," diye emretti.

Kızarmış yüzünde paniğe benzer bir ifade belirdi ama başını salladı ve kadının gülümsemesi genişledi. Onu belinden tutarak tezgâhın üzerine kaldırdı ve ardından pantolonunu tamamen çıkardı. Kadın hançerini sabit tuttu ve dizlerini açarak kendini ona gösterdi.

Tek bir hareketle içine girdi.

Nefes nefese kaldı. Ondan... ondan... Avucu masanın yüzeyine çarptı, kavgadan kalan dağınıklığı zar zor fark etti. Forrest'ın yemeğinden kalanlar. Umurunda değildi. Hiçbir şey onları engellemesin diye her şeyi ortadan kaldırdı. Adam onu tamamen doldurdu. Tamamen. Tek düşünebildiği buydu. Sıkı, onu sınırlarına kadar geriyordu.

"Yavaş..." Sesi gerginleşti, kelimeleri biraz bulanıklaştı. "Vi-İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

Şüphe dolu gözler onunkilerle çarpıştı. Onlarda onun korkusunu gördü, aralarındaki bağın sarsıldığını hissetti. İlk kez beslendiğinde sadece kendi açlığı ve onun arzusu için endişelenmişti. Şimdi ise kendi arzusu, kısıtlamasını kızdırmak için işin içine karışmıştı. Ve onun kanının etkisi altına giriyordu. Dudağı kıvrıldı, dişleri damlamaya başladı, daha fazlası için hazırды.

Daha önceki iddiasını sürdürdü. Ondan korkmuyordu. Hançer daha çok onun içindi, görsel bir güvenlik ağıydı, böylece o da kendini bırakıp eğlenebilirdi.

"Sorun yok," diye nefes aldı, gözleri hâlâ ona doğrultulmuş olan silahına kaydı. "Bunun için hazırız."

Güçlü eller kalçalarını kavradı ve adam kendini dışarı kaydırđı. Kaybettiği için inledi, geri dönmesi için yalvardı. Adam tekrar içeri girerek onu tekrar gerdi. İkisi de birlikte boşalmalarını izlediler. Onun kaygan sularıyla kaplı uzunluğunun saf erotik görüntüsü her ikisini de titretti.

"Daha hızlı," diye mırıldandı tezgahın üzerinde kıvranırken.

Her vuruşta, içindeki her pompada tempoyu artırdı. Erkek tam bir disiplin abidesiydi. Vücudunun her hattı, her kası ve tendonu gergin ve odaklanmıştı. Dili dişlerini yalamak için dışarı fırladı ama ısırma dürtüsüne direndi. Bunun yerine onu öptü. Ağzını harap etti ve vücudunu yağmaladı.

Uzun tezgahın tamamı sarsıldı. Kaplar uçtu. Eşyalar yuvarlandı.

"Lanet olsun," diye yemin etti.

"Daha fazla," diye hırladı.

Tereddüt etmeden, acımadan, ona istediğini verdi. girdi, kabzasına kadar her gömülüşünde zevkle inledi. Etrafında dönüyor, tadını çıkarıyordu. Onu aldı ve sahiplendi. Sert, hızlı, şiddetli. Indigo sevişirken düşmancaydı. Doyumsuzdu. Baskı tekrar arttıkça kıvranıyordu. Gidecek hiçbir yer yoktu. Tanrım, eğer biri içeri girirse...

Onu sertçe kavradı, içinden şimşekler çıktı. Isı, her yerde. Büyüyordu. Yoğunlaşıyor. Gözeneklerinden parlak bir ışık fışkırdı ve odayı saf beyaz ışıkla yıkadı.

Indigo ona çarptı ve tuttu. Boğuk, ürpertici bir inilti kaçtı ve ona doğru yığıldı, elleri saçlarına gitti, açıkta kalan boynu boyunca öptü, onu ne kadar sevdiğini fısıldadı. Ona ihtiyacı olduğunu. Onun için ölebilirdi.

Adam hâlâ onu doldururken, başlangıçta olduğu kadar sert bir şekilde, gözlerini kırptırdı ve gücünü topladı. Işığı her yerdeydi, her köşeyi dolduruyor, tüm gölgeleri kovalıyordu. Aldığı onca eğitimle bunu kontrol edebileceğini düşünmüştü... ama adını bildiğinden bile emin değildi.

"Yeryüzündeki kutsal cennet," diye mırıldandı. "Çok özür dilerim. Umarım kör değilsindir."

Boynundaki yarayı buldu ve tükürüğünün ısırığı kapladığından emin olmak için birkaç kez yaladı - onu iyileştirdiğinden emin oldu, diğerlerinin yaptığı gibi

yapmaya hiç zahmet etmemişti. Durgun bir uyku hali her uzvu uyuşturuyordu. "Benim için işığını asla karartma, Violet. Asla." Gözleri yaşardı ve başını salladı. "Yatak odaları," dedi boğuk bir sesle. "şimdi." "şimdi mi?" "şimdi." Hançeri avucuna bastırđı, gözlerinde bir parıldı vardı. "Bunu sakın unutma."

Mutfağı darmadağın bırakmışlardı.

Jasper çok kızacaktı. Ama Violet'ın umurunda bile değildi. Odalarının kapısından içeri daldıkları ve Indigo kapıyı çarparak kapattığı anda, gözleri sadece yatağı görüyordu. Kıyafetlerini yok etmişti. Onlara ne olduğundan bile emin değildi. Bir tür gölge hilesi ya da yangın çıkarıcı etki, çünkü kadın yatağa geri düştüğünde ve adam onun üstüne çıktığında, adam doğrudan bacaklarının arasına daldı ve ziyafetine devam etti. Kanının onu yavaşlatacağını düşünmüştü ama bu onu daha da doyumsuz yaptı. En azından şimdilik. Yaladı ve yokladı, kaydırđı ve daldırđı, ta ki kadın saldırıdan geri çekilmeye çalışana kadar.

Leğen kemiğini tutarak onu yere yapıştırdı. Dili, kız bitirmesi, zalim olmaması ve ona ihtiyacı olanı vermesi için yalvarıp yakarana kadar onun en hassas etini yuvarladı ve ısırđı. Onu boyun eğmeye zorlayan bu son yalvarış, saçlarını çekiştirmesi ve boğazına dayadığı bıçak oldu. Diliyle onu doyuma ulaştırdı ve sonra gözlerinde yıldızlar hl çalkalanırken kendini bacaklarının arasına yerleştirdi.

Bu sefer sevişme daha uysaldı... daha yavaş... telaşsız. Tembelce. şımartıcı.

Her vuruşta kanın uyuşturucu özelliğiyle savaştı. Bir duman yerleşti. Rüya gibi bir durum. Ama ondan daha fazlasını istiyordu. Onun elleriyle, sikiyle, gözleriyle bedenini iişini izledi ve kendisi de aynısını ona yaptı; gergin kaslarının her bklşnn, gölge yılanın onun etrafında kıvrılışının tadını çıkardı,

şeklini alıyordu. Ter parıltısı onu bir fantezi gibi gösteriyordu.

Onun dünyasındaki tek kişi gibi hissediyordu.

"Haklıydın," dedi, parmakları onun iç bacaklarında geziniyor, içinde hareket ettiği yerleri izliyordu. "Bunu daha önce yapmalıydık."

"Bunu söylediğimi hatırlamıyorum." *Yüksek sesle.*

Dudaklarında yavaş bir kıvrım. "Kanın bana söyledi." Birkaç damlanın döküldüğü boynuna uzandı ve parmağını yalamadan önce onları silerek temizledi. Koyu renk gözleri onunkilerle buluştu ve daha da koyulaştı. Daha kötücül. Daha bilgili.

Onu hiç bu kadar canlı görmemişti. Yanaklarına renk gelmişti. Sağlıkla, erkeklikle parlıyordu, sonunda onun ne kadar yetersiz beslendiğini anlamıştı. Onun için. Hepsi onu korumak içindi. Ona zaman vermek için. Onu memnun etmek için. Onu güçlü kılmak için.

Dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Öpüşmeleri şarap gibi tatlı ve baş döndürücüydü. Onun dilinde kendi tadına baktı. Sadece orada değil -tadı, kokusu- adamın her yerindeydi, tıpkı adamın onun her yerinde olduğu gibi. Geri dönüş yoktu. Geri dönülmez bir şekilde birleşmişlerdi. Kalıcı olarak.

Onlara göre, bir eşe sahip olmak ruhlarını bölmek gibidir. Evlilikten daha güçlüdür.

Violet the Violent ve onun vampir sevgilisi. Eşi.

CHAPTER 38

T o aşağıdaki Öğleden sonra, onlar vardı hala içinde odaları. Violet'in kanı Indigo'yu tamamen doyurmuştu,

ama açlıktan ölüyordu. Çoktan yıkanmış ve giyinmişti, yansımasını kontrol etmek için siyah cam aynanın önünde durdu. Tam olarak iyileşmemiş ısırık izlerini kapatmayı umarak uzun saçlarını omuzlarında kabarttı. Gerçekten aptalcaydı. Herkes birlikte olduklarını biliyordu. Kimsenin umurunda değildi.

Özellikle de çıplak ve çarşafılara dolanmış bir şekilde uzanmış, bir bacağı yukarıda, diğeri düz, ellerini başının arkasında birleştirmiş, kendini beğenmiş bir şekilde dizginlenemez bir şehvet ve merakla onu izleyen Indigo'yu. Gömleğini düzelttiğinde, parmaklarını kıvrımlarında daha yavaş gezdirdiğinde ve omzunun üzerinden ona nazlı nazlı baktığında biraz daha baştan çıkarıcı bir şekilde eğildi. Adam gerildi. Gözleri genişledi. Yakalandı.

Ona kendinden memnun bir gülümseme verdi. Vücudunun her santimine tapınması ruhuna bir şeyler yapmıştı. Bu sabah bir tanrıça gibi hissediyordu... öğleden sonra. Saat kaç olursa olsun. "Benimle gelmeyecek misin?" diye sordu.

"Sipariş verin," diye ısrar etti. "Yemeğinizi getirsinler ve sonra yatağınıza dönün."

"Mutfakta bıraktığımız karmaşadan sonra bu kadar misafirperver olacaklarından emin değilim."

"Suçu Forrest'a at. Yemeği dışarıda bırakmış."

"Peki ya un?"

Suçlu gibi görünme nezaketini gösterdi. "Benim hatam."

"Forrest burada bile olmayabilir."

Indigo ayağa fırladı. "Kahretsin."

"Ne oldu?" Yatağa doğru yürüdü ve onun yanına oturdu.

"Bugün günlerden
ne?" "Güneş günü,
sanırım."

Yorganı üzerinden attı ve bir pantolon bulup içine atladı. "Bu gece Demeter'in Maebh'in ultimatoma bir cevap istediği gece."

Violet yatağın yanındaki perdeleri çekti. Güneş hâlâ tepedeydi ama saray bahçelerinin ve ötesindeki ışıltılı şehrin üzerinden alçalıyordu. "Bir ya da iki saatimiz var, değil mi?"

Indigo onu arkadan yakaladı ve aç bir hırıltıyla kalçalarını -kendi uyarılmışlığını- onun arkasına bastırdı. "Böyle eğildiğinde..."

Onun kollarında döndü ve ellerini boynuna doladı. Adam ikisinin arasına baktı ve alt dudağını dişlerinin arasına alarak onu dürttü.

"Eğilmekten çok eğilmek gibiydi," diye güldü. "Aynı şey."

"Bu bir sorun olmayacak, değil mi?" diye sordu. "Kendini iyi hissettiğini sanıyordum. Tatmin olmuş. O kadar da psikopat değil dostum."

"Sen söz konusu olduğunda, ben her zaman senin psikopatın olacağım."

"Ben ciddiylim." Ona şakacı bir şekilde vurdu. "Hançeri çıkarmam gerekiyor mu?"

Neredeyse bir şakaya dönüşmüştü ama altında yatan bir ciddiyet vardı. kalırsa bunu kullanacağını biliyordu ve bunu yapması hoşuna gitmişti.

Geri adım attı ve yüzünü ovaladı. "Ben iyiyim." "Peki ya dışarıda? Birlikte gitmemiz güvenli mi?"

Ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Sorduğun buysa, diğer erkeklerin yanında kendimi kontrol edebilirim. Sanırım kanın beni rahatlattı. Sen kendini kontrol edebilir misin?"

"Ha ha." Onun şakası karşısında yüzü kızardı ve onun kendisine olduğu kadar kendisinin de ona nasıl taptığını düşünmemeye çalıştı. "Vücudumun daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum, yani evet."

Bir kapı tıkırtısı odanın içinde gürledi. Violet seslenemeden Indigo'nun kanatları sırtından çıktı ve ayağa kalktı

Biri içeri girerse diye kapı ile arasına kalkan koymuştu.

"Bunun bir sorun olmayacağını söylediğini sanıyordum," diye şaka yaptı.

Boğazını temizledi ve kanatlarını bir hışırtıyla uzaklaştırdı.

"Olmayacak... sadece alışmak biraz zaman alacak."

Onu kürek kemiklerinin arasından öptü. "İyi olacaksın." Çarpma sesi tekrar geldi. Bu sefer daha ısrarcıydı.

Indigo kasıklarına -pantolonunu saran sertliğe- baktı ve küfretti.

"Anladın sen onu."

Sonra oturmak için yatağa geri döndü. Violet, kralı bulmak için kapıyı açtı.

"Ah," dedi ve reverans yaptı ya da eğildi... ya da ikisi arasında bir şey.

"Yeter," diye Jasper.

Onun yayı kastettiğini düşünerek doğruldu ama Jasper, Indigo'nun yatakta oturduğu odaya bakıyordu.

"Bu kadar çiftleşme yeter," diye tersledi. "Sizi sarayın her yerinden duyabiliyoruz."

Indigo homurdandı. "Güzel."

Violet'in yanakları o kadar sıcaktı ki, alevlerin yanaklarından düşündü.

"Hepiniz duyabiliyor musunuz?"

"Mahremiyet koğuşturmayı başaramadı. Doğaüstü duyma yetisine sahip tüm fae'ler her bir inilti ve sesi yakaladı," diye cevap verdi Jasper, onun mahcubiyetini fark etti ve sonra kaşlarını çattı. "Aslında buraya geldim çünkü ziyaretçilerimiz var. Başbakan ve Altılardan biri burada. Gün batımından bir saat sonra savaş odasında olun."

Hafifçe özür diler gibi baktı ve sonra botları halının üzerinde gümbürdeyerek gitti.

Violet kapıyı kapattı ve Indigo'ya ters ters baktı. "Biliyor muydun?"

Küçük hilebazı sırttı. "Artık herkes benim olduğunu biliyor."

GÜN BATIMINDAN BİR SAAT SONRA Violet, Indigo'nun elini tutarak Seelie Kralı'nın savaş odasına girdi; Indigo ısrar etmişti. Doğruca mutfığa gitmesi gerektiği düşünülürse, bir başka utanç verici başarı olan karnını doyurmuştu.

ve personelden normal servis saatleri dışında bir şeyler yapmalarını istemişti. Ama hayatta kalmıştı.

Bundan sağ çıkabileceğinden emin değildi.

Odaya girdiklerinde bilmiş sırıtışlar ve bakışlar. Tanrım, bu gece Indigo'yu öldürebilirdi. Ama o, deri savaş teçhizatını giymiş, dünyayı umursamadan, geçit törenindeki bir kaplan gibi onun yanında kasıla kasıla yürüyordu. Ona baktığında gözlerinde gurur parlıyordu ve tüm kızgınlığı eriyip gitmişti. Ona gerçekten değer veriyordu. Onu seviyordu.

Daracık odada o kadar çok deri giysili beden vardı ki, burası tabakhane gibi kokuyordu. Hepsi, ortasında bir tas su bulunan, Elphyne haritasıyla kaplı uzun bir masanın etrafında toplanmıştı. Başlarında cam taçlı bir Jasper duruyordu. Taçlı kraliçesi onun yanındaki tabureye tünemiş, uzun örgüsüyle oynuyordu. Gölge, Yaprak ve Forrest bir tarafta, Laurel ve Thorne'un yanında duruyordu. Bulut ve Kül karşı taraftaydı ve yanlarında yeni gelenler vardı. İçlerinden biri koyu tenli ve gümüş saç telleri olan heybetli bir dişiydi. Beyaz tüylü kanatları omuzlarından akıyor ve canlı mavi bir elbiseyi örtüyordu. Görkemliydi. Çarpıcıydı. Ve biraz da heybetliydi. Ama yanında duran şeyle kıyaslanamazdı bile. Bir Sluagh.

İsim zihninde yankılandı. *Sluagh Sluagh. Tehlike tehlike.*

Erkeksi ve aynı zamanda güzel. Uzun, kıvrak ve heybetli. Dul kadının tepesi ve enseden bağlanmış siyah ipek saçlarının altında yüzü bir sanat eseri idi. Mavi bir gözyaşı damlası, oyulmuş kristal gibi neredeyse yarı saydam olacak kadar soluk teninde parılıyordu. Geniş omuzları Muhafız üniformasına tam oturuyordu. Savaşta yıpranmış deriler onun üzerinde neredeyse zarif görünüyordu. Baştan çıkarıcı. Ama onu dehşete düşüren kanatlarıydı. Uzun, kösele gibi ve pençeli olan bu kanatlar omuzlarından bir pelerin gibi dökülüyordu. Vampirlere benziyordu ama bir şekilde daha çökmüştü. Daha ölümcül. Onlara baktığında titreşiyorlardı, sanki onun dikkati altında mırıldanıyorlardı. Zihnine bir his dokundu -bir fısıltı- ensesinde bir nefes.

Tüyleri diken diken oldu ve vücudundaki tüm tüyler diken oldu. Aptalca bir şey yaptı. Onun gözleriyle tanıştı. Karanlık, iri ve

yoğun. Bakışlarını ayırmak için her şeyini verdi ama yine de kendini kapana kısılmış hissetti.

Indigo onun elini sıktı ve masanın başında, diğer uçtaki kral ve kraliçenin karşısında durmaya gittiler. Violet bakmamaya, haritadaki şehirleri ve parçaları incelemeye çalıştı ama içgüdüleri başını çevirmesi, Sluagh'ın baştan çıkarıcı tuzağına yakalanması için çılgılık atıyordu. *Tehlikeye bakın. Coşkuya bakın. Seni neyin yiyip bitireceğini gör.* Güzel bir kabus. İstemeden de olsa içgüdüleri koruyucu moda geçti ve parlamaya başladı. Sıcak. Parlak.

Sluagh tısladı ve irkildi.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Benim hatam."

Indigo onun elini bıraktı ve sırtında desenler çizerek onu rahatlattı. Sonra Sluagh'a doğru uyarı dolu bir bakış fırlatarak onu kendine doğru çekti ve bu Violet'i daha da tedirgin etti. Sluagh karar verirse, Indigo'nun zihnini bir anda paramparça edebilirdi. Hiçbir şey onu durduramazdı. Birkaç derin, sakinleştirici nefes alarak yeteneğini dizginledi ve parıltısını susturdu. Bu iş bittiğinde, beyaz kanatlı dişi Violet'in gözleriyle buluştu.

"Sen Violet olmalısın," dedi, sesi aynı anda hem eski hem de tazeydi. "Ben Aleksandra. Kuyu Tarikatı'nın başıyım. Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Hoşnutsuzluğunun alt tonu kaybolmamıştı. Violet, Indigo'nun meydan okuyuşunun bağı aşağısında bir karıncalanma hissetti. Adamın elini sıkmak istedi ama adam elini kadının sırtının alt kısmına dayadı.

"Bu benim hatam," dedi Violet, elini nazikçe kaldırarak. "Seni ziyaret etmeye hazır değildim. Dürüst olmak gerekirse, ilk başta Indigo ile aynı odada bulunmaya hazır değildim. Şimdi..."

"Artık sen de bizden birisin," diye sıkıca gülümsedi Başbakan.

Violet sarsıldı. Öyle olduğunu sanıyordu. Masanın etrafına baktı. Özellikle de diğer insanlara. Ada ve Laurel ona endişeyle gülümsediler. Sluagh herkesi endişelendiriyordu. Violet onların gülümsemesine belli belirsiz karşılık verdi. Bu kadar çok insanın onun tarafında olması garip hissettiriyordu. Her şeye rağmen hâlâ bunu hak etmediğini düşünüyordu. Muhtemelen her zaman buna inanan bir yanı olacaktı.

"Evet," dedi. "Sanırım öyleyim."

"Güzel," diye tersledi Başbakan. "Şimdi iş sırasına geçelim."

Violet az önce ne olduğundan emin olamayarak gözlerini kırıştırdı. Tüm gözler onun üzerindeydi, Muhafızları ise saygıyla doluydu. Az önce Tarikat'a bağlılığını mı ilan etmişti? Başbakan da bunu kabul etmiş miydi?

Jasper boğazını temizledi ve Prime'a kaşlarını kaldırdı. Gözlerini araladı ve yumruğunu kalbinin üzerinde daire içine alarak başını eğdi. "Ah. Kral Darkfoot. Sizin egemenliğiniz altındayken başlamıştım. Hâlâ yeni rolünüzü kabullenmeye çalışıyorum. Bana karşı sabırlı olmalısın."

Ona ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren bir bakış fırlattı ve sonra misafirlerini yavaşça ve kasıtlı olarak inceledi. Bir kral gibi.

"Uzun uzun düşündükten sonra karar verdim-"

Ada boğazını temizledi ve kızgın kaşlarını kaldırdı. Elini karnına götürdü ve boş boş okşadı. Bu kez başını Violet'i etkileyecek şekilde eşine doğru eğen Jasper oldu. İçine bir sıcaklık doldu ve başını kaldırıp Indigo'ya baktı. O da fark etti. Uzun kirpikli bakışları ona doğru kaydı ve kenarları kırıştı.

"Ben de onu demek istemiştım," dedi Jasper, işlemeli, muhteşem tünüğünü çekiştirerek. Bu kez gömlek fırfırları yoktu. Laurel'le yaptığı savaşı kazanmış olmalıydı. "Yüce Kraliçe Maebh'in davetini kabul etmeye karar verdik."

Ada onun abartısına homurdandı. Masanın etrafından birçok homurtu ve onaylama sesi geçti. Prime'lar ve Sluagh'lar da buna dahildi. Violet bunun bir adı olup olmadığını merak etti. O değil, diye hatırlattı kendine. O... Eğer bir adı varsa. Indigo gibi gerçek erkek olmadıklarına dair söylentiler duymuştu ama Sluagh Violet'e erkek gibi görünmüştü. Herkes Sluagh'a "o" deyip duruyordu. Onun da bir adı olmalıydı. Belki bir gün ona sorardı - tabii cesareti varsa.

Bir isim sadece saygı göstergesi değildi, aynı zamanda ona bir isim vermek tehlikenin gizemini de ortadan kaldıracaktı. Korkusunun üstesinden gelmesine yardımcı olacaktı. Yardım etmek için buradaydı. Saygıyı hak ediyordu.

Ben Legion'ım.

Sözler Violet'in zihninde o kadar ani ve yumuşak bir şekilde canlandı ki, sanki onları kendisi düşünmüş gibiydi.

Ve ben erkeğim.

Bu sefer bir fısıltıydı. Derin, erkeksi bir iç çekiş, mizahla buzlanmıştı. Gözleri Sluagh'ın yüzüne, *Legion*'ın yüzüne kaydı ve onu tam kendisine bakarken buldu. Ona. Indigo bunu aynı anda fark etti. Parmakları onun sırtına doğru büküldü ve boğazından alçak bir tıslama sesi çıktı. Masadaki herkes kendi tarafına döndü, gözler geniş ve değişik tokuştan emin değildi. Çok ürkekti.

Violet avucunu Indigo'nun uyluğuna koydu.

"yok," diye fısıldadı. "Bana sadece adını söylüyordu."

Tıslama kesildi. Indigo'nun yüzü donuklaştı. Herkes bön bön baktı ve sonra öksürerek ya da yer değiştirerek şaşkınlıklarını gizlemeye çalıştı. Indigo'nun eli kalçasında sıkıştı.

Zorla gülümsedi ve Sluagh'ın delici bakışlarıyla karşılaştı.

Tanıştığımızı *memnun oldum Lejyon*, dedi zihniyle, onu duyup duymadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ama duygulu dudaklarının köşesi bir çentik yukarı kıvrıldı ve krala bakmak için geri döndü.

"Öyleyse bizimle gelecek iki Muhafız seçmemiz gerekiyor," dedi Jasper, Prime'da karar kılmadan önce odaya göz gezdirerek. Tarikat bir diktatörlük olmasa da, Konsey'in tamamı olmadan son sözü o söyleyecekti. Belki de Legion'u bu yüzden yanında getirmişti.

"Sorun şu ki, Haze'in tam olarak nerede tutulduğunu bilmiyoruz," dedi Shade, Leaf daha ağzını açmadan. "Violet'in tanıdığının ne olduğunu biliyoruz."

"Peaches," dedi Violet. "Onun adı Peaches."

Daha kaç kere söylemesi gerekiyordu?

Shade dudaklarını birbirine bastırdı. "Pekala. Peaches. Haze'in kraliçenin zindanlarında olduğu konusunda doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyoruz. Maebh onu tutmadığını iddia etti, Demeter da öyle."

"Sözleri tam olarak neydi?" Yaprak sordu, gözleri kurnazdı. Gölge Indigo'ya baktı.

"Demeter 'Kraliçe'nin zindanlarında böyle bir fae yok' dedi. Ayrıca Haze'in toplantılarına hiç gelmediğini söyledi."

"Ve kraliçenin Muhafızları zindanı gezmeye davet etmelerini ve Haze'in orada olmadığını kendi gözleriyle görmelerini söylediğini anlattı."

Yaprak, Gölge ve Bulut'a baktı. "Ve şu Peaches denen kadın. O ne dedi?"

Shade cevap verdi. "Haze'i gördüğünü söyledi. Onunla aynı hücreyi paylaşıyormuş. Ona göz kulak olmasını istedim ve o da kabul etti. Açıkçası, Haze olduğuna göre, Indigo ve benim gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Gölgelede görünmeden seyahat edebiliriz. Jasper'la eğitim alıyordum-" Sluagh'a baktı ve çenesini kapattı.

"Türümü öldürmek için," diye bitirdi Legion gözlerinde eğlenen bir parıltıyla. Ama sonra Violet ile göz göze geldi ve "Daha iyi bir planım var," dedi.

CHAPTER 39

Indigo'nun kanı dondu. Sluagh Violet'i sanki onu kendine almak istiyormuş gibi izledi. Indigo'nun tüm ilkel, sahiplenici içgüdüleri hırladı.

Daha iyi bir plan mı? Indigo'nun daha iyi bir planı vardı. Arkadaşıma bakmayı kes yoksa bağırsaklarını deşerim. Bu nasıl bir plan?

Gölge yılan kıvrılmaya, sürünmeye, kış uykusundan çıkmaya başladı. Indigo'nun cesedini çiğnemedi o ruh çalan canavarın Violet'le herhangi bir şey yapmasına asla izin vermeyecekti. Onu korumak için ölebilirdi. Ve eğer Sluagh, Vahşi Av'ında savaşmak için Indigo'nun ruhunu ele geçirirse, Indigo onu içinden dehşete düşürecek. Belki Legion Indigo'nun aklından geçenleri okumuşt, belki de sadece o titreşimi almıştı ama bakışlarını Indigo'ya doğru kaydırıp ve onu şaşırttı.

Cevap yok. Tehdit yok. Ama saygı dolu bir baş sallama.

Ortadaki kaseden yayılan mavi parıltı. Demeter.

Jasper parmağını dudaklarına götürüp herkese baktıktan sonra hepsine geri çekilmelerini işaret etti. Kraliçenin kaçının ona karşı çalıştığını bilmesini engelleyebilirlerse, o kadar iyiydi.

"Demeter," diye selamladı Indigo.

Kardeşi doğrudan konuya girdi. "Kralınızın cevabı?"

"Öncelikle," diye yanıtladı Indigo. "O benim kralım değil. Tarikat kimseye hesap vermez. İkincisi-"

Jasper öne çıktı. "Ek Muhafızlar ve zindan turu da dahil olmak üzere kraliçenizin davetini nezaketle kabul ediyoruz."

"Güzel," diye kestirip attı Demeter. "Beş gün içinde sizi Obsidian Sarayı'nda görmeyi umuyoruz."

Bağlantı kesildi.

"Beş gün mü?" Shade kükredi, ona sarılan gölgeler irkilmiş gibi patladı. "Bizimle oynuyor."

"Haze ve Peaches acı çekiyor olabilir," diye ekledi Indigo. Yılanı tısladı ve dişlerini gösterdi. "Bu kabul edilemez."

"Beş gün," dedi Başbakan, "hazırlanmak için zamanımız var demektir."

"Ne için?" Shade homurdanarak elini Sluagh'a doğru savurdu. "Planının ne olduğunu ya da işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyoruz."

"Lejyon," diye kırptı Violet, "bir erkektir, o değil."

İndigo arkadaşına göz kırptı. Violet ve Sluagh-Legion arasında özel bir şey mi geçmişti? Indigo'nun öfkesi kabardıkça yumrukları esnedi. Indigo'nun aksine, Shade pişman görünecek kadar sağduyuluydu.

"Legion," dedi Başbakan, "nazıkçe yardım teklif etti. Onun iyi niyetine tükürmeyin."

"Neden yardım ediyorsun?" Cloud Legion'a sordu. "Neden şimdi?"

Sluagh'ın gözleri büyüdü. Indigo'nun dilinin ucunda bir elektrik titreşimi yandı ve hepsi o unutulmaz yüzün altındaki kafatasına bir anlığına baktı. Sonra da kayboldu. Bu... korku... sinir miydi? Sluagh'lar kapalı kapılar ardında çok fazla mı kalıyorlardı ki artık sosyal etkileşimden korkuyorlardı? Yoksa başka bir şey miydi... dünyanın onları gösterdiği kadar ahlaksız mıydılar?

Prime elbisesini düzeltti ve Cloud'a cevap verdi. "Clarke, Dawn ve Altılardan biri de dahil olmak üzere Tarikat'taki her Kahin Kraliçe Maebh'in gelecekteki dünyasını bir anlığına gördü." Başbakan'ın ses tonuna buz sızdı. "Hepimiz bu dünyanın velayeti için Boşluk'a karşı verilecek savaşı biliyoruz ama aynı zamanda kraliçeye karşı ikinci bir savaş daha olacak... hem de ruhlarımız için."

Legion'un kanatları titreşti, bir arı gibi vızıldadı ve etrafındaki alanı bir akış durumuna itti.

"Yaratıyor," diye uyardı. "Sluagh'tan daha tehlikeli bir şey."

Başbakan elini masanın üzerinde gezdirdi. Su kabı bulanıklaştı. "Ve eğer planlarında başarılı olursa, Kuyu

hayatta kalacak, ama hava ."

INDIGO bakışlarını Sluagh-Legion'ın üzerine dikti. İlginç bir isim. *Birçok* anlamına geliyordu ama o sadece bir taneydi. Merak etti... Sluagh'lar bir çeşit kovan zihni miydi? Birbirlerine bağlılar mıydı? Belli ki herhangi birinin kafasından geçen her şeyi duyuyorlardı, hatta belki birbirlerininkini bile. Sadece onlar hakkında yeterince bilgisi yoktu. Bu yüzden bu pozisyondaydılar.

Legion'un koyu renk gözlerinde bir şey parıldadı.

"Peki şimdi ne olacak?" Shade tersledi. "Haze ve Peaches'ı bu deli kadının insafına mı bırakacağız?"

"D'arn Shade," diye tersledi Prime, kanatları arkasında hışırdıyordu. "Eğer dilini tutarsan, biz de o konuya geliyorduk."

Gölge'nin içindeki karanlık alevlendi. İndigo bunu iliklerinde hissetti; benzerini çağırır gibi, gölgeden gölgeye. Silah arkadaşı patlamanın, tam olarak söylediği şeyi yapmanın ve onların desteğini alsa da almasa da saraya saldırmanın eşliğindeydi.

"İyi," diye . "Plan nedir?"

"Siz izinsiz girdiğinizden beri Kraliçe Maebh güvenliğini güçlendirdi. Bu yüzden onun oyununu oynamak zorundayız ama kuralları ilerledikçe değiştirebiliriz. Indigo ve Shade yemeğe Jasper ve Ada ile birlikte katılacaklar," diye onayladı Başbakan. Violet, Indigo'nun yanında sinirlendi ama o itiraz edemedi Başbakan ona baktı ve "Ve sen, Violet. Sen de gideceksin. Sen bizim sürpriz hamlemizsin."

Yaprak doğruldu. "Portallar yaratabilirim. Kraliçenin Sluagh'ını yenme taktiğinin parçası da fiziksel bedenlerini wraith formlarından ayırmaksa, o zaman yardımcı olabilirim."

"Bu onları öldürebilir," dedi Legion. "Ve onları silahsızlandırmanın bir yolu var. Bizi."

"Dinliyoruz," dedi Jasper.

Legion, Indigo ve Violet'e baktı. "Vampirler olmalı çünkü kanımı çekebiliyorlar. Ve ay ışığı olmalı

"Çünkü gölgeleri kovalayabilir." Violet gözlerini kırptırdı. Indigo onun şaşkınlığını hissetti.

"Benim ışığım," dedi. "Kontrolümü kaybettiğimde irkildin."

Legion başını eğdi.

Indigo anladı. "Altı gün boyunca hiç dışarı çıkmaz. Hep bunun biz vampirler gibi bir yaşam tarzı alışkanlığı olduğunu düşünmüştüm ama öyle . Öyle mi? Güneş ışığı sizi etkiliyor."

"Ay gücünü güneşten alır," diye mırıldandı Violet. "Güneşi yansıtır."

Başın bir başka eğimi.

"Kanın ne işe yarayacak?" Shade kaşlarını çatarak sordu.

"Bu, D'arn Shade," dedi Başbakan. "Bu sadece sen ve Indigo için bir cevap."

"Bu hiç adil değil," diye homurdandı Cloud. "Hepimiz bilgiyi hak etmiyor muyuz?"

Legion hiçbir hareket yapmadı, Cloud'un suçlamasını kabul etmedi ama Prime omuzlarını dikleştirdi ve "Kan içmeye başlamadığın sürece, D'arn Cloud. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Kan sırları barındırır," dedi Indigo. "Kan aynı zamanda güç de barındırır. Ada'dan ve Menekşe'den içtiğimde, fazladan bir şeyle birlikte geldi."

Tüm gözler ona kilitlendi ve vücudundaki her kas gerildi. Jasper ona uyarıcı bir bakış attı ama Indigo onlara söylemek zorundaydı. Aynı amaç için çalışıyorlarken sır saklamak yanlıştı.

"Gastnor'un Violet ve diğerlerini bu kadar çok istemesinin nedeninin bu olduğundan şüpheleniyorum. Sadece kanları onlara kendilerini iyi hissettirdiği için değil, bunun da ötesinde bir şey olduğu için." Shade'e baktı. "Violet'ten beslenmeden önce nasıl gördün."

Shade başını salladı. "Çok zayıftın."

"Çünkü Ada'nın kanını tattıktan sonra her şey . Hiçbir şey beni aynı şekilde tatmin etmedi."

Violet'in bakışları ona doğru yumuşadı ve duyduğu pişmanlık göğsünün tam ortasına çarptı. "Bilmiyordum."

"Bunu saklamak benim seçimimdi" diye fısıldadı.

"Yani ne demek istiyorsun?" Thorne kolunu Laurel'in etrafına koruyucu bir şekilde sararak, "Eski dünyadan gelen herhangi bir insanın "Eski dünyadan gelen herhangi bir insan

bir çeşit-"

"Tam olarak bilmiyorum," dedi Indigo hızla. "Sadece şu anda kendimi harika hissediyorum. Kendimi yenilenmiş hissediyorum. Kendimi güçlü hissediyorum. Güçlü. Sanki dışarı çıkıp çıplak ellerimle bir manticore'u alt edebilirmişim gibi. Sanki içimdeki Well'i yenilemek için bir güç kaynağına ihtiyacım yokmuş gibi. Ama bunun nedeni çiftleşmiş olmamız olabilir."

"Şeftali," diye mırıldandı Violet, gözleri sulanarak. "Aylardır orada."

"Ve birkaç gün daha hayatta kalacaktır," dedi Başbakan. "Gördüğümüz kadarıyla kurtarma işlemi akşam yemeği sırasında gerçekleşmeli. Ne öncesinde ne de sonrasında."

SLUAGH gecenin karanlığında kralın bahçelerinde Indigo'yu Bunun için Legion dışarıda olmayı talep etmişti. Mahremiyet ve doğa. Ay ışığı. Indigo bahçelerde yürürken, Legion'un sarmaşıklarla kaplı taş tabutun üzerine tüneyerek oturduğu yere kadar durgunluk ve sessizlik hissini takip etti.

Indigo'nun yaklaştığını görünce Legion'ın uzun ince parmakları Muhafız ceketinin kemik çıtçıtlarını açıp boynunu ortaya çıkarana kadar çözmeye başladı. Bu çılgınlıktı.

Indigo onun kanını tadacaktı. Sırlarını içecekti. Ya da başka bir şey. Aç bile değildi. Ama onu daha da tedirgin eden şey, beslenme sırasında içinde bulunacağı savunmasız durum ve Sluagh'ın karşılığında onun bir parçasını alabileceği gerçeği idi.

Tek bir şey istiyorum, Legion'ın sesi Indigo'nun zihnine kaydı.

"Ne?"

Bir anı için. Benim seçtiğim.

"Tamam." Gözlerini kısmıştı.

Ve kez tadına bakınca unutacaksın.

"Hayır," diye tersledi Indigo. "Onu alamazsın."

Kelimeler ağzından çıktığı anda doğru olduklarını anlamıştı. Sluagh Menekşe'den bir parça istedi. Başını salladı ve yürüdü

uzaklaştı, ancak sarayın kapısında Violet'i görünce durdu, gölgeli yüzünde acımasız bir ifade, gözlerinde bir yalvarışla izliyordu.

"Ona zaten , değil mi?" Indigo sordu.

Evet.

Indigo'nun kalbi ikiye bölündü. Violet geçmişlerinin bir kısmından vaz mı geçecekti? Arkadaşını acı çekmekten kurtarmak için vazgeçerdi. Violet her şeyden vazgeçebilirdi. Artık kendi acısına değil, başkalarının acısına odaklanıyordu. Bu acı hissi güce dönüştü. Ve Violet'e her şeyi verebilirdi. Kalbi zaten ondaydı. Bir anıyı kaybetmek bunu değiştirmezdi.

"Ona sorduğunda ne dedi?" Indigo nefesini tutarak sordu.

Eğer sana zarar verirsem, beni öldürmenin bir yolunu bulacağımı söyledi. Bir duraklama. Ona inanıyorum.

İçinden kahkahalar yükseldi. Görünüşe göre Violet de en az onun kadar savunmaya istekliydi. Violet'in bakışlarını tutarak bir yumruk yaptı ve kalbini daire içine aldı, çünkü onun kaybedeceği parçası için üzülmüyordu. Bunu onun için, Peaches için, Haze için yapacaktı. Gözlerinde yaşlar parladı. Sonra başını salladı ve saraya girdi.

"Yani hangi anıyı alacağını sen mi seçeceksin?" Indigo hala Violet'in boşalttığı boşluğa bakarak, bunun nasıl bir his olduğunu merak edip etmediğini sordu... bir boşluk, bir zamanlar orada önemli bir şeyin olduğunu bilmek.

Evet.

Hay sikeyim. "Bunu neden yaptığımı hatırlat bana."

Çünkü kanımı alarak, benden bir parça almış olacaksın. Bizden. Seni kendimizinmişsin gibi koklayacağız. Aklını alamayacağız. Ve ruhunu da alamayacağız.

"Bağışıklık kazanacağım."

Sluagh'dan, evet.

Kış Sarayı'na sızabilir. Oradaki herhangi bir Sluagh onun zihnine baskın yapamayacak, ruhunu çalamayacak ve hatta onu tespit edemeyecektir. Bir anı. Başbakan'ın Maebh'in planları hakkında söyledikleri karşısında kaşlarını çatı. *Kuyu'nun bütünlüğü için. Haze ve Peaches için.*

"Hadi yapalım şunu."

Ona deli diyebilirdi ama Sluagh'ın gözlerinin heyecanla parladığına yemin edebilirdi. Bu durum İndigo'yu daha da gerdi ama yine de hiç umurunda değilmiş gibi oraya doğru yürüdü. Bunu büyük bir macera olarak düşün. Yeni bir bölge. Hiçbir fae'nin gitmediği yerlere cesaretle gitmek- Elphyne tarihindeki en korkulan fae'nin kanını içmek.

Yaklaştıkça Sluagh dizlerini açarak İndigo'nun iyice yaklaşmasına izin verdi. Sonra boynunu eğdi ve yakasını aşağı çekerek ay ışığıyla aydınlanmış teninin altında nabız gibi atan güçlü damarı ortaya çıkardı. Orada bir şey parılıyordu. Güç gibi parlıyordu. Elektrik gibi. Yaşam gibi. Ve altında, İndigo'ya sürünen Kuyu Solucanlarını hatırlatan daha karanlık bir şey yüzüyordu.

İndigo parmaklarını Legion'ın boynuna doladı ve Violet'a kıyasla kalınlığını işaretledi. Yanlış hissetti. İçine şüphe düştü. Tereddüt etti.

Arkadaşı ölürse seni affetmeyecek, diye mırıldandı Legion'un sesi İndigo'nun zihninde. Seni de ona tecavüz edenlerle aynı kutuya geri koyacak.

Hayır. İndigo başını salladı. Bunu yapmazdı. Artık bunu aşmışlardı.

Kanımı al. Yoksa seni zayıf bulur. İşe yaramaz.

Uyarı zilleri .

Seni zaten düelloda yendi. Sana ihtiyacı yok.

İndigo yüzünü indirdi ve burnunu deride gezdirerek damarı, doğru yeri aradı. Yanlış yeri. Isıyı bulduğunda dişlerini gösterdi ve durakladı.

Yap , vampir. zayıflığı görmeden önce.

İndigo'nun içinden bir meydan okuma hırıltısı koptu. Dişlerini Sluagh'a geçirdi ve acıdan nefesinin kesilmesine neden oldu. Et kolayca parçalandı. Kan yağ gibi akıyordu ama tadı karanlık, gece, yıldızlar ve bir kafese kilitlenmiş binlerce çığlık gibiydi. Kan hızla akarken İndigo boğuldu. Yutkundu ve Legion'ın yaşam gücüne karşı sıçrayarak onu yuttu. Başının arkasındaki baskı -Legion'un eli İndigo'yu ona doğru zorlarken.

beni.

ÇIĞLIKLAR. Her yerden. İşkenceli, acılı ve içli çığlıklar hiç durmadı. Indigo'nun kulakları acıyordu. İçlerinden ıslaklık sızıyordu. Kan. Onlar lanetlenmişlerin, yakalanmışların, tuzağa düşürülmüşlerin ruhlarıydı. Onlar Vahşi Av'dı, Sluagh'ın içinde yaşıyorlardı ve şimdi de Indigo'nun içinde. Güçlerinin içine işlediğini, fışkırdığını, sapkınca istila ettiğini, Indigo'nun kimliğinin her parçasını aldığını, onu parçaladığını ve yeniden şekillendirdiğini hissetti.

Umutsuzca bir şeye tutunmaya çalıştı; ay ışığına. Tanrıçasına. Violet. Ama Legion onu da aldı.

Indigo uçuşuma doğru bağırdı. "Onu geri getirin. O benim."

Artık o benim. Sadece kısa bir süreliğine. Ve ben de senin gibi onun tadını çıkaracağım. Bu hediye için, ay için, sana tüm varlığımı veriyorum.

Indigo kükredi. Hayır. Kabul ettiği şey bu değildi. Bu değildi. Tek bir anı. Sluagh gibi olma gücü için bir anı. En azından, diğerlerinin farkı anlayamayacağı kadar benzemek. Şimdi ne olduğunu bilmiyordu. Zihni aynı anda hem boş hem de doluydu.

Dünya değişti. Dünya hareket etti ve Indigo uçuşuma doğru savruldu. Bir uçuşum değil, suyun yapışkan ağırlığı teninde hareket ediyor, dalgalar halinde okşuyordu.

Onun altındaydı. Tören gölü olan Kuyu'da, Legion'da kendi yansımasına bakıyordu. Umutsuzluk. Hüzün, ölüm, ıstırap. Hiç bitmeyen. Indigo, Sluagh'ın ıstırabının nerede bittiğini ve Vahşi Av'ın ruhlarının nerede başladığını söyleyemiyordu. Çığlıklar. Kulaklarını tıkadı ve gölün dibinden bir fısıltı yükselene kadar böğürdü. Başka bir zamandan bir konuşma.

"Ne anlamı var ki?"

Buna karar vermek bize düşmez. Bizi nasıl yarattıysa öyleyiz.

"Bizi bu kadar incitirken neden yapalım?"

Çünkü bu bizim amacımız.

"Neden ruhları çalıp saklıyorsunuz?"

Bu bizim yiyeceğimiz. Bizim rızkımız. Biz... tek başımıza bir hiçiz... ama birlikte... çokuz.

"Ama acıtıyor. Bunu istemiyoruz. Hiçbirini istemiyoruz."

Biz sadece hayat istiyoruz.

Indigo kimin konuştuğunu anlayamadı. Onun. Belki Legion'un bir anısı, belki de hepsi. Lejyon'un hırıltılı yansıması çok kederli görünüyordu. O kadar ıstırap doluydu ki Indigo bile acıma hissetti.

Biz hayat istiyoruz.

Uçurumdan başka bir şey istiyoruz.

Legion parmaklarını indirdi, Indigo yukarı uzandı. Birbirlerine bağlandılar.

Uyandı, hava büyük bir yudumda ciğerlerine doldu.

Neredeydi?

Koyu renk. Yumuşak. Çiçekli. Koyu. Dişi.

Menekşe.

Yatak odalarındaydılar. Yatakta. Violet, Indigo'nun yanına kıvrılmıştı. Yalnız değillerdi. Daha fazlası vardı... daha fazlasının uzak hissi. Çokluk. Lanetlenmişlerin ruhları Indigo'nun zihnine doluşmuştu. Başını tuttu, irkildi, kulakları acıyordu.

"İndi?" Violet gözleri endişe dolu bir şekilde doğruldu. "Uyanık mısın?"

Kulaklarını sıktı.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırdı. "Bunun olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece küçük bir anını kaybedeceğini düşünmüştüm, sana kılıç doğrulttuğumu falan."

Ve Peaches'i kurtarmak için her şeyimi verirdim. Haze'i kurtarmak için her şeyini verirsin.

İndigo kaşlarını çattı. Konuştu mu?

Tanrım, beni hatırlıyor, değil mi? Neden bana öyle bakıyor? Legion hepsini almadı mı? Zihnini paramparça etmedi, değil mi?

Violet'in el kenetlenmiş üzerinde onu Ağız, onu gözler geniş ve parlıyor.

"Elbette seni hatırlıyorum," dedi elini göğsüne çekerek. "Burada var olanları kaldıramaz."

Ağlamaya başladı ve onun üzerine atılarak ikisini de yatağa fırlattı. Ağzı adamın her yerindeydi, bulabildiği her ten parçasını öpüyordu. Tenini yakıyordu. Ateşe veriyordu. Tuniğini mi yırttı? Kaşlarını çatı. Bu ne zaman değişmişti? Ne zamandır uyuyordu?

Violet yüzünü tutup nefesini kesen bir öpücük için onu kendine çektiğinde düşünecek zaman yoktu. Kadının tadı, eşine duyduğu doyumsuz ihtiyaçtan başka her şeyi kafasından sildi. Mutfakta, yatak odasında onunla birlikte olduğunu hatırladı. Onunla ailesinin evinde buluştuğunu hatırladı. Ormanda onunla dövüştüğünü hatırlıyordu. *Onu* hatırlıyordu. Sluagh her ne almış olursa olsun, bu onun aşkını azaltmamıştı. Bir nebze bile.

Bir ihtiyaç onları yuvarladı ve onu görebilmek, içine çekebilmek için vücuduyla düzleştirdi. "Sen benimsin Violet ve bunu kimse senden alamaz."

Evet... hayat istiyoruz.

CHAPTER 40

Indigo temel bir düzeyde değişmişti. Violet bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Sanki başka birini ya da başka *bir şeyi* dinliyormuş gibi mesafeliydiler. Ama onlar

aynı zamanda vahşi bir ihtiyaçla doluydu - her zaman gördüğü aynı tüketen tutku. O hâlâ aşık olduğı aynı fae'ydi. Ve beş gün komada kaldıktan sonra, ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Ellerini adamın tuniğinin içine soktu, o çok sevdiğı sıcaklığı, sert ve pürüzsüz teni yakalamaya çalıştı. Düz karnı. Çıkıntılar. Hayat.

Ona göz kırptı ve geri çekildi, sisi dağıtmak istercesine başını salladı.

"Ne dedin sen?" diye mırıldandı.

"Hiçbir şey. İyi misin?" diye sordu duraklayarak.

"Ben... Ben iyiyim." Başını bir kez daha salladı. "Shade nasıl?"

"Hâlâ uyuyor. Muhtemelen yakında uyanır, senin gibi. İyi olduğuna emin misin?"

Ona bakarken, onu incelerken, onu yutarken yüz ifadesinin üzerinde karanlık dalgalanıyordu. Gözlerinin gittiğı her yer, kızın tenini kavuran bir damga gibi hissediliyordu. Parmaklarını oynattı ve pençeleri dışarı fırladı, pençeli ve ölümcül. Kadının bakışlarını tutarak, onu durdurmaya cesaret ederek, tek bir pençesiyle gömleğini yukarıdan aşağıya doğru yarı ve çıplaklığını ortaya çıkardı. Serin hava meme uçlarını öptü ve anında sertleştiler.

"Bana yeni kıyafetler borçlusun," dedi alaycı bir tavırla.

"Kendine iyi bakıyormuşsun." Sesi alçak, gırtlaktan ve muhtaçtı. Pençelerini geri çekti ve nasırlı avucunu kadının üzerine koydu, yavaşça hareket etmeye ve göğsünün ağırlığının tadını çıkarmaya özen gösterdi. "Bunlar daha dolgun hissettiriyor. Bu mümkün mü?"

Başparmağı göğüs ucunu sıyırarak vücudunda şimşekler çaktırdı. Kadın ona doğru eğildi. "Alay et."

"Ve burada." Karnını hissetti; daha gergin, daha kaslıydı. O uyurken, Legion Indigo ve Shade'in Aconite Şehri'ne gitmek için zamanında kalkacaklarına söz vermişken, Indigo uyanık olduğu her saat antrenman yapmaya devam etmişti. Indigo bir onay homurtusu, bir takdir ifadesi verdi. Bal kahverengisi gözlerini onunkilere dikti ve vücudundaki tüm kadınsı duvarlar bu manzara karşısında titredi. "Kendini güçlü tutmuşsun."

"Evet," diye nefes nefese kaldı adam bel bandının üzerinde gezinirken ve sonra içine daldı.

"Dövüş için. Peaches için."

Doğrulup adamın yüzüne kaşlarını çattı. "*Senin* için, pislik." "Benim için." Gözlerini kırıştırdı.

"EvetBeş gün oldu." Boğazındaki yumruyu yuttu. "Legion bana iyi olacağını söylemişti ama o uzun süre hareketsiz ve soğuktun ki. Yanlış seçim yapıp yapmadığımızdan emin değildim. Ben... Benden beslenmen gerekebilir diye güçlü kalmak zorundaydım."

Yüzünü kavradı, yoğun gözleri onunkilere kilitlendi. "Benim için," diye tekrarladı.

Başını salladı.

Onu iyice öptü, sanki soluduğu havaymış gibi. Çarpıştılar, hava almak için ara verdiler, tekrar çarpıştılar. Kıyıya vuran dalgalar gibi, tekrar tekrar birbirlerine döndüler. Çürük dudaklar. Dişler birbirine vuruyor. Eller kavıyor, ovuşturuyor, okşuyor. Artık konuşmak yoktu. Şimdi ona ihtiyacı vardı. Adamın pantolonunu bulup bağlarını çekiştirirken o da pantolonunu çıkardı. Birkaç dakika içinde çırlıçıplak kaldılar, bir fırtına, şimşek ve gök gürültüsü gibi tekrar buluştular, birbirlerini tüketmeye çalıştılar, sonunda onları durdurana kadar yatakta yuvarlandılar, üstte o vardı.

Onun tümseğini avuçladı ve avucunun topuğunu hassas noktasına batırdı ve sonra dairesel hareketlerle ovdu. Kadının her miyavlayışını, kalçalarını her kaldırışını hayranlıkla izliyor, ondan aldığı tepkilerin tadını çıkarıyordu. Sabırsızca inlediğinde, kaygan kıvrımlarını test etti ve onu hazır buldu. Kirpikleri dalgalandı.

Kadın kalçalarını ardına kadar açtı ve adam, kadının kalbini yerinden oynatan uzun ve ürpertici bir iniltiyle kendini derinlere bıraktı.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktıkları, hisleriyle yüzleştikleri o tek an, sahip oldukları tek soluklanmaydı. Ve sonra çarpışma, fırtına ve açgözlülük geldi. Onları doldurdu, çiğnedi. Kemiklerini sızlatan her hamlesiyle Violet, aralarındaki ilişkinin hep böyle mi olacağını merak etti. Her zaman bu ihtiyaç, bu ateş, bu aciliyet.

Öyle umuyordu.

Onsuz sadece birkaç gün geçirmiş ve ruhundaki boşluk onu neredeyse bitirmişti. Bir daha asla, diye fark etti. Çünkü onlar birbirlerinin gücüydü. Ona istendiğini, ihtiyaç duyulduğunu, değer verildiğini hissettirdi. Ve o-

Terden sıırıslık olmuş yüzünü tuttu ve onu boynuna doğru çekti. "Besle."

Yaka kemiğini yalamak için aşağı eğildi, saçları tenini gıdıklıyordu.

"İndi, beslen," diye ısrar etti. "Bundan sonra olacaklar için tam gücünde olmalısın."

Tek yaptığı içine girip onu çıldırtmaktı. Bu... bu onu uçurumun kenarına götürecekti. Bu balonu patlatacak, tenini sıkılaştıracaktı. Mükemmel sivri diliyle yaladı ve yaladı. Göğüslerinin üzerinde geziniyor, meme uçlarını emiyor, her santiminin tadını çıkarıyordu. Adam onu ısırdığında inledi.

"Lütfen," diye yalvardı ona doğru eğilerek.

"Nereye?" Gırtlaktan gelen bir homurtu.

"Burada mı?"

Göğüs ucu. Kadın gerildi. "Nereye istersen." *Sana güveniyorum.*

Dişlerini gösterdi, kirpiklerinin arasından ona baktı, izlediğinden emin oldu ve sonra tek bir damla kan kadar dilini bir dişine geçirdi. Sonra kendini alçalttı, kızın göğsünü

Sıcak ağzını meme ucunun etrafına doladı ve hassas eti deldi. Kadın haykırdı. Acı bir saniye sürdü ve sonra adamın kanı onunkıyla birleşerek tüm hisleri yok etti.

Napalm damarlarında, her şeyini kavuruyor, vücudundaki her hücreye mutluluk getiriyordu.

Zaman coşkulu bir sise karıştı. Tek bildiği . Tek istediği oydu. Ve bu tehlikeli bir düşünceydi, çünkü kendini doyurduğunda ve nihayet doruğa ulaştıklarında, iç çekip yanına uzandığında gözlerindeki ötekiliği hâlâ görüyordu.

Parmağının onun karıncalanan ve iyileşen ısırik izinin etrafında daireler çizmesini izledi. Dili dudaklarının kenarındaki bir damla kanı yalamak için dışarı kaydı ve tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi.

Ve Indigo gibi görünmüyordu. Öyle olmalı. Bu . Ona benziyordu. Onun gibi hareket ediyordu. Ama değildi.

"Sana ne yaptı?" diye ağzından kaçırdı. "Legion. O ne yaptı?" İç çekti. "Bilmiyorum. Bir şey yaptı. Hiçbir şey. Her şeyi."

"Bir anı eksikmiş gibi hissediyor musun? Benimle tanıştığını... ilk kez birlikte olduğumuzu... başka bir şey hatırlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey gitmiş gibi hissetmiyorum. Sanki... Bilmiyorum. bir parçasını bırakmış gibi."

Gövdesinin üzerinde boş boş gezindi.

Yüzünü ona döndü ve başını elinin üzerine koydu. Adam kalçasının kıvrımını okşarken yüz hatlarında bir onay titreşimi dans etti.

"Sanki... hayat buymuş gibi hissediyorum. Sen, biz. Uğruna savaştığımız şey bu.

Ve bunu bildiğimiz için arkadaşlarımızı kurtaracağımızı hissediyorum." Violet sadece bunun pişman olacakları bir bedeli olmamasını umuyordu.

CHAPTER 41

Maebh omzunun üzerinden kontrol ettikten sonra uyku odasından iki kapı aşağıdaki kilitli odaya girdi. Kapıyı kapatıp yüzünü ona dönerek gerildi ve içinde yatan şey için kendini çelikleştirdi.

Örümcek ağıları tavandan mobilyalara ve yere kadar uzanıyordu. Neredeyse bir asırdır rahatsız edilmeyen çocuk odası bir toz örtüsü altında boğuluyordu. Bir zamanlar tıpkı tacı gibi boynuzlardan ve dikenlerden yapılmış olan beşik, Maebh'in bu krallığı kurmak için feda ettiği her şeyin sembolüydü. Ama şimdi, kaybettiği her şeyin sembolüydü.

Penceredeki bir parıltı gözüne çarptı ve vitraylara doğru yürüdü, elbisesinin kuyruğu arkasından hışırdayarak tozu karıştırdı. Bileğinin bir hareketiyle pencere açıldı. Bir karganın kanatlarından içeri temiz hava fışkırdı. Koyu parlak tüyler gri ışıktaki parlıyordu. Maebh kuşun dinlenmesi için bileğini pencerenin dışında tuttu. Kuş ona gakladı, zihni yalanlar ve sırlar, gerçekler ve masallar fısıldıyordu.

Geliyorlardı. Seelie Kralı ve eşi ona ihtiyacı olan şeyi getiriyorlardı. Bilim kadını. Korkunç derecede vahşi zihni olan insan. Karga gakladı ve Maebh gülümsedi, soğuk gözleri sarayın dışındaki donmuş denizi izledi. Ötesindeki toprakların gölgesini, karla kaplı dağları gördü ve bir zamanlar kendisinin olan Seelie Krallığı'nın boş çekiciliğini hissetti. Ve bunun ötesinde... hiçliğin esnediği Kristal Şehir.

Maebh her şeyi geri alacaktı. Kalbindeki boşluğu dolduracak ve onu yeni bir hayatla dolduracaktı. Mithras ondan her şeyini almıştı ve eğer ölümünde ona acı çektiremezse, o zaman bunun acısını onun soyundan gelenlerden çıkaracaktı... ve yoluna çıkan herkesten.

Kapı çalındı. Maebh'in parmakları karganın üzerinde kıpırdadı, boynunu kırdı ve gözlerindeki ışığı söndürdü. Alaycı bir tavırla leşi yere bıraktı ve beş kat aşağı düşerek aşağıdaki kayalara çarpmasını izledi. Sonra döndü ve kırık çocuk odasını terk etti.

"Ne?" diye çıkıştı koridorda başını öne eğmiş ondan izin bekleyen Gastnor'a. Başarısızlığı görünce dudağı bir kez daha kıvrıldı. Bir zamanlar parlak ve erkeklik, güç, erkeklik ve doluydu. Sonra arzularına yenik düşmüş ve hepsini kaybetmişti. Şimdi onun ayaklarına kapanıyordu. Onu yanında tutmasının tek nedeni buydu, onu memnun etmek için çaresiz olduğunu biliyordu.

"I..." Dudaklarını yaladı, kararsızdı. "Onun için planlarınız olduğunu biliyorum ama onu peşinize takmak için rica ediyorum."

Maebh'in kaşları acımasızca çatıldı. "Bilim kadını."

"Evet." yere kapandı ve secdeye kapandı.

İğrençti. Ama Maebh insandan istediğini aldıktan sonra ona ihtiyacı kalmadığını düşündü.

"Ben işimi bitirdikten sonra onunla ne istersen yapabilirsin ama ondan önce olmaz."

Maebh çocuk odasının kapısını kapattı ve sıkıca kilitleti.

CHAPTER 42

H Görünüşüne ve kokusuna aldanan Violet, Kış Sarayı-Kraliçe Maebh'in alanındaki büyük bir avluya girerken Indigo'nun arkasından yakından takip etti. Yaprak

Helianthus'ta bir portal yaratmıştı, böylece kolayca geçebilecek ve hepsi aynı anda varabilecekti. Seçilen Koruyuculardan biri olamadığı için hâlâ üzgündü ama Başbakan'ın kararına saygı duyuyordu. O, diğerleriyle birlikte, Aconite Denizi'nin diğer tarafındaki donmuş kıyıda bir yerde buluşma noktasında bekledi.

Shade, Indigo, Jasper, Ada ve Violet. İlk saldırı hattı onlardı.

Kraliçe'nin yemeğine gelmeyi kabul ettiklerinden bu yana beş gün ve üç saat geçmişti. Haze kaybolalı iki haftadan fazla olmuştu. Peaches yakalanalı yıllar olmuştu, muhtemelen kraliçenin emrindeki herhangi bir vampir için kan kölesi olarak kullanılıyordu.

Ve Violet hazırды. Çok fazla büyü bilmiyordu ama bildiklerini de iyi biliyordu. Ayak bileklerine bağlanmış hançerlerden, kürek kemikleri arasındaki yeni kemik kılıca ve pantolonunun kemer halkalarından geçirilmiş uzun ince boğma ipine kadar vücuduna bağlanmış silahları vardı. Indigo ve Shade'in komada geçirdikleri beş gün, Prime tarafından sipariş edilen özel bir savaş zırhının yapımında kullanıldı. Muhafız kıyafetine benzer şekilde, siyah deriden yapılmıştı, omuzlarında küçük parçalı zırhlar ve dikişler boyunca mavi borular vardı. O bir

Gardiyan, ama başka bir şey. Kuyu'ya verdiği son sözün ötesinde henüz tanımlanmamış bir şey.

Sen de bizden birisin.

Başbakan ona mektubu verirken hiçbir şey söylememiştir ama varsayım açıktı. Tüm bunlar bittiğinde Violet'in de onlardan biri olmasını istiyordu. Resmi olarak. Dönüşmekte olduğu bu *başka şeyi* genişletmek için.

Violet'in kemerine Peaches'in eski bluzunun ince bir parçası takılıydı. Haze'in fildişi yüzüğünü boynundaki deri kordona takmıştı. Prime bu eşyaları yerlerini araştırmak için kullanmıştı ama bir şey çıkmayınca büyüü eşyaların içine gömülü bir yön bulma işaretine çevirdi. Violet yeterince yaklaşırsa ve yasak maddeler büyüü engellemiyorsa, kumaş ve yüzük hafifçe parlayacaktı.

Shade ve Indigo'nun silahları kapıda alındı. Jasper ve Ada yanlarına hiçbir şey almadılar. İhtiyaçları yoktu. Onların gücü İyi Kutsanmış bağlarında ve paylaştıkları manada yatıyordu. Onlar gelmeden önce, Indigo Violet'le onun manasını nasıl ödünç alabileceğini ve bunun tersini konuşmuştu.

Umurunda değildi. Sadece arkadaşını kurtarmak istiyordu. Plan, ekibi yemek salonuna kadar takip etmek ve Gastnor'un ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için beklemektir. Eğer Gastnor gelirse ve oradan ayrılırsa, Violet da onu takip edecekti - büyük ihtimalle zindan olmayan, mahkûmların tutulduğu yere kadar. Violet ayrıca Kışlık Saray'ın haritasını ve zindanların nerede olduğunu da incelemişti. Muhtemelen tam olarak doğru değillerdi ama umarım yeterli olurlardı. Bu bir başlangıç olmalıydı.

Umarım.

Avlunun ortasında, koyu renkli kaldırım taşları üzerine kurulmuş uzun bir yemek masası vardı. Açık gökyüzü milyonlarca yıldız ve hilal şeklindeki ay ile ışıldıyordu. Kar yoktu. Yağmur da yoktu. Violet, Maebh'in havayı etkileme gücüne sahip olup olmadığını ya da sadece gökyüzünün açık olmasından faydalanmadığını merak etti.

Kan kırmızısı sarmaşıklarla kaplı yüksek obsidyen duvarlar avluyu çevreliyordu. Sedefli Helenistik tip heykeller gül bahçesi boyunca aralıklı olarak duruyordu ve her birinin elinde bir tepsi dolusu

ya yemek ve şarap ya da manabee lambaları. Bir heykel göz kırptığında Violet nefesini tutmak zorunda kaldı.

Heykel değillerdi, insandılar. Köleler.

Violet'in kalbi daha sert atmaya başladı. İndigo'ya uzanamamak, onun tutuşunun sağlam rahatlığını hissedememek canını acıtiyordu. Yutkundu ve onun arkasından ilerlemeye devam etti. Grubun hiçbirisi heykellerden ürkmemiş ya da onları fark etmemişti ama yemek masasına vardıklarında ve büyük obsidyen masa levhasını neyin tuttuğunu fark ettiklerinde Jasper'ın bile nefesi kesildi.

Daha fazla sedef boyalı beden kaldırım taşlarının üzerine diz çökmüş, eğilmiş, sırtlarındaki yükü taşıyordu. Daha fazla insan. Daha fazla köle.

Onlara bakma, dedi Indigo ona, zihninden zihnine.

İndigo mu? Şaşırdı. Legion'ın yaptığı gibi onun zihninde mi konuşuyordu?

Evet, o söyledi. *Sluagh içmenin bir yan etkisi. Sanırım bana fark ettiğimden daha fazlasını verdi. İnsanlara bakma.*

Bu iğrenç bir şey. Korkunç.

Odaklan, diye hatırlattı ona. *Ve unutma, başın belaya girerse haberim olur. Aramızdaki bağ sayesinde seni bulacağım.*

Masanın başındaki kraliçenin mor dudakları kıvrıldı. Yakut rengi elbisesi içinde göz kamaştırıcı bir şekilde uğursuz, kemik sandalyede rahatça arkasına yaslandı - hayır. İnsanlar. Daha fazla çıplak insan. Violet'in boğazında kusmuk yükseldi. Bakmamak mümkün değildi. Kraliçe bir şekilde -hâlâ canlı olan- bir grup bedeni büküp şekillendirerek bir taht haline getirmişti. Üç kafanın arkası baş dayanağıydı. Kraliçenin uzun afro saçlarının üzerinde dikenlerden ve boynuzlardan oluşan bir taç dengede duruyordu. İçindeki yakutlar dökülen kan gibi parıldıyordu.

Bu taç tüm sahnenin estetiğini belirledi. masanın ortasındaki parçalardı, dikenler ve çalılar masayı havada tutan insanlara dolanıyordu. Hiç kıpırdamadılar, nefes almadılar ama göz kırptılar ve gözleri yeni gelenleri takip etti.

Kraliçenin arkasında Gastnor ve İndigo'nun kardeşi Demeter duruyordu. Violet onun o olduğunu biliyordu çünkü Indigo'ya neredeyse tıpatıp benziyordu ama o hilekâr pırıltı yoktu. Onun yerine Demeter'in bakışları düzdü. Sert. Hatta belki de acımasız.

Yüksek duvarlara tünemiş ve bahçeye dağılmış kargalar vardı. Hem de her yerde. Bunların şekil değiştiren mi yoksa sadece kuş mu olduğunu Violet bilemiyordu. Bilmek de istemiyordu. Hepsi için görünmez kaldığı sürece, bunun bir önemi yoktu. Sadece ürkütücüydü.

"Karaayaklar," diye mırıldandı kraliçe derin ve yumuşak bir sesle. "Evime hoş geldiniz."

Jasper ve Ada başlarını eğdiler ama eğilmediler. Kraliçe de öyle. Sanki tüm bu olayın düzmece olduğunu biliyorlarmış gibi birbirlerine baktılar. Maebh uzun, siyah lekeli parmakları ve tırnaklarıyla Muhafızları işaret etti. Bu onun onayıydı. Shade ve Indigo'nun eğilmeleri gerekiyorsa da eğilmediler.

"Biraz fazla dramatik, sence de öyle değil mi Maebh?" Jasper insan mobilyalarını işaret ederek konuştu.

"Şey," dedi, kara gözlerinde eğlence vardı. "Ne diyebilirim ki... topraklarımı yağmalamanın sonuçları var. İnsan işgalcilerinize ne yapıyorsunuz? Oh. Elbette, aptalca bir soru. Onları kraliyet ailesi yapıyorsunuz."

"Maebh." Violet'ın gülümsediğini sandığı bir şekilde dişlerini gösterdi. "Kıskandın mı?"

Homurdandı ama küçük bir gülümseme dudaklarını gıdıkladı. Eliyle bir hareket yaparak onları oturmaya davet etti. Maebh'in gözleri Muhafızlar otururken onları izledi ve sonra daraldı. Belki de içlerindeki Sluagh'ı tanımıştı, ne kadar geçici olsa da. Ama heykellerden bazılarına gelip onlara hizmet etmelerini işaret etmeden önce onları çok uzun süre izledi. İnsanlar, efendilerinin ipinde sallanan kuklalar gibi yanlarına doğru yürüdüler. Violet birinden kaçmak zorunda kaldı, neredeyse bir duvara çarpıyordu. İnsan yaklaştıkça gözleri daha çok çılgılık atıyordu. Indigo ve Shade ölçülebilir bir şekilde gerildi.

Violet düşünceleri duyabildiklerini fark etti. Belki insanın sessiz çılgınlıklarını bile.

Kraliçenin düşüncelerini duyabiliyor musun? sordu Indigo'ya, onu duymasını umarak. Ama o yanıt vermedi. Bir an için işe yaramadığını düşündü ama sonra cevap verdi.

Kraliçenin bağıışıklığı var gibi görünüyor. Muhtemelen Sluagh'ı o yarattığı için. Onlara kendisini yenecek gücü asla vermezdi.

Bu mantıklıydı. Jasper iki diyar arasındaki tarafsız şehir Cornucopia'dan ve Yüzük'ün dağıtılmasını nasıl istediğinden bahsetmeye başladı.

Gastnor'un düşüncelerini duyabiliyorum. Indigo'nun sesi Violet'in kafasına hırladı. *Onun yanında dikkatli olacağına söz ver.*

İnan bana, onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Belki onu öldürmek dışında.

Violet, Indigo uyardı.

Tamam. Ondan uzak duracağım.

Sunucu ona şarap doldurmayı ihmal edip bunun yerine boynunu uzattığında Indigo sessizliğe gömüldü. Bu kez hırlayan Violet oldu ama Indigo avucunu kaldırdı ve reddetti. Sunucu gittiğinde, Violet'in zihnine tekrar konuştu.

Demeter Haze'i düşünüyor. Ve Bones'u. O... gergin ve ikisinin arasında gidip geliyor- Indigo birkaç saniye durakladıktan sonra kardeşinin düşüncelerini aktarmaya devam etti. *Haze'e bir şey yaptılar. Ya da Bones'a, . Bir çeşit bitmemiş deney. Belki de işkence.*

Şeftali mi?

Hiçbir şey Henüz. Başka bir Durun. Legion's Hediye.
o hissediyor Zayıf.

Belki de gücü tükeniyordur.

Demeter ve Gastnor bütün gece burada kalabilir. Zamanımız tük. Eşyaların yerini belirleme büyüsünü kullanacağım.

İndigo cevap veremedi, Violet haritada zindanların olduğunu hatırladığı yönde çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Avludan güvenli bir şekilde çıktığında, İndigo'nun zihniyle ona doğru uzandığını duydu ama bu daha çok bir fısıltı gibiydi.

Sluagh'ın hediyesinin etkisi geçmemiş olabilir... ama kraliçenin bir şeyi...

İndigo'nun sesi kesildi. Geri dönmeyi düşündü ama onun aralarındaki bağı azalttığı hissi sabit kaldı. Bu yüzden ilerlemek zorundaydı. Bezi ve yüzüğü çıkarıp önünde tuttu ve yürüdü.

T Kışlık Saray sadece bir saray olarak kaldı. Sonunda Violet koridorları takip ederek

Bina dağın yamacına oyulmuştu. Biliyordu, çünkü pencereler kaybolmuş, soğuk şiddetlenmiş ve koku bayatlamıştı. Hafifçe parlayan fenerlerin aydınlattığı koridorlarda hizmetçilerin yerini daha fazla asker almıştı. İçerideki insanbezleri vızıldıyor ve duvarlara hareketli gölgeler düşürüyordu.

Koridorlar daraldı, taşlaştı ve çok geçmeden aşağıya garip bir madde sızmaya başladı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama pis kokuyordu. Yol kıvrılıp bükülüyor, bazen yukarı çıkıyor, bazen de aşağı iniyordu. Bunun bir labirent olduğunu ve kafa karıştırmayı amaçladığını fark etti. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Çıkış yolunu bulabilecek miydi?

Yapmak zorunda kalacaktı.

Sonunda mahkûmların çığlıkları kulaklarını doldurdu ve elindeki eşyalar parlamaya başladı. Hayır... sadece yüzük. Kumaş hareketsiz kaldı. Bu manzara karşısında neredeyse inleyecekti. Sadece Haze'e ulaşmalıydı, umarım Peaches'in nerede olduğunu biliyordur. Gerisini sonra çözerlerdi. O geçerken bir kapı açıldı ve Violet çarpmamak için kendini kayalık duvara yasladı. Nefesini tutarak, elleriyle bezi kavrayarak, görünmezlik büyüsü hâlâ tam güçte olmasına rağmen düşünmemeye ya da hareket etmemeye çalıştı.

Kapıdan çıkan fae kıdemli bir askerdi; Gastnor'unkine benzer siyah işlemeli bir ceket giymişti. Ve hemen arkasında

Violet'in kalbi boğazına kaçtı. Bu bir Sluagh'tı. Aman Tanrım.

Sluagh sanki bir filmin karelerini atlıyormuş gibi hareket ediyordu. Bir saniye orada, sonraki iki adım ileride. Kapının ortasında durdu ve askerin çıkışını engelledi.

"et," diye homurdandı arkasındaki asker.

Kapıdan girince, masaların üzerinde her türlü şeyle dolu tuhaf cam kavanozlar duruyordu. Otlar ve çiçekler duvara asılmıştı. Eczacı tentürleri ya da belki de farklı bir şeydi. Violet daha iyi görebilmek için umutsuzca boynunu eğmek istedi ama içeriden inilti gelirince dondu kaldı.

Sluagh gözlerini Violet'e dikti. Legion'dan farklıydı. Bu daha yıpranmış, daha solgundu. Kara gözleri delilikle parlıyordu. Violet yutkundu. Zihnine ulaşmaya çalışırsa, ışığını kullanmak ve konumunu ele vermek zorunda kalacaktı. Şeftali'yi bile bulamamıştı.

"Git," diye ısrar etti asker.

Sluagh hareket ederek koridorda Violet'in tersi yönde seke seke yürümeye başladı. Zihnini mi duymuştu, ruhunu mu hissetmişti ya da gizleme ve yalıtım büyülerini işe yaramış mıydı, hâlâ hiçbir fikri yoktu. Elini *çabuk tutsa iyi olacaktı*.

Büyük, ağır bir çelik kapının önünde ışık parlayana kadar tek tük askerlerden kaçarak, kıvrımlar ve dönüşler yaparak hızını artırdı. Violet'in nefesi kesildi. Metal. Ne kadar çok metal vardı. Kapının yanındaki duvarları inceledi. Hâlâ kayaydılar ve belki de yer bulma büyüsünün işe yaramasının tek nedeni de buydu. Bir kapak vardı. Onu açtı ve içeriye baktı, dışarıya bir ısı dalgası yayılınca şaşırdı. Aklını toplaması bir anını aldı ve sonra tekrar baktı.

Bir çeşit çukurdu. Kokladı ve kokuyu tanıdı - erimiş kaya, tıpkı obsidyen madeni gibi. İçeriden bağırışlar, çığlıklar ve inilti geliriyordu. Askerler mahkûmların çalışması için havlıyordu. Mahkûmlar saldırıyordu. Sonuçlarına katlanan mahkûmlar. Kambur ve yetersiz beslenmiş gölgeler etrafta dolaşıyordu, bazıları kazma taşıyordu, bazıları el arabası. Kesinlikle bir maden. Ama ne çıkarıyorlardı?

Haze oradaydı. Peaches de mi?

Violet, Shade'in Peaches'tan Haze'e göz kulak olmasını istediğini düşünmüştü. Ayrıca temiz hava almak için dışarıda dolaşmasına izin verdiğini de söylemişti. Violet, Peaches'ın *bu işten* kurtulmaya ihtiyacı olduğu için böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. Hay sikeyim. Geride durdu ve zihnini sakinleşmeye zorladı. İçgüdüsel olarak bağını kontrol etti-Indigo iyiydi. Hâlâ oradaydı. Hâlâ güçlü. Ona geri dönen endişe verici duygular yoktu.

Bunu yapabilirsin, Violet. Bir düşünün. Metalden nasıl geçilir Kapı mı? Yukarı baktı. Gözetleme kapağı sonuna kadar açılabilirdi. Ve kayalık duvarlar konum büyüsünün geçtiği anlamına geliyordu. Belki de Haze'in bir Muhafız olmasından kaynaklanıyordu ve mana akışıyla ilgili bazı kurallar onun için geçerli değildi. Aklına bir fikir geldi ve özel eşyaları cebine koyup hançerini çıkardı ve hazırda tuttu. Sonra kapaktan baktı ve yakındaki bir muhafızı buldu.

bu, Violet. Hesaplaşma anı.

Yeteneğini çağırdı ve fotonları bedeninden çıkarıp zihninin yarattığı bir şekle, Sluagh'ın yanında gördüğü kıdemli askere dönüştürdü. Eliyle işaret ederek onu kapının diğer tarafında durur hale getirdi. Nöbetçi hemen geldi ama o geldiğinde Violet serabını konuşturamadığını fark etti. Bu yüzden kendi tarafında bir tane daha yaratması gerekti, yüzünü örtecek bir şey. *Kahretsin.* Panikle aklı Gastnor'a gitti. En azından onun neye benzediğini yakından biliyordu.

"Kapı sıkışmış," diye homurdandı en iyi erkek sesiyle, sonra yüzünü buruşturdu ve kapağın görüş alanından çıktı, nefesini ve diğer taraftaki serabı tutarak, Tanrı'ya şükür gardiyanın akıllı olmadığını umdu. "Acele et," diye tersledi. "Ellerim burada dolu."

Kilit açılmadan hemen önce anahtarların tıkırtısını duydu. Son anda hançeri bir kenara bırakmaya karar verdi ve kemerinin halkalarından kementi kaydırды. Uçlarını ellerine doladı ve kordonu gergin bir şekilde çekerek bekledi. Kapı açıldı... ve kadın muhafızı boş koridora sürükledi. Adam tökezlerken, ince ipi boynuna doladı ve boğdu. Gardiyan planladığından daha güçlüydü. Aptal ama güçlü. Bir çeşit yeşil derili ork. Onu yere yatırdı ama

Gizlenme büyüğü ona yardım etti. Muhafızın kendini nasıl savunacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, özellikle de öfkeli Gastnor'un heybetli görüntüsü ona bakarken. İri, etli parmakları boğazına yapışmış, kelepçeyi çekmeye çalışıyordu. Kadının kollarını buldu ve sertçe vurdu, yumrukladı, tokatladı. Violet'in büyü gücü titredi. Görünmezlik büyüğü düştü ama tüm dikkatini boğmaya vermek zorundaydı.

Yerde birlikte yuvarlandılar ama kadın vazgeçmedi. Sonunda kelepçe işini yaptı ve gardiyan onun kollarında gevşedi. Nefes nefese, ölü ağırlığı üzerinden itti ve ayağa . En azından her yeri kanamıyordu. Şimdi onu bir gizleme büyüğüyle örtebilir ve kanın, onu bıçaklamış olsaydı yapacağı gibi, yaptığı şeyi açığa çıkararak yarıçapının dışına taşmayacağını bilebilirdi.

Gardiyanın saklanıp kenara çekildiğinden emin olduktan sonra, Violet garrote'u hızla cebine soktu ve kapıyı sonuna kadar kapatmamaya dikkat ederek hapishaneye adım attı.

Başına aldığı bir darbe onu kayalık zemine savurdu. Görüşü bulanıklaştı. Midesinde bulantı arttı ve neredeyse bayılıyordu. bir gölge belirdi ve tek yapabildiği elini kaldırmak oldu. Aptalcaydı. Gizlenme büyüğünü kendine geri takmayı unutmuştu.

"Dur, Haze!"

Belirgin gölge durakladı, avucundaki taş havada asılı kaldı.

Ha

va. "Onu tanıyorum."

O ses.

"Şeftali mi?" Violet mırıldandı, eliyle yarasını kontrol ediyordu.

Başını. Acıdan ve şişlikten tısladı. "Violet?"

Violet görüşü netleşene kadar hızla gözlerini kırptırdı. Ufak tefek, şeftali saçlı bir kadın yanına diz çökmüş, gözleri yaşarmıştı. "Sensin," dedi Peaches.

"Burada olduğunu duydum."

Haze, Peaches'in yanında durdu, büyük koruyucu eli neredeyse omzunu yutuyordu. Violet'in eline, mavi parlayan İyi Kutsanmış işaretlerine baktı. Yoğun gözleri Violet'inkilerle buluştu ama

başka bir şey yok. İşaretlerin ne anlama geldiğini biliyordu ama bunu ondan duymak istiyordu.

Tanrım, çok büyüktü. Violet ve Peaches'ın üzerinde yükseliyordu. Yakalandığında Muhafız üniforması giymişse bile şimdi giymiyordu. Vampir kulakları. Kanatsız. Tırnakları çenesini kaplamıştı. Geçen birkaç hafta traşlı kafasını yarım santim saçla dönüştürmüştü. Fae'nin belden yukarısı çıplaktı, zeytin rengi teni eski ve yeni yara izleriyle kaplıydı. Dövmeler kaslı gövdesinin üzerinde dönüyor, bir yağ tabakasındaki yanardönerlik gibi ıslak bir şekilde parlıyordu. Violet aynı tür güç artırıcı dövmeleri Cloud ve River'da da görmüştü.

Fark edilip edilmediklerini anlamak için omzunun üzerinden hızlı bir bakış atan Haze, Peaches'i bıraktı ve topallayarak yaklaştı. İşte o zaman Violet prangalarını gördü; sadece metal değil, ayak bileklerine kadar delinmişti. Bu yüzden yüzüğündeki yer belirleme büyüsü titreyerek etkisini yitirmişti.

"Ben Violet," dedi. "Indigo, Shade, Jasper ve Ada yukarıda Maebh ile yemek yiyorlar. Diğerleri de sarayın karşısındaki Aconite Denizi kıyısında bizi bekliyor. Hemen gitmemiz gerekiyor."

Haze'in eli Violet'in bileğine dolandı ve onu ayağa kaldırdı ama bırakmadı. Ona içini solduran bir bakış attı ve Violet bir an için bileğini kıracağından korktu. Haze hiçbir şey söylemedi, sadece mavi işaretli kolunu kaldırdı ve bir açıklama bekledi.

"Indigo," diye patladı. "O benim eşim."

Haze'in ağzından bir hava fışkırdı ve geniş omuzları gevşedi. Violet onun gözlerinde bir duygu parıltısı gördüğüne, taşın yumuşadığını hissettiğine yemin edebilirdi. Sonra omurgasını dikleştirdi ve homurdandı: "Gidelim."

Peaches ve Violet, sadece "her şey" olarak açıklayabileceği bir bakışı paylaştılar. Hissettikleri her şey gözlerinden fışkırdı ve sessizce birbirlerine hepsini anlatacaklarına söz verdiler. Daha sonra.

Violet hançerini Peaches'a verdi ve ardından kürek kemiklerinin arasından kemik kılıcını çıkardı. Yeteneğini çağırdı ve gizlenme büyüsünü yeniden yaptı ama büyü onun üzerinden geçti. Büyünün Peaches'ı yakalamaya çalıştığını hissetti ama bir şey yoluna çıktı. Büyü pes edene kadar titredi ve tükürdü.

"İkiniz üzerinde işe yaramayacak," diye soludu Violet. O başını salladı. "Bizim için endişelenme."

"Gizlenme büyüğü yok."

"Büyü yok," diye onayladı Haze.

"Kahretsin. Nasıl biliyor muyum?"

"Yolu biliyorum," diye önerdi Peaches. "Birçok kez dışarı çıktım ve her seferinde kendi başıma geri dönmek zorunda kaldım. Benim yeterince güçlü olduğumu ..."

Peaches'ın gözlerinde acının hayaleti parladığında, Violet kafeste bir kan kölesi olarak geçirdiği o korkunç birkaç haftadan beri başına çok daha kötü şeyler geldiğini biliyordu. Ona ulaşmak, gittiği için özür dilemek istedi. Bunun yerine cebinden küçük bir bez çıkardı ve Peaches'a geri verdi.

"Onu sakladım," dedi Violet.

"Onu saklamışsın," diye nefes aldı Peaches.

Haze omzunun üzerinden bir bakış atarak, "Acele et," diye homurdandı. Peaches bezi ona uzattı ve o da onun için cebine koydu. "Şimdi. Geliyorlar."

Diğer mahkûmlar da fark etmeye başlamıştı. Bazıları orada olmayı hak ediyor gibi görünüyordu. Ama ya hak etmiyorlarsa?

"Kapıyı açık bırakalım mı?" Violet sordu.

"Hayır, yapmamalıyız," diye tersledi Haze. "Bu yüzenlerin hiçbirisi dışarı çıkmayı hak etmiyor."

Şeftali, aşk tanrısının fiyonklu ağzını açtı. "Ama ne hakkında?"

"Yok, tatlım. Yok." Haze'in kaşları çatıldı ve yüzü karardı.

Tatlılık mı? Violet ikisinin arasına baktı ama Haze çoktan topallayarak kapıya yönelmiş, Peaches'ı da arkasından sürüklüyordu. Violet yetişmek için acele etti. Anahtarlar içeride kapının yanına düşmüştü. Haze onları aldı ve kapıyı dışarıdan kilitledi, tam o sırada devasa bir şey ağır metal kapıya çarparak onu titretti.

Haze anahtarları bıraktı. "Hadi gidelim."

Şeftali onları Violet'in geldiği yönün tersine doğru götürdü. Başka bir çıkış olmalı. Dayanılmaz görünmesine, topallamasına ve kan sızmasına Haze kelepçelerden hiç şikâyet etmedi. Peaches'ın elini tuttu ve onu takip etti.

loş tüneller. Kuzunun aslana önderlik etmesi gibiydi. Violet arkadan geliyor, gözünü ve kulağını onları takip eden birileri olup olmadığına odaklıyordu.

Uzun dakikalar boyunca yürüdüler, hiç kimseye rastlamadılar.

"Kelepçeleri çıkarman gerekmiyor mu?" Violet fısıldadı.

Haze homurdandı, "Yapamam."

"Ama yer değiştirirsen iyileşirsin, değil mi?"

Omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Hiç manam kalmadı.

Eğer onları çıkarırsam kan kaybından ."

Violet tünellerde yalnız olmadıklarını hissedinceye kadar birkaç dakika daha son sözü bu oldu. "Bu koridorlar ıssız mı?" diye sordu.

Şeftali omzunun üzerinden Haze'in tünelin büyük kısmını dolduran iri cüssesine baktı. "Burası eskiden eski bir maden girişiydi ama artık kimse buraya gelmiyor çünkü dev bir wyrm buraya taşındı. Hâlâ burada bir yerlerde yaşıyor."

Violet onları duymuştu. Büyük, çirkin solucan tipli, diştten başka bir şey olmayan ağzı açık şeyler.

"Merak etme," dedi Peaches. "Uyuyor." "Nereden

biliyorsun?" Violet sordu. "Yeteneğinden mi?"

Gerçekten de bir yetenek mi göstermişti?

Haze homurdandı, "Bunu dışarı çıktığımızda konuşalım."

Birkaç dakika daha devam ettiler ve Peaches yavaşlayarak Violet'e şöyle dedi: "Hediyemi hiç alamadım. Her şeye karşı bağışıklığım var. Sen nasıl..."

Violet durdu ve nefesini tuttu, Haze'in de dinlenmeye ihtiyacı olduğunu fark etti. Bacakları ağrıyordu ama bunu itiraf etmeyi reddediyordu. Gerçi Peaches biliyordu. Muhtemelen Violet'le konuşmaya başlamasının nedeni de buydu. Gururlu Gardiyan'ın itibarını kurtarmıştı. İnatçıydı. Violet'in tanıdığı başka bir Gardiyan gibi, iyi olmadığı halde iyiymiş gibi davranıyordu.

Violet'in gözleri peri benzeri kadının üzerinde yumuşadı. Gerçekten de Mitzie'ye benziyordu. Küçük, zarif, güzel. Yok edilemez.

"O hep bendeydi, Peaches," dedi Violet. "Hediye. Orada beni bekliyordu. Ama ellerimde metal de vardı. En azından neredeyse her zaman. Sadece seni engelleyen bir şey var, tıpkı bende olduğu gibi."

Haze ağır bir şekilde duvara yaslandı ve kelepçeleri incelemek için eğildi, onlara dokunduğunda yüzünü buruşturdu.

Violet ona doğru yaklaştı. "Ada buralarda bir yerde. Eğer buluşma noktasına ulaşabilirsek, sen bunları çıkarır çıkarmaz seni iyileştirebilir."

Haze başını salladı ve ayak bileklerini ovuşturdu. Peaches ona baktı ve yüzü her şeyi anlatıyordu. Ona aşık olmuştu. *Aman Tanrım*. Adam da ona aynı şekilde bakıyordu. İri yarı bir vampir ve ürkek bir peri. Son iki hafta içinde orada tam olarak ne olmuştu?

Peaches "Ne beri... bilmiyorum, metal tutmadım," dedi. "Bu şey gibi değil..."

Sesi kesildi ve gözleri irileşerek Haze'e döndü. Haze ona kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Bu implant eski dünyadan beri bende var." Kolunu ovuşturarak derinin altındaki küçük bir yumruyu işaret etti.

"Doğum kontrol implantı," dedi Violet. "O bakır, değil mi?" "Bu plastik. Bana zarar vermediğini düşündüm. Olabilirdi Her neyse, etkinliği tükendi. Ama ben pısrığın tekiyim. Çıkaramadım."

"Plastik," diye gürledi Haze, "ayrıca yasak."

sesler geliyor.

Üçü de etrafında döndü. Violet kılıcını kaldırdı- Indigo ve Shade.

Violet kılıcını indirerek, "Sensin," dedi. Ama garip görünüyorlardı ve ipe bağlı kuklalar gibi ona doğru sarsıldıklarında çığlık attı.

"Çekil," diye bağırdı. "Dışarı çıkın. Ben onları tutarım."

Peaches itiraz etmeye çalıştı ama Haze onu yakasından tutup önüne kattı. Koşmaya başladılar, tünelde yankılanan tek ses Haze'in kelepçelerinin şingirtisiydi. Violet dayanabildiği kadar uzun süre geri çekilen ayak seslerini bekledi ve sonra yeteneğini çağırdı.

Kör edici ışık tünelde patladı ve her şeyi yıkadı.

Sevgilisinin acı içinde haykırışını Violet tereddüt etti. Yaptığı şeyden dehşete düşerek ışığını hatırladı. Yaralanmış mıydı? Bir hata mı yapmıştı? Seçimleriyle ilgili tüm şüpheleri tekrar aklına geldi. Seçimleri hiçbir zaman doğru olmamıştı. Belki de onlardaki ötekiliği hayal etmişti.

Işık söndü.

Parıltının içinden fırlayan bir yılan yüzüne doğru geldi. Ellerini aptalca havaya kaldırdı, çünkü yılanın iki ucu bileklerine dolanarak sıkıca kilitlendi. Gece tünele dolmuş, son ışık damlalarını da boğmuştu. Ve sonra Shade arkasındaydı, ellerini arkasına kilitlemiş, kulağına fısıldıyordu.

"Anladım."

Violet debelendi. "Ne oluyor be?"

Ama kalbinin derinliklerinde Indigo'nun farklı olduğunu biliyordu. Legion'ın kanını aldığından beri şüpheleri vardı. Sadece bu ihaneti hiç beklemiyordu. Legion onların tarafında görünüyordu. Violet başını iki yana salladı, tam o sırada Indigo bir adım attı, yakışıklı yüzünde hiçbir şey yoktu.

Violet'in nabızı hızlandı. Karanlıkta başka bir yüz belirdi.

Gastnor. Sonra Demeter. Kraliçe Maebh.

"Ah, tatlı küçük insan kız," diye kraliçe. "Kendi yarattıklarım sarayıma girdiklerinde onları tanımayacağımı düşünmedin, değil mi?"

CHAPTER 44

Indigo Violet'i bir hücrenin zeminine fırlattı. Elleri bağılyken taşın üzerinde kayarak bir şeye çarptı - masa bacak. Cam çınladı ve takırdadı.

Bir şey devrildi ve yere düştü. İçi manabeeze dolu cam kaplardan biriydi. Küçük beyaz ışık topları vızıldıyordu, sonunda özgürdü, özgürlüğünü arıyordu. Birinin ona çarpmasına izin vermemeye çalışarak ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Bir başkasının anılarını ya da onlarla birlikte gelen duyu kaybını istemiyordu. Odanın içinde çılginca dolanıyorlardı. Birkaç tanesi Indigo ve Shade'e çarptı ama hiçbir şey yapmadılar. Hiçbir tepki vermediler. Robotlar ya da efendileri olmayan kuklalar gibiydiler.

Violet manabeezin tavana doğru süzölüşünü ve yüzey boyunca vızıldadıkları yerde sıkışıp kalışını izledi. Menabeeze'in bir bedenden ayrıldıktan sonra nereye gittiğini hiç bilmiyordu. Her zaman stratosferin yükseklerine doğru süzüldüklerini ve bir şekilde yağmurla birlikte aşağıya düşecek kadar değıştiklerini varsaymıştı. Belki de suyun bu kadar büyüü olmasının ve fae'ler için saygıdeğer olmasının nedeni buydu.

Odanın etrafını araştırdı. Bitkiler ve otlar tavana ve raflara tutturulmuştu. Cam kaplar her türlü tentürle doluydu. Ve masaların üzerindeki o yumru yumru şeyler. Neydi onlar?

Aman Tanrım. Violet yana yuvarlandı ve kustu - o topaklar eller, kollar, kanatlar, uzuvlardı. Vücut parçaları görmüşü. Fae vücut parçaları. Burası bir çeşit çılgin bilim adamının laboratuvarıydı.

Yanında biri . Arkasından ve yukarıdan. Boynunu büktü ve kusmuk tekrar dışarı çıkmak istedi. Bu Bones'tu; zincirlenmiş, kartal gibi açılmış ve çıplak bir halde duvarın üzerindeydi. Kötü durumdaydı, onu Redvein Ormanı'nda gördüğünden bile daha kötüydü. Koku arttıkça burnunu kapattı. Çürük, irin, dışkı. Sanki onu görmek kokuyu daha da kötüleştiriyordu. Ve sırtında göremediği bir şeyler vardı. Omuzlarından ve yanlarından yumrular çıkmıştı. İçinde bir şey büyüyor ve hareket ediyordu.

Violet öğrenerek yüzünü çevirdi ve Indigo'yla yüz yüze geldi. O kapının bir yanında, Shade ise diğer yanında duruyordu. Maebh elbisesi kirli zeminde hışırdarak içeri girdi. Kalçasını bir eczane masasına dayadı ve Violet'e geniş bir bakış attı. Tırnakları zihnini kazıyormuş gibi hissetti.

"Demek bilim kadını bu," dedi Maebh. Cevap gelmeyince parmaklarını Bones'a doğru şaklattı.

İnledi. Cevabı "Bilmiyorum" gibi gelmiş olabilir.

"Uzun senin peşindeydim." Maebh Violet'e dudak büktü. "Senin hakkında söylenenlere bakılırsa, ben daha uzun boylu birini hayal etmiştim. Birini... Bilmiyorum... Sanırım bana daha çok benzeyen birini."

Pişman olacağı bir şey söylemek isteyen Violet'in ağzı burkuldu ama bunun yerine bilgi aradı. "Seelie Kraliçesi ve Kralı nerede?"

"Sence nerede?" Maebh güldü. "Sluagh'ımın kontrolünü ele geçirdiğim anda" - Indigo ve Shade'i işaret etti - "korkaklar gibi ortadan . En azından küçük bir karşılık beklerdim." Kaşlarını çatı. "Ama ya o kadar aptalsın ya da henüz joker kartını oynamadın."

Violet öyle düşünmüyordu. Ada hamileydi. Jasper onu güvenli bir yere götürürdü. Geri dönecekti. Ve Tarikat'ın gücünü de getirecekti çünkü bu, onun yasaları açıkça hiçe saymasının ötesine geçmişti. Bu düpedüz delilikti. Sonra Maebh'in iddiası ortaya çıktı.

"*Senin* Sluagh'ın mı?" Violet tıslayarak arkadaşının yüzündeki boş ifadeye baktı. "Onlar senin değil. O da senin değil."

"Oh, sevgilim." Maebh siyah parmak uçlarını inceledi. "Sluagh benim tarafımdan, benim parçalarım kullanılarak yaratıldı. Ve senin vampirlerin de

o parçaları vücutlarına yerleştirir. Senin iyi kutsanmış bağıın bile benim irademle yarışamaz. Ben yaratımım. Yani evet, onlar artık bana aitler."

Madem o kadar kudretli ve güçlüydü, o zaman neden Menekşe'ye ihtiyacı vardı?

"Peki ya Legion?" Violet sordu. "Ona ulaştın mı? Başından beri planınız bu muydu?"

Maebh'in kaşları çatıldı ve başını eğerek uzun bir süre Violet'i inceledi. Violet'in sözlerinde kraliçeyi sarsan bir şeyler vardı. Bunu belli etmemeye çalıştı ama Maebh'in sessizliği şüphesini açığa vurdu. Legion'ın adını bile bilmiyor olması mümkün müydü? Ya da tüm Sluagh'ların kendisine ait olduğunu iddia etmesine rağmen ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer öyleyse, Legion'un onunla komplo kurması pek olası değildi.

Maebh sonunda, "Senin aptal Muhafız arkadaşlarının yanlış fae'lerden beslenmesi benim suçum değil," dedi. "Hepsi benim kucağıma düştü." Parmaklarını koridordan ürkütücü bir şekilde izleyen Gastnor'a doğru salladı. "Seni yakalamak için başka planlarım vardı. Zindana bir tuzak kurdu ama sen oraya gitmedin bile. Bir şekilde doğruca çukura gittin. Şimdi yeni evcil hayvanımı gönderip yaptığın pisliği temizletmek zorunda kaldım." Bir şeyi merak ederek çenesine vurdu. "Boş ver. Sen şimdi buradasın ve arkadaşlarını avlayan askerler var. Başlayabiliriz."

"Birileri bizim için gelecek," diye uyardı Violet. "Bundan uzun süre kurtulamayacaksınız."

"Uzun süreye ihtiyacım yok," dedi kraliçe. "Benim bölgemde cinayet işledin. Sana sahibim."

Violet soğudu.

"Gastnor ne olacak? Onun ve askerlerinin vücudumda açtığı tüm bu yaralar için adalet ne olacak?"

", değil mi? Öldürdüğün vampirler değil."

"Prime onlara yaptıkların için seni cezalandıracak." Violet İndigo'ya baktı.

"Bu mu?" Maebh güldü. "Eninde sonunda etkisi geçecek. Buradan zarar görmeden ayrılacaklar ve bu bir Unseelie şakasından başka bir şey olmayacak. Kötü bir rüya."

Violet'in içine bir rahatlama çöktü ama yüzünü asmamayı başardı. Muhtemelen bahanesi kalmadığı içindi. Bunu bilmek canını yakıyordu. Ellerini gölge bağından kurtarmaya çalıştı ama faydası olmadı. Maebh soğuk bir şekilde gülümsedi, bir manabee kavanozu aldı ve Bones'a doğru yürüdü, onu inceledi.

Bu kadınla ilgili en şok edici şey deli olması değil, yarısında zihnini tamamen kontrol ediyor gibi görünmesiydi. Kötü niyetli biriydi.

"Asla başka bir nükleer savaş başlığı yaratmayacağım," dedi Violet. "Eğer beni bu yüzden buraya getirdiyseniz, siktirip gidebilirsiniz."

Kraliçe gözlerini hızla kırıştırdı. Violet daha önce kimsenin ona siktirip gitmesini söylemediğini tahmin ediyordu ama kelimeler çok iyi hissettirdiği için çenesini kaldırdı. Hayır diyebilirdi. Bir daha asla olmadığı biri olması için baskı görmeyecekti. Seçimleri üzerinde gücü vardı. O akıllı bir kadındı. Lanet olası zeki bir kadındı. Ve *hayır* demişti.

Maebh'in erik dudakları çılgınca bir gülümsemeye dönüştü. "Canım, eğer kafandakini isteseydim, onu kolayca alırdım. Ve kabul ediyorum, ilk başta istediğimi sanmıştım. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu -kullanmaya bile gerek tüm dünyaya korku salan bir şey. Ama sonra garip bir şey oldu... Kuyu, Mithras'ın benden aldığı toprakları aldığı için Karaayak'ı ödüllendirmeye başladı." Gözlerinde öfke parlıyordu. "Çok öfkeliydim. Öfkeliydim. Eğer bu bombayı yaparsam, tıpkı toprağımın benden koparıldığı gibi bir başkasının da onu alabileceğini fark ettim. Kontrol edebileceğim bir silaha ihtiyacım vardı.

-Sluagh gibi." Dudaklarını büzdü. "Benim için bir şey yaratmanı istiyorum. Yeni bir şey."

Bütün bunları sanki aklına yeni fikirler geliyormuş gibi söyledi. "Hayır," diye karşılık verdi Violet, bu kelimenin tadını daha çok seviyordu.

Zaman.

Maebh omuzlarını düzleştirdi. "Metal ve manalarını aynı anda kullanabilen bir fae yaratma çabalarım, diyelim ki... etkisiz kaldı." Violet'i ürperten gözlerle ona baktı. "O küçük zeki bilim aklını kullanıp benim sorunuma uygulamana ihtiyacım . Kendi Muhafızlarımı istiyorum."

Violet sarsıldı. Yani nükleer bomba istemiyor muydu? Hiç mi?

Kraliçe sanki onun düşüncelerini duymuş gibi ekledi: "Neden içinde yaşadığım dünyayı yok etmek isteyeyim ki? Ben onu kontrol etmek istiyorum. İnsanlardan, bu Bones yaratığından öğrendiğim bir şey varsa, o da nasıl yapılacağını bilersen Kuyu'nun gerçekten de kontrol edilebileceğidir. Her şeyi istiyorum ve sen de bunu elde etmeme yardım edeceksin."

"Anlamıyorum," dedi Violet. "Yeni fae yaratmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Elbette bilim çalışmak mana çalışmaktan çok farklı olamaz."

Violet de bir zamanlar kendisine aynı soruyu sormamış mıydı?

Maebh kaşlarını çatarak Bones'a baktı, hoşnutsuzluğu her halinden belliydi. "Onun zeki olduğunu söylediğini sanıyordum. Bu zekice *değil*." Bones duyulamayacak bir şeyler mırıldandı ve bu kraliçeyi çileden çıkardı. Kesik bir el aldı ve Violet'e doğru salladı. "Bu şeyi kullanmanı istiyorum. Bana Muhafız gibi çalışan bir şey yapmanı istiyorum."

Elini Violet'e doğru fırlattı. El onun omzundan sekti. "Daha önce de gibi," diye homurdandı Violet. "Siktir. Çekil."

Kraliçe çığlık attı. Masaya vurdu ve daha fazla uzuv yere düşerek ıslak bir şekilde gümbürdedi. "Ya bilimini kullanırsın ya da Bones'u kıldığım gibi seni de kırarım. Sluagh'larımdan birine onu zihninden söktürürüm."

Sluagh'larından biri mi? Ama o değil? İlginç.

Violet kraliçeyi yeniden değerlendirdi. Belki de herkesin düşündüğü kadar güçlü değildi. Maebh'in düzensiz nefes alışları yavaşladı. Çenesini kaldırdı ve Violet'e baktı.

"Döndüğümde sonuçları alacağım. Tek bir şans. Tek şansın bu, sonra Sluagh zihnini yağmalayacak. Öyle ya da bilimine sahip olacağım."

Topukları üzerinde döndü, elbisesi kan lekeli zeminde sürüklendi ve Gastnor'u yolundan kapıdan içeri daldı. Violet'e ters ters baktı ve sonra kraliçesini takip etti. Violet koridorda ona bağırdı.

Violet bu şansı Indigo'ya ulaşmaya çalışmak için kullandı.

Indigo, zihniyle bağırdı. *Benim. Violet.*

Ama o boş gözlerle ileriye bakıyordu. Aralarındaki bağdan dolayı onu neredeyse hiç hissedemiyordu, sadece orada olduğunu biliyordu.

Maebh geri döndü ve kapıda durup Shade ve Indigo'yu inceledi. Muhtemelen onları bırakıp Violet'e işkence mi edeceğini yoksa alıp kendisi için mi kullanacağını düşünüyordu. Hatta Shade'in çene çizgisi boyunca lekeli bir parmağını izledi.

"Senin gibi bir fae'yi Tarikat'a kaptırmak her zaman üzücü olmuştur," diye mırıldandı ona. Belki... belki yatağıma dönebilirsin. Belki kraliçene benden ayrıldığından beri neler öğrendiğini ve sana öğrettiklerimi hâlâ nasıl kullandığını gösterebilirsin."

Gastnor bir ses çıkardı ve Maebh elini Shade'den geri çekti. Gastnor'a karanlık bir bakış attı. "Senden ne yapmanı istediğimi biliyorsun. Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma Gastnor. İkinci şansın kalmadı."

Violet'in tüylerini diken diken edecek şekilde Indigo ve Shade'e baktı ve sonra gitti.

O gittiğinde, Violet artık kendini tutamadı. Güldü. O kadar sert güldü ki canı acıdı. Karnını tuttu ve kusmuğundan uzaklaşmak için yana doğru yuvarlandı ve duramadı.

"Bilim," diye sıçradı. "Benim bilimimi kullanmak istiyor!" Sanki büyü kadar soyut bir şeymiş gibi!

Hiçbir şey bilmiyorlardı. Bu Fae'ler anlayıştan o kadar uzaklardı ki, bir kelimeyi cümle içinde bile doğru düzgün kullanamıyorlardı. Bu yüzden, kraliçe için bu basitçe, düşmanlarından önce Violet'e ulaşma vakasıydı. Ve şimdi ona sahip olduğuna göre, ondan en iyi şekilde yararlanmak istiyordu.

"Çok derin, çok derin," diye deli gibi mırıldandı Bones, gözlerinin aklı görünüyör, ağzı köpürüyordu. Sırtındaki şeyleri çıkarmak istercesine kıvranıyordu ama elleri kilitli olduğu için uzanamıyordu. "Çok derine girdim."

Violet gözyaşlarını omzuyla silmeye çalıştı ama elleri arkadan bağlı olduğu için yetişemedi. Sonunda tüm kahkahalar kesildi. Geriye kemik soğukluğunda bir yorgunluk ve izlendiğine dair ürpertici bir his kalmıştı. Indigo tarafından. Shade tarafından. Gastnor tarafından. Bones tarafından.

Yutkundu.

"Histeri krizini bitirdin mi?" Gastnor gözleri kızgın çivi gibiydi.

"Bana dokunursan, yemin ederim..."

Elleri bağılı olabilirdi ama yine de ışığını kullanabilirdi. Hâlâ seraplar yaratabilirdi. Hepsini korkutmaya yetebilirdi, böylece sıvışabilirdi.

Gastnor'un kahkahası kısa ve keskindi. "Kimse seni kurtaramayacak. Ne sen, ne Tarikat'taki yeni arkadaşların, ne de eşin."

İndigo'nun yanına gitti ve tıpkı kraliçenin Gölge'ye yaptığı gibi çenesini okşadı. Indigo Gastnor'un bakışları altında kıpırdamadı bile. "Sana her şeyi yapabilirim," dedi Gastnor ona, heyecanla yüz ifadesinden damlıyordu. "Ve eşinin yapabileceği tek şey izlemek. Muhtemelen şu anda zihnine kilitlenmiş bir yerlerde çılgılık atıyordur." Gastnor İndigo'nun kafasına vurdu. "Beni , değil mi? Sluagh'lar onun kendilerine bir şeyler yaptırdığını hep hatırlıyor gibiydiler."

"Kraliçenin bana ihtiyacı var," dedi Violet, tek savunmasını ortaya koyarak. Maebh zihnine baskın yapmakla tehdit etmiş olabilirdi ama Violet'in zihnini kendisinin kullanmasını tercih ettiğini çoktan itiraf etmişti. "Yani bana zarar verirsen çok kızacak."

Gastnor bir anda önündeydi, histamin damlayan dişlerini gösteriyordu, çirkin yara izi büzüşmüştü. "Kraliçe seni bana verdi. Seninle işi biter bitmez, benim olacaksın."

Violet onun yüzüne tükürdü. Sivri dili dışarı fırladı ve onu yaladı.

Ka

pal "İğrençsin," diye mırıldandı Violet.

İ. Ağgözlü gözleri kızın ağzına daldı, sonra tekrar yukarı baktı ve kız Yine safra tadı aldım.

"Bilimini kullan, insan," diye hırladı.

"Cehenneme kadar yolun var."

Yanağına ters bir vuruş yaptı. Gözlerinde ışık patladı, başka yerlerinde de. Gücü patlamıştı. Ama taşkın kapıları açıldığı anda, yan tarafında acı verici bir ağrı patladı. Violet'in ışığı bir düğme çevrilmiş gibi kapandı. Gözlerini kırıştıtarak nedenini gördü. Adam onu bıçaklamıştı. Yumruğundaki metal hançerin sivri ucu yan tarafına saplanmış ve büyü akışını kesmişti.

"İhtiyacımız olan şey için Kuyu'ya erişmene gerek yok," dedi, kanı parmaklarının üzerinden akarken sırtarak. "Hiçbir zaman

Sizin zamanınızda, biliminizi kullanabilirdiniz zaten."

"Seni aptal," diye bağırdı. "Bilimin düşünmeme ihtiyacı var ve sen az önce-"

Görüşü yanlara kaydı ve sertçe yan tarafına düştü, acıdan nefes nefese kaldı. Hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Acıdan daha fazlasıydı. Alışkın olduğu ışığın yokluğuydu - Kuyu'dan tamamen kopmuştu. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Ona zar zor dokunduğu zamanlardan önce. Ama şimdi... bedenini dünyayı besleyen sihirle haftalarca paylaştıktan sonra, kendini boş hissediyordu. Yalnız hissediyordu. Umutsuz. Gözyaşları sel oldu.

Gastnor elini bıraktı ve Kuyu'yla olan bağlantısı tekrar canlanınca bir solukta geri çekildi. Gözleri bir parça açıldı, belki de işleri daha da kötüleştirdiğini gördü. Kraliçe sonuç istiyordu ve acı içindeyse düşünemezdi. Ondan istedikleri gibi değil. Fizik açık bir kafa gerektiriyordu. Çoğunlukla. Birkaç kadeh içki içtiği ve iş arkadaşlarıyla teoriler ürettiği zamanlar olmuştu ama bu... sonuç odaklı çalışma...

Yere doğru inledi, yarasını kapatmak istiyordu ama yapamıyordu. İndigo'ya baktı, sessizce yardım etmesi için yalvardı. Göz ucuyla Gastnor'un kanlı eline baktığını gördü, gözleri kızın kanına duyduğu şehvetle kıpkırmızı parlıyordu.

"Sıçtın batırdın," dedi Violet, yüzündeki zihinsel mücadeleyi görerek. Kraliçe ona arzularını kontrol altında tutmasını, iş bitene kadar onun kanından uzak durmasını söylemiş olmalıydı ama o buna karşı koyamadı. Tek yapması gereken onu biraz daha zorlamaktı. "Kanımı için tek şansın bu olabilir çünkü istesem bile şu anda senin için çalışmam. Zihnim acıdan çok bulanık." Yüzünü buruşturdu, etkili olması için inledi.

Gastnor ona baktı. Sonra da kanlı eline. Dudaklarını yaladı.

Aptal yaşlı Fae.

Tekrar inledi ve adam elini uzun bir vuruşla sıvazladığında gülümsememeye çalıştı, gözleri kanının tadıyla çırpınıyordu. Ve işte bu kadar. Vahşice eline saldırdı, parmaklarını emdi, zevkle inledi, her son damlasını yaladı.

İzlemek onu hasta ediyordu. Başını soğuk ve kirli zemine yasladı ve keşke haklı olmasaydı diye hayıflandı. Acı onu bulanıklaştırıyordu.

zihnini. Dahası, yeteneğini engelledi. Hançeri çıkarmak zorundaydı. Ama o zaman ne yapacaktı? Işığını patlatıp onları kör mü edecekti? Kaçacak mıydı? Sluagh bu koridorlarda dolaşırken ne kadar uzağa gidebilirdi ki?

En azından Peaches ve Haze . Öyle umuyordu.

"Bilim," diye tısladı Bones bulunduğu yerden, sonra da kahkahalar atarak guruldadı ve kasıldı.

Muhtemelen şakayı anlamıştır.

Bilim.

Gastnor uzuvlarının kontrolünü kaybetmeye başlayıp yere düşerken, kafasının içinde bir kelime dönüp duruyordu. *Bilim, bilim, bilim.*

Hayatını öğrenmeye adanmış şeyi yanlış ifade edilmiş tek bir kelimeye indirgemek aptalcaydı. Violet'in öğrendiği şey bundan daha fazlasıydı. Kimyasallardı. Elektronlar. İyonlar. Fotonlar.

Fotonlar.

Sarsıldı. Göz kırptı. Violet fotonları biliyordu. Onları tanıyordu. Ve şimdi onların gücünü bedeninde hissediyordu... en azından böğründe hançer olmadan hissediyordu. Violet ışık parçacıklarını ısıttığında ne olduğunu çok iyi biliyordu. Gama ışınlarına dönüşüyorlardı. Bir nükleer bomba gibi ışın yayarlardı. Ve fotonlar... çarpıştıklarında... madde yaratıyorlardı.

Tüm bu düşünceler ve daha fazlası, hangi parçaların yararlı, hangilerinin gürültü olduğunu seçmeye çalışırken kafasının içinde dönüp duruyordu.

Violet İndigo'ya baktı. İçindeki Sluagh kanı yüzünden kontrol ediliyordu. Legion onun ışığından korkmuştu. Indigo çukurdan çıkan koridorlarda onlara ilk saldırdığında, ışığı ona çarptığında acı içinde bağırıyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Yüzü buruşmuştu ama geçici körlüğü şikâyet etmeden kabullenmişti. Bu yüzden tereddüt etmişti.

Benim için ışığını asla karartma, Violet. Asla.

Belki de Violet ışığını güçlendirebilirse, fotonlarına daha fazla mana yükleyerek onları ışın saçan bir şeye dönüştürebilirse, Sluagh'ı Indigo'nun içinden yakıp çıkarabilirdi. Onu kurtarabilirdi.

Ayrıca radyasyon zehirlenmesine de yol açabilir.

Ama Ada buralarda bir yerdeydi. Daha önce hiç kimsenin görmediği bir şifacıydı. Yara izlerini silebiliyorsa, radyasyon zehirlenmesini de iyileştirebilirdi.

Sağlam bir plan oluşturan Violet kararlılığını topladı. Bir şeyler denemek zorundaydı. İşe yaramasa bile. Dudaklarını yaladı ve bundan sonra yapması gereken şey için kendini çelikleştirdi. Gastnor'a baktı. Ona doğru sürünerek yaklaşmış, göz kapaklarını yarıya kadar indirmiş, yarasına ve hâlâ sızan kana bakıyordu. Bunu daha önce de gördüğü ve onun nasıl tepki vereceğini bildiği için yumuşak bir sesle, "Hançeri çıkarırsan daha çok kan akar," diye mırıldandı.

Gastnor onun üzerine atladı. Onu bacaklarından tutarak zeminin ortasına sürükledi ve sonra duraksadı.

"Ona yardım etmeyeceğim," diye homurdandı Violet. "Yapabiliyorken benden beslensen iyi olur. Seni öldürecek ve sonra da beni öldürecek."

Hançeri çekip çıkardı ve yaraya yapışarak kadının ciğerlerinden acı dolu bir çığlık kopardı. Dilini açgözlülükle kadının içine soktu ve mana yeniden bedenine girerek onu güçle doldurdu. Her zaman oradaydı, sadece engellenmişti. Sadece onu bekliyordu.

Hep oradaydı.

Sevinç gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Kuyu yine onu seçmiş, ona güvenmişti. Başını çevirdi ve sevgilisine baktı. Sevgilisi kayıtsızca göz kırptı. Ama göz kırpmıştı.

"Gözlerini kapat," diye fısıldadı ve sonra bir kez daha kaderinin efendisi oldu. Serbest bıraktı.

CHAPTER 45

Lmenekşe'den öylesine yoğun bir ışık fışkırdı ki, vücudundan salıverildiğini *hissetti*. Güneş oldu. Ay oldu. Yıldızlar. Yine de derinlerden güç-mana pompalamaya devam etti.

Vücudunun içinde, onu bulabildiği her yerde çevresinden çekerek güçlendirdi. Bunu ışığa güç vermek, onu beslemek ve efendisi olmak kullandı. Onu büktü, kendi iradesine göre şekillendirdi. Işığı fotonlardan daha fazlası oldu. Ve Violet'ten daha fazlası oldu. Yakınındaki herkesin bedenine ışınlandı. Gölgele kovaladı, Sluagh'ı oluşturan her neyse onu kovaladı... hiçbir şey kalmayana kadar hepsini kovaladı.

VIOLET savaş sesleriyle uyandı. Hırıltılar. Yırtılma. Islak etin parçalanması.

Gözlerini kırıştırtarak çalıştı. *Bayılmış olmalı.*

Her yere kırmızı kan sıçramıştı. Gölge yılanı artık bileklerini bağlamıyordu. Violet ayağa fırladı, yarasını sardı ve yüzünü buruşturdu. Bu da neydi böyle? Bu onun muydu? Kan onu kaplamıştı... zemini, tavanı, duvarda gevşekçe asılı duran Bones'u. Ve Indigo. Sırtını ona dönmüş, devasa kanatlarını açmış, odayı dolduruyordu. Sırtını kaldırıp indiriyor, nefes alıp veriyordu.

Korku onu boğdu.

İşe yaramamıştı. Bir patladı. Işığı işe yaramamıştı. Indigo döndü, kırmızı ve öfkeli yüzündeki tek beyaz şey gözleriydi.

O irkildi ve Basamaklı geri. Bu ÖFKE itibaren onun ifadesi düştü ve elini uzattı.

"yok," dedi. "Benim. Benim."

"Indi?"

Suratsızca başını salladı, sonra yüzünü buruşturdu. "Her ne yaptıysan acıttı... ama işe yaradı."

Sonra yana döndü ve dizlerinin üzerine çökerek kustu. Kanatları neredeyse ona çarpıyordu. Oda çok küçüktü. Onunla birlikte yere düştü ve elini alnına koydu. Sıcaktı. Ateşliydi. Cildinde radyasyondan kaynaklanan lezyonlar vardı.

Ada'ya ulaşmaları gerekiyordu.

"Gölge nerede?" diye sordu.

Indigo nefes nefese kaldı.

"Gastnor?"

Başını salladı ve kustu. Vücut parçaları, kopmuş uzuvlar. Yerde yarım yaralı bir yüz ve bir vampirin sivri kulağını seçti. Indigo'nun parmakları yırtılmıştı. Gastnor'u parçalara ayırmıştı. Bu, kendisinde korktuğu güçtü, güçlü olması için ona ihtiyaç duyduğu parçasıydı.

"Lanet olsun, Indi. Ona ne yaptın?" "Hak ettiği şeyi," diye mırıldandı.

Violet odayı aradı ve koridorun dışında bir şey gördü. Bacaklar. Çizmeler. *Gölge*. Indigo'yu son bir kez kontrol ettikten sonra yarasını tuttu ve kapıya doğru koşmaya başladı. Ya o değilse...

Dikkatle yaklaştı. "Shade?"

"Buradayım," diye soludu ve kadının görebilmesi için elini kapı aralığına attı. Üzerinde lezyonlar da vardı. Ama o Shade'di, kraliçenin kontrol ettiği bir şey değildi.

"İyi misin? Sen... sen?"

Başını salladı. "Burası oradan daha iyiydi... Indi..." "O biraz..."

"Biliyorum," dedi ve sonra o da kusacakmış gibi baktı.

"Radyasyon yüzünden," dedi. "Hem seni hem de Indi'yi Ada'ya götürmemiz gerekiyor."

Shade başını salladı ve kendini zorla ayağa kaldırdı. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Nasıl?" İkisi de İndigo'ya geri döndü ve yanına çömeldi. Violet onun hastalığının daha kötü olduğunu düşündü. Belki de Gastnor'un sonunun böyle olmasından .

"Gölge yürüyüşüm üzerinde çalışıyorum. Bizi kısa mesafelere götürebilirim. Muhtemelen buluşma noktasına kadar." Shade elini Violet'e uzattı ve diğer elini de İndigo'nun omzuna koydu. "Hazır mısın?"

Onun elini tuttu ve bir vampire güvendi. Başıyla onayladı. Karanlık odayı doldurana kadar Shade'den uzaklaştı ve sonra yer hareket etti. Duvarlar sarsıldı. Tavan parçalandı. Shade'in elini bıraktı ve kendini dengelemeye çalıştı.

"O da neydi?" diye soluk soluğa bağırdı, gölgeler tekrar Gölge'ye dönüşürken. Hepsi birbirine baktı, hâlâ laboratuvarın içindeydiler. Tavandan kırıntılar ve döküntüler düşmeye devam ediyordu. Yeryüzü yeniden sarsıldı. *Deprem*.

"Her şey başımıza gelebilir," diye patladı İndigo.

"Sluagh mı?" diye sordu. Panik yüzlerini aydınlattı.

"Bilmiyorum. Acele et," diye homurdandı Shade. Kızın elini tekrar tuttu. Bu kez, gölgeleri geldiğinde sürü halinde geldiler. Nazik değillerdi. Violet'i odadan söküp attılar.

Hâlâ kan ve hastalıkla boğuşan İndigo, tek bir düşünceyle Shade ve Violet'ten ayrıldı. Orada her ne Legion'ın suçuydu. İsteddiği yüzü bulana kadar kıyıdaki Muhafız kalabalığını aradı. İndigo saldırdığında diğerleri bulanıklaştı, yumruğu kendini beğenmiş piçin pürüzsüz suratıyla buluştu ama sonra yer değişti. İndigo öğürerek yere düştü. Violet onlara her ne yaptıysa...

"Ada!" Violet bir yerlerden bağırdı. "Şifacılar ihtiyacımız var."

Soğuk eller İndigo'nun sıcak alnına indi ve onu daha da soğuk olan kumlu sahile indirdi. Ama çok iyi hissettirdi. Yıldızlar ve

Ay netleşti ve gece gökyüzüne baktığını fark etti. Her yerden sesler geliyordu. Bağırışlar. Havlama.

"Shade, sen de." Violet'in sesi... korkmuş gibiydi. "Aman Tanrım. Sanırım durumu daha kötü. Shade... yere yat ki Ada seni iyileştirebilsin." Bir itiş kakış. Düştü. Başka biri öğürüyor.

İndigo Violet'e -eşine- ulaşmaya çalıştı ama uzuvları çok ağırdı. Tek istediğı oydu.

"Ne oldu?" Ada ellerini İndigo'nun vücudunda gezdirip yeteneğıyle hastalığın nerede olduğunu hissederek sordu.

"Radyasyon zehirlenmesi," dedi Violet. "Yapmak zorundaydım. Kraliçe tarafından kontrol ediliyorlardı. Sluagh kanını vücutlarından atmanın, hücreleri yok etmenin tek yolu buydu."

Biri küfretti. Vücudunda serin bir his dolaşmaya başladı. Zihni bulanıklaştı. Her şey birbirine karıştı. Görme, görme, ses. Bilincini zorlukla koruyabildi. Gözlerini kapadı ve kelimeleri dinledi.

"Jasper?" Ada'nın sesi kısıktı. Sıkı. "Seni buldu mu?"

"Hayır... Onu hiç görmedim. Hâlâ orada mı?" Violet'in sesi gergindi.

Sessizlik.

"Onu geri ara." Violet ısrar etti.

"Nasıl? Ben-"

"Bağını kullan. Kendini korkut. Bunu hissedecek ve gelecektir."

İndigo'nun daha fazla serinlik aktı ve bu bir göle dalmaktan daha iyiydi.

"Haze," biri... Shade.

"Çıkış yolundaydılar, tünellerden kaçıyorlardı.

Birinin onları araması gerekiyor."

"Hallediyorum." Bir erkek sesi.

"Gölge şifama yanıt vermiyor," dedi Ada, sesi gerilmişti. "Ama İndigo yanıt veriyor."

"Kanımdan olabilir," diye önerdi Violet. "Ben hasta değilim. Ben de aynı radyasyona maruz kaldım."

"O zaman onu beslemelisin."

"Hayır..." Shade inledi.

"Shade, aç ağzını," diye hırladı Violet. "Beni zorla boğazından aşağı indirmeye zorlama."

"Hayır."

Indigo uyanık kalmaya, Shade'e her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalıştı ama sonra gece onun için geldi.

CHAPTER 46

P Her biri Haze'i tutmaya çalıştı ama o çok büyüktü. Çok ağırdı. Ve o lanetli metal kelepçelerle hareket etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Neredeyse bebeğim," diye soludu, omuzları gerilmişti. Adam dizlerinin üzerine çökerek onu da yanına aldı.

"Tatlılık," diye iç geçirdi.

Böylesine sert ve güçlü bir adamın ağzından çıkan bu yumuşak kelimeyi her zaman sevmişti. Bunu ona, onun için söylemiş olmasını hep sevmişti. Ama adamın mırıldandığı sonraki kelimelerin hiçbirini istemedi.

"Özür dilerim," diye gürledi. "Çok özür dilerim."

"Kes ," diye bağırdı ve adamın yüzünü avuçladı. "Hemen şimdi kes şunu. Özrünü kabul etmiyorum. Kabul etmeyeceğim. Neredeyse vardık. Sadece biraz daha. Bak-" Tünelin sonundaki ışığı işaret etti. Eskiden egzersiz yapmak için kaçtığı eski bir maden kuyusu çıkışı. Avlu çitle çevriliydi ama saklanacak yerleri biliyordu. Çitin en zayıf olduğu ve Muhafızların onları bulabileceği yerleri biliyordu.

"Daha güçlü olmalıydım," diye inledi Haze. "Yapamam..."

Kelepçeler onu öldürüyordu. Ayak bileklerini delen cıvatalar, bizzat Unseelie Queen sürtüğü tarafından yerleştirilmişti.

"Şimdi beni dinle, seni koca hayvan," diye çıkıştı ona, sesi titriyordu. "Bana yaptıklarından sağ çıkabildiysem, sen de bundan sağ çıkabilirsin. Sen benden daha güçlüsün."

Kalın bir göğüs kafesine vurdu ama adam irkilmedi bile. Hiçbir şey yapmadı. Ta ki başını sallayıp çenesini sıkana kadar. Sarkan zinciri kavradı

kelepçeler arasında. Derin bir nefes aldı ve .

Peaches'ın kanı . "Ne yapıyorsun sen?"

"Haklıydın," diye . "Ben bundan daha güçlüyüm."

Kasları şişti. Boyun tendonları patladı. Damarları tıslayan yılanlar gibi kollarına . Ve sonra zinciri kırdı.

"Yapma..." Peaches bağırdı. "Yeter artık. Bu acıya değmez."

"Eğer onları çıkarırsam, Kuyu'dan takviye yaparım. Yer değiştirecek kadar güç toplamam biraz zaman alabilir ama birkaç et yarası beni öldürmez."

Et yaraları mı? Ayak bileklerinden cıvataları sökmekten bahsediyordu. Ya bir atardamara denk geldiyse?

İki ciddi göz onunkilerle buluştu. Bir nefes daha çekip tutarken geniş göğsü genişledi ve sonra ayak bileklerinin iki yanındaki sürgüleri kavradı. Peaches'ın gözlerinden yaşlar döküldü. Adamın acı içinde kükremesini ve bağlı oldukları kırık zincir de dahil olmak üzere cıvataları etinden söküp çıkarmasını izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Kükremesinin duvarı sarsan son notası da bittiğinde, kirpikleri titreyerek kapandı ve bitkin bir halde yere yığıldı.

Violet'in hançerini kullanarak gömleğinin altından bir şerit kopardı ve sonra bunu adamın sol ayak bileğine sardı. Yaralardan fışkıran onun kanı *değildi*. Sadece bir damlaydı. *Sadece bir damla*.

İlk bacağı sabitledikten sonra ikincisini sardı.

"Bensiz git," diye homurdandı, ter yüzünü kaplamıştı. "Ben yetişirim."

Geri çekildi ve parmaklarını uzun, dağınık saçlarının arasına soktu. Onu terk edemezdi. Birlikte çok şey atlatmışken olmazdı. Kalbi sıkıştığında değil.

Keşke Violet gibi büyüsü olsaydı. Kim bilir, belki yardım için işaret verebilirdi. Belki sonunda iyileştirme büyüsüne sahip olurdu. Keşke yapabilseydi... önce hançere, sonra da çıkaramayacak kadar zayıf olduğu aptal implanta baktı.

Ama şimdi... yıllarca süren işkence ve eziyetten sonra, acı onun arkadaşısıydı.

Eğer o ayak bileklerinden cıvataları çıkarabiliyorsa, o da cesur olabilirdi.

Hançeri derisine doğrulttu ve etinin derinliklerine doğru sürükledi. O tanıdık his, usturanın keskin batması ve ısırması, onu adrenalisle doldurdu. Bu kadar uzun süre beklemele hata etmişti. Acıdan korktuğunu sanıyordu ama acı onun arkadaşı olmuştu. Hançeri bıraktı ve aptal küçük plastik parçasını bulana kadar parmaklarını yarasına soktu ve kanlı ve güçsüz bir şekilde yüzünün önünde tuttu.

"Sen." Ona ters ters baktı. "Bana en çok acı çektiren ."

Sonra bir fiske vurdu ve yerden sekene kadar havada dönüp durmasını izledi. Koşarak Haze'in yanına gitti, ellerini dizlerine koydu ve kederden oyulmuş bir yüze baktı. Ayak bileklerindeki acıdan değildi. Onu hayal kırıklığına uğrattığını düşündü.

"Başardık bebeğim," dedi Peaches. "Buradayız. Başardın Haze. Beni güvende tuttun. Geçtiğimiz birkaç hafta çok zordu-" Boğazı düğümlendi. Çok fazla duygu vardı. Sıvı kahverengi gözler onunkilerle buluştu. Onun en yumuşak tarafıydılar. Gördüğü ilk parçasıydı. Ona sırlarını göstermişlerdi. Kalbini. Ona aşık olmasının sebebi onlardı. Gözünden bir damla yaş süzüldü ve yüzüne damladı.

"Tatlım," diye tekrar iç geçirdi. Adam gözyaşlarını silerken dev eli kızın yanağını kavradı. "Sen-"

Yaralı kolunu uzattı.

"İç," . "Kanım acını dindirecek. Seni daha güçlü kılacak."

İfadesinde soğuk, sert bir kararlılık titreşiyordu. Sivri pembe dili dışarı fırladı ve onu dişine doğru tutarak kasıtlı olarak kan aldığını ona gösterdi. Ona kendini iyi hissettirecekti, tıpkı onun kendisine yaptığı gibi. Her zaman. Sonra kızın koluna yapıştı ve yarasını ağzıyla kapattı. Güçlü vampir kanının tek damlası kadının vücuduna zonklayarak girdi ve uzuvlarını sıvılaştırdı. Yutkunurken boğazının kalın sütunu çalıştı ve ona tutunmak için yapabileceğı tek şey buydu.

Beslenmesinin keyifli sisi içinde mavi bir ışık parladı. Yer sarsıldı. Duvarlar parçalandı. Elektrik Peaches'ın vücuduna doldu, sarsıldı ve kasıldı. O ele geçirdi. Kendini kaybetti.

nefes aldı ve sonunda nefesi kesildi ve tökezleyerek Haze'den ayrıldı.

İyi kutsanmış izler kolunun tamamında kıvrılıp bükülüyordu. Koluyla duvarlara bakıyordu.

"Violet haklıydı," diye mırıldandı. Kuyu ikisinden de engellenmişti... ve şimdi engelsiz bir şekilde akıyordu. Şimdi onları tamamen birbirine bağlıyordu. "O haklıydı. Şu halimize bak."

Gözyaşları sevince dönüştü ve güldü. Kendi yüzü gibi sersemlemiş olan Haze'in yüzünü tuttu ve onu dudaklarından sertçe öptü. O güçlü dudakları. Sıcak. Onun dudakları. Sonsuza kadar.

Yer biraz daha gürledi ve üzerlerine daha fazla toz yağdı. Ayrıldılar ve Haze'in gözlerine bir şey geri döndü. Hayatta kalma isteği. Savaşma isteği.

"Önce ben haklıydım," diye ısrar etti. "Violet değil. Sana ne demiştim?" Dudağını ısırdı, gülümsemesini engelledi. "Senin olduğumu."

İçinden bir onay hırıltısı yükseldi ve kendini kaldırdı. "Hadi gidelim."

Birlikte topallayarak çıkışa, ışığa doğru gittiler. Sonunda. Bedava.

Özgürlüğün grinin tonlarında olduğunu bilmeliydi. On adım ötede, Peaches içinden yeni bir güç dalgası geçerken iki büklüm oldu. Dünya dönmeye başladı. Haze onu tutmaya çalıştı ama kendisi de tökezledi. Avucu duvara çarptı ve duvar öyle bir şiddetle sarsıldı ki, Peaches bu sarsıntının kendi içinden geldiğini hissetti. Onun içinde *titreştiğini* hissetti. Bu *oydu*.

Vay canına, o bir depremdi. Bu onun hediyesiydi.

Ahşap kirişler yukarıda gıcırıyordu, stres altında çatlıyordu. Deprem daha da kötüleşti. Daha fazla gümbürtü. Daha fazla çatlayan duvar ve düşen toz.

"Haze?" Onun kasvetli bakışlarıyla karşılaştı, sesi çaresiz ve tizdi. "Ne yapacağız?"

O her zaman ne yapacağını bilirdi. Ne zaman sıkışsalar, tehlikede olsalar ya da... birlikte yalnız kalsalar, ne yapacağını bilirdi. Onun kayasıydı.

Üstlerinden gürültülü bir çatırtı duyuldu. Haze, tahta bir kiriş aşağı düşmeden hemen önce Peaches'i çıkışa doğru itti. Kirişi omzundan yakaladı ve sendeleyerek yere düştü, ise kirişi tutuyordu,

tünelin tamamen çökmesini engelledi. Toz başının üstüne yığıldı ve seğiren kulaklarında toplandı.

"Acele et," diye kükredi ona. "Koş, tatlım. Her şey yerle bir olmadan önce buradan çık."

"Hayır!" diye bağırdı, kendini korkutarak. Ama guruldama durmadı. Daha fazla parça düştü. Taşlar. Daha . Bir tanesi omzuna çarptı.

"Kaç Peaches," diye hırladı, muazzam ağırlığın altında eğilerek. "Eğer bana söylediklerinde ciddiysen, kaç. Söz verdiğin gibi hayatta kal." Kız başını salladı ama adamın gözleri her şeyi anlatıyordu. Elveda diyorlardı. "Söz vermiştin."

Kalbi paramparça oldu. Bu sözü şimdi ona karşı kullanmaya nasıl cüret ederdi? O zamanlar ölüme çok yakındı, tam tersi değil.

"*Git!*" Kükremesi havayı çınlattı. "Ben ."

Kaşları, kız ona ihanet etmiş gibi ortadan kalktı. Öyle değil. Bu bakışı değil, bunun dışındakileri kabul ederdi.

O da her zaman yaptığı şeyi yaptı. Korkakça bir çıkış yolu seçti. Döndü. Ve koştu. Ve duvarlar peşinden yıkıldı.

CHAPTER 47

A Hepsi Leaf'in portallarından biri aracılığıyla Tarikat kampüsüne döndükten ve Ada İndigo'yu iyileştirmek için elinden geleni yaptıktan sonra, Violet Legion'ı bulmaya gitti. Hem Çivit hem de Shade uyuyordu ve bu konuda yapacak pek bir şey yoktu. Vücutlarının iyileşmesi gerekiyordu. Hâlâ Peaches ve Haze'den haber bekliyordu ve zamanını geçirecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Legion'ın aklından neler geçtiğini öğrenmek tam da göreydi. İki katlı kadro evinin aşağı indi ve sahanlıkta durakladı. Altı'yı nerede bulacağını bilmiyordu. Bu kampüse daha önce hiç gelmemişti. Her şey yeniydi.

Ön bahçede bekliyorum, Legion'un sesi bir fısıltıyla zihnine girdi.

İçgüdüleri ateşlendi, savaşa hazırды ama sonra kendini rahatlamaya zorladı. Lejyon'dan ya da Sluagh'tan korkmasına gerek yoktu. Maebh dışında bu avantaja sahip olabilecek tek kişi o olabilirdi. Bu yüzden çenesini kaldırdı ve ön kapıdan çıkıp geceye doğru yürüdü.

Tam olarak söylediği yerde bekledi. Onikiler'in evinin ön bahçesi, uzaktaki Muhafız barakalarına doğru uzanan uzun bir dikdörtgendi. Serin rüzgâr Legion'ın uzun saçlarını kaldırdı ve kanatlarını hışırdattı ama o metanetle durup onu bekledi.

Ve ikinci bir Sluagh vardı, Altı'dan bir başkası. Söyleyebildiği kadarıyla bu bir erkekti. Her yönden Legion'a benziyordu.

Saçları hariç. Saçlarının arkası ve yanları kısa, tepesi ise uzundu. Tamamen siyah giyinmişti, Gotların ve Death Metal tutkunlarının arasına çok iyi uyum sağlayabilirdi.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," dedi ikisinin arasına bakarak.

Legion'un şehvetli dudakları seğirdi. *Size ihanet edip etmediğimizi bilmek istiyorsunuz.*

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ve?"

Sanki ona gerçekten söyleyecekmiş gibi. Violet bir zihin okuyucu olmadığı sürece, doğruyu söyleyip söylemediğini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

İndigo'nun hediyesinden sonra size asla ihanet etmeyiz. Bu, ikincisinin zihninden geldi. Sesi Legion'un viskisinin yanında absinthe gibi kalıyordu. Legion'ın yumuşak, sıcak yanığına karşı tatlı, bağımlılık yapan bir acılık.

Bir an için onun gözlerinde Gastnor'un gözlerinde gördüğü açlığın aynısını gördü ve göğsünde iğrenç bir his filizlenmeye başladı. İndigo'nun hediyesi mi? Anı mı?

İndigo, Legion'un bir şey almış gibi hissetmediğini, aksine geride bir şey bıraktığını söylemişti.

"Bir anı bile aldın mı?" diye sordu Legion.

Dudakları kıpırdadı ve Violet'in gülümseme olabileceğini düşündüğü bir şekilde gözleri kırıştı.

Evet, diye yanıtladı. *Sadece bir tanesi henüz gerçekleşmemiştir.*

Nefes nefese kaldı. Seviştikleri zaman İndigo'nun gözlerindeki o uzak bakış... Legion... ve diğer Sluagh... belki de Altıların hepsi oradaydı. Hepsi orada mıydı... izliyorlar mıydı? İki Sluagh da Violet'i inceledi.

Biz sende ölümü istediğimizi sanıyorduk ama sen bize İndigo'nun hatırası aracılığıyla hayat verdin, dedi yeni gelen. *Ve benim adım Varen.*

"Bir anı alacağınızı söylemiştiniz," diye suçladı Violet. "Bizi kandırdın."

Bir anı aldık. Gelecekte.

"sanki hepiniz yaşamışsınız gibi söylüyorsunuz."

Cevap vermediler. Parmaklarında küçük bir parıltı titreşti ve onları ışığıyla yok etmeyi düşündü, ama Varen'in söylediği bir şey onu duraklattı. Onlar ölümü arıyorlardı. Onlar

ölmek mi istiyordu? Kalbi acıyordu. Hiç kimse kendini bu kadar çaresiz, bu kadar yalnız hissetmemeliydi. Işığının gitmesine izin verdi.

"Bana İndigo'nun o anı hiç hatırlamayacağını mı söylüyorsun?" Burnunu buruşturdu. "Ve ikiniz de iğrençsiniz. Bunu yaptığınıza inanamıyorum. Bu mahremiyetimizin ihlali. Bir daha yaparsanız bu kadar affedici olmam."

Legion'un omzu gönülsüzce kalktı ve gözlerinde bir hüznün titreşti.

"Bize söylemediğin başka şeyler de var," diye suçladı. "O anıdan daha fazlası vardı."

Başını eğdi ve Varen'e baktı. *Varen bizim Kahinimiz. Pek çok öngöründe bulundu. Kış Sarayı'na sızmanızın tüm yollarını gördü. Eşinizin sizi kurtarmak için o hücreye inebileceği ve yeteneğinizin gerçek gücünü öğrenebileceğiniz tek senaryo, kraliçenin onun kendisine ait olduğunu düşündüğü bir senaryoydu.*

"Bizi uyarabilirdin."

Sluagh zihin okuyabilir, diye yanıtladı Varen. *Öğrenirlerdi.*

"Ve birini buna karşı bağışık hale getirmenin tek yolu vampirlerin sizden beslenmesiydi. Bu onları hem riske attı hem de kurtardı." Ellerini sinirli bir şekilde havaya kaldırdı ve onlarla birlikte çimlerin üzerinde volta attı. "Bu kadar manipülasyon yeter," dedi. "İndigo'dan, senden. Sırada kim var?"

Elphyne'desin, Violet. Sen Fae'sin.

"Ben insanım," diye ısrar etti.

Ya sen?

"Ve sanırım fae'ler böyle yapar... kandırır, manipüle eder, pazarlık eder.

Bu çok aptalca."

İşte bu yüzden öğrenmek için size geldik.

Hayat hakkında mı? Bakışlarını Legion'a kaydırды. Legion ona masumca göz kırptı. "Sluagh'ı öldürmenin bir yolunu bulacağımı biliyordun," dedi. "Yine de beni o kadere gönderdin. Neden?"

Tek bir yavaşça göz kırptı ve ardından Legion ve Varen uzaklaştı.

"Hey!" diye bağırdı onlara. "Cidden, seni tehdit ettiğimi biliyorum ama bir daha İndigo'nun kafasının içine değil mi? Yapamazsın

bizi izleyebilir misin?"

Varen'in kıkırdadığını duyduğuna yemin edebilirdi ama Legion'un sesi ona geri fısıldadı: *"Onun akli artık kendisine ait. Ve sen onu korumak için oradasın."*

VIOLET, Indigo'nun odasına geri döndüğünde Ada'yı Shade'in yan odasından çıkarken buldu.

"O nasıl?" diye sordu sessizce.

"O iyi," diye yanıtladı Ada. "Senin kanına ve benim iyileştirme yöntemlerime iyi yanıt veriyor. Uyanık ama , yani yerinde olsam oraya girmezdim. En azından kanının ona yaptıklarının şoku geçene kadar. Bir süre daha İyi Kutsanmış bir insanın kanına ihtiyaç duyacağı gerçeğini kabullenmeye çalışıyor ama şu anda hayatta ve bunun için sana birden fazla şekilde teşekkür etmeli."

Menekşe, Ada'nın sözlerinin içine işlemesine izin verdi. Gölge'nin yeni arzusunu kontrol altına alması bir süreden fazla zaman alabilirdi. Indigo, Violet'le tanışmadan aylar önce Ada'nın kanının tadına bakmış ve diğer kanların tadının karton gibi olduğunu söylemişti.

Ada, Violet'in omzunu sıktı. "Ayrıca bana Jasper'ı geri getirecek bilgiyi de verdin. Numaran işe yaradı. korkuttum ve o da bana geri döndü. Şimdi diğerleriyle birlikte aşağıda, bu yüzden teşekkür ederim."

Violet minyon sarışına küçük bir gülümseme verdi. "Asıl benim sana teşekkür etmem gerekiyor."

"Lafı bile olmaz. O saraydan çıktığım ve bir kez olsun işe yaradığım için mutluyum." Bir an Violet'e baktı. "Uzun bir yoldan geldin, Violet."

O haklıydı. Violet artık kendini o kadar zayıf ve çaresiz hissetmiyordu. Artık yalnız hissetmiyordu. En karanlık anında bile mücadele etmişti. Hayatta kalmıştı.

Annesi, *piçlerin kazanmasına izin verme*, demişti. Violet parmaklarını kollarındaki inişli çıkışlı yara izlerinin üzerinde gezdirdi. Annesi .

Onlara karşı savaşarak en az onlar kadar kötü olmuştu. İyileşmenin en iyi yolu affetmek ve hayatına devam etmek olabilirdi.

"Belki benim için yapabileceğın son bir şey vardır," dedi Ada'ya.
"Gitmeden önce."

CHAPTER 48

Indigo, Tarikat'taki kadronun evindeki odasında uyandı. Perdeler çekiliydi. Kendini bok gibi hissediyordu. Violet yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu.

"Hey," diye .

Başını kaldırdı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar muhtemelen uyumadığını gösteriyordu. Adam elini uzattı ve kadın yanına gelip uzandı. Tek kelime etmedi. Ses yoktu. Ama onun rahatlamasını, kızgınlığını, sevgisini hissetti... hepsi aralarındaki bağdan ona doğru akıyordu. Kız onun yanına kıvrılıp yüzünü boynunun kıvrımına gömerken ona sarıldı. Teninde bir ıslaklık hissetti. Gözyaşları.

"Hey, hey... ağlama." Başının arkasını kavradı ve okşadı. Karmakarışık saçlar. Dağınık. "Ben iyiyim Vi."

Başını salladı ve ona sarıldı. Göğsünün etrafında bir bant daraldı. Belki de başka biri iyi değildi. Neredeyse soramayacak kadar korkuyordu.

"Kim?" diye sordu. "Kim burada değil?"

"Saatlerdir uyuyorsun." Burnunu çekerek, göz göze gelebilmek için doğruldu. "Çok şey olmuş gibi hissediyorum. Peaches'i daha yeni buldular."

"O iyi mi?"

Başını salladı. "Haze'in odasında ama..."

Dirseklerine kadar kalktı. "Haze?"

Yüzü allak bullak oldu ve ellerine kapanarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözlerinin arkasındaki bir yanma gözlerini kırıştırtmasına neden oldu. "Öldü mü?"

"Bilmiyorum. Peaches sürekli onun adını haykırıyordu. Ash onu buldu ve tünel çökmüştü. Elleriyle madene girmeye çalışıyordu ama Ash onu... kraliçe ordusunu göndermeden önce aldı." Sabit gözleri Indigo'nunkilerle buluşmak için kalktı. "Peaches, Haze'in İyi Kutsanmış eşi."

Avucunu Violet'in pürüzsüz ön kolunda gezdirdi ve bir vuruşla onu yatıştırdı. "Aralarındaki bağ sayesinde onu hissedebilir mi? Yaşayıp yaşamadığını kontrol edebilir mi?"

Violet kaşlarını çatarak gözyaşlarını sildi. "Bu iyi bir soru. Sormak hiç aklıma gelmedi. Ben de öyleydim ve o da benimle konuşamayacak kadar perişan haldeydi."

"Sorun yok." Indigo doğrulup oturdu ve yüzündeki saçları düzeltti. "Gidip bakacağız."

Başını salladı, hareket etti ve sonra ona geri döndü. Omuzlarının duruşundan daha fazlası olduğu anlaşılıyordu.

"Shade uyandı," dedi. "Kanımı içmek istemedi ama zorla içirmek zorunda kaldım." Gözleri tekrar yaşardı. "Benden nefret edecek ama başka yolu yoktu."

"O yaşıyor," diye hatırlattı Indigo ona. "Senden nefret etmeyecek. Nefret edecek
-"

Gerçek kötü adamı hatırladığında Indigo'nun damarlarında öfke ateşlendi
Burada... sadece Maebh değil, Legion da. Onları kandırmıştı. Onların gazabını hak eden kendisiydi. Çenesini sıkın Indigo bacıklarını yatağın kenarına doğru salladı ve pantolonunu çekiştirdi. O piçi öldürmenin bir yolunu bulacaktı.

"Neden senden gelen bir tür öldürme niyeti hissediyorum?" Violet sordu.

"Lejyon," diye .

Pantolonunu giydi ve aklında tek bir düşünceyle kapıya doğru yürüdü: intikam. Violet göğsüne bir yumruk atarak onu durdurdu.

"Yapma," dedi. "İnan bana, geri döndüğümde ve yüzünü gördüğümde ben de aynı şekilde hissettim."

"Violet," dedi inanamayarak. "Onun yüzünden neredeyse hepimiz ölüyorduk. Haze hâlâ orada, o deli kraliçeyle birlikte."

"Hayır," dedi çenesini kaldırarak. "Legion sayesinde yaşadık." "Ne?"

"Sen dışarıdayken Legion bana her şeyi anlattı. Bir süre önce, Altı-Varen'deki Kahin bir imgelem görmüş. Aslında birden fazla. Bu görevin birden fazla şekilde sona ereceğini görmüş ve sadece birinde hayatta kalmışız. Senin ve Shade'in beni kurtarmak için o hücreye inebilmenizin tek yolunun kraliçenin sizi kendisinin sanması olduğunu biliyordu. Eğer sizi benimle yalnız bırakacak kadar kayıtsızsa."

Indigo'nun boğazından alçak bir hırıltı çıktı ve başını salladı, bırakamayacak kadar öfkeliydi. Yumruklarını iki yanında sıktı. "Hâlâ biliyordu. Bizi uyarabilirdi."

"Onları koruyan tek şeyden vazgeçti," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

Violet'in elleri boynuna kadar uzandı, sonra arkasında kenetlendi. "Onları öldürebilirim, Indigo."

"Sluagh mı?"

Başını salladı, gözleri ciddiye. "." "Nasıl?"

"Maebh içtiğin Sluagh kanı sayesinde seni kontrol edebiliyordu. Onu yok edebilmem için ışığıma o kadar çok güç yüklemeliydim ki senin bedenine girebilsin. İşe yaradı. Kraliçenin Sluagh'ı üzerinde de işe yarayacak."

Ellerini boynunda kenetledi. "Anlamıyorum."

"Basitçe söylemek gerekirse, güneş oldum. Yayıdığım ışık o kadar iyon ve enerji doluydu ki, doğrudan bedenlerinize ışınlandı ve hücrelerinizi yakıp yok etti." Derin bir nefes aldı. "Teorik olarak, eğer Sluagh'la tekrar karşılaşsak, aynı şeyi yapabilirim. Onları yok edebilirim. Legion bunu biliyordu. Onları yok etmenin anahtarını bana vereceğini biliyordu ama yine de yardım etti."

"O zaman onu öldürebilirsin. Legion'u öldür."

Güldü ve sonra bir an için kederli göründü. "Belki de başlangıçta istedikleri buydu."

"Ben ciddiye," diye hırladı.

Sadece şefkatle göğsünü okşadı. Ellerini onun kollarında gezdirdi ve öfkesinin geçmesine izin vermeye çalıştı. Tam o sırada tuhaf bir şey fark etti. Aşağıya baktı.

"Cildiniz pürüzsüz," not etti. "Yara izleri nerede?"

Violet dudağını ısırđı. "Ada'dan onları iyileştirmesini istedim. Umarım bu boşuna değildir."

Indigo'nun boğazı duygusallıkla kapandı. "Vi," diye mırıldandı, parmak eklemlerini çenesine sürttü. "Onları nefret ediyordum çünkü acı çektiğini bilmekten nefret ediyordum."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Bunu yaptım çünkü sana senin olduğum anlamına gelen bir şey vermek istedim. Başka kimsenin görmediği bir şeye sahip olduğunu. Yeni bir şey. Umarım sen-"

Sözlerini yutarak onu öptü. Daha fazlasına gerek yoktu. Aralarındaki tüm bağı hissetmişti. O her zaman onun olmuştu ve vücudundaki tüm yeni noktaları öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Sonraki bir saat boyunca tam olarak bunu yaptı. Eşini yeniden keşfetti, vücudundan zevk aldı ve her hatlarını öğrendi. Seviştiler, bu sefer odalarının etrafında gizlilik kordonları vardı. Bu anı kimseyle paylaşmak istemiyordu.

İşlerini bitirdiklerinde, terli ve nefes nefese yatağının çarşaflarında, sessizce oturdu ve göğsünü okşadı.

"Hadi gidip Peaches'i görelim."

Peaches'ı Haze'in odasına yerleştirdiler. Indigo'nunki kadar karanlıktı ama o mum yakmayı reddediyordu. Indigo Violet'le birlikte içeri girdiğinde, parlak renkli saçları olan küçük kadın yatağa uzanmış, bir topun içine kıvrılmış, işaretili eli yüzünün altında ve usulca parlıyordu. Yüz ifadesindeki yıkım Indigo'nun kalbinin sıkışmasına neden oldu. Bu küçük peri benzeri dişi Haze ile çiftleşmişti.

Violet'e baktı, aniden hediyesi için, kanı için, her şeyi için çok minnettar oldu. Yaptığı şeyi yapmamış olsaydı... yatakta harap olmuş bir yüzle yatan kendisi olabilirdi.

Ada odaya girdi, koluna hafifçe dokundu. "Seni ayakta görmek güzel, Indigo. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Tamam." Teşekkürlerini eliyle imzaladı. "Bizi kurtardınız."

"Bundan bahsetme," diye fısıldadı. "Ama belki... eğer yapabilirsen... Jasper'ı yakında bulabilirsin. Seni ve Shade'i geride bıraktığı için çok üzęün."

Belki onun içini rahatlatabilirsin?"

"Başka bir şey söyleme," diye cevap verdi. "Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

Eşim her şeyden önce gelir."

Şifacı minnettar bir gülümsemeyle, yatağın birkaç adım ötesinde durmuş Peaches'ı izleyen Violet'le sessizce konuşmaya gitti, elleri yanında kıpırdanıyordu. Indigo henüz ayrılamıyordu. Haze'in hayatta olup olmadığından emin olması gerekiyordu... Bu yüzden kapının yanındaki duvara yaslanıp gölgelerden uzak durdu.

"Ona bakmama izin vermiyor," dedi Ada Violet'e. "Elleri kesik. Her tarafı yara bere içinde. Bakıma ihtiyacı var."

"Ben onunla konuşurum." Violet yatağa doğru ilerledi ve yavaşça oturdu. Bir elini Peaches'in koluna koydu. "Peaches, Ada'nın seni kontrol etmesi gerekiyor."

"Ben iyiyim," diye burnunu çekti. "başımdan."

Violet kendini toparlayıp bir sonraki soruyu sormadan önce Indigo'ya sert bir bakış attı.

"Peaches... bağ. Haze'i hissedebiliyor musun? Yaşıyor mu?"

"Bu benim hatam," dedi Peaches, sesi kısıktı. "Depremi ben yaptım."

"düşünme."

"Ama o bendim. Benim yeteneğim. İmplantı çıkardım ve oldu."

Violet'in omuzları çöktü ve Indigo'nun kalbi onlarla birlikte attı.

"Hey," dedi Violet. "Işığım ilk çıktığında yanlışlıkla Indigo'yu kör ettim. Ayrıca az önce Indigo ve Shade'e radyasyon zehirlenmesi yaşattım. O iyi. Beni affetti."

Indigo gülümsedi. Aralarındaki ilişkinin bu yönünü seviyordu. Onun kendisini her zaman affedeceğini zaten biliyordu, tıpkı onun da kendisi için aynı şeyi yapacağını bildiği gibi. O laboratuvardan çıkmanın bir yolunu kendisi de bulabilirdi ama o riskli olanı yaptı. Şansını denedi ve onu kurtarmayı seçti. Shade'i kurtarmak için. Birkaç hafta önce onları çürümeye terk edebilirdi.

"Ne yaptın?" Peaches sordu. "Radyasyon mu?"

"Uzun hikâye. Ama ışığımı Sluagh'a zarar verecek bir şeye dönüştürdüm. İşe yaradı. Dışarı çıktık."

Peaches bakakaldı. "Sen... ultraviyole mi oldun?"

Violet ofladı. "Bana bir daha asla öyle deme."

Gülüştüler. Sadece birazcık.

"Her neyse," diye mırıldandı Violet. "UV'den çok gama ışını gibiydi ama-tamam, kapa çenenin Violet. Yine yapıyorum." Önce Peaches'in mavi işaretlerine, sonra da kendisinininkilere dokundu. "Dinleyin. Bu bağ bizi eşimize bağlıyor. Bunun zor olacağını biliyorum ama onu hissetmeye çalışmalısın."

Şeftali Violet'e kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Konsantre olursanız, bağlı duygularınız aracılığıyla eşinizi hissedebilirsiniz," dedi. "İndigo'yu burada yanımda olmasa bile hissedebiliyorum."

Peaches doğruldu ve burnunu sildi. "Bunu bilmiyordum."

"Dene bakalım. Gözlerini kapat ve bağa odaklan."

Violet, Peaches'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve gözleri kapalı, sessiz bir şekilde birlikte oturdular. Peaches çok küçük, ürkek ve yetersiz beslenmiş görünüyordu. Tıpkı Violet'in İndigo'yla ilk tanıştığında olduğu gibi. Şimdi kıyaslandığında, yanakları parlıyordu ve kıyafetlerini doldurmuştu. Yüzündeki yorgunluğa rağmen Violet güçlü görünüyordu.

"Ne hissediyorsun?" Violet sordu.

"Ne bilmiyorum."

"Kalbinin diğer yarısını arıyorsun."

İndigo'nun boğazı kapandı. Violet'in gözleri ona kaydı ve gülümsemeyi bile beceremedi. Çok fazla duygu ona çarptı. Dondu kaldı.

"Hissediyorum... Hissediyorum..." Peaches ağlamaya başladı ve İndigo bakamadı. İndigo kendini en kötüsüne hazırlayarak ayaklarına baktı ama kızın sesi tekrar ona ulaştı. "O orada, Violet. Aman Tanrım. Onu hissedebiliyorum."

İndigo'nun içinden bir rahatlama dalgası geçti. Başını ellerinin arasına alarak duvara yaslandı. Ada'nın bakışları yumuşadı. Gülümsedi ve İndigo'nun omzuna dokundu, sonra yatağa doğru bir adım attı. Sadece bir adım. Orada olduğunu ve yardıma hazır olduğunu gösterecek küçük bir şey.

"Güzel, bu iyi," dedi Violet. "Eğer Haze yaşıyorsa, onu bulacağız. O bize dönene kadar durmayacağız."

Peaches başını salladı, gözyaşları kirli yüzünden aşağı süzülüyordu. Indigo onun da banyoya ihtiyacı olduğunu fark etti. Zavallı dişi çok uzun zamandır tutsaktı.

"Şeftali," dedi Violet nazikçe, "Ada'nın sana bir göz atmasına izin vermelisin. Haze kendine dikkat etmeni isterdi."

Başını salladı. "Söz verdim."

"Güzel." Violet ayağa kalktı ve Ada'ya el salladı. "Ben kapının hemen dışında olacağım."

Önce Indigo çıktı ve koridorda bekledi. Violet odadan onu kollarının arasına aldı ve bırakmadı. Onun kokusunu içine çekti ve derin bir tatmin duygusuyla onu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Haze iyiydi. Bir yerlerde. Muhtemelen hâlâ kraliçenin pençesindeydi ama hayattaydı.

"Şimdi ne olacak?" Violet sessizce sordu. "Yani... ona nasıl ulaşacağız?"

"Maebh açıkça Kuyu'nun kanunlarını çiğniyor. Tahminimce Tarikat Kışlık Saray'a ve zindanlara baskın düzenleyecek ama o zamana kadar metalini saklamanın bir yolunu bulmuş olacak. Laboratuvar gitmiş olacak. Eğer bir şey görürsek, o da yerleştirilmiş olacaktır."

"Bu hiç adil değil."

"Olan oldu." "Ya

Haze?"

"Onu yakalayacağız," dedi gururla parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Elimizde sen varsın, dünyanın gördüğü en büyük silah. Peaches Haze'i hissedebiliyor. Ona nasıl ulaşacağımızı bulacağız. Ve Maebh'i nasıl durduracağımızı bulacağız. Hemen olmayabilir ama ."

"Bu nasıl yanına kâr kalabiliyor?" Violet homurdandı.

"Çünkü o kraliçe, yaşlı ve güçlü ve oyun oynamayı seviyor." Indigo kaşlarını çattı ve Gastnor'u dişleriyle nasıl parçaladığını düşündü. Kanın içinde anılar vardı. Tuhaf anılar. Kaşlarını çattı.

Aklına bir şey geldi. *Örümcek ağları tavandan mobilyalara ve yere kadar . Toz altında boğulan bir çocuk odası. Bir zamanlar tıpkı tacı gibi boynuzlardan ve dikenlerden yapılmış bir beşik...*

"Gastnor'un kanında bir şey gördüm," dedi. "Örümcek ağlarıyla kaplı bir çocuk odası ve ortasında duran kraliçe."

"Çocuğu var mı?"

"Hiç öyle düşünmemiştim ama belki de öyledir. Belki de dışarıda bir yerlerde bir varisi vardır."

"Belki de ölmüştür. Belki de çocuk sahibi olamıyordur. Belki de biri ondan çalmıştır, kim bilir!"

"Her şey mümkün olabilir."

İndigo içini çekti ve eşini tekrar kollarının arasına aldı. "Artık kraliçe hakkında konuşmayalım. Bu gece olmaz. Çok fazla zamanımızı aldı."

Sessizlik içinde kucaklaştılar. Odada geçen konuşmaları duymazdan gelmeye çalıştı ama Ada'nın söylediği bir şey kulaklarını alarma geçirdi. Violet onun duruşundaki değişikliği fark etti.

"Ne oldu?"

"Bunu söylemek bana düşer mi bilmiyorum."

"İndi," diye hırladı. "Bana ihtiyacı varsa, hemen şimdi söyle."

Yüzünü buruşturdu. "Bir dakika içinde sana ihtiyacı olacak. Alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı olacak. Violet... Peaches hamile."

Kadın ağzını kapattı, gözleri sorguluyordu ve adam başını salladı. Haze'inmiş.

"Oraya gitmelisin," diye mırıldandı, ama gitmeden önce onu geri çekti. "Bekle."

Ona geri döndü, ona baktığında gözlerinde büyük bir sevgi vardı.

"Orada söylediklerini duydum ve bir şeyi bilmeni istiyorum. Sen sadece kalbimin diğer yarısı değilsin Violet. Onun atmasının sebebi. Sen benim ayımsın."

"Moon?"

Sırıttı. "Eğer kaybolursam, gökyüzüne bakar ve ayı görürdüm. Tanrıçamızın üzerimizde parladığını görür ve iyi olacağımı bilirdim. Belki de sadece seni bekliyordum."

"İndigo," diye nefes aldı, gözünde bir damla yaşla. "Eğer ben aysam, o zaman bana parlamam için bir sebep ver."

"Bunun için bana hiç ihtiyacın olmadı Vi. Her zaman içinde vardı."

"Belli ki. Ama bunu bana gösteren sendin." Parmağını adamın dudaklarında gezdirdi. "Umarım bana verdiğin şeyi ben de sana verebilirim."

Ona göz kırparak sıırttı. "Bana sonra verirsin."

"Yine mi?" Güldü, sonra gözlerinden mutluluk gözyaşları süzüldü. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Öpücüğü ona ne kadar çok şey bildiğini ve onu sonsuza kadar gölgede tutabileceğini anlatıyordu ama geri çekildi. Şu anda ona ondan daha çok ihtiyacı olan biri vardı. Karanlık kapı aralığından içeri baktı.

"Sizin gücünüze ihtiyacı var," dedi. "Yaklaşmakta olan şey için hepimize ihtiyacı olacak."

Violet gözlerinde çelik gibi bir kararlılıkla aynı fikirdeydi. "Maebh şu anda yakut kırmızısı elbisesinin içine sığıyor olsa iyi olur çünkü Haze'i geri alana kadar onun üzerine gitmeyi bırakmayacağım." Derin bir nefes aldı. "Bunu fark etmem uzun zaman aldı ama güç sandığım şey . Parçalara ayırma yeteneği değil." Koridorda, kadro üyelerinin uyuduğu diğer odalara göz gezdirdi. "Mesele bu, İndi. Bu bir aile ve ben hepsini korumak için canımı dişime takıp savaşacağım."

Son.

NE VAR NE YOK?

Haze ve Peaches'in hikayesi 2021'in sonlarına doğru gelecek.

Bu kitabın basılı baskısında, yazar Lana Pecherczyk tarafından illüstrasyon, stok görseller ve photoshop karışımı kullanılarak tasarlanan ve resimlenen 20'den fazla siyah beyaz resim yer almaktadır.

Bazı örnekler için okumaya devam
edin...

[Basılı baskıyı Amazon'da bulabilirsiniz](#)

Basılı baskıyı Amazon'da bulabilirsiniz

DIĞERLERINE BİR GÖZ ATMAYA NE DERSİNİZ?

[Abone Ol.LanaPecherczyk.Com](http://Abone.Ol.LanaPecherczyk.Com)

Eğlenceli sohbetler, çekilişler ve özel içerikler için Lana's Angels Facebook Grubuna katılın.

<https://www.facebook.com/groups/lanasangels>

Lana'nın ödüllü Süper Kahraman Romantizm serisinden bir alıntı için Okumaya Devam Edin. Fae Muhafızlarını sevdiyseniz, bu kanunsuz aileyle vakit geçirmeye bayılacaksınız.

[Kindle Unlimited'ta mevcut.](#)

CHAPTER 1

EVAN LAZARUS

H

Yabancı bir yerde uyandım.

Kalın, keskin hava karanlıktan ciğerlerine sürüklendi.

Başı çarpıyor ve vücudu ağrıyordu.

Acı noktası. Altında yumuşak ve pütürlü. Yanları sert ve soğuktu. El yordamıyla etrafta dolaştığında, hareketleri kokuşmuş kokuyu karıştırdı. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Çöp kutusu.

Ve eğer bir çöplükte saklandıysa, büyük ihtimalle savaş üniformasını giyiyordu; deri pantolonunu hızlıca yoklayıp kapüşonunu çekiştirmesi de bunu doğruluyordu. Elleri yapış yapıştı ve başparmağını işaret parmağına dokundurduğunda yapışkanlık devam etti. Burnuna götürdü ve kokladı. Tatlı, metalik, yoğun: Kan.

Ama kimin?

Peki buraya nasıl geldi?

Panik göğsüne kök salmadan önce kendi kendine düşündü: *Evan Lazarus. Senin adın Evan Lazarus. Ölümcül günah kıskançlıkla savaşıyorsun. İnsanları kurtarıyorsun.*

Bazen.

Olabilir.

Korkunç bir şey yapmış olmalıydı... saklanmaya değer bir şey. Ve yardım çağırmak yerine saklanmıştı, çünkü Ölümcül Yedili ona neden yardım etsin ki? Onlar sadece onun ailesiydi.

Evan çöplüğün kapağını kaldırmak için hamle yaptı ama bir acı gövdesini delip geçti. hissi bir önceki gecenin anılarını getirdi

baş döndürücü bir sel halinde yanıp sönüyordu. Birden fazla çift el onu yere düşürdü. Yumruklar göz çukurlarına ve elmacık kemiklerine çarptı. Kör edici bir acı. Şişmiş görüş. Botlar karnına vurdu. Ciğerlerinden hava hırıltıyla çıktı. Kaburgalarına, çenesine, dizlerine bir levye. Sertçe karşı koydu ama onu acımasızca yere yatırdılar, eklemlerinde acı çığlık atana kadar uzuvlarını genişlettiler, gövdesini daha fazla şiddete karşı savunmasız bıraktılar... sonra boyun eğdi, gülümsedi ve güldü. Çünkü bunu hak etmişti.

Evan anıyı silmek için eliyle yüzünü ovuşturdu ama saldırganın sözleri geri geldi: *"Eğer onaylanmak istiyorsan, evlat, yanlış yerdesin. Sana söylediğimiz gibi kavgayı bırakmalıydın."* Sonra ışıklar söndü.

Evan karanlık çöplükte yatıyordu, gözleri kapalıydı, vücudundaki her ağrının ve acının farkındaydı. Onu ölüme terk etmişlerdi.

Ama ölmemişti.

Sonsuza kadar orada kalamazdı.

Şansını deneyerek kapağı itip açtı ve duvara çarpmasına izin verdi. Tatlı, berrak hava ciğerlerini yaktı ve tazelikten neredeyse boğulacaktı. Şafak, yüksek ve köhne şehir manzarasının üzerinden süzülüyor, sokak duvarlarını keskin bir renk cümbüşüne dönüştürüyordu. Başka bir gün olsa bu atmosferik manzarayı resmedecek kadar huşu içinde olabilirdi ama bugün ruh hali gökyüzü gibi bulanık ve ağırdı.

Yakında yağmur yağacaktı ve lanet olsun, dövüşçü derileri ıslandığında sürtünüyordu. En azından bir gece önce dövüş ringinde boks torbası olmasına izin vermeden önce silahlarını evde bırakmıştı.

Çöp konteynerinde plastik bir torba aradı, sonra sürünerek dışarı çıktı ve ceketini ve ağız atkısını çıkardı, üzerinde eskiden beyaz olan bir tişört ve kan lekeli deri pantolon vardı.

Birdenbire sağ tarafındaki hava dalgalanarak duyularını ateşledi. Bir merminin avucuna çarpması için kolu tam zamanında fırladı, parmakları içindeki nesnenin üzerine kapandı. Bir beyzbol topu. Farkındalığını dışarı itti, kıskançlığı aradı. İşte orada. Sağa doğru. Ölümcul günah duygusu ona doğru süzüldü, pis tüylü parmaklar gibi bağırsaklarında kıpırdandı, aramak ve yok etmek için yoğun bir açlık uyandırdı. Bu doğaüstü altıncı his tüm kardeşlerinde vardı ama her biri farklı bir günahı hissediyordu. Eğer peşine düşmezlerse

günahkârların en kötüsünü ortadan kaldırır ya da kontrol alırsa, bu his onları çıldırtacaktır.

Belki de çoktan olmuştur.

Cardinal City'de bir sürü günahkâr vardı. Bir

sürü kıskanç.

Savaşma dürtüsünü bastırdı. Bu özel kıskançlık duygusu küçüktü.

Ufacıktı. Zaman ayırmaya değmezdi.

Çocukları var. İki .

Kahretsin.

Onu savaş çıkarken görmüş olabilirler.

"Hey, iyi yakaladınız bayım. Keşke ben de o kadar iyi olsaydım."

Küçük kirli bir lejyoner koşarak geldi. Yanaklarında kir vardı. Pantolonunun paçaları kir içindeydi. Spor ayakkabılarında delikler.

"Hey sen, çocuk." Evan ceketini ve atkısını plastik torbaya tikiştirerek sırrının kanıtlarını sakladı. "Eve git. Daha erken."

Çok erken. Ya da geç. Karar veremedi. Kuru boğazı bir içki için yalvarıyordu. Ve bir aspirin. Ayrıca bir duş ve ardından uyku ve onun getirdiği tatlı unutkanlık. Josie dövme dükkânını açmayı kendi başına başarmak zorundaydı, yatağı onu çağırıyordu.

Sabahın erken saatlerinde işe gidenler şehre saldırmaya başladığında birkaç metre ötedeki ara sokak çıkışından ışıklar parladı. Evan ters yöne döndü, karanlık bir nokta bulma niyetindeydi, böylece çatılara vurabilir ve ölmekte olan gölgeleri eve kadar takip edebilirdi.

Yangın çıkışı ileride. Mükemmel.

Yürürken, topu omzunun üzerinden körlemesine fırlattı. Çocuk topu eldiveninin içinde yakalayınca bir hayret çığlığı hedefini vurduğunu kanıtladı.

Çocukların kıskançlığı Evan'ın midesinde yankılanarak üç katına çıktı ve peşinden koşarak bir imza istediler.

Çifte bok.

"Neden bir imza istiyorsun?" diye sordu, suları test ediyordu.

"Çünkü sen de *onlardan birisin!*"

Evan plastik poşetini yumrukladı. Durdu. Döndü.

İkinci çocuk solgundu ve geniş mavi gözleri vardı. Koyu renk saçları tepesinin ortasında doğal bir Mohawk ya da cehennem gibi bir inek saçı şeklinde toplanmıştı.

yalamak. Kirli yanaklarının arkasında iller saklıydı. İlk ocuk büyük boy bir Yankees formasıyla yüzüyordu. İkincisinden daha uzun ve benzer yüz yapısına sahipti. Kardeş olmalılar. Yankee ocuk topu elinde tutuyordu.

"Kimden biri?" Evan sordu.

"Bilirsiniz, lmcl Yedili." En küçük ocuk hevesli bir ekirge gibi etrafında zıpladı, dikenli saçları zıplıyordu.

"Yanlış bir fikre kapılmışsın evlat."

En büyükleri ona sert bir bakış fırlattı. "Biz aptal değiliz. Ya da kr _."

"Evet, kr," diye ekledi en genç olanı.

"Ceketini gördük. Ceket." Ceketini kıpırdattı. kaşlarını çattı ve Evan'ın elindeki plastik torbaya baktı.

Evan inledi ve sonra onlarla nasıl başa çıkacağına karar verirken derin bir nefes aldı. Siktir et. Onlar sadece ocuktı. Onlara kim inanırdı ki? "Muhtemelen iyi bir fikir değil. şu sıralar pek popüler değilim."

"Sorun değil, Bay lmcl efendim, sizden hoşlandım."

Bu üç küçük kelime Evan'ı kalbinden bıçakladı.

"O zaman ikimizden biri oldu." Yangın merdivenine doğru yürümeye devam etti.

"Hadi, lütfen?" ocuklar topu uzatarak onun önünde geriye doğru koştular. "Sadece bir dakika sürececek. Vay canına. Bu kan mı? Kötü adamları mı yakaladınız?"

Sadece kendisi.

Evan kaçış merdiveninin altında durdu ve i çekti. Onlarla konuşmaması gerekiyordu ama birilerinin, hatta birkaç bcrn bile inançlı olması güzeldi.

"Beyzbol topumu imzalar mısın? *Lütfen*."

Yankees'li ocuk gülümsedi ve topu yukarı fırlattı, eldiveniyle yakalayıp gösteriş yapmak niyetindeydi ama yuvarlak mermi onun yerine yangın merdivenine çarptı. Yüksek bir çınlama sesi duyuldu ve paslı açılır kapanır merdiven düştü.

"Dikkat et!" Evan bağırdı.

ocuğu iterek yoldan çekti ama kırık merdiven kendi omzuna saplandı. Ağır bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve

Merdivenin aşığı doğru itmesi ve bir önceki geceden dolayı zaten bitkin ve ağırlı olması dışında, sakatlayıcı acı boyunca nefes aldı.

Nefes aldı.

Omzuna acı saplandı ve gözlerinin önünde siyah noktalar dans etti. Neredeyse görüşünü kaybediyordu.

Bunu yapabilirdi. Özellikle de çocukların önünde. Önceki geceyi siktir et. Hâlâ iyileşmekte olan yaralarını siktir et. *Hadi, Evan. Yap şunu.*

Gözlerini sıkarak odaklandı ve hazır olana kadar sisin içinden nefes aldı. Sıkıca kavrayarak mızrağı etinden kaldırdı. Islak, yırtılırcasına bir sesle irkildi ama kendini tehlikeden kurtardı. Tuğla duvara, ufalanan harca ve kayaya çarptığında acı başının arkasını parçaladı. İçinden yeni bir mide bulantısı dalgası geçti.

Mükemmel. Kendini bile kurtaramadı.

Küçük bir çocuğun sesi acısını böldü. "Mason, pek iyi görünmüyor."

"Evet. Bay Ölümcül, efendim, iyi misiniz?"

Bu tartışılabilirdi. Gülmeye çalıştı ama boğuk bir ses çıktı.

Kardeşlerini bu durumda göremezsiniz.

Evan bulanıklığın içinden odaklanabilmek için gözlerini kırptırdı. Dudağını ısırdı ve Yin-Yang dövmesini görmek için bileğini yüzünün önünde tuttu. Biyolojik olarak işaretlenmiş mürekkep çok fena kaşınıyordu ve neredeyse siyahtı. Dengenin canı cehenneme. Hepsi bir yalandı.

"Bay Ölümcül, efendim?"

"Bana efendim demeyi kes." Evan dişlerini sıktı. "Git buradan. Ben başımın çaresine bakarım."

"Ama siz bir keresinde arkadaşımı kurtarmıştınız," dedi büyük çocuk. "Bombalamadan sonra. O... o bir duvarın altında sıkışmıştı ve siz... siz onu çıkardınız. O size yardım edebilir. O bir doktor. Herkese yardım eder. Hadi, Bay Ölümcül, efendim. Kalkmanız gerekiyor." Çocuğun küçük elleri Evan'ın büyük kollarını kavradı ve çekiştirdi ama nafile. "Mason, bir ambulans çağır."

"Hayır," demeye çalıştı Evan ama homurdanarak çıktı sesi. Hastaneye ihtiyacı yoktu, sadece birkaç dakika ve özel vücudu onun icabına bakacaktı.

diğerlerinden. Keşke bunu onlara söyleyebilseydi ama çocuk çoktan uzaklaşmış gibiydi. Evan kayıyordu, kafası yüzüyordu, duvarlar soluyordu. Küçük ayak sesleri yankılandı. Bir siren sesi duyuldu. Sokak bulanıklaştı, öfkesi kadar siyahlaştı ve her şey soldu.

CHAPTER 2

DR. GRACE GO

"**E**xtra! Ekstra! Kardinal Bombalamasının üzerinden iki yıl geçti!
Yeni ipuçları failleri bulabilir."

Grace Go gazeteyi görünce olduğu yerde durdu.

Çocuğun güçlü sesi kalabalık kaldırımda ve sabah kalabalığında yankılandı. Biri ona arkadan çarptı ve küfretti. Omzunun üzerinden aceleyle bir özür diledi ve ayaklarını ezici kalabalığın yolundan çekmeye zorladı. Acil servis doktoru olmak ona olağanüstü oyunculuk becerileri ve duygusal kontrol kazandırmıştı. İşin sırrı kendini dünyadan soyutlamaktı. Travmanın yarattığı duygulardan uzaklaşmak. Hayatınızı meşgul geçirin ve kendi ıstıraplarınıza odaklanmaktan kaçının. Çantasına buruşturarak koyduğu mektup ve kalın harflerle yazılmış başlığı gibi: *Dava Kapanış Bildirimi*.

Anne babasının ve diğer kırk dokuz masum insanın ölümüne neden olan bombalama olayını aydınlatmak için on dört günü vardı. Evsiz ve yoksul kalan insanlar için adaleti sağlamanın tek yolu buydu ve belki, sadece belki, ailesini huzura kavuşturabilirdi.

Yeni liderler kelimeleri kafasında dönüp dururken midesinde çarpık bir his çalkalandı. Kendini toparlamak için gözlerini kapattı ve titredi. Yaralı ön kollarını sertçe ovma onu zar zor ısıttı, çünkü midesinin çukurundaki soğukluk elemental değildi, suçluluktan. Hayatta kalmıştı. Ailesi ölmüştü. Bu asla olmamalıydı.

Biri aceleyle yanından geçerken omzuna bir darbe daha aldı.

"Özür dilerim," dedi başını kaldırmadan ve çantasını sıkıca kavradı.

Sokak sesleri yükseldi. Islak caddede lastikler kükrüyor, insan trafiğinin ağır ayak sesleri izdihama dönüşüyordu. Evsiz bir adamın bardağındaki bozuk paraların tekrarlayan şingirtisi omurgasını sarstı. Başı hafifledi. Başı dönüyordu. Tansiyonu düşmüş olmalıydı. Dün gece sadece dört saat uyumuştı, bombalamada gördüğü gizemli kadının kimliğini için internette araştırma yapmakla meşguldü ama bunu her gece yapıyordu. Bugün neden önemli olsun ki?

Çünkü iki yıl oldu, aptal. Ailesi onun çılgın çalışma saatlerinden bıkalı iki yıl oldu. Kendisinininkine yakın bir daire almaya karar vermelerinin üzerinden iki yıl geçti. Babasının kahkahasını ve annesinin tatlı, yumuşak sesini duyalı iki yıl olmuştu. Grace gözlerindeki yaşları sıktı ve her seferinde olduğu gibi acıyla başa çıkmaya karar verdi. Onu derinlerde bir yerde ezecek ve meşgul olacaktı.

Bir kutup esintisi gazeteci çocuğun sesini tekrar sokağın karşısına taşıdı. "... *Yeni ipuçları bize...*"

Kalbi durdu -yeni kurşun- ve yeniden atmaya başladı. İlk seferinde onu durduran şeyin ne olduğunu hatırlayarak, karşıya geçmek için ayağını kaldırımdan kaldırdı, ancak bir korna uyarıda bulundu ve bir nefesle geriye doğru sıçradı, caddeden aşağı yuvarlanan bir kamyonetin çamurluğunu kıl payı kaçırdı. Yola püskürtülen su, siyah kot pantolonunu soğukla yıkadı.

Adamın biri camdan dışarı küfrederek onu tersledi, sesi bir kez daha şehir hayatının kakofonisi tarafından hızla yutuldu.

Grace tekrar denedi. Bu kez her iki yönü de dikkatle kontrol ettikten sonra aceleyle diğer tarafa geçti ve yaklaştığında kirli gazeteci çocuk ona gülümsedi. Katlanmış bir yığın kâğıdın ve para için ters çevrilmiş bir beyzbol şapkasının yanında duruyordu.

"Hey Taco." Grace gülümsedi ve bir bozuk para kaldırdı.

Taco sıırttı ve ona katlanmış bir gazete uzattı. "Merhaba bayan. Grace. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Seni görmeyi hep sevmişimdir, Taco." Çantasındaki mektubu hatırladığında midesindeki soğuk çukur geri döndü. Bu mektup Taco'yu ve küçük kardeşini etkileyecekti. Gazetenin ön sayfasını taradı. "Yeni ipuçları, ha?"

Omuz silkti, sadece bir çocuğun yapabileceği gibi ilgisizdi. "Onlar değildi."

Sonra Taco ona kaygılı gözlerle baktı ve omzunun üzerinden kontrol etti. Ağzı bir şey söylemek ister gibi açıldı ama etrafta çok fazla insan vardı ve tekrar kapattı.

Tuhaf, diye düşündü Grace. Onun iyi olduğunu umuyordu. Bombalama olayından beri Taco ve küçük kardeşine karşı bir zaafı vardı. Grace gibi enkazdan çıkarılan tek bir teyze dışında ailelerinin çoğu patlamada hayatını kaybetmişti. Grace onlara kendi apartmanında bir daire bulmuştu ama kira kontrollü olsa bile kadın için idare etmesi zordu. Bir dakika kalıp Taco'nun iyi olup olmadığına bakmak daha iyiydi.

"Katılıyorum. Onlar olamaz. Aylardır kasabada görüldüklerini sanmıyorum. Muhtemelen vazgeçtiler ya da kayboldular," diye detaylandırdı Grace.

"Hayır... sadece bekliyorum." "Ne için?"

"Onlara inanacak biri."

"Evet, biliyorum dostum," dedi iç çekerek ve adamın saçlarını karıştırma isteğine karşı koydu. Büyük olasılıkla ödeme almak için çıkardığı şapkadan dolayı tepesi . "İnanacak bir şeyin olması güzel olurdu, değil mi?"

"Ciddiyim Grace. Onlar ."

"Koroya vaaz veriyorsun." Bombalamadan beri aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu. İlk bir ay boyunca polisler onunla dalga geçmiş ve çılgın hikâyelerini dinlemişti. Herkese beyaz cübbeler ve maskeler giymiş tuhaf insanlar gördüğünü anlatmıştı. Ancak kamera kayıtlarında bomba patlamadan önce sadece Ölümcül Yedili'nin şüpheli bir şekilde pusuya yattığı görülüyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, travma sonrası stres yaşadığını düşünmelerine şaşmamalı. Gördüğü şeyler kulağa çılgınca geliyordu. Hâlâ olayları kafasında organize etmekte zorlanıyordu. Bu konuyu toplum içinde konuşmaktan kaçınmak ve evde ele almak daha iyiydi çünkü ya biri video görüntüleriyle oynamıştı ya da o gerçekten deliydi.

"Dün geceki maçı izledin mi, Taco?"

"Elbette izledim. Biz kazandık!"

"Cardinal City kaybetmedi mi?"

"Hayır, bugünlerde kimse Kardinal'e gitmiyor. Merdivenin en altındalar. Bayan. Grace..." Taco sesini alçalttı ve onu yaklaştırdı. "Sana *gerçekten* bir şey söylemem gerekiyor."

Zavallı çocuk ona bir şey söylemek için can atıyordu. İşemesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Grace başını eğdi ve Taco'nun nefes alırken ciğerlerinden gelen hırıltıyı duyabilecek kadar yaklaştı. Tıkanmış gibiydi. İçeride çok fazla sıvı vardı.

"Bu sabah ara sokakta birini bulduk," dedi Taco. "Onu senin için hastaneye götürdük. Ve şunu dinle, o... iyiydi. Onunla konuşmanız gerekiyor."

Grace'in kaşları kalktı. Kurtarması gereken bir evsiz daha mı? Bu çocukların fedakâr masumiyeti kalbini ısıtsa da tehlikeyle flört ediyorlardı. "Yine gün doğmadan dışarı mı çıktın? Mahallenin güvenli olmadığını biliyorsun, Taco."

"Çok erken değildi."

"Taco!" Grace onu omuzlarından hafifçe sarstı. "Bu çok tehlikeli. Beni duyuyor musun? Bir daha asla geceleri dışarı çıkma. *Söz ver bana.*" Çaresizlik sesini gerginleştirmişti. Gece vardiyasında Acil'de gördüğü şeyler hâlâ kâbuslarına giriyordu. Sokaklar aptal ve şiddet yanlısı insanlarla doluydu, kesinlikle çocuklara göre bir yer değildi.

"Tamam, ."

"Söyle."

"Tamam. Bir daha karanlıkta dışarı çıkmayacağız."

"Güneş doğmadan önce birkaç dakikalığına bile olsa."

"Evet, tamam." Taco öksürdü.

"Güzel. Ve bu hırıltı kulağa iyi gelmiyor. Ne zamandır var?"

"Evet ama-"

Bir gölge ikisinin yanından endişe verici bir hızla geçerek Grace'in çantasını kaptı ve kabaca omzundan çekip aldı. Çanta kurtulurken neredeyse kolunu kaybediyordu. Kalabalık hırsız tekrar yutmadan önce şaşkınlık çığlığı dudaklarından zar zor çıktı.

"Lanet olsun!" Grace umutsuzca hırsızın gittiği yolu takip etti.

"Onu kovalamamı istiyorsunuz, Bayan. Grace?" Taco'nun sözleri bir miktar balgama takıldı ve parmaksız eldivenli ellerinin içine öksürdü.

Çantasının çalınmasından duyduğu rahatsızlığı üzerinden attı. Onu kovalamanın faydası yoktu. Çok hızlıydı ve zaten geç kalmıştı. Cardinal City'de soygunların haddi hesabı yoktu, bu yüzden asla değerli eşya taşımazdı. "Hayır, sorun değil. Zaten çantada pek bir şey yoktu. Yapacak işlerin var ve ayrıca, dediğim gibi, öksürüğün iyi gelmiyor. Yarın kliniğe gel ve beni gör, tamam mı? Söz mü? Gitsem iyi olacak."

Grace aceleyle el salladı ve Taco'nun itirazını zar zor duyarak sürünün arasına daldı. Taco'nun kendi kendine ilan ettiği sokakları temizleme misyonunu teşvik etmeyi bırakmalıydı. Kardinal Şehri kaybedilmiş bir davaydı.

Büyük yağmur damlaları düşmeye başladı ve kendini korumak için gazetesini fırlattı, birkaç blok ötedeki hastaneye varana kadar acele etti.

Acil durum girişinden içeri girdiğinde, çantasında kaybettiği eşyaları zihinsel olarak kataloglamıştı. Cüzdanını işe nadiren getirirdi çünkü kafeteryada bir hesabı vardı. Çantasında sadece telefonu vardı ve o da eski cep telefonu öldüğünde aldığı ucuz bir kullan-at telefondur.

Geriye mektup kaldı.

Grace acil girişini iterek geçti ve bekleme odasına girdi. Ağlayan bebeklerin, öksüren ve inleyen insanların sesiyle kalbi burkuldu. İçerisi ne kadar yürek parçalayıcı olsa da, ücretsiz klinik daha kötüydü ve haftada iki gün orada çalışmasının nedeni de buydu. O zavallı insanların tıbbi yardıma ihtiyacı vardı ve yoğun ortam onun boş ruhuna müzik gibi geliyordu. Triyaj bölümünün kapısından içeri girdiğinde kendini toparlamak için durakladı. Hastane kokuları burnuna hücum etti: dezenfektan; plastik; çamaşır suyu. Tüm bunlar ciğerlerine garip bir doğruluk hissi aşıladı. Burası onun ait olduğu yerdi.

O böyle .

Ve işinde iyiydi.

Grace güvenli alana girdi ve sınav bölmelerini geçti. Tüm yataklar doluydu ve tüm perdeler çekilmişti. Koridorda sedyede yatan bir adam yan yatmış uyuyordu. Durumu stabil görünüyordu, bu yüzden Grace onun şu an için olması gereken yerde olduğunu varsaydı.

Grace'in sağındaki bir perde açılıp kapandı ve Doktor Raseem Patel dışarı çıktı. Grace ve Raseem yıllar önce birlikte staj yapmışlar ama bombalamadan sonra ameliyattan çıktığında irtibatı kaybetmişlerdi. Önlük giymiş, boncuklu bir kolye takmış ve uzun siyah saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Modern, genç ve havalı bir doktor olmasına rağmen (Grace'in değil, onun sözleri), Raseem hastanedeki işini ciddiye alıyor ve kurallara harfiyen uyuyordu.

"Burada ne işin var Grace?" Raseem'in kalın kara kaşları kalktı. "Beni yanlış anlama, burada olmana sevindim ama... birkaç saat erken gelmedin mi? Az önce listeyi kontrol ettim."

Grace dudağını ısırdı. Herkesin içinde muhtemelen onu eve gönderecekti. "Biliyorum. Biraz yardımcı olabilirim diye düşündüm."

"Her zaman yardıma ihtiyacımız olacak, özellikle de acil serviste, ama... benimle yürüyün." Sesi uğursuz geliyordu.

Grace onu rotasyon panosuna kadar takip etti, orada elleri kalçalarında dikilmiş bakıyordu.

Cerrahların her birinin adının yanına Grace'in el yazısıyla yazılmış sarı bir kare yapıştırılmıştı. Bunları rastgele etrafa yerleştirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Birinin moral vermesi gerekiyordu ve bu kişi o da olabilirdi. Hemşireler yorgun, cerrahlar bitkin durumdaydı. Bilmesi gerekirdi, bir zamanlar o da öyleydi.

Kıskançlık kendi kalbinden başka bir şey yemezdi ve o bunu herkesten daha iyi biliyordu. Anne ve babasının hayatını kaybettiği bombalı saldırıdan sonra iyileşirken tek düşündüğü şey buydu. Endişesi çok fazla başını kaldırdı ve ameliyathanede bir kriz geçirmekten korktu, bu yüzden dışarıda kalmayı tercih etti. Ya suçluluk duygusuna ve kendinden nefret etmeye boyun eğecek ya da bunu kullanacaktı. Bu yüzden eskiden olduğu kişi için hayıflanmak yerine, çabalarını başkalarının daha iyi hissetmesini sağlamaya harcadı.

Post-it notlar, lise öğretmeni olan annesinden aldığı bir fikirdi. *Sizin bir anlık iyiliğiniz bir başkası için dünyalara olabilir.*

"Her şey yolunda mı, Raseem?" Notlardan nefret mi ediyordu? Çok mu müdahaleciydiler?

"Şey, işte böyle." Ona yan gözle bir bakış attı. "Rotasyondaki ilk yılınızda birlikte nasıl acil apandisit ameliyatı yaptığımızı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Adamın perikardiyal tamponadı vardı. Başına gelecekler düşünöldüğünde, tamamen sıra dışıydı. Onu kurtardığımızı hâlâ inanamıyorum."

"Doğru. Ama ne demek istediğimi anladınız." "Ugh." Bir soru mu vardı?

Grace durdu ve adamı inceledi. İnsanlar çoğu zaman konuşmadan konuşurdu ve bazen daha dikkatli bakmanız gerekirdi çünkü gerçek sakatlayıcıydı. Dudakları yanlara doğru kıstırılmıştı ve göz bebekleri büyümüşü. Yan taraftaki parmaklarının seğirmesini yakaladı. Kesinlikle bir şey yüzünden tedirgindi. Zihnini apandisit ameliyatına geri götürdü. Saatler sürmüştü ve birçok açıdan neredeyse bir felaketti. Hastanın masada kan kaybından ölmek üzere olması bir yana, bitkin haldeki Raseem dikişleri atmayı becerememiş, Grace de kimse farkına varmadan işi devralmıştı.

Grace adamın kolunu sıktı. "Merak etme, Raseem. Tekniğin rakipsiz. Stajyerler bile ne kadar harika olduğu konusunda dedikodu yapıyor. Bu iş sende dostum."

Ona yumuşak bir gülümseme verdi ve ensesini ovuşturdu. "Aptalca davranıyorum."

"Hayır. Sen değilsin." Ameliyathaneye geri dönmekten korkan oydu. "Bazen beklenmedik şeyler olur. Bilmediğiniz bir vakadan önce endişelenmeniz normaldir."

"Hiç ."

Yutkundu ve başka tarafa baktı.

"Özür dilerim," diye ekledi. "Bir süredir ameliyat yapmadığınızı biliyorum."

"Ve sen her gün oradasın. . Benim yaptığımı yap. Aradaki buzları eritmek için komik bir şeyler söyle."

"Evet, bu iyi bir fikir," diye mırıldandı dalgınca. "Bir şaka."

"Başka ne iyi bir fikir biliyor musun? Erken çıkmama izin vermek."

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Grace, Raseem'in sesindeki acıma tonunu duymamış gibi yaptı ve başını salladı.

"Tamam o zaman. Eğer gerçekten istiyorsan, sanırım orada fazladan yardıma ihtiyaçları var. Bakalım biri devredebilecek mi? Çılgın bir gece oldu. Beş dakika sonra burada buluşalım."

Evet. Zihinsel olarak yumruğunu sıktı. Bir an için adamın ona eve gitmesini ya da Personel Şefine haber vermesini söyleyeceğini düşündü. Grace personel soyunma odasına gitti ve yeni bir çift yeşil önlük giydi. Döndüğünde Raseem iPad'inde acil servis programını açmış onu bekliyordu.

"Hepsi biraz meşgul, de sana göstereyim dedim," dedi.

"Demek yoğun bir gece, ha?" Graced sordu.

"Meşgul ve deli. Nasıl olduğunu bilirsiniz. O kanunsuz kovboylar ortadan kaybolduğundan beri şehrin yokuş aşağı gittiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse bazen bu kadar delinin bir gecede ortaya çıkması için insanlara musluk suyunda uyuşturucu verip vermediklerini merak ediyorum. Birkaç çete bıçaklama olayı yaşadık, kurşun yaraları, bir başkası anüsüne salatalık soktu ve bir de özel olan var" dedi.

"Salatalık yeterince özel değil miydi?" Grace güldü.

Raseem ona iPad'i uzattı ve bir hasta dosyası getirdi. "Bu hastaya kısa bir süre danışmanlık yaptım. Delinme yarası bir hemşire tarafından temizlendi ve dikildi. Dikiş işini kontrol etmek isteyebilirsiniz. İç kanamadan şüpheleniyoruz, belki kaburgalarında kırık olabilir. Vücudunun her yerinde çürükler var. Teşhis tarama raporları yeni geldi. Henüz görmedim."

"Neden bu kadar özel?"

Raseem ona alaycı bir bakış attı. "Muhtemelen kafası iyiydi. Kıyafet çantasını vermek istemedi, içeri getirildiğinde görevlilerle kavga etti, biraz adi biri... İstedğini seç."

"Tehlikeli biri mi?"

"Eğer ona ilaç vermemiş olsaydık, belki. O büyük bir adam. Sadece taramaları kontrol edin ve iç kanama için ameliyata ihtiyacı yoksa onu dışarı çıkarın, sonra beni arayın. Gözlem ünitesinde."

Raseem ona iPad'i uzattı, dudaklarını minnettarlıkla kıpırdattıktan sonra uzaklaştı.

Tarama raporunu kontrol etti ve neredeyse çenesi yere düşecekti. Vay canına. Sadece vay be. Raseem bunu verdiğine pişman olacaktı.

CHAPTER 3

EVAN LAZARUS

F Evan göz ucuyla annesinin hastane yatağının yanında volta izledi. Annesine odaklanmayı tercih ederek Önündeki hurda kâğıda bakarak onun mırıldandığı küfürleri duymazdan geldi ve yerde bulduğu HB kalemle karaladığı portrenin çizgilerini takip etti.

"Yani, seni buna hazırlamamış değilim," dedi Mary Lazarus, sadece bir ebeveynin yapabileceği şekilde durup ona bakarak. "Sanki tüm hayatını bu durumdan kaçınmak için eğitim alarak geçirmemişsin gibi." Son sözlerini avucunu yatağa vurarak noktaladı.

"Aynen öyle. Kendi başımın çaresine bakabilecek kadar büyük ve çirkinim. Burada olduğumu nereden ?"

Onun sorusunu duymazdan geldi ve konuşmasına devam etti. "Ne kadar büyümüş ve güçlenmiş olurlarsa olsunlar, bir anne her zaman çocukları için endişelenecektir. Sana bu şehrin, bu dünyanın ihtiyacı olan şey olman için gerekli araçları verdim, ama sonuçta bu bağlı olmalı. Günahınız sizi kontrol etmiyor. Sen onu kontrol ediyorsun. Evan. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Gecenin karanlığına karışıp suçla savaşmayı seçtiğinde seni cesaretlendirdim. Her şeyi geride bırakmayı seçtiğinde seni destekledim. Ama Evan" -soluk morarmış yüzüne ve kollarına dikkatle baktı -"Senin hatan olmayan bir şey için kendini cezalandırmana seyirci kalmayacağım."

Evan kalem darbelerinin geniş çizgisini durdurdu ve bakışlarını ona odaklamak için kaldırdı.

Kadın beş beş yaşındaydı ama elli yaşında bir kadında görmeyi beklemeyeceğiniz kadar güçlü bir vücuda sahipti. Siyah spor kıyafetleri içinde taze ve formda görünüyordu. Koyu renk, gümüş telli uzun saçları ensesinde uygun bir haline getirilmişti. Gözlerinin etrafında ve kaşlarının arasında küçük endişe çizgileri vardı ama onu sokakta görse ve yaşını tahmin etmek zorunda kalsa, kırklı yaşlarının başında olduğunu söylerdi. Kaygan yüzeyinin altında Hildegard Kardeşliği'nin eski bir suikastçısının ve uyandığı anda öldürme kapasitesine sahip uyuyan bir ejderhanın yattığını bilemezsiniz. Ve bildiği her şeyi ona öğretmişti.

"Önsezilerim her şeyi öngörmez, Evan. Ait olduğun yere, evine dönmeni tercih ederim. Bu nedir?" Mary'nin gözleri bir şeye takıldı. Evan'ın bileğini mengene gibi güçlü bir şekilde kavradı ve içteki eti gözlerine doğru çevirerek Yin-Yang dövmesini gösterdi. Kardeşlerinin hepsinde birer tane vardı ama Evan kendi dövmesini vücudunun doğal çizgileri ve damarları boyunca ilerleyen siyah geometrik ve organik desenlerle süslemiş, kolunu resimlerini andıran bir sanat eserine dönüştürmüştü. En büyük kardeşi Parker, dövme mürekkebine her birinin günahına göre tepki veren asit bazlı bir gösterge katmıştı. Evan'ın vücudunda ne kadar çok kıskançlık varsa, dövmesi de o kadar koyu oluyordu. Neredeyse siyahtı.

Mary içini çekti ve alnını onun bileğine dayadı. Kendini toparlayarak ürpertici bir nefes aldı. Bu manzara Evan'ın kalbini kırdı. Mary hayal kırıklığına uğramıştı, bunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Dürtüleri çok güçlüydü. Kıskançlık onu yeraltı ringinde dövüşmeye itmişti. Başarısız olmasını istediklerinde, onu kazanmaya teşvik etmişti. Şimdi de hastanede kıskançlık hissediyordu. *Her* yatakta. *Her* odada. Hasta insanlar başka biri olmak istiyordu. Personel başka bir yerde olmak istiyordu. Herkes kendisinde olmayan bir şeyi istiyordu. O da dahil.

Bileğini annesinden çekti ve portrenin üzerine çılgınca bir şeyler karaladı.

"Artık gitmeliyiz," dedi Evan yataktan kalkmak için kaykılırken. "Ne kadar uzun kalırsak, o kadar çok şey keşfetme artar.

benimle ilgili olmamalı."

Onu tekrar aşığı itti. "Kesinlikle olmaz. Ani yokluğun daha fazla tehlike yaratacaktır. Ayrıca, sonucu gördüm. Kalmamız en iyisi."

Mary'nin doğaüstü öngöröleri, onu ve kardeşlerini kendilerini yaratan laboratuvardan kurtarmasına neden oldu. Bu öngöröler onları ihanet ettiğı Kardeşlik'ten ve deneylerini paraya çeviren gizemli Sendika'dan korudu.

Evan direndi ve o da daha büyük bir güçle karşılık verdi. "Benden on kat daha büyük olabilirsin Evan, ama seni bir sinek gibi düşürebilirim."

. Kadın haklıydı.

İri kahverengi gözleri, saçma sapan olmayan düz bir burnun üzerinden ona bakıyordu. Evan, kendisinin ve kardeşlerinin ondan çok da farklı görünmediğini düşünüyordu. Onları akraba sanmak kolaydı. Evan'ın biyolojik annesi beyaz tenli, soluk benizli ve koyu renk saçlıydı. Mary Meksika'da doğmuştu, zeytin rengi teni ve koyu renk gözleri vardı. Baba figürleri olan kocası Flint de Kafkasyalıydı ve aile yavruları için mükemmel görünüşü tamamlıyordu.

"Giyinmen için yedek kıyafetler getirdim. Tanrı biliyor ya, savaş teçhizatını evde giyemezsin."

"Dün gece giydim. Kimse umursamıyor gibiydi. Hatta bir darbe aldığımda daha yüksek sesle alkışladılar."

"*La Hostia*." Meryem üstündeki altın haçı çıkardı ve onu öptü.

"Ne zamandan beri dini buldun? Eskiden sahte bir rahibeyken bile dua etmezdin."

"Şu anda dua etmiyorum. Küfrediyorum. Belki de siz çocukların hiçbirini beni dinlemediğı içindir."

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Başka ne gördün?" Evan bileğindeki dövmeı kaşıyarak sordu. "Gözlerindeki o parıltı da ne?"

Mary ceketinin fermuarıyla oynadı. Dudaklarında dans eden gülümseme, onu bastırıp sertliğin yüz hatlarını geri almasına izin vermeden önce neredeyse fark edilemiyordu.

"Hayatta olduğunu görmek beni rahatlattı, hepsi bu." Çizimine hafifçe vurdu. "Sara'yla ilgili bu işi bırakmalısın. Odaklan

Kendi kadını bulmak. Evan. Bana bak." Baktı.

"Kardeşinin ölmüş nişanlısının ardından özlem duymak sağlıklı değil." Kalem Evan'ın parmaklarında kırıldı.

"Bunun başka bir nedeni daha var biliyorsun..." doğru kelimeyi bulamayınca kâğıdı salladı.

"Takıntı mı?"

"Soruşturma! Rüyaları herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm. Ben onları seçmiyorum, onlar beni seçiyor."

Mary bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı. Söyleyecek başka bir şey yoktu. İki yıldır olmamıştı. Bunu kanıtlayamazdı. *Onlar* da kanıtlayamazdı. Herkesin bildiği kadarıyla Sara, bildiği hayatı sona erdiren patlamada şehit olmuştu. Ama Evan biliyordu. Her zaman biliyordu.

Sara ağzına kadar ölümcül bir kıskançlıkla doluydu. Görüldüğü kadar masum değildi ve durumu ailesine anlattığında onu suçladılar. Bazıları yalan söylediğini söyledi, diğerleri onu bir hata yapmakla ya da onlara söylemekte gecikmekle suçladı ve Wyatt'tan *bir tekme* daha geldi: *Beni seven birine sahip olduğum için kıskanıyorsun.*

Bir aile olarak birbirlerine destek olmaları gerekiyordu ama gerçek şu ki Sara yıllar önce hayatlarına girdiğinden beri hiçbir zaman eskisi gibi olamamışlardı.

"Her neyse," dedi Evan ve çizimi buruşturup attı. "Belki de haklısın. O öldü. Her şey bitti. Aksi takdirde bir imgelem görürdün. Benim rüyalarım seninkilerle aynı şey değil. Asla senin kadar iyi olamayacağım."

Mary içini çekti ve gözleriyle onunkileri aradı. "Bak, hatalı olduğunu söylemiyorum Evan. Ben her şeyi gören biri değilim. Hatta bundan çok uzağım. Yaşlandıkça yeteneğim daha az işe yarıyor gibi görünüyor ve seninki... bu yeni bir şey. Biyo-mühendislik. İnsanla karıştırılmış hayvan DNA'sı. Türünün tek örneği ve ilerledikçe öğreniyoruz. Ancak, demek istediğim, kendinize odaklanmanız, mükemmel dengeniz olacak kişiyi bulmaya odaklanmanız gerektiğidir. Gloria'nın durumunuz hakkında söylediklerine bakılırsa, rüyalarınızın onun bahsettiği yetenek olduğuna inanmıyorum.

bir yan etkisi olabilir. Bu bir yan etki olabilir ama mükemmel dengenize ulaştığınızda ortaya çıkması gereken bir yan etki değil."

Evan gözlerini devirdi. "Yine mi bu?"

"Evet, yine bu. Her zaman senin ilk olacağına inandım, Evan. Onlara tüm yolu göstereceksin. En gençleri sensin, günahına en az sen maruz kaldın. Herkesin düşündüğünün aksine, Sara Wyatt için doğru kişi değildi. O fark biyolojik bir tepki hissettim olurdu. Gloria DNA'nı bu şekilde programlamış. Wyatt herhangi bir özel yetenek geliştirmede, bu yüzden Sara onun eşleşmesi olamazdı. Bu kadar basit. Herkesin onu unutması ve yoluna devam etmesi gerekiyor."

Mary'nin ona olan inancı Evan'ı erken bir mezardan kurtarmıştı. Ama başını iki yana salladı ve elindeki buruşuk kâğıda baktı. Dışarıda onun için bir kişi olduğu fikrini anlamak çok zordu. "Bunların hepsi saçmalık. Öz annem sana saçmalamış."

"Konuşmana dikkat et."

"Özür dilerim. Ama bu doğru. Dahi bir genetikçiydi ama birinci sınıf bir deliydi. Çılgın bilim adamı onun saçmalıklarını tanımlamaya yetmez bile."

"Özgürlüğünüz için hayatını feda eden kadına biraz saygı gösterin."

"Bu konuyu açmamalıydım." Evan onları en başta köleleştirenin kendisi olduğunu söyleme dürtüsüne direndi. Bunun yerine, portreyi sıkı bir top haline getirmeyi bitirdi ve yatağını çevreleyen perdeye fırlattı, tam perde hızlı, metalik bir vınlamayla raylardan ayrılırken.

Top, yeşil önlük giymiş genç ve esmer bir kadının kafasından sekti.

"Oh, iyi nişan," dedi başını okşayarak.

Bir Evan'ın vücudundaki tüm tüyler diken oldu.

Üç kelime ve kadın onu esir aldı. Bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bebeğim. Sıcak. Aklından tek bir kelimelik izlenim geçti.

Büyüleyici. Düğme burnunun ucunu bir tutam çil kaplamıştı. İnce beyaz bir yara izi çenesinden pembe dudaklarına kadar uzanıyordu.

Yala. Yalayarak yukarı için mantıksız bir dürtü duyuyordu.

İstiyorum.

Bu da ne?

Vücudu kontrolsüzce tepki verirken gözlerini çılgınca kırıştırdı. Isı boynundan yukarı doğru alevlendi ve yanaklarına çarptı. İğneli ter damlaları alev alev yanan tenini gıdıkladı. Bir okul çocuğu olmaktan çok uzaktaydı, bu yüzden kasıklarında belirgin bir gerginlik arttığında, çarşafı kendini örtmek için acele etti.

Kahretsin. Nesi vardı bunun?

Biyolojik reaksiyon.

Kadın buruşmuş kâğıdı almak için eğildi ve doğruldu. Kadının viski kahverengisi gözleri adamın kollarıyla buluştuğunda, açıklanamaz bir yakınlık, insani bir bağlantı anı yaşandı. Etrafındaki dünya yok oldu ve hiçbir şey hissetmedi, ne kıskançlık ne de kendini küçümseme. Sadece o, kadın ve kadının her şeyin iç yüzünü gördüğüne dair garip bir düşünce vardı. Bu an, kalbinin göğsünde bir... iki kez güm güm atmasına neden olacak kadar uzun sürdü ve sonra kayboldu.

Elindeki kâğıt topu kaldırdı. "Bu önemli mi?" Aptal gibi başını salladı.

"O bir sanatçı," dedi Mary kağıda dikkatle bakarak. "Çok yetenekli."

Evan boğazını temizledi ve annesine ters ters baktı ama o aldırış etmedi.

"Birkaç gece sonra bir sergisi var-" "Anne," diye uyardı Evan.

"Aynı zamanda dövme. Kendi stüdyosu var."

Tanrım. Elini kirli sakalının üzerinde gezdirerek yüzünü ovaladı. Vücut kokusunun kokusunu aldı ve irkildi. Tanrım, berbat görünüyor olmalıydı. Bir kayanın altına sürünmek ya da daha iyisi yerin dibine batmak ve bir daha hiç çıkmamak istiyordu.

Mary sürekli onun hakkında konuşuyordu. Dur. Lütfen, Tanrım, onu utandırmayı bırak. Dişlerini sıktı. "*Mary.*"

"Doğru." Mary doktorla onun arasında gidip gelirken gözlerinden anlayış okunuyordu, sonra eşyalarını topladı, Envy'nin dövüş derilerini koyduğu plastik poşet de buna dahildi. "Pekâlâ. Ben buradan çıkayım da siz işinizi yapın doktor. Biraz yalnız kalmak isteyeceksiniz. Gidip bir kahve alacağım. Seni dışarıda bekleyeceğim, Evan."

Mary gizemli bir sırtışıla perdeyi açarak dışarı çıktı ve ardından perdeyi arkasından kapattı, genişliğini kenara doğru çekerek maksimum mahremiyet sağladı.

Küçük alandaki son kıskançlık duygusu da yok olmuştu. Evan şaşkınlıkla bakışlarını tekrar doktora çevirdi ve neden onun yaklaştığını hissetmediğini ancak o zaman . Onda kıskançlık yoktu. Hem de hiç.

CHAPTER 4

DR. GRACE GO

A Hastanın annesi gittikten sonra Grace yatağın üzerindeki toplanmış kâğıdı ustalıkla attı ve sonra onu değerlendirdi. İlk bakışta onun mükemmel kemik yapısını fark etti. Yüksek yanak kemikler, jilet gibi kesilmiş çene, yoğun yeşil gözler. Aşırı uzamış kahverengi saçları ve yüzündeki kırıxıklıklar kendine bakmadığı anlamına gelmese de, sert bir şekilde iyi görünüyordu. İri, kaslı, güçlü... tehlikeli. Raseem hastaneye yatırıldığında onu zapt etmenin zor olduğunu söylemişti, Raseem de buna inanmıştı. Hastane önlüğü geniş omuzlarını zar zor örtüyordu ve bir kolundaki tam kol dövmesi ve muhtemelen önlüğün altındaki koyu gölgelerden daha fazlası görünüyordu. Sanat eseri, aynı anda hem şiddetli hem de ahenkli konusuyla hem ilgisini çekmiş hem de kafasını karıştırmıştı. Çiçekli kafatasları. Bir kalbin etrafında bir yılan. Yaşamla birlikte ölüm. Gözleri adamın mürekkepli kollarından yumruklarını kucağında sıkıldığı yere kadar izledi. Parmak eklemleri sıyrılmıştı.

Adamın attığı her yumrukla o yontulmuş fiziğı acımasızca kazandığı izlenimine kapıldı. Onu izleyişinden, her hareketini takip edişinden muhtemelen psikopattı.

Ama annesinin ona nasıl taptığını görmüştü.

Gülümsedi. "Günaydın Bay Lazarus. Ben Doktor Grace Go. Bu sabah erken saatlerde "omzunuzda yırtık ve iç kanama şüphesiyle" - iPad'ine gözlerini kısarak baktı - hastaneye kaldırıldınız. Bazı taramalar yapıldı ve ağrı için bir şeyler verildi. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Gitmek mi?" Sesi alçak bir gümbürtüyle çıktı. Yüzünü inceleyerek ensesini ovuşturdu. "Sen Japon musun?"

"Ah." Grace gözlerini kırıştırdı, zihinsel olarak anahtarın dışına çıkmıştı. Çoğu insan dalga geçerdi ama o soyadının nereden geldiğini biliyordu. "Sayılır, pek sayılmaz, yarı yarıya sanırım. Babam öyleydi."

Umursamaz bir cevap verdi. Bu adamın post-it notuna ihtiyacı vardı.

Boğazını temizledi ve iPad'ini kaldırdı. Tamam. Taramalar.

"Bay Lazarus-"

"Evan." Sanki yanlış bir şey yapmış gibi bu kelimeyi hırıldayarak söyledi.

"Evan. Taramalarınız geldi ve iyi haber, iç kanama belirtisi yok. Ancak radyologun tespit ettiği ilginç bir şey var ki dikişlerini kontrol etmeden önce bunu tartışmak istiyorum."

Aralarındaki sessizlik duvarı elektriklenene kadar adam sessizleşti, ölüm sessizliğine büründü. Adamın bir varlığı vardı, kadın ona bunu verdi.

iPad'i yüzünü ona dönecek şekilde çevirdi ve taramayı açarak ihtiyaç duyduğu bölgeye yakınlaştırdı. "Fazladan üç organınız olduğunu biliyor muydunuz?"

Hiçbir şey söylemedi ve bir süre garip bir sessizlikten sonra gözlerini yüzünde hissetti. O yüklü enerji tenini karıncalandırdı, ta ki dönüp adamın kendisinden birkaç santim ötedeki bakışlarıyla buluşana kadar. Ne kadar çabalasa da aklına başka bir kelime gelmedi. Ani bir itici anda, adamın kendisini esir tuttuğunu, tersi olmadığını fark etti. Onunla ilgili bir şey vardı. Kızın yüzündeki detayları inceliyor, dudağının dibindeki küçük yara izine takılıyor ve kusurunu görmezden gelmek yerine ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Sonra kendini bakarken yakalar gibi oldu ve kaşları çatıldı.

", ne dedin?"

"Fazladan üç organınız var. Burayı, burayı ve burayı görüyor musun?" Taramada göğüs kafesi ve karnının arkasındaki koyu renkli kitleleri işaret etti. "Bu gerçekten inanılmaz. Başka hiçbir organla aynı şekilde görünmüyorlar. Ve ön taramalar ortak bir işlev belirleyemiyor. Tamamen yeni bir şey."

Evan iPadi aldı ve gözlerini kısarak yakından baktı. "Huh."

"Yani bu senin için yeni bir bilgi mi?" diye sordu

Grace. "Evet. İlk kez taranıyorum."

"İlk kez mi?" Adam her geçen dakika kadının ilgisini daha da artırıyordu. "Doğru, buna süpernümerary deniyor. Sandığınızdan daha yaygındır. Genellikle fazladan bir böbrek ya da dalak... ya da ara sıra diş ve benzerleri. Amaçlarını belirlemek için daha fazla teşhis yapmamız gerekecek."

iPad'den büyük bir patlama ve kıvılcım çıktı, sanki bir kamera flaşı patlamış gibi etrafı aydınlattı. Evan cızırdayan cihazı kucağına düşürdü. "Bu da neydi böyle?"

"Olamaz. Çok özür dilerim. Kısa devre yapmış olmalı." Grace onu almaya gitti ama adam elini bileğine götürerek onu durdurdu. Parmaklarında bir kıvılcım daha tutuştu. Grace irkildi ve adam bıraktı, gözleri onunkilerle buluşmak için genişledi, tıpkı onun kadar şok olmuştu.

"Kalıntı statik yük ya da onun gibi bir şey olmalı. İyi misin? Yaralandın mı?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Evet, sen. Yandın mı?" "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Sadece küçük bir... statik şok." Hepsi bu ? İçten içe yanan cihaza bakarak içini çekti. "Taramanız; başka bir iPad buluttan indirebilirim."

Tableti elinin tersiyle itti. "Gerek yok. Gidebilir miyim?"

"Organları daha fazla araştırmak istemiyor musunuz?"

"Hayır."

"Tamam o zaman. Dikişlerini kontrol edeceğim ve her şey yolundaysa gidebilirsin." Avucunu adamın sağlam omzuna koydu ve baskı uyguladı. Adam kımıldamadı. İstemediği sürece kımıldamayacağını hissediyordu... herhangi biri için. "Lütfen arkana yaslan. Yarayı ortaya çıkarmak için önlüğünüzün üst kısmını aşağı çekmenizi istiyorum."

Sanki içini yakıyormuş gibi kızın eline baktı.

Kömürleşmiş iPad'i yan masaya bıraktı ve geri döndüğünde adam hâlâ kıpırdamamıştı. "Bay Lazarus, önlüğünüzü çıkarmadınız."

Homurdandı. "Omuz yarası."

Çok homurdanan bir adam. "Doğru. Tabii ya. Ne kadar aptalım. Öne otur da yardım edeyim."

Evan öne doğru eğildi. O kadar iriydi ki, omzunun üzerinden bakmak ve arka çıtçıtları koparmak için ayak parmaklarının ucuna kalktı. Adam düşen kumaşı yakalamak için hamle yaptı ve elleri çarpıştı. Aralarında bir sarsıntı daha oldu.

Grace ciyakladı ve . O da bıraktı.

Elbise aşağıya doğru salınarak göğsünün genişliğini açıkta bıraktı ve sonra biraz daha. Grace, bulunduğu noktadan adamın ön tarafındaki yontulmuş çıkıntıları uygunsuz bir şekilde görebiliyordu. Dövmelerin vücudunun yarısını kapladığını ve sonuna kadar gitmediğini doğrulamaya yetecek kadar. Karnının altında hafif bir tutam saçın başladığı yerde durdular. Adamın gövdesiyle birleştiği yerde, şaftının üst kısmına göz attı. O-? Gözlerini sıkarak kapattı ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Artçı görüntü retinasına kazınmıştı. Gözlerini tekrar açtığında adamın dikkat çekmemek için kendini yavaşça örttüğünü gördü ama adam başını onun tarafına doğru eğdiğinde bir anlık ortak bir farkındalık yaşandı.

Görmüştü. Onun gördüğünü biliyordu. Onun gördüğünü bildiğini biliyordu. "Yaranı kontrol edelim," dedi Grace, sessizce ona teşekkür ederek.

Acımasız eğitim. Bunu yapabiliirdi. Görmezden gel. Hayır, ereksiyonuna ereksiyon dedi. Bu resmi olarak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en kötü muayeneydi ve buna bir zamanlar duşta sırt kaşıyıcının sapına oturan yaşlı da dahildi.

Umutsuzca nefes almamaya çalışarak adamın omzuna baktı. İlk başta onu rahatsız eden kirli görüntüsüydü ama sonra tüm bunların altında nefis bir çam ve misk kokusu onu sarıp sarmaladı, iliklerine kadar sıcaklık aşıladı. Bu kadar güzel kokmamalıydı. Hiçbir erkek kokmamalıydı.

Grace yarayı ortaya çıkarmak için boynundaki beyaz bandı sıyırdı.

Bir tahta gibi kaskatı oturuyordu, bakışları önündeki merkezi bir noktaya odaklanmıştı, elleri yanındaki çarşafı kavramıştı, kasları gergindi. Belki o da onun kadar garip hissediyordu. Güzel. Bu huysuz tavrından kurtulmayı hak etmişti. Grace dikişlere geri dönerek hemşirenin becerisini değerlendirdi. İyi görünüyorlardı. Yarada şişlik yok. Oldukça iyi iyileşiyordu.

gerçek. Ama gerekenden daha uzun sürmüş gibi davrandı. Adamın gövdesindeki morluklar onu endişelendiriyordu ve konuya nasıl yaklaşacağını düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Mor ve sarı renklerden oluşan ürkütücü bir tablo gibi önden arkaya tüm vücuduna yayılmışlardı. Doğrudan yaklaşımı takdir edeceğine karar verdi.

"Deliği nasıl açtığınızı bana anlatmak ister misiniz?" diye sordu ve yara sargısını bastırarak bandı parmağıyla düzeltti. "Notlarda orada pas ve metal parçaları bulunduğu yazıyor."

"Kırık bir yangın merdiveni düştü."

İçini çekti ve uzaklaştı. "Peki ya morarma? O da merdiven miydi?"

Hiçbir şey söylemedi.

Grace yaralarına daha iyi bakabilmek için bir adım geri çekildi. Elini yumruk yaptı ve kaburgalarının altındaki bir çürüğün üzerinde gezdirdi. Parmak eklemleri için mükemmel bir eşleşme.

"Bu tür morlukları daha önce de görmüştüm, Evan." Fiziğine bakarak bir sonuca varmak zor değildi.

"Bitirdin mi?" Onun yanıtını beklemeden bacaklarını yatağın diğer tarafına doğru salladı ve çıplak sırtını gösterdi.

Daha fazla dövme. Bir desenle örülmüş bir çeşit alıntı. Daha fazla deri. Daha fazla çürük. Daha fazla acı.

"Diğer yaralarınız hakkında biraz daha konuşmak istiyorum," dedi Grace. "Çürükler."

", değil mi?" "Hayır."

Başını salladı ve çıplaklığına aldırmadan bir kot pantolon almak için ayağa kalktı. Gergin, bronzlaşmış poposunun görüntüsünü yakaladı ve adamın poposunun neden teninin geri kalanıyla aynı renkte olduğunu merak etmek gibi saçma bir düşünceyle aceleyle arkasını döndü. Genelde bir bronzluk çizgisi olurdu. Ya sahte bronzlaşmıştı ya da çıplak güneşlenmişti. Ya da belki de bu onun doğal ten rengiydi. Grace'in zihni bir an için onun çıplak vücudunu bütünüyle hayal etmeye takıldı ve sonra nerede olduğunu hatırladı.

Hasta notlarına geri dönmek niyetiyle iPad'i eline aldı ama iPad iyice kızarmıştı. Tıpkı akıllı gibi. Normal olarak,

onun bedenine olan güveniyle iyi olurdu. Her gün çıplak insanlar görüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Aslında bu o kadar yaygın bir durum haline gelmişti ki, artık buna karşı hissizleştiğini düşünüyordu.

Şu anki itibarsız haliyle bile onun vücudundan etkilenmemek için kör ve aptal olmak gerekir.

Bir tişört giydi.

Şu çürükler.

Boğazını temizledi.

"Dikişler yaklaşık bir hafta içinde alınabilir. Eğer pratisyen hekiminizden randevu alırsanız, dikişler orada alınabilir. Ve morarma hakkında. Bu sefer iç kanamadan kurtulacak kadar ama bir dahaki o kadar şanslı olacağınızı söyleyemem. Lütfen vücudunuza iyi bakın. Sahip olduğun tek şey o."

"Bunu yapamaz mısınız?" Bu, adamın yoğun bakışlarını tekrar Grace'e neden oldu. Grace'in gözleri büyüdü. Vücuduna bakmak mı?

"Dikişler," diye detaylandırdı.

Adamın gözlerinde bir eğlence pırıltısı mı sezmişti?

"Hayır," dedi. "Üzgünüm ama burası acil servis." Adam yatağın etrafında dolaşarak onunla yüz yüze geldi ve onun alanını işgal etti.

Şimdi beyaz bir tişört ve kot pantolon giymişti ama daha az heybetli değildi. Diğer adamın dövüşü kaybettiğine bahse girmişti. Geriye doğru bir adım attı ve poposu sedyeye çarptı. Adam onu sıkıştırdı, avuçlarını yatağın iki yanına koyarak onu kafese kapattı.

"Ama I istiyorum için bkz. sen tekrar"-onun bakışlar düştü için Göğsündeki kimlik rozeti: "Doktor Grace Go."

"Bay Lazarus-"

"Evan."

"-Evan. Bu son derece uygunsuz." Grace kaçış yolunu kapatan kollarına baktı ve bir an için bu yakınlık ona fazla geldi. Onun kokusu. Sıcaklığı. Ezici. Hapsedici. Sarhoş edici.

Kulaklarında uğuldayan sesin üzerine damlayan su muydu? Bu beton ve duman kokusu muydu?

"Uygunsuzluğu severim." Onun kulağına konuştu.

Adam çok yakındaydı ve kadın ona yabancıydı. Kırık iPad'i göğsüne bastırdı ve geçmişin yargılarına hükmetmesini engellemek için gözlerini kapadı ama duvarlar etrafına yıkıldı ve

bina enkazının altındaki dar alana geri döndüm. Asfalt kokusu. Çığlıkları. Oksijeni tükenen yoğun hava. Boğuldu ve öksürdü. Yakınlarda bir yerde su damlıyordu. Sinir sistemine yayılan sıcaklığın habercisi, tüm gücüyle vurmak üzere olan bir anksiyete krizinin uyarısıydı.

Grace gözlerini zorla açtı. Sonraki sözleri yavaş ve kasıtlıydı. "Yolumdan çekil. Şimdi."

Başını eğdi, inceliyordu -her zaman inceliyordu- ve sonra garip bir şey oldu. Yatağın üzerinde durduğu yerden bir kıvılcım ve cızırtı geldi. Gözleri büyüdü ve ellerini arkasına sakladı.

"Gitmem gerek," dedi kabaca. "Bir hafta sonra görüşürüz."

Ve sonra gitmişti, perde onun ardından hafifçe sallanıyordu.

Grace bir anda nefesini verdi. Az önce ne olmuştu? Elinin tersiyle nemli alnını sıvazladı. Düşüncelerini düzene sokmak için umutsuz bir girişimde bulunarak etrafı toparlamaya koyuldu.

Doktoruna bu şekilde davranacak ne tür bir cesareti vardı? Sadece dövüşmeyi seven aşağılık bir alfa erkeği ? Ya da belki de gerçekten psikopattı. Ya da belki o morluklar daha büyük bir resmin parçasıydı. Gerçekten geri gelip onu isteyecek miydi? Aman Tanrım. Midesi düğüm düğüm oldu. Belki de Acil'de bir olay çıkmasını önlemek için onu kliniğe yönlendirmeliydi.

Grace hastabakıcı için yataktaki çarşafı çekiştirirken burnuna yanık bir plastik kokusu geldi. Yatağı ortaya çıkarmak için çarşafı kaydırды. Bu da neydi böyle? Yanık el izleri yatağı işaretliyordu. Kömürleşmeyi incelemek için eğildi ve zihni, ellerini saklamasına neden olan ani gürültüye geri döndü. Bu izleri o yapmıştı. Elleriyle. Nasıl yapmıştı? Belki de iPad'i yakan oydu, tam tersi değil. Şaşkınlıkla sayfaları daha da çekti ve adamın kafasına fırlattığı kâğıt top yere düştü.

Onu çözdü ve sedyenin üzerinde uzunlamasına düzleştirdi.

Soğuk Grace'in içine sızdı ve zorunda kaldı. Portre oydu. Bombacı.

Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için Kindle Unlimited'Amazon'dan satın alabilirsiniz,ta *Kıskançlık*' okuyabilir veya

AKNOWLEDGMENTS

ARC ekibimin tüm üyelerine teşekkür ederim, Lana'nın ARC Melekleri.
Yayınladığım her kitapta yanımda olduğunuz için şanslı yıldızlarıma
teşekkür ediyorum.

Editörüm Ann Harth'a teşekkür ederim, bu kitapları her zaman siyah
beyazdan tam teknik renkli ihtişama dönüştürmeye yardımcı oluyor.

Dünyanın en harika okuyucularına... Romantizm okumaya devam edin.
O da seni seviyor.

ABOUT THE AUTHOR

Aman Tanrım! Adımı nasıl söylüyorsun?

Lana (yeterince açık - Lah-nah) **Pecherczyk** (burası zorlaştığı yer - Pe-her-chick).

Bana Lana Price-Check, Lana Pera-Chickywack, Lana Pressed- Chicken, Lana Pech...o kız denildi! siz koyun, onlar söyledi. Madem hecelemesi bu kadar zor, neden kolay bir takma ad yerine bu adı kullanayım ki?

Basitçe söylemek gerekirse, anneme aitti. Ve o benim rüya şampiyonumdu.

Hayatımın büyük bölümünde tek bir şeyde iyiydim: sanat. Etrafımdaki dünya çalışmalarımı gördü ve daha yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım.

Ama sekiz yaşımdayken hikaye yazmak istediğimi söylediğimde, fakir olmamıza rağmen annem boş bir defter ve kalemle eve geldi ve hayallerimin peşinden gitmemi, beni nereye götürürse götürsün mutlu olacağımı söyledi. Bu konuda çok iyi değildim ama önemli değildi çünkü onun desteğini almıştım ve bu hoşuma gidiyordu.

Ben on üç yaşımdayken öldü ve dört kızını yetim bıraktı. Birdenbire hayallerimin şampiyonunu kaybetmiştim, en küçük iki kız kardeşimden ayrılmıştım ve hayatın zorlukları hakkında konuşacak kimsem yoktu.

Bu yüzden gizlice yazdım. Kalbimi her gün bir günlüğe döktüm ve bazen onun beni dinleyeceğini hayal ettim. Günün sonunda, o duymasa bile, yazmak bu hayali canlı tuttu.

Sonunda, kendi çocuklarımı doğurduktan (küçük oğlanlar kılığında iki havai fişek) ve iç sesimi çok uzun süre görmezden geldikten sonra, örnek olarak liderlik etmeye karar verdim. Ben olmasaydım çocuklarıma hayallerinin peşinden gitmeyi nasıl öğretebilirdim? Kendi hayallerimin şampiyonu oldum ve gerisi tarih oldu, işte .

Bir sonraki büyük aksiyon dolu romantik romanı yazmadığım, halı fareleriyle uğraşmadığım ya da Kelpie'min çenesinden Gl Joe'yu kurtarmadığım zamanlarda, ay ışığında kötülükle savaşıyor, gün ışığında aşkı kazanıyor ve gerçek bir kavgadan asla kaçmıyorum.

Avustralya'da yaşıyorum, ancak çevrimiçi olarak her zaman sohbet etmeye hazırım. Gelin ve beni bulun.

Abone Ol & Takip Et
subscribe.lanapecherczyk.com
lp@lanapecherczyk.com

ALSOBYLANAPECHERCZYK

Ölümcül Yedili

(Paranormal Romantik)

Ölümcül Yedili Kutu Seti Kitaplar 1-3

Günahkar

Kıskançl

ık

Açgözlül

ük

Oburluk

Gazap

Tembelli

k Şehvet

Gurur

Umutsu

zluk

Fae Muhafızları

(Fantastik/Paranormal Romantik)

Kurt Mevsimi Üçlemesi Yalnız

Kurtların Özlemi Keskin

Pençelerin Tesellisi

Of Kisses & Wishes Novella of (aboneler için ücretsiz)

The Dreams Broken Kings

Vampir Mevsimi Üçlemesi

Gölge ve Kan'daki Sırlar

Tanrıların Oyunu

(Romantik Şehir Fantezisi)

Soul Thing

İçindeki Şeytan

Tanrıyı Oynamak

Oyun Bitti

Tanrıların Oyunu Kutu Seti

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

